

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

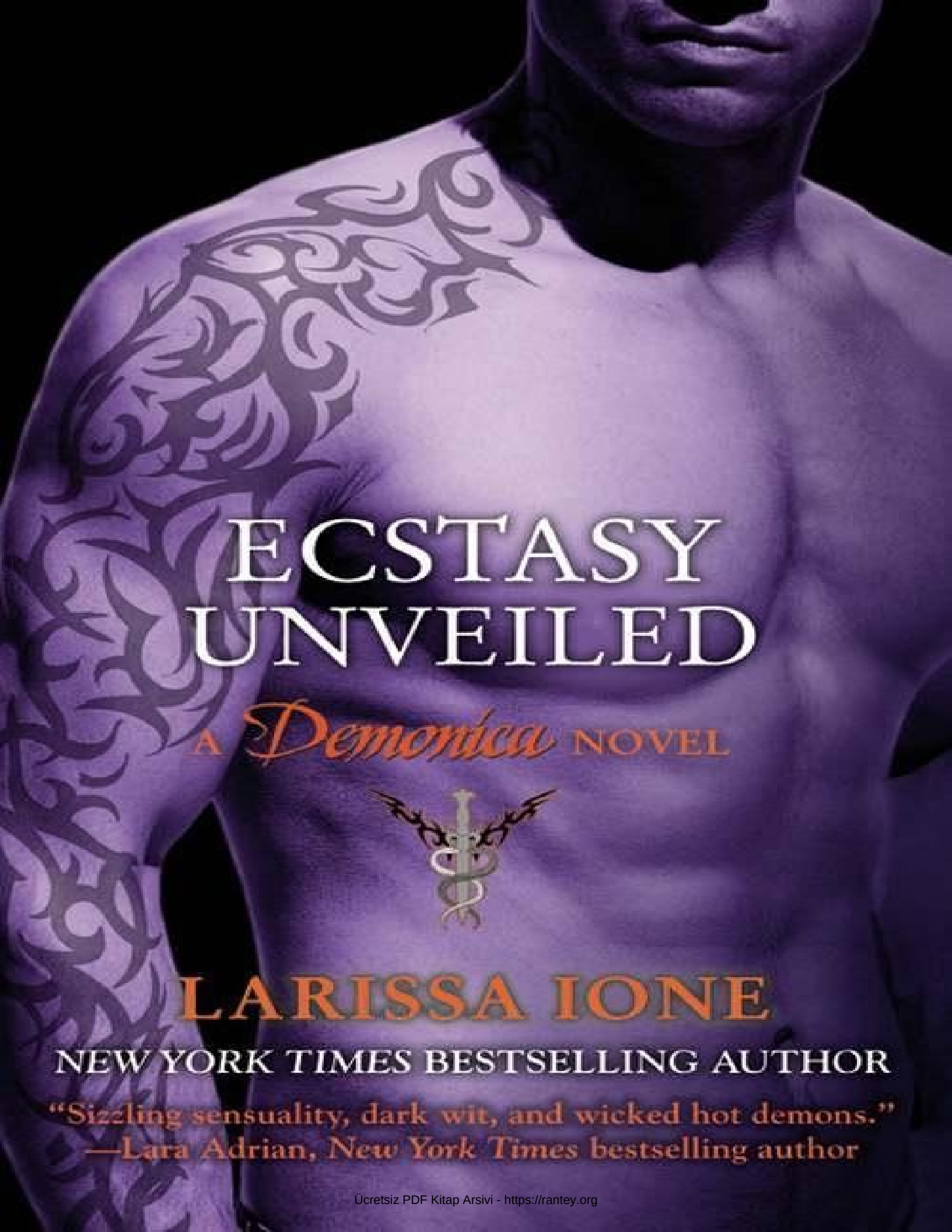
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ECSTASY UNVEILED

A *Demonica* NOVEL

LARISSA IONE

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

"Sizzling sensuality, dark wit, and wicked hot demons."
—Lara Adrian, *New York Times* bestselling author

Ve dışarıdaki tüm asker eşlerim için - diğer yarınız uzaktayken çok fazla şeyle başa çıkıyorsunuz, taşınmalarla, görevlerle ve aileleriniz üzerinde baskı yaratan sürekli değişikliklerle uğraşıyorsunuz. Fedakârlıklarınız takdiri ve teşekkürü hak ediyor.

LIST-you LISTEEZ'in tüm üyeleri için harikasınız ve özellikle bunu gerçekleştiren kadınlara - Lo, Cin, Ada, Olivia, Natasja ve Luna - çok teşekkürler. Siz bayanlar harikasınız!

Ayla ve Ilona Fenton, Fatin Soufan, Valerie Tibbs, Kristin Manter, Charlotte Johnson, Maureen Klatte, Lea Franczak, Ing Cruz, Greta Wheeler, Joy Harris, Melissa Bradley, Hilda Oquendo, Lillie Applegarth'a büyük selamlar... desteğiniz ve dostluk inanılmaz ötesiydi.

Ve Mho için, şeytan koyun, çünkü beni güldürüyorsun...

Teşekkür

Bu seriyi yazmak benim için bir hayalin gerçekleşmesiydi ve bu tek başıma gerçekleşmedi. Menajerim Irene Goodman'a, Hachette Book Group'un tüm çalışanlarına ve editörüm Amy Pierpont'a kocaman, özel, duygusal teşekkürler.
Sen bir azizesin, Amy!

Sözlük

Aegis - İnsan savaşçılar topluluğu
dünyayı kötülükten korumak. Bkz: Muhafızlar, Naip, Sigil.

Carceris-Yeraltı dünyasının hapishanecileri. Tüm iblis türleri Carceris'te görev yapmak üzere temsilciler gönderir. Carceris üyeleri iblis yasalarını ihlal etmekle suçlanan iblisleri yakalamaktan ve Carceris hapishanelerinde gardiyan olarak görev yapmaktan sorumludur.

Konsej-Tüm iblis türleri ve ırkları, türlerinin veya ırklarının bireysel üyeleri için yasalar koyan ve cezalar veren bir Konsey tarafından yönetilir.

Dresdiin-Meleklerin iblis eşdeğeri. Bakınız: Memitim.

Fakires-Vampirler tarafından, kendilerini gerçek vampir sanan ya da vampir gibi davranan insanları tanımlamak için kullanılan aşağılayıcı terim.

Muhafızlar-Savaş teknikleri, silahlar ve büyü konusunda eğitilmiş Aegis savaşçıları. Aegis'e kabul edildikten sonra, tüm Muhafızlara büyülü bir parça hediye edilir. Aegis kalkanı taşıyan mücevher, diğer şeylerin yanı sıra gece görüşüne ve iblis görünmezlik büyüsünün arkasını görebilmeye olanak tanır.

Harrowgate-İblislerin Dünya ve Sheoul'daki yerler arasında seyahat etmek için kullandıkları, insanlar tarafından görülemeyen dikey portallar.

Infadre-Bir Seminus iblisi tarafından hamile bırakılmış herhangi bir iblis türünden dişi.

Maleconcio-Her tür Konseyinden bir temsilci tarafından yönetilen en üst düzey iblis kurulları. İblis dünyasının Birleşmiş Milletleri.

İşaretlenmiş Gözcü-Melekler tarafından büyülenmiş ve hayati bir eseri korumakla görevlendirilmiş insanlar. Sentineller ölümsüzdür ve Zarara karşı bağışıklığı vardır. Yalnızca melekler (düşmüş olanlar dahil) bir Nöbetçiyi yaralayabilir ya da öldürebilir. Varlıkları çok sıkı korunan bir sırdır.

Memitim-Primori'yi korumakla görevlendirilmiş yeryüzüne bağlı melekler. Memitim, görevlerini tamamlayana kadar yeryüzünde kalır, o zaman yükselir, kanatlarını kazanır ve

Cennete giriş. İblisler tarafından dresdiin olarak da bilinir.
Bakınız: Dresdiin, Primori.

Orgesu-Çoğunlukla özellikle seks sağlamak amacıyla yetiştirilen ırklardan alınan bir iblis seks kölesi.

Primori-Hayatları dünyayı önemli bir şekilde etkilemeye yazgılı olan insanlar ve iblisler.

Yerel Aegis hücrelerinin Vekil-Başkan(lar)ı.

Renfield - Bram Stoker'ın Drakula'sındaki kurgusal karakter. Ayrıca, bir vampire hizmet eden herhangi bir insan için aşağılayıcı bir terim. Bir vampir hayranı.

S'genesis-Seminus iblisleri için son olgunlaşma döngüsü. Yüz yaşında gerçekleşir. S'genesis sonrası bir erkek üreme yeteneğine sahiptir ve herhangi bir iblis türünün erkeğine şekil değiştirme yeteneğine sahiptir.

Sheoul-Şeytan diyarı. Dünyanın derinliklerinde yer alır ve sadece Harrowgate'lerle erişilebilir.

Sheoul-gra-İblis ruhları için bir bekletme tankı. İblis ruhlarının yeniden doğana ya da işkenceli bir arafta tutulana kadar gittikleri yer.

Sheoulic-Herkes tarafından konuşulan evrensel iblis dili, ancak birçok tür kendi dilini konuşuyor.

Sigil-Büyükler olarak bilinen ve Aegis'in en üst düzey liderleri olarak görev yapan on iki insandan oluşan kurul. Merkezi Berlin'de bulunan bu kişiler dünya çapındaki tüm Aegis hücrelerini denetler.

Kuğular - Vampirler için kan veya enerji donörü olarak hareket eden insanlar, ya gerçek ölümsüzler ya da sahteler.

Ter'taceo-Türleri doğal olarak insan görünümünde olduğu için ya da insan formuna dönüşebildikleri için insan gibi görünebilen iblisler.

Therionidryo-Bir canavarın ısırıldığı ve başka bir canavara dönüştürdüğü kişi için kullandığı terim.

Therionidrysi-Bir canavar saldırısından kurtulan herhangi biri. Efendi ve therionidryo arasındaki ilişkiyi açıklamak için kullanılan terim.

Ufelskala-İblisler için kötülük derecelerine göre bir puanlama sistemi. Tüm doğaüstü yaratıklar ve kötü insanlar, Beşinci Kademe ile birlikte beş Kademedeki kategorize edilebilir kötülerin en kötülerinden oluşuyor.

İblis Sınıflandırması, Baradoc tarafından listelendiği şekliyle, Umber iblisi, iblis ırkı Seminus'u örnek olarak kullanarak:

Krallık: Animalia Sınıfı:

İblis

Aile: Cinsel Şeytan

Cinsi: Karasal Türler:

Incubus Cinsi:

Seminus

Bir

Hayatın güzelliği ve kötülüğü içindeki melekleri ve şeytanları görmeyen kişi, yaşamdan uzak kalacaktır.

bilgi ve ruhu sevgiden yoksun olacaktır.

-Kahlil Gibran

Lore her zaman konu seks olduğuunda, ne kadar çok olursa o kadar iyi olacağına inanmıştı. Ne yazık ki "daha fazlası" kendisinden daha fazlası anlamına geldiğinde, insanlar ölme eğiliminde oluyordu.

Peki, birkaç gün içinde üçüncü kez tekila içerken tavladığı kıvrımlı bir içki dükkânı tezgâhtarıyla yatakta ne işi vardı?

Elbette, teknik olarak yatakta değildi. İnsan görünömlü iblisin California King'inin ayak ucunda duruyordu, Yatakta diz çökmüş, dördüncü orgazmında inlerken arkadan ona vuruyordu.

Taşaklarında basınç oluştu ve şaftı zonklamaya başladı. ama ne yaparsa yapsın ateşleyemiyordu. Kalçalarını daha sıkı kavradı, daha derine itti. Daha hızlı.

Hiçbir şey.

Onu dizleri yataktan çıkacak şekilde kaldırdı ve ateşli hareketlerle ona doğru ilerlerken mutlak kontrolü ona verdi.

Hala bir şey yok.

Yüzünden aşağı terler akıyor ve nefes nefese kaldığı için ciğerleri yanıyordu.

"Hadi bebeğim," diye haykırdı kadın -adının April olduğunu düşündü... ya da May... belki June-. Kadın bir kez daha doruğa ulaştı ve sonra yorgunluktan başını eğdi, keten saçları siyah saten çarşafının üzerinde birikti.

Güzeldi - Gem kadar güzel değildi ama zaten kimse değildi. Lore, Goth yarı Soulshredder doktorun görüntüsünü kafasından silkeledi, çünkü o Kynan adında bir insan pisliğine aşıktı ve Lore'un zaten onunla gerçek bir şansı yoktu.

Bu gizemli türden iblis piliç hakkında endişelendiği için doruğa ulaşamaması gerçekten Para için öldürdüğünü, hiç çekinmeden ve pişmanlık duymadan öldürdüğünü ve kesinlikle orgazmla ölmekten daha kötü yollar olduğunu düşünürsek çok komik.

Ama Gem onun içinde bir damar açmış gibi görünüyordu, kan yerine pansy-ass duyguları ile çalışan bir damar. Ve gerçekte, Seminus soyu ona yoluna çıkan her dişiyi becermek için ezici bir ihtiyaç vermesine rağmen, onlarca yıldır seks yapmamasının bir nedeni vardı.

Neyse ki, insani yönü sayesinde Dişi bir partnere sahip olmak ya da ölmek zorunda olan safkan Sems'in aksine, bu dürtüleri kendisi yaşıyor.

Lore'un kadın partnerleri olduğunda, öldüler.

Hayal kırıklığına uğramış bir kükremler ile kendini AprilMayJune ve eldivenli eliyle sikini yumrukladı. Serbest kalması sert ve hızlı oldu... ve beklendiği gibi, kendi başına olduğundan daha tatmin edici değildi. Ve şimdi

Dikkatini dağıtacak hiçbir şey olmasa da göğsünde yanan el izi şeklindeki yarayı görmezden gelemiyordu.

Lore gitmek zorundaydı. Daha fazla oyalanmak yok. Üç hafta sonra

kaçınma - esas olarak patronunu kızdırmak için - cezasını bir erkek gibi çekme zamanı gelmişti. Yarı insan, yarı inkübüs.

Dişi yuvarlandı ve uykulu gözlerle onu izledi. Onun için bekarlık vagonundan neden düştüğünden hala emin değildi, belki de doğru yerde olduğu gerçeği dışında

Tanrım, adam sanki tüm yeraltı dünyası onun ne olduğunu bilmiyormuş gibi imzasına doktoru da eklemek zorundaydı.

Kardeşinin hayat kurtaran saygın bir doktor olduğunu, Lore'un ise serseri bir melezen başka bir şey olmadığını hatırlattı.

Katil, onu çok fazla alkol ve Nisan-Mayıs-Haziran için bir teklif içeren yıkıcı, aşağı doğru bir spirale göndermişti.

Yine de, Lore kız kardeşine ne söz vermiş olursa olsun, eninde sonunda Eidolon ve diğer kardeşleriyle tekrar yüzleşmek zorunda kalacaktı çünkü yeni kardeşleri onu bulmak isterse bulacaklarına dair bir his vardı içinde. Ve onlar da mekâna ve mahremiyete saygı duyacak tipler gibi görünmüyorlardı.

"Mevsiminde olmadığımı söylemiştim," dedi AprilMayJune, sesi cinsel doygunluktan uyuşmuştu. "Hamile kalamam."

"Fark etmez." Deri pantolonunun içine geri soktu kendini. "Ben kısırım." En azından diğer kardeşlerden biri olan Shade ona böyle söylemişti. Lore bu konuda ne hissettiğinden emin değildi ama kesinlikle en iyisi buydu.

İç çekti ve yastıklara yaslandı. "O zaman neden her yerime krem sürdün? Ve neden hala o eldiveni giyiyor musun?"

"Seni öldürme ihtimalimi azaltmak için." Kimse Omuzundan tırnağına kadar uzanan ve dermoire adı verilen renkleri seyreltilmiş gliflerle işaretlenmiş sağ kolunun ve elinin çıplak tenine dokunduğu anda ölüyordu. Yıllardır kız kardeşi dışında herkesin yanında ceket ve eldiven giymişti ama orgazm olduğunda ya da "yeteneğini" çağırdığında koruyucu derinin içinden öldürebilirdi, bu yüzden seks sırasında partnerlerine dokunmamaya çalışırdı.

doruğa yaklaştı. Denedim, çünkü çok az istisna dışında, bir şeyler hep ters gitmişti.

Dişi, son birkaç saniye içinde daha da keskinleşen dişlerini gösterdi. Ve uzamıştı. "Beni alt edebileceğini mi sanıyorsun?"

Az önce yaptım, tatlım. "Yapabileceğimi biliyorum." Cüzdanını almadığından emin olmak için cebini yokladı, sonra aynı nedenle silah kemerini kontrol etti. Gargantua kemiğinden hançerini arakladıysa onu öldürmek zorunda kalacaktı.

Zarifçe ayağa kalktı, ayaklarının ucunda tıpkı elleri gibi kıvrık pençeler vardı. Ne tür bir iblisti bu? "Kibirli pislik." Telaffuzu şöyleydi
Şimdi duygusal, kelimeler daha önce olmayan fazladan bir sıra dişin arasından söyleniyor.

"Yanlış kibirli herifle uğraşıyorsun, küçük kız." Lore kapıya doğru ilerledi. "Güldürdüğün için teşekkürler. Görüşürüz."

"Küçük kız mı?" Ona doğru fırladı, sırtından yakaladı ve duvara çarptı. Adam dönerek uzaklaşırken, pençelerini göğsüne geçirerek tişörtünü yırttı ve
Arkasında kanlı bir çizik izi bırakarak.

Saldırmaya hazırlanan bir kedi gibi ona doğru süzülürken siyah gözlerinde açlık parıldıyordu. "Beynini çiğ çiğ yiyeceğim."

Lore bir elini acıyan kesiklerinin üzerine vurdu. "Tanrım. Sen lanet bir Dire Mantis'sin." Altmış yıllık bekârlıktan sonra seçtiği ilk partnerin şeytan erkeklerin kafalarını yiyen bir partner olacağını düşündü.

"Eğer teselli olacaksa," diye mırıldandı, "bu arkadaşlarımdan herhangi birinin bana yaptığı en iyi seksti."

"Evet, tabii." Sanki beyninin tadına çoktan bakmış gibi dudaklarını yalamasını izledi. İğrençti. "Seni öldürmekten endişe ettiğime inanamıyorum."

Kız saldırdı. O kaçtı. Onu bir boyun darbesiyle öldürebilirdi ama Dire Mantis ısırıkları felç ediciydi ve o ağza yaklaşma riskini almak istemiyordu.

Dişlerini gıcırdatarak ona tekrar saldırdı. Kadın ona doğru uzandığında, adam yana döndü ve kadının ön kolunu yakaladı. Öldürücü güç omzundan parmaklarına şimşek gibi çıktı ve yere düştü, cansız bedeni yumuşak bir gümbürtü çıkardı. Hareketsiz düşmeden önce birkaç kez seğirdi.

Yer üstünde ölen safkan iblislerin çoğu saniyeler içinde entegre oldu, ama izlemek için etrafta dolaşmadı. Ya da umursamadı. Yatak odasından çıktı ve arkasına bakmadan evden çıktı. Ne de olsa o bir katildi. Dünyanın neredeyse sonuna tanıklık etmesinden, kardeşleriyle tanışmasından ve ölü bırakmayı tercih edeceği bir insanı hayata döndürmesinden bu yana geçen üç hafta içinde boğulmaktan başka bir şey yapmamıştı kendini içki şişelerinde. Ama artık değil. AprilMayJune'un yatak odasında kendini ve sınırlarını kaybetmesi neredeyse hayatına mal oluyordu.

Bu hatayı bir daha asla yapmayacaktı. "Seni öldürmemem için bana bir sebep söyle."

Dilini dişlerine vuran Lore, efendisi-patlatıcı-puş patronunun önünde dururken vereceği cevabı düşündü. Pezevenk etiketi iblis için de geçerli olabilirdi, Deth'in suikastçılara nasıl izin verdiğini görünce serbest çalışma... yüzde 60 pay aldığı sürece

kazanılan para. İblis, suikastçılarının yılda üç dış iş kabul etmesini şart koşa da, dış sözleşmelerde yapılan cinayetlerin hiçbirisi Lore'un Deth'e olan yükümlülüğüne sayılmıyordu. Pislik.

Lore bakışlarını Deth'in bakışlarıyla aynı hizada tuttu, gergin olmadığını göstermekten çok kendini sabit tutmak için. Doğruca peygamberdevesinin evinden gelmişti ama bu Dün. On iki saat boyunca ana odanın altında, kundaklarda ve cam parçalarının üzerinde diz çökmüş halde hapsedilmişti.

Bu da vücudunun cinsel ihtiyaçlarını karşılayamadığı anlamına geliyordu ve ortaya çıkan gerginliği, onu derisinin içini tırmalayan bir canavara dönüştürmekle tehdit eden büyüyen öfkeyi hissedebiliyordu. Vücudunun geri kalanı da pek iyi hissetmiyordu. Eklemleri ağrıyor, taşakları hassaslaşıyor ve derisinin her santimi yanıyordu.

Ancak tüm bu acılar, diriltme yeteneğini kullandığında hak ettiği bir ceza olan, hapsedilirken çektiği işkencenin yanında önemsiz kalıyordu. Lore'dan önce Lore, ruhunu Deth'e teslim ederek Birini ölümden döndürdükten sonra yirmi dört saat boyunca kanlı bir acı çekmişti. Ama şimdi, köle bağı nedeniyle, efendisi Detharu'nun yerine Lore'un bir varlığı hayata döndürmek için ödediği acı verici bedel. Ve Deth, Lore'un çektiği acının bedelini fazlasıyla ödediğinden emin oldu.

İki özel yeteneğinin -hayat almak ve hayat vermek- birbirine bu kadar zıt olması, ama sadece "iyi" olanın acıyla birlikte gelmesi tuhaftı. Bunun mantıklı olduğunu düşündü; hayat acıtıyordu.

"Eh," dedi sonunda, hissetmediği bir sakinlikle, "Ben sizin en yakışıklı suikastçınızım ve ben olmasam bütün gün Hadrian Maggotface gibilerine bakmak zorunda kalırdınız."

Detharu, Lore'un türünü asla belirleyemediği bir iblis, çünkü Lore'a farklı görünüyordu. Onu gören herkes gülümsedi. En azından, siyah, kabuk bağlamış dudaklarının yukarı kalkışı, Lore'un adamdan gördüğü gülümsemeye en yakın şeydi. Bu her neyse, bir işe yaramıyordu. Lore'un içinde çalkalanan huzursuzluğu, her zamankinden daha da ezici olan huzursuzluğu bastırmak için her şeyi yapardı.

"İyi bir noktaya değindin. Ama yeterince iyi değil." Birkaç iblis türünün ve en az bir insanın kemiklerinden yapılmış tahtında kıpırdanan Detharu, çelik eldivenli yumruğuyla eliyle işaret etti.

Nöbetçilerinden ikisi, kıvrık boynuzları ve palalara olan kutsal olmayan sevgileriyle devasa Ramreel iblisleri sivri taş duvarlar. Lore'a iki yandan saldırırken küçük, domuz gibi gözleri öldürücü bir beklentiyle parlıyordu.

Dört Ramrel daha odanın girişindeki yerlerinden izliyordu, Pavlov yemek zilini çalmış gibi burunlarından salyalar damlıyordu. Ve Detharu'nun arkasındaki gölgelerde başka bir erkek duruyordu, yüzündeki ifade okunamıyordu ama Lore belli bir... beklenti seziyordu.

Garipti. Lore bu adamı daha önce deli kardeşi Roag ve Armageddon'u başlatmaya çalışan aynı derecede deli düşmüş bir melek olan Byzamothe ile takılırken görmüştü.

Ama her iki kaçık da artık gitmişti ve iblisin neden orada olduğunu merak etmenin bir anlamı yoktu, çünkü şu anda karşı karşıya olduğu en büyük gizem aklını koruyup korumadığıydı.

Lore omuzlarını yuvarladı, bir sonraki nefesinin bir sonraki nefesi olabileceğinden hiç endişe etmeyen bir adamın en iyi taklidini yaptı.

Son. "Bak Deth, bu kadar sinirlenmene gerek yok. Bunu telafi edeceğim-"

"Ben iki gün batımını acı içinde geçireyim diye birine hayat verdin!"

Sadece Deth Kynan'ın dirilişinin tamamen kendisiyle ilgili olduğunu düşünebilirdi. "Evet, ama-"

"Biz suikastçınız, seni embesil! Biz hayat vermeyiz! Beni alay konusu yapıyorsun." Detharu bir hırıltıyla ayağa kalktı, odanın ortasındaki devasa ocaktan yükselen ateş kaburgalarının arasındaki vadilere titrek gölgeler düşürüyor -Vücudunun dış tarafındaydı. "Daha da kötüsü, sen ve Zaw Seminus iblislerini öldürmeyi başaramadınız. yapmak için sözleşmeli!"

Lore, patronunu boğmak gibi aptalca bir şey yapmamak için ellerini iki yanında yumruk yaptı. "Sana parayı bulabilirim."

Bu kocaman bir yalandı. Wraith, Eidolon ve Shade'in ölümünün kanıtlanması üzerine Roag'ın mirasının vasiyetçisinden alacağı yirmi milyonu bulmasına imkân yoktu. Yarısını belki, ama tamamını değil.

"Ama Suikastçılar Loncası'nın gözünde kaybettiğim saygıyı geri kazanamazsın," diye kükredi Deth.

"Bir yolu olmalı."

"Var." Detharu sanki öfke gösterisi hiç olmamış gibi tekrar yere çöktü. "Kellen bir mızrağın ucunda, Lonca salonunda sergilenecek."

"Evet, bu benim için işe yaramıyor." Lore eldivenli elini saçlarının arasından geçirdi ama bu gerginliğe masaj yapmadı. kafatasından dışarı. "Beni biraz rahat bırak, olur mu? Onlar benim kardeşimdi."

Neyse ki Lore onları öldürmeyi başaramamıştı. Bu girişimden ve kan bağlarının ortaya çıkmasından sonra, Lore kardeşlerinin yanında sadece Seminus ırkının geçmişi hakkında biraz bilgi edinecek ve Wraith'lere ne olduğunu görecektik kadar kalmıştı. Kadın ve sonra yanıyormuş gibi iblis hastanesinden çıkmıştı.

O zamandan beri kardeşlerini görmemiş ya da onlarla konuşmamıştı, ancak Eidolon'un sürekli mesajları kara tahtaya vurulan pençeler kadar rahatsız ediciydi.

"Aile mi?" Detharu koltuğunda öne doğru eğildi. "O zaman neden onları öldürmeyi kabul ettin?"

"İş teklif edildiğinde onların kardeşlerim olduğunu bilmiyordum." Hayır, bu küçük sır en az Roag kadar çarpıktı.

Detharu arkasına yaslanıp sivri çenesini ovuştururken sandalye gıcırdadı. "Benim kardeşlerim var. Onlardan ikisini öldürdüm. Bunu yapmak hoşuma gitti."

Bu hiç iyi görünmüyordu. "Bunu hak ettiklerine şüphe yok." Evet, Lore en iyilerine bile yalakalık yapabiliyordu.

Detharu omuz silkti. Uzun bir süre boyunca odadaki tek ses ateşin çıtırtısı ve ara sıra Ramreel'in salyasının damlaması oldu. Lore çıkışa baktı ve aceleyle bir kaçış planı hazırladı. Kendisine en yakın iblisi haklayabilir, palasını kapabilir ve sonra Detharu onu yakalamadan önce diğerlerini biçebilmeyi umabilirdi. Eğer o

dış odaya ulaştığında, Detharu'nun diğer köle katilleri kaçmasına yardım edecekti.

Uzun süre özgür kalacağından değil. Köle bağı, kalbinin üstündeki ete kazınmış el izi
Sonunda onu buraya dönmeye ya da bağ önce derisini yakıp kavururken hayal bile edemeyeceği acılarla yüzleşmeye zorladı.
kaslarına ve organlarına doğru yol aldı. Ya inine dönersin ya da pişerek ölürsün. Yavaş yavaş.

Sonunda Detharu başını salladı. "Kardeşlerini öldürmediğin için seni idam etmeyeceğim."

"Ne kadar da büyüksün," diye mırıldandı Lore.

Deth'in iskelet göğsünde tırtıklı bir hırıltı gümbürdedi. "Ne dedin sen?"

"Teşekkür ederim dedim." Lore Ramrel'lere kaşlarını çattı. "Onu duydun. Defol git. Bugün size cinayet yok." Ramreel köleleri cellattan çok muhafız gibi davranıyordu ama Deth onlardan ne isterse hemen hemen yapıyorlardı ve görev ne kadar kanlı olursa o kadar mutlu oluyorlardı.

Detharu'nun parlayan turuncu gözleri kısıldı. "Elbette bir bedeli var."

"Doğal olarak."

"Senin için bir işim var."

Bu da demek oluyordu ki, tehdit ve tavırlarına rağmen Deth, Lore'un kafasını sivri bir sopaya geçirmeye hiç de niyetli değildi. "Ne yapmam gerekiyor?" Lore dişlerini sıkarak sordu. "Bir borç daha mı tahsil edeyim? Lore'a kanlı bir uyarı mı
Birine mi? Pizza getirmemi ister misin? Çünkü teslimatçı çocuğu oynamayı ne kadar sevdiğimi biliyorsun."

Pizza kölesi oynamaktan nefret ederdi.

"Bana bir insanın kafasıyla birlikte tüm etleri içeren bir yemek getirebilirsin. Sana yüzüncü avını veriyorum."

Lore nabızı hızlanırken bile nefes almayı bıraktı. Bunun için otuz yıldır bekliyordu. Yüzüncü cinayetini tamamladıktan sonra, Deth'in artık onun üzerinde hiçbir etkisi kalmayacaktı. Özgür bir adam olacaktı. Ama durun... bir şeyler doğru değildi.

Detharu yıllarca ona bir suikastçı işi vermekten kaçınmış, hem Lore'u hem de kız kardeşi Sin'i sonsuza dek özgür kılacak o son görevi vermek istememişti.

Lore, Deth'in vurdumduymaz yüzünü inceledi, ne düşündüğüne dair herhangi bir ipucu aradı ama bulamadı. "Bunda ne var?"

Deth'in kemikli parmakları sandalyesinin koluna vururken rahatsız edici tıklama sesleri çıkarıyordu. "Sözleşmenin şartlarını ihlal ettiniz.

Roag ile taşeronluk anlaşmasını bozarak ve Seminus kardeşleri öldürmeyerek pazarlığımızı bozduk. Kendi payımı kaçırdım ve aptal gibi görünüyorum. Bu nedenle anlaşmamızı değiştiriyorum."

Siktir. Bunu biliyordu. "Peki yeni şartlarınız nedir?" diye sordu.

"Geçmişte, görevleri reddetmenize izin verilmişti." "Ve bedelini kanla ödedim." Çok fazla kanla.

"Bunu reddetmeyeceksin."

Uh-oh. Lore'un omurgasında bir ürperti belirdi. Deth onun reddetmesini bekliyordu, bu da işaretin bir çocuk ya da hamile bir kadın ya da başka bir şey olacağı anlamına geliyordu. "Peki ya reddedersem?"

"Eğer reddedersen ya da başaramazsan, kardeşlerini öldürmedeki başarısızlığın için senin yerine Sin'in kellesini alırım."

Görüşünün üzerine kırmızı bir perde indi. Sakin ol. Sakin ol. İşe yaramadı. Lore'un içindeki öfke, olağan geçiş dönemini tamamen kaçırarak yüzeye doğru çığlık attı ve iblise doğru hamle yaptı. "Seni lanet olası!"

Nöbetçiler onu yakaladı, her iki kolundan birer tane. İçgüdü ve öfke birleşti ve hiç düşünmeden yeteneğini yükledi. Lore'un sağ pazusunu kavrayan Ramreel'in Çığlık atma zamanı. Yere düştü, gözleri hayattayken olduğundan daha büyüktü.

Diğeri anında geri dönerek palasını çekti ve Lore'un kaburgalarına sapladı.

Detharu ayağa kalktı ve Lore'un bildiği sonraki şey, Deth'in çelik eldivenli yumruğu suratındaydı. Lore'un kafası geri çekildi ve kafatasında acı patladı. Öfke Detharu'nun yüz ifadesini bozdu ve dudaklarını keskin, kararmış dişlerinden ayırdı.

"Bu aptalcaydı, Lore. Bunca zaman sonra bile öfkeni kontrol etmeyi öğrenememişsin."

İtiraf etmek acı veriyordu ama Detharu her iki konuda da haklıydı. Lore'un öfkesi yirmi yaşından beri, kolunun dövmelele kaplanmasına neden olan garip dönüşümü geçirdiğinden beri bir sorundu. Ama bu sadece başlangıçtı. Ayrıca her şeyi öldürme "yeteneğini" de kazanmıştı. Dövmeli bir kola, ölüleri diriltme ya da bir insanın nasıl öldüğünü "hissetme" yeteneğine ve partnerini öldürene ya da seks yapana kadar bitmeyen öfke nöbetlerine girmemesi için günde birkaç kez ele alınması gereken azgın bir libidoya sahipti.

Ama cinsel olarak doyuma ulaşmış olmak öfkeye karşı bir garanti değildi. Acı ve öfke, kaç kez ya da ne kadar yakın zamanda rahatlamış olursa olsun onu yine de tetikleyebilirdi.

Derin nefes alarak, daha önce aşığı inmek için kendini zorladı.

Öfke onu geri dönüşü olmayan bir noktaya götürdü ya da tekrar aptalca bir şey yapmadan önce. Detharu'ya karşı yaptığı hareket ölüm cezasını da beraberinde getirmişti.

Lore zaten Detharu'ya zarar veremezdi. Bağıın büyüü kişinin efendisine karşı şiddet kullanmasını engelliyordu. İblis Detharu'ya dokunmadıkça Lore ona dokunamazdı. dokunulmak istiyordu.

Ve Tanrı'ya şükür ki Deth uzun zaman önce Lore'un dokunmasına izin verilmemesine karar vermişti. Deth'in suikastçılarından çok azı bu kadar şanslıydı.

Lore dişlerini sıktı, öfkelenmemeye kararlıydı ama özür dilemeyi de reddediyordu. Bunun yerine, "Hedef kim? Yüzüncü öldürdüğüm kişi kim?"

Lore gölgelerdeki erkeğı tamamen unutmuştu ama şimdi hafifçe kıpırdandı, siyah, beline kadar uzanan saçları odadaki tüm ışığı emiyor gibiydi. Sanki adam gölgesini bir pelerin gibi giyiyordu. Bu cidden berbat bir durumdu.

Uğursuz bir gülümseme Deth'in yüzünü ikiye böldü. "Hedef," dedi, "Kynan Morgan. Geri getirdiğın insan hayata."

Lore'un ayaklarının altındaki zemin kaydı. Oh, lanet olsun. Lore Kynan'ın hayatını kurtarmış olsa da ondan nefret ediyordu ve onu yerin dibine sokmak hiç de fena olmazdı.

Ama Tanrım... eğer o

İnsanı öldürürse, Lore zavallı hayatının geri kalanını omzunun üzerinden bakarak geçirecekti. Gezegendeki tüm Aegis Muhafızları onu bir sopayla deşmeye çalışacaktı ki bu Gem ve kardeşlerinin ona yapacaklarına kıyasla hoş bir şey olurdu.

Deth yaklaştı, o kadar yaklaşmıştı ki Lore çirkin iblisin sıcaklığını yüzünde hissedebiliyordu. "Görevini aldın. Sen

Morgan'ı öldürecek -ölüm dokunuşunu kullanarak- ve doksan altı saat içinde tılsımını geri alacaksın. Eğer reddedersen ya da başarısız olursan, Sin ölecek."

Sin, en sevdiği söz artık ironik bir gerçekliğe dönüşüyordu.

Hiçbir iyilik cezasız kalmayacak.

Yok artık.

Lore kardeşlerini bağışlayarak kız kardeşini ölüme mahkûm etmiş olabilirdi.

Rariel, Lore'un Detharu'nun odasından çıkışını izlerken gülümsemesini engelleyemedi. Planını harekete geçirmek için o kadar uzun süre beklemişti ki, artık top yuvarlanmaya başlamıştı ve hiçbir şey onu durduramazdı.

"Bu iş için neden özellikle Lore'u istediniz?" Detharu ocağın kenarında duruyordu, normalde beyaz olan teni bir bukalemunununki gibi alevlerin turuncusuna bürünmüştü. Çoğu kişinin aksine, Rariel Molegra iblisin gerçek formunu görebiliyordu, her ne kadar görememeyi dilese de. Gözsüz insan şeklindeki yaratık Rariel'in şimdiye kadar karşılaştığı en iğrenç iblislerden biriydi.

"En iyilerden biri olarak ün yapmıştır," diye yalan söyledi Rariel.

Lore'un işinde mükemmellik konusunda bir ünü vardı ama Rariel'in onu seçmesinin nedeni bu değildi. Rariel onu seçmişti.

Çünkü Lore, İşaretli bir Nöbetçi olan Kynan'a hayat vererek, bir melek dışında onu elinden alabilecek tek varlık haline gelmişti.

Detharu hâlâ ateşe bakarak başını salladı. "Onu kaybettığıme üzüleceğim. Ve Sin'i."

Evet, Rariel Detharu'nun Lore'un başının üzerinde sallandırdığı bu Günah kişiyi merak ediyordu. "Onun eşi mi?"

"Kardeşim."

Rariel'in nefesi kesildi. Rahibe... "O bir suikastçı mı?"

Detharu arkasını döndü, sosis vücudu dalgalanıyordu. acayip bir şekilde. "Öyle. Acımasız ve kurnaz, tıpkı kardeşi gibi."

Oh, bu mükemmeldi. Hatta şiirsel. "O zaman diğer hedef için Sin'i istiyorum."

"Aynı zaman dilimi mi?" Deth sordu.

"Evet."

Suikast ustası tahtına doğru ayaklarını sürüyerek yürüdü. "Acele iş, Lore'da olduğu gibi size dört katına mal olacak."

"Dört katını ödüyorum çünkü Lore'u kullanma konusundaki ısrarım sizi ondan bir köle olarak mahrum bırakıyor."

"İki katı o zaman. İster al, ister alma."

Rariel onu bırakıp başka bir suikastçıyla gidebilirdi ama ağabey-kardeş olayı ona zevk veriyordu. "Tamamdır."

Detharu gülümsedi; solgun, şekilsiz dudaklarında derin bir yarık oluşmuş, minik, sivri dişleri ortaya çıkmıştı. "Söyle bana, Morgan'ın bu tılsımı senin için neden önemli?"

"Bu bir biblo. Bir kupa dışında değersiz." Gerçek şu ki, Rariel'e bir ödül kazandıracak paha biçilmez bir pazarlık kozuydu.

İstedığı her şey, bırakın suikastçı pislikleri, kimseyle paylaşacağı bir şey değildi.

İblis bu yalana inanmış görünüyordu. "Gel o zaman," dedi, Kapiya doğru işaret ederek. "Biz sözleşmeleri hazırlarken yumurtadan yeni çıkmış bir huldrefox'un tatlı etiyle ziyafet çekeceğiz."

Tüylü küçük huldrefox yavruları ucuz değildi ve Rariel'in ödediği parayla piç kurusu onları yiyebilirdi -ya da herhangi bir türün gençlerini- istese her gün öldürebilirdi. Yine de Rariel acı çekecek pek bir şey bulamıyordu. Hele ki yüzyıllardır süren planlama sonuç verir.

Oh, evet. Idess'in acı dolu çılgınlıklarını şimdiden duyabiliyordu.

Bir elin buz gibi fısıltısı kolunu okşadı ve ona Rariel'in henüz ödemediği borcunu hatırlattı. Çünkü odada intikam peşinde olan tek varlık Rariel değildi.

Roag'ın kardeşlerinin ona yaptıklarından sonra Rariel iblisi hiç suçlayamazdı.

İki

Idess sona yaklaşmıştı. Bunu hissedebiliyordu. Hissedebilirdi Everest Dağı'nın tepesinde durup gökyüzüne bakarken bunu hayal edebiliyordu.

Buz gibi bir fırtına etrafındaki karı savuruyordu, ancak üzerinde düşük belli, kırılmış cammy pantolon, göbeğini açıkta bırakan bir atlet ve Yürüyüş botları. Bir Memitim, yani Tanrı'nın doğrudan eliyle yaratılmamış, doğuştan gelen tek melek sınıfı olarak, doğa koşullarına karşı dayanıksızdı. Başkalarına zarar verebilecek çoğu şeyden etkilenmiyordu. Yakında, o birkaç şey bile onu incitebilecek ya da öldürebilecek bir tehdit olmaktan çıkacaktı. Yakında yükselecek, kanatlarını kazanacak ve tamamen ona katılacaktı. Cennetteki melek annemiz, kardeşlerimiz ve kız kardeşlerimiz.

Pek çoğunu görmeyi umursadığından değil. Kardeşi Rami dışında, kardeşlerinin çok azını çok iyi tanıyordu, çoğunu ise hiç tanımıyordu. Ama Rami'yi görmek için sabırsızlanıyordu, Yükselişinden bu yana geçen son beş yüz yılı yalnızlık ve yalnızlık içinde geçirmişti.

İnsanlarla tek teması, en sevdiği eğlence olan alışverişe çıktığında ve nefret ettiği zorunlu bir kötülük olan yemek yedirdiğinde oluyordu. "Beslenmek babamızın lanetidir," demişti Rami. "Bize kimsenin mükemmel olmadığını ve yozlaşmanın ruhlarımızı karartmasına izin vermemek için hepimizin bedenini ayartmalarına direnmemiz gerektiğini hatırlatır."

Rami, Primori ile beslenmenin gerektirdiği fiziksel temastan hoşlanacağından ve yavaş yavaş günaha yenik düşmek.

Endişelenmekte haklıydı. Kan içmek, Memitim'in parlama yeteneğini sürdürmek için ihtiyaç duyduğu kısa süreli güç infüzyonunu sağlamaktan daha fazlasını yapıyordu. Aynı zamanda onları geçici olarak Memitim'i saatlerce Primori'nin hissettiklerini, ister öfke, ister üzüntü, ister şehvet olsun, hissetmeye zorluyorlardı...

İdess, Yükseldiği ve artık bu tür yakınlaşmalara ihtiyaç duymayacağı güne kadar bekleyemezdi. Zaten beslenmekten o kadar nefret ediyordu ki, bu konuda ince bir çizgide yürümeye ve mümkün olan son ana kadar beklemeye meyilliydi.

"Neredeyse bitti," diye bağırdı gökyüzüne. Rüzgâr sözlerini yuttu ama duyulduğunu biliyordu. Cennette her şeyi duyarlardı.

Bu düşünce bir an için içini bir korku kapladı, çünkü gerçekte durumun böyle olmamasını umuyordu. Tam olarak bir melek sayılmazdı.

Yine de bir olmaya çok yakındı. Artık göz kulak olması gereken sadece iki Primori vardı ve onlardan biri tacındaki mücevherdi.

Kynan Morgan bir melek tarafından büyülenmiş bir insan olan İşaretli bir Nöbetçiydi. Nöbetçiler melek kökenli bir varlık dışında incitilemez ya da öldürülemezdi, ki bu da genellikle Memitim gözcülerini değerlendirmedikleri anlamına geliyordu. Ama her nedense Memitim öyleydi ve Memitim onu, birinin cazibesini aşma ihtimaline karşı korumak için seçilmişti. Öte yandan, o ölümsüzdü, bu da onu yüzlerce yıl korumak zorunda kalabileceği anlamına geliyordu. Binlerce, hatta.

Ama o öyle düşünmüyordu. Diğer Primori'si, bir kurt adam. Uzun ömürlüydü ama ölümsüz değildi, bu yüzden öldüğünde ya da onu dünyanın kaderi için kritik kılan kaderi yerine getirdiğinde, sadece Kynan'la kalacaktı... ve herkes Memitim'in asla sadece bir Primori'yi korumadığını biliyordu.

Elbette Kynan'ı güvende tutma onuru kardeşlerinden birine düşecek ve o da iyi yaptığı bir iş için kanatlarını kazanacaktı.

Bekleyemedi.

Bugünlerde insanların söylemeyi sevdiği gibi, Dünya berbattı.

İç geçirerek, İtalyan villasının oturma odasını gözünde canlandırdı ve dağdan evine doğru gitti. Yakınlarda doğmuştu ve binlerce yıl sonra bile, onu her gün eve getiren çekimi hâlâ hissediyordu.

Mutfağa doğru ilerlerken botlarının tabanları bej ve altın rengi taş karolarda takırdadı. Genellikle müzik setini açıp Mozart çalardı ama heyecan hâlâ kanını kaynatıyor ve açlık midesini guruldatıyordu.

Yemek masasındaki meyve kâsesine ve mutfak tezgâhındaki kaliteli İtalyan çikolatası tabağına baktı, bocaladı... ve sonra bir nara uzandı.

Rami, meyvenin doğanın bir nimeti olduğunu söylerdi. Tanrı'nın bize verdiği bedenleri alkollü içkiler ve sağlıksız tatlılarla kirletmemeliyiz.

Elbette, bunların hiçbirisi ona zarar veremezdi ama Rami, insanlığından koparılmadan önce bile dindar ve saftı. On dokuz yaşında Memitim olmak için hayata atılmış ve kutsal olan her şeyde öğretmeni olarak katı bir görev yöneticisi olmuştu. Bir şekeri avuçlarken, bunun ara sıra şımarmak için daha iyi bir neden olduğunu düşündü. O Aslında onu tekrar gördüğünde ona sert bir ders vermesini dört gözle bekliyordu.

Sağ bileğinde hafif bir sızı belirdi. Tuhaf. Kadın alt tarafındaki çeyrek büyüklüğündeki iki Primori izini görmek için kolunu büktü. Chase'in heraldi'si sekiz yıldır oradaydı, teniyle aynı renkteydi, ince çizgiler bir damga ya da yeni bir dövmenin ana hatları gibi kabarıktı. Ama Kynan'inki yeniydi, sadece üç haftalıktı ve onu görmeye hâlâ alışamamıştı. Kaşlarını çatarak daha yakından baktı. Kenarları pembeydi... hızla şişiyordu... yanmaya, parlamaya başlamıştı ve bir solukta şekeri bıraktı.

Gezegendeki az sayıdaki dokunulmaz insandan biri olan Kynan tehlikedeydi.

Lore, New York'un taşrasında bir malikanenin girişinde durmuş, yumruklarını sıkmış, Kynan'ın kocaman kığını aramasını izliyordu. oturma odasında, bir elinde S-şeklinde stang ve diğer elinde kutsal su. Görünüşe göre Croucher iblisleri konuta yerleşmişti ve Kynan onları

Orada yaşıyan zengin aile olan biten hakkında fazla konuşmaya başladı. Ve biri yaralanmadan önce.

Aegis kurtarmaya geliyor.

Bir avuç iyiliksever, kendinden daha kutsal ikiyeüzü. Lore hiçbir zaman Muhafızlardan o kadar da hoşlanmamıştı, ama bu hoşnutsuzluk yirmi yıl önce, sözleşmeli vurucularından biri bir Muhafızı kızdırdığında düpedüz nefrete dönüşmüştü. yanlış iblis. Gardiyan işinde o kadar iyiydi ki Lore'u neredeyse saf dışı bırakıyordu.

Lore'u rahatsız eden şey neredeyse dayak yemek değildi. Gardını düşürdüğü için bunu hak etmişti. Lore'u bu kadar sinirlendiren şey, Muhafız'ın onu yakalamak için el altından, adi yöntemler kullanmış olmasıydı. ve iblisleri öldürmek, hatta yetişkinler küçükleri kurtarmaya gelene kadar işkence etmek için bebek iblislerle dolu kafesler tutmak.

Lore ibislere karşı büyük bir sevgi beslemiyordu, ama yapmadığınız bazı şeyler vardı. Er... evet. Lore'un Bunun üzerine ikiyeüzlülük şalteri attı, çünkü yapmadığınız şeylerden bazıları suikastçı olarak geçirdiği cehennem yıllarında onun tarafından yapılmıştı. Kynan'a bir bakış attı ve tamam, Lore'un o adamı yere sermek konusunda hiçbir tereddüdü yoktu. Aynı kadın için birbirlerine rakip olduklarını ilk fark ettiklerinden beri düşmandılar. O zamanlar Lore Adamın kafasını koparmak için bir fırsat kollayan Lore'un, Kynan'ı kan kaybından öldükten sonra hayata döndürmüş olması çok ironikti. Sonra tekrar, o sadece Kynan'ı diriltmişti çünkü Gem'i acı içinde görmekten nefret ediyordu. Bu sefer, bunu görmek zorunda kalmayacaktı.

Lore'un göğsündeki köle bağı nabız gibi atıyor, teslim tarihine geri sayımdaki zamanı işaret ediyordu ve beklemenin bir anlamı yoktu. Lore içeri girdi, botları siyah zemine çarptı.

Damarlı kırmızı mermer ve varlığını hiçbir incelik göstermeden duyuruyor. Lore hiçbir zaman kurnaz olmamıştı.

Kynan anında arkasını döndü. "Burada ne halt ediyorsun?" Sesi şüphe ve hırıltıdan oluşan bir düğümdü ve evet, aralarında kaybolan bir aşk yoktu.

Lore eldivenini çıkarmadı; çok açtı. Ölümcül özelliğini derinin içinden güçle yumruklayacaktı. "Birini aramak istiyorum ateşkes."

Kynan homurdandı. "Cehennemin donduğunu duymamıştım."

Komik adam. Lore onu öldürdüğü için neredeyse pişman olacaktı. Neredeyse. "Gerçek hikaye. Kardeşlerimi ne kadar çok tanırsam, seninle o kadar çok görüşmemiz gerekecek ve sanırım aile pikniklerinde kavga etmek hoş karşılanmıyor."

Kynan alaycı bir tavırla, "Belli ki kardeşlerini tanımıyorsun," dedi ve Lore garip bir duyguya kapıldı... sanki doğru koşullar altında bu insandan hoşlanabilirdi.

Acımasızca, şeker gibi duyguları bir kenara itti ve bir set büyüttü. Burada kız kardeşinin hayatı söz konusuydu. "Onlarla takılmanın amacı da bu zaten." Böyle bir şey olmayacaktı. Sin'e bir söz vermişti ve bu kez onu yüzüstü bırakmayacaktı. "Peki ne diyorsun?"

Şüphecilik Kynan'ın kot mavisi gözlerine gölge düşürdü ve Lore'un avuçları terden ıslandı. "Hayatımı kurtardığın için sana teşekkür etmedim."

"Gerek yok." Aslında, Deth'in Lore'a ne kadar acı çektirdiğini düşünürsek, ciddi bir yağcılık iyi olurdu. diriliş gücünü kullanarak.

"Saçmalık." Kynan sopasını göğsünü çaprazlama kesen silah kayışına soktu, metalin deri yuvasına kayarken çıkardığı ses kavernöz boşlukta çınladı. "Bunu sonsuza kadar başımın üzerinde tutmana asla izin vermeyeceğim. Sana teşekkür edeceğim ve bir şekilde ödeşeceğiz."

Kynan kendi cenaze töreninin onur konuğu olduğunda bile öyle olacaktı. Ve bekle... sonsuzluk mu? Sonsuzluk derken neyi kastediyordu? Lore, Kynan'ın boynunda asılı duran altın zincire baktı. onu öldürüyordu. Wraith ona kristal tılsımı vermişti... Tılsım büyülü bir koruma mı yoksa uzun ömürlülük mü bahşediyordu?

Bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı. "Güzel. Teşekkürünü kabul ediyorum. Ateşkes?" Lore elini uzattı, yeteneğinin o kadar büyük bir güçle ateşlenmesine izin verdi ki, kolu boynunun kıvrımındaki en üst sembolden parmak uçlarına kadar yandı. Ceketini çıkarırsa her glifin bir damga gibi parlayacağını biliyordu.

Kynan uzun bir süre orada öylece durdu. Al şunu, al şunu... Lore parmaklarıyla bir gelme hareketi yaptı, adamın programa uyacaktı. Sonunda Kynan başını salladı. Ve

elini uzattı. "Ateşkes."

İdiss bir evin içinde cisimleşti - pahalı bir evin, Dekoruna bakılırsa. Anında, kürek kemiklerinin arasında, kanatlarının bir gün filizleneceği ikiz işaretler boyunca yoğun bir kaşıntı alevlendi. İkiz iblis sensörleri gibiydiler ve şu anda uyarı çığlıkları atıyorlardı.

Zengin bir şekilde dekore edilmiş geniş bir odanın ortasında, Kynan siyah deri giymiş devasa bir erkekle karşı karşıyaydı. Erkek

Erkek bir iblis olmalıydı ve bir şekilde, sanki o bir iblismiş gibi içinde vızıldayan tehlike titreşimlerinin kaynağı

bir elektrik kablosunu tutuyordu. Ama Kynan için nasıl bir tehdit olabilirdi ki? Erkek düşmüş bir melek değildi; bunu hissetmişti.

Yine de, Kynan'ın heraldi'si kolunu yakıyordu, bu yüzden durumun imkânsızlığı önemli değildi. İki adamın arasına daldı, sürpriz unsurunu ve üstün gücünü kullanarak avuçlarını yabancıların avuçlarına çarptı ve onu odanın diğer ucuna fırlattı.

"Bu da ne-" Büyük bir gürültüyle duvara çarptı, darbe o kadar güçlüydü ki etrafındaki sıva ve tozlar döküldü. Başını salladı, kısa, neredeyse siyah saçlarından beyaz duvar parçacıkları savruldu.

İdiss bir tırpan çağırdı, Memitim'in özel silahı ve bir kafayı bir bedenden ayırmak için çok kullanışlı. O Öldürmekten nefret ederdi - bir meleğin kızı olarak, doğası gereği hayat veren ve koruyan biriydi - ama Primori'sinin güvenliğini sağlamak için her şeyi yapardı. Babasından geçen daha vahşi genler sayesinde her şeyi.

Silahı zarif bir kavis çizerek savurdu -Kynan ona arkadan vurdu ve onu yere çarparken nişan alması ters gitti.

"Aptal!" diye tükürdü. Kynan belli ki onun kendisini korumak için orada olduğunu fark etmemişti ve kendisini öldürmek için orada olan adamın yardımına koşmuş olması hiç de şaşırtıcı değildi. Yuvarlandı, aşağıya doğru inen bıçağın parıltısını gördü, omzunu sıyıran metalin fısıltısını hissetti.

Sonra iblis oradaydı, eldivenli yumruğu ona o kadar hızlı geliyordu ki dönüp kaçacak zamanı bile olmamıştı. Bir sonraki yumruğu engelleyerek ayağa fırladı ve bacağını dışarı savurdu, kaval kemiğinden yakaladı ve homurdanmasına rağmen yere düşmedi.

Kynan onun yanından saldırdı ve bir insan için diz kırıcı olabilecek bir darbe indirdi ve lanet olsun, bu adamların ikisiyle de dövüşmesine gerek yoktu. Dönerek Kynan'ın çenesine güçlü ama ölçülü bir yumruk indirdi. Kynan'ın gözlerinde şok titreşimleri belirdi, ardından kafasının içinde yuvarlandı ve yere yığıldı.

Dönerek kalan erkekle yüzleştirdi. Adam ona saldırdı. Engelledi. Tırpanla kesti. Onu geriye doğru savuran bir balta tekmesiyle yakaladı ama sadece bir anlığına. İri bir adamdı ama bir panter gibi hareket ediyor, ayaklarının üzerinde hafifçe dans ediyor, her darbesini kontrollü ve çoğu zaman vücuduna iniyor.

Adamın becerisi karşısında şaşırarak kadın hızını kaybetti ve bir dizi etkileyici hareketle omurgasını duvarla iç içe geçirdi ve üzerine çıktı, ön kolu boğazına saplandı ve 1.80'lik vücudu onu kısırdı. Parmakları bileğini çevreledi ve kalçasında tutarak silahı işe yaramaz hale getirdi. Şimdilik.

"Sen de kimsin lan?" Erkeğin her dişinin uğruna cinayet işleyeceği uzun, gür kirpiklerle çerçevelenmiş abanoz gözleri öfke ve küçük altın beneklerle parlıyordu.

"Bir katil olduğunuza göre, kızmaya hakkınız olmadığını söyleyebilirim."

"Gırtlığına bir kilo daha baskı yaparsam seni öldürebileceğimi düşünürsek, ukalalık yapmanın oldukça aptalca olduğunu söyleyebilirim." Ona doğru biraz daha eğildi, Böylece göğüs göğüse geldiler ve dudakları onun yanağını okşuyordu. "Ama ateşlisin ve bahse girerim dövüşür gibi sevişiyorsundur, bu yüzden beyin eksikliğini affedebilirim."

Bu ahmak - bu on yıldaki popüler deyim neydi -Tost mu? Evet, bu salak kızarmıştı. "Öldürmekten zevk alacağım

sen."

Bileğindeki tutuşunu sıkılaştırdı. "Seni kim gönderdi?"

"Tanrım." Dizini yukarı kaldırdı. Adam kımıldadı ve kadın adamın kasıklarına sadece hafif bir darbe indirdi. Yine de hava emdi. Güzel.

"Kötü kız," diye hırladı, bacağının arkasına bir kanca ve boynuna sert bir itme ile onu yere düşürdü.

Adam yere düştü ve kadının üzerine geldi. Hızlı bir düşünce ve elinin bir hareketiyle tırpan bir hançere dönüştü. Vurdu ve onu omzundan yakaladı. Adam Bıçak deri ceketini kesip etine saplanırken tısladı ve yana doğru çekildi.

Kötü kız için bir puan. Adamın altından yuvarlandı ve bu sırada onu uyluğundan bıçakladı. Kanın metalik tınısı burun deliklerini doldurdu, ayda bir beslenmesi gereken kısmı için kışkırtıcı bir kokuydu ama daha da önemlisi, bu erkeğin hem insan hem de iblis kökenli olduğunu söylüyordu.

İblisin türü hala bilinmiyordu, ama nasıl inanılmaz derecede yakışıklıydı, onun bir tür karabasan olduğunu tahmin edebilirdi.

Bir hamleyle ona tekrar saldırdı ama kedi hızıyla, kendini yere bıraktı. Kendini kötü bir kesikten kurtarmıştı ama pozisyonu ona ayağa fırlama ve bir topuğunu göğüs kafesine vurma fırsatı verdi. Kemik, çizmesinin altında yol verdi ve adam homurdanarak onu yakaladı. İki elinle bileğini tut.

"Son zamanlarda beni öldürmeye çalışan kadınların nesi var?"

"Senin hakkında çok şey söylüyor, sence de öyle değil mi?" Böylesine iyi bir erkek örneğini yok etmek zorunda kaldığı için pişmanlık duyarak hançeri yere sapladı.

Ateşlenen bir arbaletin belirgin tıkırtısı havayı delip geçmeden bir saniye önce bir önsezi hissi derisini diken diken etti. Idess bir gülle gibi hissettiren kuvvetin altında sarsıldı omurgasına saplandı. Göğsünden ince bir sis bulutu halinde kan fışkırdı ve göğüs kemiğinin hemen altında, kurşunun girdiği delikten buhar tısladı.

Acı onu parçaladı ve yoğunluğu benzersizdi. Safra tadı aldı. Kan. Bunu ne yapmış olabilirdi? Nefes nefese kalan Idess sendeleye sendeleye elini tutan dişinin yanına gitti. Tatar yayı. Merlot rengi saçlarıyla uyumlu kan kırmızısı bir deri giymiş olan kadın, Kynan'ın yüzükoyun yatan bedeninin üzerinde koruyucu bir şekilde duruyordu. Başka bir Muhafız.

Farkına varma ve dehşet, acının sisini yarıp geçti. Cıvata, Aegis tarafından düşmüş meleklerle savaşmak için kullanılan eski bir Mısır mumyalama parfümü olan qeres ile kaplanmıştı. Bu onları öldürmezdi ama zehir onları sakat bırakabilirdi. ve yıllarca etkisiz hale getirir.

Bununla birlikte, Yükseliş öncesi Memitim'i öldürebilir.

Erkek iblis Idess'ten yuvarlanarak uzaklaştı ve Kynan'a doğru süründü.

Idess'in kasları lastik gibi oldu ama iblisi Kynan'dan uzak tutmak için duyduğu umutsuz ihtiyaçla son gücünü topladı ve erkeği ayağa kaldırdı. O Onları aklına gelebilecek en uzak yere, Ukrayna'nın derinliklerindeki bir ormana götürdü. Bir sürü iblis soğukta ölmüştü. Onun da onlardan biri olmasını umuyordu.

İki metre karın içinde cisimlendiklerinde, onun onlardan biri olmadığı anlaşıldı ve eğer bu ani vahşi doğa macerasına şaşırdıysa bile bunu belli etmedi. Ama sonra, görüşü bulanıklaşmaya başlamıştı ve tertemiz beyaz Manzara bulanık, gri bir renk aldı. Parmakları uyuştı ve hançer kayboldu, çünkü sihirli silahı muhafaza etme yeteneği başarısız oldu. Ruhunu bir korku titremesi sardı. Bu sondu. Sonu gelmişti. Roma'nın çöküşünden sağ çıkmıştı. Engizisyon'dan. İkinci Dünya Savaşı. Ve aynı tarafta, İyi ve Kutsal Takım'da oynayan küçük bir avcı onu öldürmüştü.

Karanlık görüşünde dönerek duyularını ele geçirdi ve yere düştü. Kulaklarında sessiz ve uzak bir ses çınladı ve sonra kaldırılmaya başlandı, ancak bir şekilde etrafındaki kolların bir kurtarıcıya ait olduğundan şüpheliydi.

Üç

Ne. Ne. Sikeyim.

Lore, Allah'ın unuttuğu bir ormanın ortasında dizlerine kadar kara batmış bir sersem gibi durmuş, katilini göğsüne bastırıyor ve her şeyin nasıl bu kadar hızlı cehenneme döndüğünü merak ediyordu. Görevini tamamlamasına bir kalp atışı kalmıştı ve şimdi hiçbir yerin ortasında, kafası karışık ve acı içindeydi.

Her nefes alışında göğsünden acı çığlıkları yükseliyordu. Lanet kaburgalar kırılmıştı. Hırıltılı bir inilti ona kollarındaki kadının durumunun çok daha kötü olduğunu hatırlattı. Tayla her neyse ciddi bir hasar vermişti. Belli ki Koruyucu baldızı, Lore'dan ziyade Kynan için tehdit oluşturanın dişi olduğuna inanmıştı.

Küçük baş belasını öldürmek yerine neden tuttuğundan hâlâ emin değildi. Kaltak çok gevezeydi,

Onu öldürmeye çalışmıştı ve ağır kıcı kaburgalarına cehennem gibiydi.

Gerçi dürüst olmak gerekirse, o kadar da ağır değildi. Sadece... uzundu. Ve kıvrımlı. Ve atletik olarak sağlam. Ciddi ağırlıklarla çalışmış gibi görünüyordu.

Ağızına gelince... Kahretsin, güzel bir ağzı vardı. Geniş, dolgun dudakları bir erkeği yalvartmak için yaratılmıştı. Yüz hatları mükemmeldi - ince işlenmiş, narin, sahip olduğu tehlikeli güçle tamamen uyumsuz bir şekilde kadınsı. Ve sanki tarçınlı şekerle yıkanmış gibi kokuyordu. Egzotik. Seksi. Yenilebilir.

Ama o da neyin nesiydi, neden onun peşindeydi ve neden birdenbire yatakta canı kurabiye çekmeye başlamıştı?

Sorularına cevap bulma ihtiyacı onu en yakın Harrowgate'i aramaya koyuldu. İblis hisleri yakınlarda bir tane bulmuştu ki bu iyiydi çünkü onu taşımak canını yakacaktı. Her ne kadar bunu yapmaktan nefret etse de, kardeşlerinin onu sorgulamaya yetecek kadar iyileştirebilmeleri için onu Yeraltı Dünyası Genel Merkezi'ne götürmesi gerekiyordu. Eğer biri ona suikast düzenlediyse bunu öğrenmesi gerekiyordu.

Seni kim gönderdi?

Tanrım.

Evet, doğru. Kaç tane suikastçı ustası tanıyordun? Tanrı olarak çağrılmakta ısrar etti? Bu hatun bir düzine pislikten herhangi biri için çalışıyor olabilir.

Ağaçların arasından geçip kapıya doğru topallayarak ilerlerken karda hem kendisinin hem de kızın kanından bir iz bıraktı.

İki kez durup beline kadar uzanan at kuyruğunu toplamak

zorunda kaldı, böylece üzerine basmamış olacaktı. En azından sıkıca bağlanmıştı, kalın

kahverengi halat her altı inçte bir özenle sabitlenmiş mücevherli altın bantlar. Bu etki, pürüzsüz, porselen teni ve bal rengi badem gözleriyle birleştiğinde, onu şimdiye kadar gördüğü en çarpıcı kadınlardan biri yapıyordu.

Ama hey, eğer biri onu öldürmeye çalışacaksa, bunun çirkin bir herif olmasındansa ateşli, kana susamış bir piliç olmasını tercih ederdi. Onu bir ağaç dalına çarpmamak için daha yükseğe kaldırdı, ve evet, katilinin tüy gibi hafif bir kadın olması kesinlikle daha iyi.

Harrowgate, sadece iblislerin görebildiği, dikey, parıldayan bir ışık perdesi olarak ileride belirliyordu. Tanrım, o şeylerden nefret ederdi. Ne zaman bir tanesine adım atsa, sanki kendi insanlığı süzülüp gidiyordu. Diğer tarafa geçtiğinde her zaman biraz daha ham, biraz daha gergin oluyordu ve gideceği yere bir canavardan başka bir şey olarak varacağı günün ne zaman geleceğini merak ediyordu.

Bugün olmamasını umuyordu.

Topallayarak içeri girdi ve kapı kapandığında neredeyse tamamen karanlık tarafından yutuldu. Obsidyen duvarlar Dünya ve Sheoul'u temsil eden kaba haritalarla kazınmış, haritaları oluşturan ince çizgiler bir ressamın renk paletinde parlıyordu.

Adamın kollarında, kadın kasıldı, nöbetinin gücü onu sertçe duvara çarptı. Acı vücudunun üst kısmını yırttı ve kolu gevşedi ve lanet olsun, sol omzu yuvasından çıkmıştı. Dişlerinin arasından hava emerek kadını yavaşça yere indirdi ve sağlam eliyle haritayı -Kuzey Amerika, Birleşik Devletler, New York eyaleti, New York Şehri- tıbbi amblemi buldu ve onu Yeraltı Dünyası Genel Hastanesi'nin altında bulunan

Büyük Elma sokaklarında, masum insanların burunlarının dibinde.

Kapı, tavanda sıra sıra dizilmiş kırmızı ampullerle aydınlatılmış bir acil servise açıldı. Bir tedirginlik titremesi Buraya son gelişinde kardeşlerini öldürmeye geldiği düşünülürse, bu hiç de şaşırtıcı değildi.

Gariplikten bahset.

Cookie hâlâ Harrow Geçidi'nin zemininde hareketsiz yatıyordu ve Lore kendini toparlamadığı sürece de orada kalacaktı. İşe yaramayan kolunu kavradı ve gözlerini Harrow Geçidi'nin girişini destekleyen taş sütunlardan birine dikti. Lanet olsun. Bu çok acıtacaktı.

Kendini destekleyerek omzunu sütuna sıkıştırdı. Kolunun yuvasına geri girmesiyle acı bombardımanı başladı. Bir mide bulantısı dalgası üzerine çöktü, ama kendini toparladı. kadın ve triyaj masasına doğru topalladı.

İstasyonu yöneten hemşire, koyu tenli, insansı bir Bedim iblisi, bir yığın evraktan başını kaldırıp baktı. Dişileri genellikle haremde tutulan son derece şehvetli bir tür olan Bedim, yaşadıkları Sheoulin sarayının dışındaki dünyaya nadiren adım atardı. Lore onun bağımsızlık teklifini takdir edebilirdi, eğer kan kaybından ölüyor.

"İkiniz de yaralısınız," dedi. "Öyle mi düşünüyorsun?"

Kalemini adama doğru tuttu. "Böyle bir tavır size dayaktan başka bir şey getirmez bayım."

Yüce İsa. Bedimler genellikle barışçıl ve dost canlısı insanlardı, ama ibislere biraz güç verince... yani ibislere dönüşüyorlardı. "Her neyse. Sadece bize biraz yardım getir."

Bedim kibirle burnunu çekti ama sağlık personeli çoktan etraflarını sarmıştı. Önlüklü bir adam Lore'a takip etmesini işaret etti. Lore, Cookie'yi muayene masasına yatırdığı bir travma odasına gitti. Kadın bir Trillah hemşiresi parmaklarını kadının bileğine götürdü.

"Ne yapıyorsun sen?" Scrubs Guy Trillah'a bağırarak Lore'u şaşırttı. "ABC, seni aptal! Hava yolu, solunum, dolaşım... bu sırayla. Sen kaç yıldır hemşiresin? Uzun mu?"

Hemşire hırlayarak, bıyıkları seğirerek birtakım küfürler savurdu ve Lore, Scrubs Guy'ın muayene masasının üzerinden ona doğru gideceğine yemin etti.

"Hey," diye tersledi Lore. "Burası hastane mi değil mi?"

Scrubs Guy ve Trillah daha fazla küfür etti ama en azından eldeki krize geri döndüler.

"Ne oldu?" Scrubs Guy'ın kulağının arkasında yıldız şeklinde bir ben vardı, bu da onun bir çeşit şekil-değiştirici. Cookie'nin gömleğini makasla ortadan ikiye böldü ve kumaş parçalarını teninden sıyırdı.

"Tatar yayı ile vurulmuş." Ooh, siyah sütyen. "Ne tür bir ok olduğunu bilmiyorum."

"O hangi tür?"

Saten, dantel değil. "İpucu yok." Ve önden kapanıyor. Güzel.

Yeşil önlük ve siyah botlar giymiş olan Eidolon, kalesine giren bir kralın otoritesiyle odaya girdi. "O düşmüş bir melek."

Bir anda, prova edilmiş ve neredeyse komik görünecek kadar koordineli bir hareketle, herkes ellerini kaldırarak ondan uzaklaştı.

Lore Eidolon'a döndü. "Nereden biliyorsun?"

"Tayla aradı. Seni ve Kynan'ı yaralayan kadın bu mu?"

"Kurabiyenin ta kendisi."

Eidolon, Lore dışında kimsenin duymaması için sesini alçalttı. "Ky sadece melekler tarafından yaralanabilir ve sadece düşmüş olanlar ona zarar vermek isteyebilir."

Ne oldu? Eidolon bu konuda yanılıyor olsa iyi olurdu, yoksa Lore'un işi Royally Fucked Highway'e dönüştü ve bu cehenneme giden yolda çıkış yoktu. "Emin misin?"

"Bunu doğrulamanın bir yolu var."

Eidolon dışının yanına gitti ve koluna dokundu. Dermoire'ı aydınlandı ve kadın inledi. "Dişi mi? Neyin var senin? isim?"

Tekrar inledi ve Eidolon yakınına eğildi. Bir şeyler fısıldadı ve Eidolon tam boyuna doğru doğrulurken başını salladı. Eliyle ona güç aktarırken konsantrasyon alnında çizgiler oluşturdu. Eidolon'un Seminus hediyesi

Yaraları iyileştirmek için bir beden derinliklerini araştırmasına izin veriyordu ama ağzı acımasız bir kesik şeklinde gerildiğinde Lore haberlerin iyi olmadığını anladı.

"Onun nesi var?"

"Zehirlenmiş. Omurgası kırılmış ve ağır iç yaraları var." Eidolon yakındaki personele bazı emirler verdi, ve kimse kıpırdamayınca Eidolon tersledi, "Şimdi! Ona dokunmak güvenli. Reaver ile hiç sorun yaşamamıştın."

Reaver... doğru. Geçen ayki büyük savaşta yardım eden düşmüş melek. Ama görünüşe göre o artık düşmüş değildi. Yine de bunların Kynan'la ne ilgisi vardı?

Sağlık ekibi melek yavrusunu dikkatlice yüzüstü çevirdi. Eidolon'un parmak uçları kürek kemikleri arasındaki iki yara izinin üzerinde gezindi. "Kesinlikle melek." Lore'a bir göz attı. "Bunlar kanat çapaları." Uzun parmaklarını Lore'un omurgasında gezdirerek cıvatanın giriş yarasını incelemeye devam etti. Lore'un gözleri önünde et ve kemik iyileşmeye başladı. "Doktor Shakhvhan'ı çağırın. Onu iyileştirici bir banyoya sokmalıyız."

Bağırsakları jimnastik yaparken ve oda dönerken, bir şifa banyosu Lore'a harika geliyordu. "Hey, uh... biraz yardım alabilir miyim? Snicker-doodle sadece biri kan kaybından öldü."

Eidolon Lore'u kolundan yakaladı ve onu kadıninkinin yanındaki odaya yönlendirdi. "Ne oldu?"

"Bıçaklandım. Kolum ve bacağım." Lore ceketini çekiştirerek çıkardı. "Kaburgalarımın da kırıldığından oldukça eminim."

"Tanrım, sen de Wraith kadar kötüsün." Eidolon lavaboda ellerini yıkarken çenesini yatağa doğru salladı. "Otur. Ve kıyafetlerini çıkarabiliyorsan, çıkar."

E eldivenlerini giyerken, Lore soyundu ve kaslarının kaburgalarına ve bıçak yaralarının etrafına doğru çekilmesinden dolayı irkildi. Eidolon, Lore'un giysilerinin yanına koyduğu silah yığınının kaşlarını kaldırdı ama bir şey söylemedi.

Boxer külotu dışında çıplak olan Lore yatağa uzandı ve gri bir duvar boyunca birkaç metre uzanan, koruyucu sembolleri ve kanla yazılmış harfleri ikiye bölen bir çatlağı inceleyerek zaman öldürdü. "Geçen ay olanlardan sonra burayı tamir ettiğinizi sanıyordum."

Eidolon bir havlu kaparken, "Yaptık," dedi. "Ama hâlâ birkaç sorunumuz var. Müteahhitlere inceletiyorum. Binanın bütünlüğü tehlikeye girmiş olabilir."

Lore tavana baktı. "Yani binanın üzerimize yıkılabileceğini mi söylüyorsun?"

"Güvenli olmasaydı hastaneyi işletmeye devam edeceğimi gerçekten düşünüyor musun?" Eidolon havluyu Lore'un sağ koluna sararak, kişisel bir sembol olmaması dışında kardeşlerinininkiyle neredeyse aynı olan dövmeyi kapattı. Lore'un ölüm dokunuşunun Eidolon, Shade ya da Wraith'i etkilemediğini, ancak diğer tüm personelin maruz kalacağını keşfetmişlerdi. Ve maruz kalma kazara olacağından, hastane içinde şiddeti ve kasıtlı yaralanmaları önleyen Haven büyüü herhangi bir koruma sağlamayacaktı.

"Bilmiyorum," dedi Lore, bu da ona pis bir bakış kazandırdı. Dokunaklı. "Peki melekler, hatta düşmüş olanlar bile, bir tür ölümsüz değiller mi?"

"Evet."

"O zaman neden onu tamir etme zahmetine girdin? Kendi kendine iyileşecektir."

"Cevaplar istiyorum ve beklemek istemiyorum. Tayla'nın kullandığı silah bir meleğin yıllarca kışında kalmasına neden olabilir."

Lore kaşlarını çatı. "Tayla neden düşmüş bir meleği alt edebilecek bir şeye sahip oldu?"

"Çünkü o Kynan'ın korumalarından biri."

Korumalar mı? Ne amcık ama. "Peki Kynan'ın korumaya ihtiyacı var, neden?"

"Çünkü Aegis bir avuç paranoyak drama kraliçeler." Eidolon bir paket gazlı bezi yırtarak açtı. "Ancak bu durumda, paranoyaları haklı gibi görünüyor."

"Düşmüş melekler onun için neden bir tehdit olsun ki?" Eidolon hiçbir şey söylemeyince Lore küfretti. "En azından bana neden sadece meleklerin ona zarar verebileceğini söyleyebilir misin?"

"Ve düşmüş melekler," dedi Eidolon, bu onun sorusunun cevabı değildi, ama Lore'un içinde öyle bir his vardı kardeşinden alacaktı. Eidolon bir tepsi getirdi. yatağın kenarına çeşitli tıbbi aletler yerleştirdi. "Peki Kynan'la ne yapıyordunuz?"

"Sadece telafi etmeye çalışıyorum."

Eidolon şüpheli bir homurtu çıkardı ve Lore içten içe gerildi. Masumiyetini satın almak için kardeşine ihtiyacı vardı.

"Ben ciddiylim."

"Yani bunun Gem'le bir ilgisi olmadığını söylüyorsun." Eidolon Lore'un kürek kemiğinin yanındaki etini çimdikledi. "Kıpırdama. Bu acıtacak."

Eidolon'un şüphelerinin yersiz olduğunu anlayan Lore rahatladı. "Evet, diyorum ki-ouch! Siktir!"

"Seni uyarmıştım."

"Sen bir pisliksin."

"Seni iyileştirmemi istiyor musun, istemiyor musun?"

"Tüm hastalarınıza karşı bu kadar kaba mısınız? Yoksa sadece uzun süredir kayıp olan kardeşlerine mi?"

Eidolon boğazını temizledi. "Kim kime pislik dedi?" Eğer ayakkabı uyuyorsa... "Her neyse. Ameliyata ihtiyacım var mı?"

"Hayır. Kesikler yüzeysel ve burada onaramayacağım bir şey olmadı." Tepsiden kötü görünümlü bir alet aldı. "Biraz acı...."

Lore neredeyse lanet masadan düşüyordu. Küçük bir sızı, kıcına. "Neden yeteneğinle iyileştirme işini yapmıyorsun?"

"Düşmüş melek üzerinde çok fazla güç kullandım. Yoğun bir gün geçirdim ve onun üzerinde çalışmadan önce zaten neredeyse bitmiş durumdaydım. Bunun gibi hayati tehlike arz etmeyen yaralanmalar için kalan gücümün çoğunu harcamak istemiyorum. Kıpırdamadan dur."

Eidolon işe koyulurken Lore dişlerini gıcırdattı, el aletleri ve sonlara doğru biraz da kendi yeteneğinin kombinasyonuyla etini onardı, bu süreç yakıcıydı ve neredeyse ilk yaralar kadar acı vericiydi. İş bittiğinde Lore, adamın iyi bir iş çıkardığını istemeye istemeye de olsa kabul etmek zorunda kaldı, ve onun verimliliği ve profesyonelliği düpedüz şaşırtıcıydı.

O hala bir pislikti.

"Teşekkürler," diye mırıldandı Lore ve Eidolon Lore'u temizlemesi için bir hemşire çağırmadan önce kısa bir baş selamı verdi.

Hemşire hantalca içeri girdi ve erkek olacağı hiç belli olmazdı. Ve Slogthu, yani tüylü ve iğrenç.

Lore, hemşire üzerindeki kanı süngerle temizlemeyi bitirip gidene kadar daha fazla sondalama yapmak için bekledi. O

ve

Eidolon yalnızdı, Lore rahat davranıyordu. "Peki... Kynan nasıl?" Şansımız varsa, ölmüştür.

Eidolon'un göğsünden alçak bir homurtu yükseldi. "Bilmiyorum. Shade ve Tay onu getiriyorlar. Her an burada olabilirler. Idess'e ne oldu?"

"Idess mi? Meleğin adı bu mu?" Güzel. Idess. Göz-tanrıçası. Idess, Idess, Idess. Dilinden dökülüştü hoşuna gitmişti. "Idess."

Eidolon Lore'a delirmiş gibi baktı. "Ah, evet. Idess. Ne oldu?"

"Birdenbire ortaya çıktı ve bize saldırdı."

Eidolon kaşlarını çatı. "Neden seninle birlikte malikaneden kayboldu? Seni nereye götürdü?"

Tarçınlı şekerin kokusu Lore'a geri geldi. Idess'in uzun boylu, ince vücudu, düşük bel cammy pantolonu ve ona uygun zeytin rengi ve pembe atleti ile uzun ve düz vücut hatlarını ortaya çıkarmıştı. göbek.

"Beni boktan bir ormana götürdü ve bunu neden yaptığına dair hiçbir fikrim yok," dedi Lore, şimdi kafası her zamankinden daha karışık.

Onun peşinde olduğunu düşünmüştü ama E'nin meleklerin Kynan'a zarar verebilecek tek yaratıklar olduğu hakkında söyledikleri doğruysa, belki de Lore sadece ikincil bir zarardı.

"Hedefin ben olduğumu sanıyordum. Beni öldüreceğini söyledi.

Bu yüzden işini bitirmek yerine onu buraya getirdim. I Biri bana suikast düzenlediyse bunu bilmem gerek." Eidolon güldü, ki bu oldukça kabaydı. "Bu kadar komik olan ne?"

"Siz bir suikastçısınız, ama birinin size suikast düzenlemeye çalışıyor olabileceği gerçeğine mi kıızıyorsunuz?"

"Çifte standartlar kötü bir şöhrete sahip." Lore'un teninde ürkütücü bir ürperti fısıldadı ama Eidolon bunu fark etmemiş gibi görünüyordu.

bir çekmeceyi karıştırdı. "Bak, neden bana Kynan hakkında bilgi vermiyorsun? Benden ne sakladığını öğrenirsem, şu Idess denen hatunun başına gelenleri bir araya getirebiliriz."

Eidolon ona bir takım önlük fırlattı. "Senden bir şey saklamak istediğimden değil ama bu Kynan'ın anlatması gereken bir hikâye. Benim değil."

Dostum, Lore ahlaklı iblislerden nefret ederdi. Kardeşi elindeki mint yeşili pantolonu çekiştirirken o da kanlı aletleri biyolojik tehlike kutusuna attı. Gömleği kafasına geçiriyordu ki, ilk geldiğinde hissettiği o garip huzursuzluk hissi tekrar içine doldu.

"Bunu hissediyor musun, E? Sanki izleniyor gibiyim." Ya da avlanıyorum.

Eidolon'un kafası döndü. "Sinir uçlarındaki zımpara kağıdı gibi mi?"

Lore bunu daha iyi söyleyemezdi. Ceketinin içine büzülerek başını salladı.

"Herkes bunu hissediyor. Shade, Wraith, personel. Hepimiz diken üstündeydik."

Bu da Lore onu ilk getirdiğinde Idess'i muayene eden asık suratlı triyaj hemşiresini ve sinirli insanları açıklıyordu. İblis oldukları gerçeği de öyle.

Odanın dışından yükselen sesler Lore'un bakışlarını kapı aralığına, Tayla'nın yeşil gözleri alev alev yanarak durduğu yere çevirdi. "Nerede bu

O kaltak mı?"

"İyileşme," dedi Eidolon ve Tayla ağzını açtığında bir elini kaldırdı. "Ne söyleyeceğini biliyorum ama neyin peşinde olduğunu öğrenebilmemiz için onu iyileştirmek zorundaydım." Lore'a baktı. "Ve aslında kimin peşinde olduğunu. Ky nerede?"

Shade Tayla'nın yanından geçti. "Üçüncü muayenehanede. Birkaç dakikalığına bilincini kaybetti ama hızlı bir sonda yaptım.

Kafasının içinde hafif bir sarsıntı dışında bir şeyi yok. İyileştirici bir dalgayla ona bir ayar vermek isteyebilirsiniz, Yine de." Lore'a doğru döndü. "Orada ne halt ediyordun?"

Okaaay. Lore kucaklaşma falan beklemiyordu ama Shade'i son gördüğünde adam en azından sohbet etmişti. Sayılırdı.

"Sana da merhaba,

kardeşim." "Soruya cevap

ver."

Kötü niyetli titreşim ve bugün olan diğer her şey yüzünden zaten gergin olan Lore, Shade'in saçmalıklarına dayanamayarak ayağa kalktı. "Senin lanet olası iş."

Gölgeler Shade'in gözlerinde kıvrandı. "Sana Gem'den uzak durmanı söylemiştim."

Sanki Lore'un hatırlatmaya ihtiyacı varmış gibi. Shade'in Lore'u terk ederken ona söylediği son şey bu uyarı olmuştu. Üç hafta önce hastanede. Yabancı olma, Lore. Gem'den de uzak dur.

"Son baktığımda," diye homurdandı Lore, "sen benim patronum değildin."

Shade tehditkâr bir adım atarken yumruklarını iki yanında sıkı ve lanet olsun, eğer çocuk Lore fazlasıyla hazırdu. Garip zehirli titreşim öfkesine karıştı ve Shade ile kafa kafaya çarpıştı. İlk atış onundu. Seminus kardeş kardeşe şiddet Haven büyüğü kapsamında değildi.

Eidolon aralarına girdi ve Tayla onun yanında durdu. Çok kötü oldu. "Gölge...." Eidolon'un sesindeki uyarı nazik ama açıktı. "Geri çekil. Bu Gem'le ilgili değil."

"Buna ciddi inaniyor musun?" Shade talep etti.

"Benim ne düşündüğüm önemli değil, ama evet, biliyorum. Lore mekle savaştı, bu da Kynan'ın hayatını kurtarmış olabilir. O yüzden boş ver."

Uzun, gergin bir sessizlik oldu ve bu sırada Lore'un vicdanına küçük bir suçluluk duygusu saplandı. Lore sessizliği sona erdirmekten çok zihninde ses çıkarmak için boğazını temizledi. "Ah, hey, biri bana Kynan ve şu melek meselesinin ne olduğunu söyleyebilir mi?"

"Bu seni hiç ilgilendirmez," dedi Shade, Lore'un sözlerini ona geri fırlatarak.

Lore, Eidolon'a ters ters baktı. "Mesajlarınıza neden cevap vermediğimi merak ediyorsanız, işte cevabınız. Hepiniz çok misafirperversiniz." Elbette, onları öldürmeye çalışmış olmasının bununla bir ilgisi olabilirdi.

Eidolon, "Sadece bazı testler yapmak ve yeteneğinizin neden mutasyona uğradığını öğrenmek istedim," dedi.

"Yarı insan olduğum ve Seminus ile insan birbirine karışmadığı için her şeyin berbat olduğunu sanıyordum."

"Eminim nedeni budur, ama tam olarak neyin yanlış gittiğini tespit edebilirsem, bunu düzeltebilirim."

Lore'un kalbi heyecanlı bir şekilde çarptı. Yeteneği ona bir ömür boyu acı ve yalnızlık çektirmişti ve bu lanet şeyden kurtulmak için sol taşasını bile verebilirdi.

Ama bir ömür boyu yaşadığı hayal kırıklıkları ona şüpheci olmayı da öğretmişti, bu yüzden acı bir kahkaha atarak kendini yere bıraktı. "Ve sonra minnettar olacağım ve bağ kurup büyük bir bütün olacağız, mutlu aile?"

"O halde başka seçenekleriniz de var?" Eidolon çizdi.

"Kendi başıma gayet iyi idare ediyorum."

Eidolon yerdeki kanlı giysi yığınınına kaşlarını kaldırarak baktı. "Belli ki."

Alaycı göt. Yine de Eidolon'un mizah anlayışı biraz değişmiş olabilir ama en azından bir tane vardı. Lore'a gelince Shade gülümsemenin ne olduğunu bile bilmiyordu ve Wraith'in de pek güldüğü söylenemezdi.

Yine de bunların hiçbirinin önemi yoktu çünkü Lore kız kardeşine onlardan uzak duracağına dair söz vermemiş olsa bile, Kynan'ı öldürdüğü için onu asla affetmeyeceklerdi.

Tabii yapabileceğini varsayarsak. Kynan'ın onu kollayan iblis avcısı korumaları olması, ihtiyaç duymadığı bir karmaşaydı. Lore bununla başa çıkabilirdi, daha önce Buffie'leri alt etmişti. Ama onları geçtikten sonra uğraşması gereken çok daha büyük bir sorun vardı, tabii melekler Kynan'ı harcayabilirse.

Bu kadar çok düşmanca bakışın altında ezilen Lore kapıya doğru ilerledi. "Ben buradan gidiyorum."

"Birini öldürmek için acelen mi var?" Shade sordu.

Soru biraz fazla yakınına gelmişti ama Lore Shade'i iğnelemekten mutlu olarak kabul etti. "Evet."

Eidolon kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Yaralı meleğimizin uyanmasını beklemeyecek misin? Öldürmek zorunda olduğun kişi daha fazla canlanacak değil ya. Onu daha sonra öldürün. Belki sen beklerken, o da yıldırım ya da başka bir şey. Seni biraz zahmetten kurtarır." Evet, Eidolon bir komedyendi.

"Bırak gitsin," dedi Shade. "Belli ki yapacak işleri var."

Shade'in sahte nezaketi Lore'un inadına kalmak istemesine neden oldu. "İdess ile ne yapmayı planlıyorsunuz?"

"Uyanır uyanmaz ondan bazı cevaplar alacağız." Eidolon Lore'a soğuk bir bakış attı, içinde hiçbir duygu olmaması bu bakışı daha da ürpertici hale getiriyordu. "Öyle ya da böyle."

Lore, kardeşlerinden ve Kynan'dan uzakta, UGH'nin Harrowgate'ine doğru ilerledi. Ama eve gitmiyordu. Henüz gitmiyordu.

Meraklı kardeşlerinin izlemediğinden emin olmak için omzunun üzerinden gizli bir bakış atarak triyaj masasını geçti ve tam olarak nereye gittiğini bilerek koridorda ilerledi. Shade ve Eidolon'a yapılacak saldırıları planlarken personeli sorgulamış ve hastanenin planlarını ezberlemişti. İyileşme odaları, çeşitli tipte banyolar, sandalyeler ve ısıtılmış ve soğutulmuş yataklarla donatılmış üç süit, kanadın sonunda, bir katil balinanın içinde tur atabileceği kadar büyük olan deniz suyu havuzunun hemen ötesindeydi.

İdess'i ilk iyileşme odasında buldu.

Başı hariç her yeri, muhtemelen büyümlü bitkilerle aşılammış su dolu bir fıçıya batırılmıştı. Baharatlı, şıfalı bir koku havaya sinmiş ve kapıyı arkasından kapatıp içeri girerken hapşırma isteği uyandırmıştı.

ona doğru hareket etti. Su Idess'in etrafında fokurduyor ve yüzeyde buhar dönüyordu ama bunların hiçbirisi çıplak olduğu gerçeğini gizlemiyordu. Loş ışıktan yayılan gölgeler dolgun göğüsleri ve ince kalçaları vurguluyor, ancak ayrıntıları hayal gücüne bırakıyordu.

Lore'un her zaman büyük bir hayal gücü vardı.

Birisi saçındaki altın halkaları çıkarmıştı ve şimdi kestane rengi yelesi şişme bir yastığın üzerine yayılmıştı ve başının arkasındaki karo zemine dokunmak ve göründüğü kadar ipeksi olup olmadığını görmek için garip bir dürtü duydu.

Bunun yerine, havuzun kenarında topuklarının üzerine çöktü ve onun profilini inceledi, o kadar kadınsı ve huzurluydu ki, sanki bir ameliyattan çıkmış da jakuzide uzanıyormuş gibi

Başka birini öldürebilecek bir yaralanma. Uzun, samur kirpikleri gözlerinin altındaki narin fildişi tenine gölgeler düşürüyordu ve yanakları belki suyun sıcaklığından belki de seksi bir rüyadan dolayı pembeleşmişti.

"Beni duyduğunu sanmıyorum?" Göz

kapakları çırpındı ama açılmadı.

"Senin olayın ne?" diye sordu sessizce. "Kynan'ın mı peşindesin, benim mi?" Bu kez gözleri açıldı ve ona sabitlendi. Orada hiçbir tanıma yoktu, nerede olduğunu bile bildiğine dair hiçbir işaret yoktu.

"Rami?" Sesinde umut ve çaresizlik vardı, her ikisi de bir insanı savunmasız hale getirir. İstismar edilebilir.

Bunu kullanabilirdi. "Evet," dedi, istismar şeyiyle koşarak.
"Ben Rami."

Yemyeşil dudakları, onu tam kalbinden vuran bir
gülümsemeye kıvrıldı.
bağırsak. Her erkeğin tatmak ya da tattırmak için canını
vereceği bir ağızdı bu.

"Benim için mi geldin?"

Elinde değildi; bakışlarının onun uzun, zayıf boyundan aşağı
kaymasına izin verdi. Muhteşemdi. "Evet," diye mırıldandı.

"Ben
senin için gelirim." Ben de seninle gelirdim.

"Güzel," diye iç geçirdi. "Beni cennete götür."

Aleti sarsıldı, "Elbette, bu teklifini kabul edeceğiz" dedi ve
Lore itiraf etmeliydi ki, koşullar farklı olsaydı -yani, onu
öldürmeye çalışmasaydı- bunu kabul ederdi. "Öncelikle,
neden bana görevinin ne olduğunu söylemiyorsun?"

Kaşlarını çattı. "Başarısız mı

oldum?" "Kynan'ı

öldürmekte başarısız mı

oldun?"

"Öldürmek mi?" Yer değiştirdi ve bir tutam saç suya kayarak
göğsünün üzerinde kan gibi yayıldı. "Korumak."

Lore'un boğazından asit fışkırdı. Kynan'ın koruyucusu
muydu?

"Götür beni kardeşim," dedi ve vay canına, bu onun jetlerini
soğuttu. "Beni cennete götür ki kanatlarımı alabileyim."

Lore geriye doğru sallandı ve ona konakta söylediklerini
hatırladı.

Seni kim
gönderdi?

Tanrım.

Tanrım, gerçekten cennetten bahsediyordu. Cennetten. Düşmüş bir melekten değil. Bir melek.

Bunun bir önemi yoktu. Eğer Kynan'ı gerçekten koruyorsa onun için bir tehditti.

Uyuşuk bir şekilde eldivenini çıkardı. Hastane güvenliydi, Haven büyüyle korunuyordu ama kız kardeşinin hayatını kurtarmak için kafatasını yaracak bir baş ağrısını göze almaya hazırdı. Daha kötülerini de yaşamıştı.

Idess'e uzandı. Tek yapması gereken bir parmak ucunu yanağına değdirmektir... bir aşığın okşaması. Tıpkı istediği gibi onu cennete götürdü. Sanki onun dokunuşunu bekliyormuş gibi gözlerini kapattı ve adamın eli titremeye başladı.

Ne oluyor be? O bir suikastçiydi. Soğukkanlı bir katil. Ve tehlikeliydi, sadece onunla hedefi arasında duran biri değil, aynı zamanda onu vurmaya çalışan biriydi.

Ama şu anda tehlikeli görünmüyordu. Tatlı ve melek gibi görünüyordu. Kırılgan. Çaresiz.

Lore bir katil olabilirdi ama standartları vardı ve asla korkakların yolunu seçmezdi. Kurbanlarının her birine uyanıkken, yüz yüze öldürme nezaketini gösterirdi. Yaraları iyileşirken bir kadını öldürmek onun için bile alçakçaydı.

Kapı açıldı. Lore ayağa fırlayıp orada dikilen, sarı saçları sert çene çizgisinin etrafına dökülen ve dişlerini sessiz bir hırıltıyla gösteren Wraith'le yüzleşti. "Ne yapıyorsun sen?"

"Sadece onu kontrol edeyim dedim. Neden buradasın?"

Wraith'in bakışları Lore'un açıkta kalan eline kaydı ve tekrar yukarı baktığında mavi gözlerindeki farkındalık parıltısı

Lore kardeşi ne olacağını çok iyi biliyordu. "İntikamın beklemek zorunda kalacak."

Lore nefes verdi, biraz gerginlik atmak için nafile bir çabaydı. "Neden?"

"ünkü," dedi Wraith, sesi öfkeyle kalınlaşarak, "Ben onun kafasına girecek. Kynan'ın ölmesini kimin istediğini bilmek istiyorum. Sonra da onlara hiç doğmamış olmayı dileteceğim."

Dört

"Yardımaına ihtiyacım var. Lütfen, Idess." Rami kolunu tutarak Nil Nehri'nin kenarında iki büküm oldu. Idess onun yanında diz çöktü.

"Sorun nedir?" Ama konuşurken bile biliyordu. Dört heraldi'sinden ikisi öfkeyle parlıyordu. İki mi? Bu çok nadir bir durumdu, öyle ki böyle bir şeyin olduğunu hiç duymamıştı.

Tek bir Primori'nin başı belaya girdiğinde, acı dayanılmaz oluyordu. Aynı anda iki kişinin tehlikede olduğunu hayal bile edemiyordu. "Ne yapabilirim ki?"

"Yardım edin... Viking."

"Elbette." Parmağını Rami'nin kolundaki bir heraldi üzerinde gezdirdi ve anında bir tür savaşı ışınladı.

Ölümün pis kokusu etrafındaki sis kadar yoğundu. Yer kanla ıslanmış, vücut parçaları ve bağırsaklarla dolmuştu. Kurbanlar... Yüce Tanrım, kurbanlar... kadınlar. Çocuklar. Bu bir savaş değildi. Bu bir katliamdı. Ve tüm bunların ortasında, ölmek üzere olan bir adamı baltayla parçalayan Rami'nin Primori'si, şeytani aurası bir kefen gibi etrafını saran, mavi ışıltısını neredeyse söndüren bir Viking'di.

Primori statüsünü ortadan kaldırdı. İnsanlar herhangi bir yeraltı yarattığı kadar kötü olsalar da, bu seferki kanat izlerini kaşındırıyor ve tüylerini diken diken ediyordu. Bu Primori'nin damarlarında iblis kanı akıyordu.

Yırtık pırtık paçavralar içindeki bir kadın, gözlerinde cinayet ateşi ve yumruğunda sıkıca tuttuğu hançeriyle Viking'e doğru sürünüyordu. Primori için bir tehditti. Kadın onu öldürürse, dünyaya getirmesi beklenen kader, iyi ya da kötü, gerçekleşmeyecekti.

Eğer onu öldürürse, Rami'nin sicilinde kara bir leke olacaktı. daha da uzun süre dünyaya bağlı kalacak.

Bu da Idess'le kalabileceği anlamına geliyordu. Hatta belki birlikte yükselebilecekleri kadar uzun süre.

Bu düşünce Idess'in içinde heyecan olarak titreşti ve hemen ardından utanç geldi. Rami'nin kanatlarını kazanmasını ve Cennet'te sonsuz mutluluğu bulmasını istiyordu. Ama o gittiğinde Idess Dünya'da kalacak, yüzyıllardır güvendiği kardeşi olmadan yalnız ve mutsuz olacaktı.

Kadın kan ve vahşetin arasından süzüldü, Viking'in arkasından yaklaşıp bıçağını kaldırırken intikam ve acı yüzüne kazınmıştı...

Durdurun onu. İşini yapma dürtüsü Idess'i öfkeliendiriyordu ama Primori'nin hayatını kurtarırsa onun da hayatını kurtaracağını biliyordu, muhtemelen tecavüz ettikten sonra kadını katlederdi. ona işkence ediyordu. Bir titreme Idess'in ruhunu sarstı. Idess'in görevi bir birey için değil dünya için doğru olanı yapmasını gerektirse de, annesinin kızı olan yarısı bu kadın için merhamet talep ediyordu.

Ama erkeklerin kadınlara uyguladığı dehşeti görmüştü.
Kanıtlar etrafına saçılmıştı.

Idess gözlerini kapattı.

Ve hiçbir şey yapmadı.

Kadın bıçağı Viking'in sırtının derinliklerine sapladı. Öfke ve acı dolu kükremesi sis perdesini aştı, uzaktaki savaş seslerini susturdu. Kadın Viking'i boynundan vurarak tekrar bıçakladı ve adam dizlerinin üzerine çöktü. Idess daha fazlasını görmek için beklemedi. Bir Asya tapınağının dışında, kafası birkaç metre ötede yatan bir erkek cesedinin yanında duran kardeşinin yanına gitti. Yakınlarda, dişi Primori bir ağaca yaslanmış oturuyordu, sersemlemişti ama hayattaydı.

Rami nefes nefese Idess'e döndü ve kolunu tuttu. "Şükürler olsun Tanrım," diye fısıldadı. "Yaralanmamışsın. Primori'min öldüğünü hissettiğimde senin yaralandığından endişelenmiştim-"

"Özür dilerim," diye mırıldandı. "Ben... başarısız oldum."

"Denedin. Tek isteyebileceğim bu." Rami kollarını kaydırđı ve ona sıkıca sarıldı. "Seninle gurur duyuyorum kardeşim. Kaç kere yardımına geldin? Sen tüm Memitim için bir övünç kaynağısın ve Rabbimizin seni iyi bir şekilde ödüllendireceğini biliyorum."

Suçluluk duygusu iki tonluk bir örtü gibi üzerine çöktü ve yaptığı devasa, nefret uyandıran hatanın ağırlığı altında dizleri büküldü. Kardeşine ihanet etmişti. Irkına. Tanrısına...

Idess bir çığlıkla doğruldu. Nefes nefese kaldığı için ciğerleri yanıyor ve nabızı damarlarında hızla atıyordu. Bu rüyadan nefret ediyordu. O kâbustan. O yapamazdı

On iki yüz yıl sonra bile hala onu titreyen bir karmaşaya indirgeme gücüne sahip olduğuna inanmak.

Şu anda bile içini yakıp kavuran suçluluk duygusunun onu bir kez daha keder mengenesine aldığına inanamıyordu. Özellikle de uzun zaman önce, yaptıklarını açıkladığında Rami'nin onu affedeceğine kendini ikna etmişken. O her zaman bağışlayıcı, nazik ve sevecen bir ruha sahip olmuştu. Daha da önemlisi, onunla aynı dalga boyunda hareket etmişti. Onu kimsenin anlamadığı kadar iyi anlıyordu ve

Yükseldiğinde onu yalnız bırakmaya isteksizdi. O kadar isteksizdi ki, Memitim Konseyi'nin gazabına uğrama riskini bile göze alarak aylarca ışık fenerine adım atmaktan kaçınmıştı.

Bu beş yüz yıl önceydi ve hâlâ ihanetin acısı içinde dolaşıyordu. Bir eliyle karnını tutup diğeriyle gözlerini ovuşturarak kendini geçmişten uzaklaştırdı. Şu an daha iyiydi. Çok, çok daha iyi. İnsanların artık kahvesi vardı. Ve dondurma. İkisinden de bir galon kullanabilirdi...

Ağzı sulanarak gözlerini açtı, göz kapaklarının iç kısmındaki zımpara dokusundan ve görüşünü dolduran kırmızımsı ışıktan irkildi. Neredeydi?

Gözlerini kısarak, hastane ekipmanlarıyla kaplı gri duvarları seçebildi.

Kanla yazılmış koruyucu büyüler. Kafatasları ve kavanozlardaki ürkütücü şeyler yüksek raflarda mükemmel sıralar halinde duruyordu. Kendine, üzerini örten ince pamuklu hastane önlüğüne baktı.

Sargılı vücut.

Underworld General'da bir hastaydı. Burası meşhur iblis hastanesi olmalıydı. Buraya nasıl gelmişti?

Bir bulanıklık içinde yanından bir şey geçti. İrkildi, onu yuvarladı
başını yana çevirdi. Uzak duvarın yanında iki hayalet geziniyordu, onun için katı varlıklar kadar nettiler.

Geri döndü. Geri döndü! Acele edin! Erkeğin sesi tiz, yüksek perdeden ve panik içindeydi.

Dişi duvara saldırmaya başladı, bir köşeden diğerine yatay olarak uzanan uzun çatlağa yumruklarını savurdu. Idess gizlice izledi, çünkü onları görebildiğini ve duyabildiğini fark ettikleri anda, ya karşıya geçmelerine yardım etmesi için yalvararak ya da hayatta kalan sevdiklerine iletmek için mesajlarla ona saldıracaklardı.

Hurrrrrrry! Çatlak genişleyerek yumruklarının altında derin bir yarığa dönüştü. Hayaletlerden yayılan dehşet, Idess'in teninde düşük seviyeli bir elektrik vızıltısıydı. Ölüler ne böyle korkutabilirdi? Ve daha da gizemli olan, onların insan olduğu gerçeğiydi. Buraya nasıl gelmişlerdi? İblislerin inşa ettiği bir tesise ışık giremediği için mi kapana kısılmışlardı?

Bu düşünceyle ürpererek bacaklarını yataktan aşağı sallamaya çalıştı... ve kısa sürede sarsıldı. Zincirlenmişti. Aptallar. Kısıtlamalar onu tutamazdı. Bir hırıltıyla, doğuştan gelen Memitim güçlerinden ikisini kullandı; süper güç ve hız.

Hiçbir şey olmadı. Zincirleri kıramadı. Tekrar denedi. Yine bir şey olmadı. Lanet olsun. Kaşlarını çatarak hastaneden çıkmaya çalıştı. Yine başarısızlık. Çabalarını aciliyet duygusuyla yeniledi, bileklerini zemindeki devasa cıvatalar gibi görünen şeylere bağlayan zincirleri çekiştirdi. Alternatif formuna dönüşmeyi bile denedi ama tek bir pençe bile çıkaramadı.

"Savaşmak nafile, dişi. Bunlar Bracken Kelepçeleri, iblis gardiyanları ve Adalet Satıcıları tarafından sahip olabileceğiniz güçleri yok etmek için kullanılır."

Önlük giymiş, koyu renk saçlı bir Seminus iblisi odaya doğru ilerledi; inişli çıkışlı yürüyüşünden bakışlarındaki kurnaz zekâya kadar her şeyinden güven fışkırıyordu. Kynan'ı öldürmeye çalışan ibisle çarpıcı bir benzerlik taşıyordu ve akraba olup olmadıklarını merak etti. Nadir bir tür olan karabasan hakkında fazla bir şey bilmiyordu ama birkaç nesil içinde akraba olanların Aile özellikleri ve kardeşler çoğu zaman ikiz sanılabiliyordu.

"Ve" diye devam etti, "İblis hukuk sisteminde suçsuzluğunuz kanıtlanana kadar suçlu olduğunuzu bilmelisiniz. İspat yükü kelepçeleri takanın üzerindedir, kurbanın değil." Ağzının bir köşesine yayvan bir gülümseme yerleşti. "Harika bir sistem. Tekrar suç işleyen çok az kişi var."

"Bırakın beni," diye tersledi. "Aptal iblis yasalarınız ne derse desin, beni alıkoymaya hakkınız yok."

"Burası benim hastanem. Ne istersem yapmaya hakkım var."

"Kimsin sen?"

"Ben doktorunuzum. Adım Eidolon. Adının Idess olduğunu biliyorum, ama sen kimsin?"

"Sana hiçbir şey söylemeyeceğim." Hayaletler duvarın içinden geçti ve kayboldu. Karşı duvardan bir başkası içeri girdi. "Neden insan hayaletleriniz olsun ki?"

"Affedersiniz?"

"Hayaletler. Bilirsiniz, ölü insanlar. Hastanemiz insan istilasına uğramış. Neden?"

Bakışları çıldırtıcı derecede sakın, sesi küçümseyiciydi. "Şekil değiştirenler ve vampirler gibi bazı türlerin insan ruhları vardır." Tabii ya. Eğer burada ölmüş olsalardı, kapana kısılmış olurlardı. Ne kadar korkunç.

Kapı açıldı ve içeri iki Seminus iblisi daha girdi; biri siyah saçlı ve siyah bir sağlık görevlisi üniforması giyyordu, diğeri ise kot pantolon ve Jack Daniel's tişörtü giymiş iri bir sarışındı. Her ikisinin de omuzlarına düşen uzun saçları vardı ve hepsinin sağ parmaklarının ucundan boğazlarına kadar uzanan glifler vardı, burada birbirine bağlı, dövmele iki halka boyunlarını çevreliyordu.

"Serbest bırakılmanın tek yolu seni alıp Dışarı çık ve kafanı vücudundan ayır," dedi sarışın, sanki hastanenin kafa kesme uzmanıymış da bir başka kafa kesme operasyonuna hazırlanıyormuş gibi rutin bir iş.

Ve başını kesmek kesinlikle onu öldürmenin en kesin yollarından biri olurdu. Cevap vermek için ağzını açtı... ve Kynan içeri girdiğinde ağzını açık bıraktı. Arkasında onu yaylı tüfekte çivileyen Muhafız ve Idess'in sadece bir kez gördüğü Kynan'ın karısı Gem vardı.

yeni Primori'siyle tanışmaya, daha doğrusu onu gözetlemeye gitmişti. Gem o zamanki gibi giyinmişti; gece yarısı gotik pantolonu, tokalı botları, kurukafa desenli korsesi ve köpek tasmaı vardı. Sadece saçları farklıydı; siyah ve pembe yerine, örgülü at kuyruğu siyah ve elektrik menekşesi.

Kynan ve Gem'in bir iblis hastanesinde ne işi vardı? Bir Gardiyan burada ne yapıyordu? İblisleri öldürmeleri gerekiyordu, onlarla takılmaları değil. Idess uyuyup uyumadığını merak ederek gözlerini yumdu. Ama tekrar

baktığında,

Hepsi hâlâ oradaydı, öldürmeye giden sırtlanlar gibi etrafını sarmışlardı.

Zincirlerini boş yere çekiştirdi. "Neler oluyor?"

Gem, Idess'in yüzüne bakmak için Eidolon'u kenara çekti. Herkesten çok Idess'e ciddi bir acı vermek istiyormuş gibi görünüyordu ve siyah boyalı dudakları kıvrılırken dişlerinden uzakta, belki de Idess'ten de birkaç ısırık almak istiyor gibiydi. "Neden öldürmeye çalıştın Kynan?"

Idess ağzı açık kaldı. "Onu öldürmek mi? Ben onun hayatını kurtarmaya çalışıyordum."

"Ve bu yüzden mi beni bayılttın?" Kynan'ın sesi hırıltılıydı ve Idess henüz Kynan'ın geçmişi hakkında pek bir şey öğrenmemiş olsa da boğazındaki yara izlerinin bununla bir ilgisi olduğundan şüpheleniyordu.

"Sen bana saldırdın. Sana sadece seni yolumdan çekmek için vurdum, böylece seni koruyabilirdim."

"Korunmaya ihtiyacım yok."

Sağlık görevlisi kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve dikkatle ona baktı. "Düşmüş melekler hariç."

"Düşmüş melek mi? Benim böyle olduğumu mu düşünüyorsun?" Homurdandı. "Lütfen. O pislikler kendi annelerini korumak için parmaklarını bile kıpırdatmazlar. Eğer olsaydı."

"O zaman nesin sen, ve neden göz kulak olduğunu iddia ediyorsun?

Kynan?" Gem sarışın iblisi işaret etti. "Wraith herhangi bir bilgi almak için kafana giremedi, bu yüzden senin bir tür güçlü şeytan olduğunu biliyoruz."

"Ben kötü değilim," diye homurdandı ama tek söylediği buydu çünkü iblislerin Kynan'ın İşaretli Nöbetçi statüsünü bilmesine izin vermesine imkân yoktu.

"O zaman konuşmaya başlasan iyi olur," dedi Kynan.
"Büyülediğimi biliyorsun. Ve sadece meleklerin ve düşmüş meleklerin bana zarar verebileceğini de biliyorsun. Bu yüzden beni neden ve nasıl öğrendiğini bilmek istiyorum. Ve umarım kendi iyiliğın için bir tür kıyamet planlamıyorsundur, çünkü biz hâlâ son kıyametin yaralarını sarmaya çalışıyoruz. bir tane."

Idess'in kanı "büyülenmiş" kelimesiyle damarlarında dondu, çünkü bunu kabul etmesinin tek nedeni Böyle büyük bir sırrı iblisler zaten biliyorsa ve Idess'in böyle bir şeyi bilmesinin bir risk olduğunu hissetmiyorsa.

Bu da onu öldürmeyi planladıkları anlamına geliyordu.
"Kıyameti başlatmak gibi bir niyetim yok, sizi temin ederim."

"Yani iblislerle dolu bir malikâneye girip beni yumruklayacağını mı sandın? Tayla ve Lore olmasaydı kim bilir neler olurdu?"

Tayla, Eidolon'un yanındaki tatar yayı meraklısı Muhafız olmalı ama... "Lore?"

"Benimle birlikte olan iblis. Seni buraya getiren."

Öldürmeye çalıştığı iblis onu kurtarmış mıydı? "Aptallar," diye mırıldandı. "Sizi yarım akıllılar! Ben sizi korumakla görevlendirildim. Ben bir Memitim, bir Primori muhafızıyım."

Eidolon nefesinin altında "Memitim" kelimesini tekrarladı.

Gem doktora döndü, saç örgüleri omuzlarının çıplak tenine hafifçe çarpıyordu. "Memitim nedir?"

Eidolon ellerini saçlarında birkaç kez gezdirirken oda sessizliğe gömüldü. "Bazı din bilginlerine göre Memitim, artık koruyucu melekler tarafından gözetilmeyen, ölmekte olan insanlara başkanlık eden meleklerdir."

Bir bakıma haklıydı. Ama tarif ettiği şey bir Memitim'in Yükseliş'ten sonraki görevleriydi. Şu anda dünyaya bağlıydı ve yüceltilmiş bir korumadan biraz daha fazlasıydı. Kynan ile bakışlarını kilitledi. "Sizinle yalnız konuşabilir miyim?"

"Hayır." Kynan etrafını saran iblisleri işaret etti. "Onlar benim arkadaşlarım ve kayınvalidem ve hakkımdaki her şeyi biliyorlar."

Hiç iyi değil. Kynan sadece bir Yaşlı, Muhafız kademesinin en tepesinde değildi, aynı zamanda İşaretli bir Nöbetçi olarak, insan ırkının hayatta kalması için o kadar önemli bir şeye sahipti ki, melekler tarafından İblislerin insanlara karşı onları köleleştirmek, yok etmek ya da daha kötüsünü yapmak için kullanabileceği bir eşyayı korumak için ölümsüzlük.

"İblislerin önünde tartışamayacağım şeyler var."

"Bu iblisler beni ben yaptı. Hatta biriyle evliyim. Aş artık bunu."

Sağlık görevlisi parmaklarını kadının zincirlerine vurdu. "Başka seçeneğin yok gibi."

Ona kaşlarını çattı. "Senin adın ne?" "Shade."

"Şey, Shade, başka seçeneğim olmayabilir, ama senin de yok.

Kynan büyük bir tehlike altında ve beni serbest bırakmazsanız ölebilir."

Kynan ona şüpheyle karışık bir bakış fırlattı. "Peşimde kim var? Düşmüş bir melek mi? Gördüğünüz gibi hazırlıklıyım."

"Düşmüş bir melek değil. Lore dediğiniz iblis."

Eidolon kaşlarını kaldırdı. "Bu imkânsız."

"Ben de öyle düşünmüştüm.
Eğer gerçekten tehlikede olmasaydı Kynan'a çağrılırdı."

Hep birlikte bakiştılar ve sonra Kynan zincirlerini yerdeki kazıklardan çözdü. "Bunu öğrenmenin tek bir yolu var."

"Reaver?" Shade sordu.

"Evet."

Bracken Kelepçeleri hâlâ bileklerindeyken, onu sürgülü acil servis kapılarından bir yeraltı otoparkına sürüklediler, bu da oradan çıkamayacağı anlamına geliyordu. Çıkacağından değil. Kynan'a ihtiyacı vardı.
durumunun ciddiyetini anlıyorum. Ama neden park yeri?

"Hastaneye Harrowgate ve otopark dışında herhangi bir yolla giriş ve çıkışı engelleyen bir büyü var," dedi Eidolon, belli ki onun sorusunu tahmin ederek. "Reaver artık Harrowgate'leri kullanamadığı için, korunmasız bir yerde cisimlenmek zorunda."

Kynan otoparkın ortasındaki siyah bir ambulansın arkasında durdu ve Reaver'a seslendi.

"Reaver kim?" diye sordu.

"Bir melek."

Melek mi? Elbette düşmüş bir meleği kastetmiştir.

Araziyi parlak bir ışık kapladı, yoğunluğu kör ediciydi. Idess irkildi ve ışık kaybolana kadar gözlerini siper etti. Ve orada, Kynan'ın önünde güzel bir erkek melek duruyordu, altın rengi saçları geniş omuzlarının etrafında inanılmaz derecede mükemmel bir perde oluşturuyordu. Kıyafetleri modern, iş kıyafetleriydi... siyah pantolon ve gözleriyle uyumlu koyu mavi bir gömlek... ve bu asla düşmüş bir melek olamazdı.

Idess aptal gibi bön bön baktı. Gerçek, tam melekler Cennet'te takılma eğiliminde olduğundan, çok azını görmüştü ve bunlar da sadece geçerken ve uzaktan olmuştu.

"Selam dostum," dedi Kynan gülümseyerek. "Seni gördüğüme sevindim."

Reaver ellerini ceplerine soktu ve hepsine bir göz attı, bakışları Idess'in üzerinde bir saniye daha kaldı. "Keşke ben de aynısını söyleyebilseydim," dedi huysuzca, ancak ağzının hafifçe eğilmesi öyle olmadığını ele veriyordu çağrıldığı için tamamen sinirliydi. "Bir iblis hastanesinde iblislerle takılmak benim için hiç de hoş değil."

"Elbette," dedi Wraith. "Artık melekleştğine göre, bizim için fazla iyisin, ha?"

Reaver bunu düşünmüş gibi görünüyordu. Sonra başını salladı. "Hemen hemen."

Wraith dişlerini göstererek homurdandı. Yarı vampir miydi?

"Kanatlarını göreyim," dedi ve Reaver ona düz bir bakış fırlattığında Wraith gözlerini devirdi. "Ah, hadi ama. I dünyayı kurtardın. En azından kanatlarını görmeliyim."

Dünyayı mı kurtarmış? Elbette bu küstah seks iblisi kıyameti önlediği söylenen kişi değildi. Bitti Son birkaç haftadır, hikaye yeryüzündeki Memitim saflarında cehennem ateşi gibi yayılmıştı. kardeşlerinden öğrendiklerinin hepsi spekülasyondan ibaretti. Ve düşmüş melek Byzamothe'a karşı iyiliğin tarafında savaştığı söylenen iblisin yirmi ayak boyunda, alçakgönüllü ve Tanrı'nın bir hizmetkârı olduğu söyleniyordu.

"Sen bana seninkini gösterirsen ben de sana benimkini gösteririm," diye kandırdı iblis kaşlarını sallayarak ve bu kesinlikle zaten bir efsane olan kutsal olmayan şampiyon olamazdı. "Göster insan ırkının kurtarıcısına biraz tüy."

"Bunun sonunu asla duymayacağız, değil mi?" Reaver sordu ve Eidolon başını salladı.

Tanrım, bu doğru.

"Her gün onu dinliyoruz."

Sarışın Sem sıırttı. "Vampir Konseyi kahraman duvarına benim bir portremi astı. Bu nasıl bir ironi?"

"Özellikle de Serena'nın dönüşümü için sana işkence etmeden hemen önce bunu sana gösterdikleri için," dedi Shade.

Wraith yine homurdandı. "Şerefsizler."

"Seni tutmayacağız," diye araya girdi Eidolon. Az önce öğrendiklerini hâlâ sindirmeye çalışan Idess'i işaret etti. "Ama bu... kişinin bize söylediklerinin doğru olup olmadığını bilmemiz gerekiyor."

"Sana ne söyledi?"

Idess çenesini kaldırdı ve bir adım öne çıktı. "Ben Memitim

ve Kynan da benim atanmış Primori'm."

Reaver başını sallamadan önce gözlerini ona dikti. "O Memitim." Kolunu Gem'in beline dolamış olan Kynan'a döndü. "Sen Primori'sin."

"Primori nedir?" Kynan sordu.

Reaver sanki önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkti. Muhtemelen tam bir melek olduğu ve onun gibi düşük rütbeli, Yükseliş öncesi bir Memitim olmadığı için.

"Primori, yerine getirmesi gereken bir kaderi olan insanlar ve bazen de iblislerdir. Eylemleriyle tarihin akışını değiştirebilir veya yasalarda değişikliklere neden olabilirler. Kaderleri gerçekleştiğinde ya ölürler ya da sıradan insanlar olmaya geri dönerler. Ancak o zamana kadar, zamansız ölümlerine herhangi bir şeyin müdahale etmesini engellemek için atanmış koruyucuları vardır."

"Yani onun iyi bir adam olduğunu mu söylüyorsun?" Kynan sordu.

"Evet. Bir tür melek özentisi." Reaver Kynan'a sinirli bir bakış fırlattı. "Şimdi kendini neyin içine soktun?"

Idess hepsine "Ben size söylemiştim" demek için çocukça bir dürtüye direndi. Bunun yerine bir adım öne çıktı. "O tehlikede. Ama düşmüş bir melekten değil."

Reaver'ın kafası Idess'e doğru döndü, gözleri parladı. "O zaman kim? Bir melekten başka kimse-"

"Lore," dedi Gem aniden. "Idess onun Lore olduğunu iddia ediyor."

Reaver tekrar Kynan'a döndü. "Seni diriltten kişi mi?"

"Hatırlatma olmadan da yapabilirdim ama evet."

Reaver'ın yüz ifadesi düşünceli bir hal aldı. "Bu mümkün. Sana var olmaması gereken mistik güçlerle hayat verdi. Evrenin düzenine göre bu hayatı elinden alabilir."

Reaver'ın gözleri Idess'in gözlerine o kadar dikkatle kilitlendi ki ciğerlerinden hava fışkırdı. "Kynan'ın bir Sentinel olduğunu ve taktığı tılsımın evrendeki en önemli nesne olduğunu biliyorsun, ama onun da en az onun kadar önemli olduğunu anlıyor musun?

önemli mi?" Tabii ki önemliydi -bir bakıma- ama Bunu söylemek için ağzını açtığı anda melek sözünü kesti. "Eğer onu güvende tutmayı başaramazsan, Memitim, insanoğlunu yüzüstü bırakacaksın ve asla Yükselemeyeceksin."

"Dostum." Wraith ona baktı. "Baskı yok, değil mi?"

Eidolon usulca küfretti. "Lore'la konuşacağım."

"Kynan ne pahasına olursa olsun korunmalı," dedi Reaver. "Konuşmak yeterli değil." Reaver'ın yüzü taşa dönmüştü ama bakışlarını doktorun üzerine dikerken gözleri göksel bir ateşle yanıyordu. "Onu öldürmelisin."

Lore, Kuzey Carolina'daki evine gitmek için Harrowgate'i kullanıyordu, ki bu aslında tek yatak odalı bir kulübeden başka bir şey değildi.

Ormanın ortasında. Parası vardı -hem de çok- ama bu ev yüz yıldır ona yeterken büyük ve gösterişli bir ev almanın bir anlamı olmadığını düşünüyordu.

Eski pikabının ve yeni Hummer'ının önünden geçti, ikisi de fazla araba kullanmıyordu ama insanlığını hatırlatan bu şeyler hoşuna gidiyordu. Arka kapıdan girmeden önce ikiz kız kardeşinin varlığını hissetti ve onu her zamanki deri pantolonu ve siyah, kısa kollu kapüşonlu tişörtüyle kanepesine uzanmış, ev yapımı kaçak içkisinden yudumlarken gördü.

Detharu onu köleleştirmeden önce, yasadışı alkol yarım yüzyılı aşkın bir süre boyunca ana gelirini sağlamıştı. İçki yasağı Lore için harika bir şeydi.

Oturma odasına adımıını attığında Sin bardağını sehpayı çarptı ve sıvı meşe tablanın her tarafına saçıldı. "Ne oldu sana böyle?"

"Küçük bir kavgaya karıştım."

Ayağa fırlayıp önlüğünün üstünü parmaklarken kömür karası gözleri sert yarıklara dönüştü. "O... o hastaneye gittin, değil mi?" "Hastane" kelimesini sanki acı ve iğrenç bir şey ısırmış gibi tükürdü.

Ceketini ve gömleğini çekiştirerek çıkardı ve yabancı hissi veren giysilerden kurtulma hevesiyle yere bıraktı. "Senden hiçbir şey alamıyorum."

"Onları... gördün mü?"

"Evet."

Yüz ifadesi gerginleştı. "Benim hakkımda bir şey söylemedin, değil mi?"

"Yapmayacağıma söz verdim." Banyo odasına doğru yöneldi ama Sin ipucunu anlamadı ve kendini onun topuklarına cırt cırtla bağladı. Kapıda adam arkasını döndü ve Sin neredeyse onunla çarpışacaktı. "Sakıncası var mı?"

"Benim hakkımda bir şey bilemezler."

"Bunun büyük bir mesele olacağını sanmıyorum-"

"Gerçekten mi? Var olmaması gereken bir kız kardeş mi? Kim bir sapkınlık? Bir ucube mi?" Yumruklarını kalçalarına sıkıştırdı. Pazularındaki kaslar seğirdi, sağ kolundaki dermoire'ı kıvrandırdı ve izlerle iç içe geçmiş yara izlerinin dalgalanmasına neden oldu. "Hadi ama. İnsanlar bile kendi türlerini öldürdüklerinde

Birisi 'doğru değil.' İblislerin yapmayacağını mı sanıyorsunuz? Bunun olduğunu gördük."

Evet, bunun olduğunu görmüşlerdi. Aslında, kendilerini tamamen insan-iblis melezlerini ve melez iblisleri yok etmeye adanmış iblis türleri vardı. Seminus iblisleri, diğer türlerle çiftleşen, çoğunlukla dişileri kuluçka makinesi olarak kullanan bir avuç ırktan biriydi, ancak yavrular her zaman erkekti ve annenin türü ne olursa olsun her zaman safkanlardı.

Tabii annesi insan değilse.

Ama Lore'un Sem bir baba ve insan bir anneyle üremesi ne kadar tuhaf olursa olsun, bu durum Sin ile oldu. Bildiği kadarıyla daha önce hiç dişi bir Seminus olmamıştı ama yine de bir rahmi, bir doğum gününü ve kol işaretlerini paylaşmışlardı.

"Sen bir ucube değilsin. Ve onlarla ilgili endişelenmen gereken bir şey olduğunu sanmıyorum." Kız tartışmak için ağzını açtığı anda ellerini kaldırdı. "Ama sinirlenme. Söz verdim."

"Spaz?" Ofladı. "Ben yürüyüşe çıkıyorum. Güzel bir duş al."

Mavi-siyah saçları sırtının küçük kısmına çarparak uzaklaştı. Son bir tiksinti sesiyle evden dışarı fırladı. Aşırı tepki veriyordu. Hem de çok. Ama önce sinirlenip sonra düşünme eğilimi vardı ve uzun yürüyüşlerini, onu harekete geçiren her neyse onun ilk ateşini söndürmek için bir yol olarak kullanıyordu.

Lore sadece başını salladı ve duşa girdi. Kız kardeşi tanıdığı en içine kapanık insandı ama geçmişine bakınca bunu anlayabiliyordu. O sadece Keşke o gelmeden çok önce ona yardım edebilseydi.

hayatına geri döndü. Belki de onu onlarca yıllık istismara terk etmeden önce. Evet, bu iyi olurdu.

Yıkandı, ama ne kadar sert fırçalarsa fırçalasın, geçmişi bir türlü temizlenmiyordu. Çok fazla şey olmuştu, çok fazla insanlar ölmüştü ve çok fazla hata yapılmıştı. Bir duş hepsini boşa çıkarmayacaktı.

Yine de sıcak suyun ve sabun köpüklerinin vücudundan aşağı süzülmesinin, Slogthu hemşirenin Lore'u süngerle yıkarken gözden kaçırdığı kan ve kiri temizlemesinin tadını çıkarıyordu. En azından yaraları iyileşmişti. Kesikler eriyen dikişlerle içten kapatılmıştı ve Eidolon iyileştirme yeteneğini çok az kullanmış olsa da, yaraları kapatmaya yetmişti. Derinin dış tabakası ve sadece en ince parlak beyaz yara izleri bıraktı. Ayrıca kaburgalarını da tekrar birleştirmişti ve omzu yeni gibi iyi hissediyordu.

Sonuç olarak, Lore formunun zirvesindeydi ve Kynan'ı alt etmeye hazırdı. Şansımız yaver giderse, çılgınca ateşli Şeker ve baharat gibi kokan kadın bu sefer yoluna çıkmak için etrafta dolaşıyordu.

Idess'in müdahalesi talihsiz, sinir bozucu ve... tahrik ediciydi. Peki bu ne kadar boktan bir şeydi? Kadın onu boğmaya çalışmıştı ama adamın çarpık bir yanı bunu çok tahrik edici bulmuştu. O kadar ki, sikini yumruklayıp okşamaya başladığında zihninde canlanan bir imgeye dönüşmüştü. Genelde seansları öfkesini dizginlemekle geçerdi ama uzun zamandır ilk kez öfkesini değil, kendini boşaltmaya ihtiyaç duyuyordu. AprilMayJune bile, kendisinden önceki tüm dişiler gibi, öfkeyle ilgiliydi ve nihayetinde, bir amaç için bir araçtan başka bir şey değildi.

Ama Idess... o farklıydı ve bu ateşli fantezide onun önünde diz çökmüş seksi kadındı. Onu kendisine bakarken hayal edebiliyordu, gözleri uykulu, dudakları şişmiş, sağ kulağının tepesindeki küçük halka küpe parlıyordu ışık. Avucunu şaftında aşağı yukarı pompalarken bir iniltiyi bastırdı, işi yapanın Idess'in ıslak ağzı olduğunu hayal etti. Kahretsin, evet, çok iyiydi... o kadar iyiydi ki dayanamadı ve boşaldığında onlarca yıldır yaşadığı en iyi orgazmdı.

Bacaklarının titremesi geçince duşu bitirdi, havluyu kalçalarına doladı ve yatak odasına gitti. Eşofman altı ve tişört giydi ve yakında alışverişe çıkmayı aklına not etti; son deri ceketini de kalmıştı.

Yalınayak, sabah güneşinin pencereden yeni yeni görünmeye başladığı oturma odasına girdi. Sin geri dönmüş, kanepede oturmuş Today Show'u izliyordu, Ay içkisi şişesi ve bardağı yanındaki minderde dengede duruyordu. Tavandaki vantilatör, bahar nemini hafifletmek için hiçbir şey yapmayan tembel daireler çizerek dönüyordu.

Sin yapışkan esintiyi fark etmemiş gibi görünürken bıçaklarından birini boş yere havaya savurdu ve çevik parmaklar. O fırlatma bıçaklarıyla on metreden bir hedefi gözünden vurabilirdi. Bu şekilde öldürmeye ihtiyacı olduğundan değil; dermoire yeteneği onunkine benziyordu ama daha kontrollüydü ve bunu sık sık kullanıyordu.

Adam sehpanın ucundaki deri koltuğa otururken bıçağı savurmaya devam etti. "Peki, onun kıcını tekmeledin mi?" Kelimeleri hafifçe bulanıklaşmıştı. "Kavga ettiğin adam mı?"

"O bir erkek değildi."

"Kedileri kovalamaya çıkmadığını biliyorum, peki ne oldu?"

"Hey," dedi, kırılgan bir şekilde. "Tomcat yapabilirim. Daha geçen gece yaptım."

Bıçağı havadan kaptı ve tekrar fırlattı. "Uh-huh."

"Ciddiyim."

"Onu sen mi

öldürdün?"

"Birazcık." Ayaklarını sehpanın üzerine vurdu. "Ama bu benim hatam değildi. O bir peygamberdevesiydi. Beni yemeye çalıştı."

Sin bir kahkaha attı. "Sadece sen, kardeşim. Sadece sen." Tekrar televizyona döndü ve bir konuğun aşk ve evlilik. "Yani? Kızını hastanelik edecek kadar sert tekmeleyen piliç mi?"

"Hedefimi savunuyordu," dedi Lore dikkatle, çünkü görev iyi bir haber olsa da, Sin'in başarısız olursa hayatının sona erebileceğini bilmesini istemiyordu.

"Serbest iş mi?"

"Hayır."

O kadar hızlı döndü ki, boynunun çatladığını duydu. O kadar hızlı döndü ki Havadaki bıçak yere indi ve kanepenin koluna saplandı. "Sen ciddi misin? Lore? Benimle taşak mı geçiyorsun?" Uzaktan kumandadaki sessiz düğmesine basarak Ann Curry'nin sesini kesti.

Kalp atışlarının kulaklarındaki ritmik gümbürtüsü sessizliği doldurdu. "Çok ciddiylim."

Ciyakladı. Kız kardeşi hiç ciyaklamazdı. "Aman Tanrım! Hayır diyeceğini sanmıştım. Bu senin yüzüncü Lore. Neredeyse özgürüz!" Titreyen eliyle bir shot bardağına likör doldurdu.

"Evet."

"Okaaaay." Bardağını yere bıraktı. "Pek heyecanlı görünmüyorsun."

Kahretsin. "Öyleyim. Bunu onlarca yıldır istiyorduk, değil mi?" Hem kendisinin hem de Sin'in özgürlüğü karşılığında yüz kişiyi öldürmeyi kabul ettiği günden beri yüzyıllar geçmiş gibi geliyordu.

"Son teslim tarihi, değil mi?"

Gözlerini kırptıştırdı. "Nereden biliyorsun?"

"Bu bir tahmindir, çünkü benim de bir tahminim var. Bir işim var. İnanılmaz derecede kısa bir teslim tarihi olan."

Dehşet Lore'un midesini bulandırdı. Daha önce hiçbir ödevi iki haftadan kısa bir sürede tamamlamak zorunda kalmamışlardı. "Teslim tarihine yetişemezseniz ne olacak?"

Sin'in bakışları uzaklaştı ve bıçağını geri aldı.

"Günah mı?" Lore'un sesi çatallaştı. Çok uzun zamandır ilk kez korkuyordu. Kendisi için değil ama hayatı boyunca payına düşenden çok daha fazla acı çekmiş olan Sin için.

"Beni satacak," dedi sıkılmış dişlerinin arasından. "Kolumu kesecek, böylece onu öldürmek için kullanamayacağım ve beni
Neethuls."

Oh, Tanrım. Neethullar köle yetiştiren, eğiten ve ticaretini yapan inanılmaz zalim bir ırktı... özellikle de seks köleleri. Önce

Detharu'ya satılan Sin, efendisinin istediği her Şeyi yapmak zorunda kalan bir köle olarak acı çekmişti. DüŐmanlarını öldürüyordu ama Neethul'lar onun yaŐadıklarını plajda geçirdiği bir gün gibi gösterecekti.

"Böyle bir Şey olmayacak," diye yemin etti. "Hedefini indirmene yardım edeceğim. KimmiŐ o?"

"Senin uđraŐman gereken kendi işaretin var."
Başparmağıyla bıçağının kenarını test etti. "Son teslim tarihini kaçırır-san ne olur?"

"Hiçbir Şey."

Bakışları  elikleŐti, siyah bir fonda gümüş parçacıkları.
"Saçmalık. Anlat bana."

"Eğer son teslim tarihini kaçırırsam, Deth hizmet süremi iki katına çıkaracak," diye yalan söyledi.

Sanki doğruyu söyleyip söylemediğine karar vermeye çalışıyormuş gibi ona temkinli bir Şekilde baktı. Her Şeyi sorgulama eğilimi vardı, özellikle de Lore'dan geliyorsa ve ona bir daha tamamen güvenip g venmeyeceğini merak ediyordu.

"Teslim tarihini ka ırmayacaksın," dedi sonunda. "Asla ka ırmazsın. Peki, işaretini çıkarmaya çalışırken ne oldu? Bu Şekilde yakalanmak sana göre değil."

Açık pencerenin dışında bir kuŐun tiz cıvıltısı kahkaha gibi geliyordu, ki bu da tam yerindeydi. "Kendimi beđenmiŐim."

"işte buna inanıyorum," dedi alaycı bir ifadeyle. "Peki kim o? işaretin mi?"

Bu, hiçbir suikastçının diğerine sormadığı bir soruydu. Birisi avınıza nişan alıp onu altınızdan  alıyor.

çok büyüktü ama Lore ve Sin her zaman ayrıntıları paylaşırlardı. "Sana hayata döndürdüğüm o insan pisliğinden bahsetmiştim ya? Bu o. Sanırım onu ölü bırakmalıyım."

Sin'in bıçağını tutuşu sıkılaştı. "Ah... bu adam arkadaş değil mi..." Sesi kesildi, çünkü söylemek istemiyordu. Kardeşlerimiz.

"Evet. Sorun değil. Ben hallederim, böylece asla öğrenmezler. Ben." Şüphe çenesini inatçı bir çizgiye oturttu, bu yüzden konuşmayı Kynan'dan ve Lore'un içinde bulunduğu potansiyel beladan uzaklaştırdı. "Peki ya sen? Senin hedefin kim?"

Sin kanepeye uzandı ve bir kolunu başının arkasına sıkıştırdı. Yarı kapalı gözlerinin altındaki koyu halkalar yorgunluğunu ortaya koyuyordu. "Bir kurt adam. Yalnız. Hızlı bir giriş çıkış olmalı."

Sin için yeterince kolay bir vuruş gibi görünüyordu ama yine de Kynan öldüğü anda Lore, kurt adam ya da diğer adıyla warg konusunda Sin'e yardım edecekti. Hiçbir şekilde Neethul'a satılacak.

Hafif bir uğultu dikkatini çekti ve sandalyeden kalkarak bodur pantolonunun cebinden cep telefonunu aldı. Eidolon olduğunu düşündü. Yine. İç çekti, Mesajı açtı... ve hemen nefes almayı bıraktı.

Daireme gel. Hemen. Kynan'ı konuşmamız gerek. Beş

Lore, Eidolon'un kapısının önünde durmuş, bir türlü Bir tuzağa doğru yürüdüğünü hissediyordu. Yine de, önünde ip sallanan bir kedi gibi, karşı koyamadı.

Ama bu onun tamamen aptal olduğu anlamına gelmiyordu. Bunu avantaja çevirecek, Kynan hakkında öğrenebileceği her şeyi öğrenmek için bu fırsatı kullanacaktı. Genellikle Lore'un bir suikast planlamak, hedeflerinin işleri, arkadaşları, aileleri, zaafları ve alışkanlıkları hakkında kendini eğitmek için haftaları olurdu ama bu görevin son kullanma tarihi onu rahatlatamayacak kadar hızlı yaklaşıyordu ve ekstra komplikasyonlarla, ve her şey ters gitmek üzereydi.

Kapıyı çalmak için yumruğunu kaldırdığında ensesinde bir karıncalanma hissetti.

"Vay, vay," diye mırıldandı bir kadın sesi. "Seni burada görmek ne güzel."

"Idess." Etrafında döndü. Birkaç adım ötede duruyordu, solmuş, yırtık kot pantolonu ince kalçalarından dizlerine kadar, kotun kayborduğu yerde, kışkırtıcı deri çizgilerini ortaya çıkarıyordu topuklu deri çizmelerin içine. Lore'un gözünde Yerde yatıyordu ve kadın onun üzerine binmişti, seksi çizmelerinden biri göğsünün iki yanında duruyordu ve lanet olsun, son zamanlarda hormonları kontrolden çıkmıştı.

Başını yana eğdi ve at kuyruğu sallandı. kıvrık ucu kalçasını okşuyor ve bu fanteziyi daha da güçlendiriyordu. "Ne yapıyorsun?"

"Sanırım biliyorsun."

Sinsi gülümsemesi gözlerini parlattı. "Kardeşlerinin Kynan'ı öldürmeye çalışman hakkında ne kadar şey bildiğini görmek istiyorsun."

"Onu öldürmek istemiyorum," dedi kolayca. "Neden bahsettiğın hakkında hiçbir fikrim yok."

Idess tsked. "Ben dün doğmadım, iblis."

"Melekler doğar mı?" Onun zenginliğini içine çekmek için derin nefes alıyor,
Baharatlı koku, sınırlarını test ederek bir adım daha yaklaştı. Çenesi bir santim kadar yukarı kalktı ama yerinden kıpırdamadı. "Yani tüm bu saf, kutsal şeyler saçmalık mı? Siz de herkes gibi var olmak için mi sikildiniz? Bizim gibi aşağılık iblisler?"

O günahkâr, kötücül ağız büzüldü. "Ne demek istediğimi biliyorsun. Kaba olmaya gerek yok."

"Her zaman kaba olmaya ihtiyaç vardır." Bakışlarını kızın başından ayak parmaklarına kadar gezdirerek tüm güzel noktalarda gezdirdi.
Çoğunlukla, sadece iğrenç davranıyordu. Çoğunlukla. Tatlı noktaları gerçekten de fazladan bakılmayı hak ediyordu.
"Özellikle de istediğin zaman küçük bir meleği şok etmek için."

"Prissy?" Atkuyruğunu omzunun üzerinden geçirdi ve parmaklarıyla altın bantları okşayarak boş boş oynadı. egzotik uzunluğu eşit aralıklarla sabitledi. "Kynan'dan uzak dur, çünkü bir dahaki sefere ona zarar vermeye çalışırsan, seni tokatlarım. Hem de öyle eğlenceli bir şekilde değil. Bu nasıl bir titizlik?" Göz kırparak parmaklarını salladı ve puf diye koridordan çıktı.

Adamım, puflardan nefret ederdi. Onları asla çivileyemezsin. Onu çivilemek istemediğinden değil.

Şaplaqla ilgili olan neydi? Çünkü bütün şaplaqlar iyi türdendi. Eğer onu tehdit edecekse, öğrenmesi gereken çok şey vardı.

Kapıyı çaldı ve Eidolon tam orada olmalıydı çünkü kapı açıldı. Bir merhaba bile demeden,
Eidolon döndü ve belli ki takip edilmeyi bekleyerek koridorda ilerledi. Sanki doktorası onu Tanrı yapmıştı.

Lore onun peşinden gitti ve kardeşine kocaman oturma odasında yetişti; siyah ve ten rengi bir köpek deri koltuğa uzanmış, kuyruğuyla oynayan gelinciği görmezden gelmeye çalışıyordu.

Eidolon Lore'un üzerine yürüdü. "Kynan'la aranızda ne var? Ve bana palavra sıkma. Onun ölmesini istediğini biliyoruz. Onu rahat bırakacağına söz vermeni istiyorum."

Idess, seni küçük sıçan. "Bak, Cookie sana ne söylediye yalan. Kynan'la hiçbir şey yapmak istemiyorum-"

Birdenbire sırtı duvarı öpmeye başladı ve Eidolon'un yumruğu gömleğine dolandı. Altın rengi gözleri öfkeyle parlıyordu. "Bana palavra sıkma dedim," diye hırladı. "Biliyoruz. Gem'e olan bu takıntını bir kenara bırakmalısın. O Kynan'ın ve o ölmüş olsa bile bu değişmeyecek."

Lore'un kendi öfkesi alevlendi ve sakin kalmak için savaşılarak derin bir nefes aldı. Kardeşine öfkelenmek hiçbir şeye yardımcı olmayacaktı ve gerçekten de E'nin bunun Gem'le ilgili olduğunu düşünmesi iyi bir şeydi. "İyi. Tamam, anladım. Tamam, anladım. Gem alındı." Onu unutmuştu ve eğer kardeşleri de buna inanırsa, bu işin peşini bırakacağına söz verirse onu rahat bırakabilirlerdi. "Şimdi çekil."

Eidolon'un çenesindeki kaslar seğirdi ve Lore, azı dişlerini birbirine geçirirken diş minesinin gıcırdadığını duydu. Sonunda bir itiş kakışla Lore'u serbest bıraktı. "Ben çok ciddiyim. Bu bir arkadaşı korumakla ilgili değil. Bu bir kardeşi kurtarmakla ilgili."

"Evet, Kynan'la aranın iyi olduğunu biliyorum-"

"Hayır. Bu seni kurtarmakla ilgili." Eidolon parmağını Lore'un göğsüne sapladı. "Kynan'a doğru nefes alırsan, hayatın bir bok ifade etmeyecek. Yapar mısın Anladın mı?"

"Idess'le başa çıkabilirim."

Eidolon'un yüzü asıktı. "Sadece bana söz ver, Lore. Kynan'dan uzak duracağına söz ver. Ve hazır kaçınma modundayken, Shade ve Wraith'i de listene ekle."

Wraith girişten, kendisinin, Shade'in ve Kynan'ın durduğu yerden, "Bu hiç kolay olmayacak," diye seslendi, hepsi de ona hançer gibi bakıyordu. Mükemmel. Sadece mükemmel.

Shade, Wraith ve Kynan'ı iterek geçti. "Ne oluyor, E? Idess'in küçük buluşmanız hakkında bize ipucu vermesi iyi oldu." Lore, "Belki de davetiyeniz postada kaybolmuştur," diye önerdi.

Eidolon kendini Lore ve diğer kardeşlerinin arasına soktu. "Sakin olun. Lore, Kynan'dan uzak durmayı kabul etti."

Wraith sert bir bakışla Lore'u süzdü. "Ona inanmıyorum."

"Neye inandığınız umurumda değil," diye karşılık verdi Lore. "Siz gidip kendinizi becerebilirsiniz. Ben buradan gidiyorum." Hediyesini ateşledi ve koridora doğru yöneldi. Ky'nin yanından geçip gidebilirdi.

Bir yumruk çenesine çarparak onu Eidolon'a doğru döndürdü.

Idess orada durmuş, kendisiyle gurur duyuyormuş gibi görünüyordu ve öyle de olmalıydı - müthiş bir aparkatı vardı.

Wraith bir anda ortaya çıktı, bir defans oyuncusu gibi hareket ederek Lore'u haliya yapıştırdı. Lore hırlayarak kardeşini fırlatacak kadar sert bir şekilde savurdu ama Wraith bir hayalet gibi hareket ederek bir şekilde Lore'un ölümcül isabetli döner tekmesinden kaçtı. Shade çizmesini Lore'un yan tarafına geçirdi ve Lore homurdandı ama ayağa sıçradı ve Shade'in kalçasına kendi iyi yerleştirilmiş tekmesini attı. Şimdi Kynan'a saldırabilirdi-

"Durun!" Eidolon'un kükremesi, odadan kaçışan hayvanlar dışında herkesi dondurdu. "Bırakın gitsin."

"Gitmeye çalışmıyordu," dedi Idess. "Kynan'ı vurmaya çalışıyordu." Acıyormuş gibi ön kolunu ovuşturdu. "Hâlâ onu öldürmeyi planlıyor."

Eidolon'un gözleri altından kırmızıya döndü ve Wraith ile Shade'i iterek uzaklaştırdı, Lore'un gömleğini tekrar yumrukladı ve tüm vücudu titreyerek onları burun buruna getirdi. "Sen demiştin ki Gem'le işim bitti." Sesinde o kadar çok öfke vardı ki çarpıtılmıştı, anlaşılması zordu. "Bunu neden yapıyorsun? Cevap ver bana, lanet olası!"

"Çünkü başka seçeneğim yok," diye bağırdı Lore. "O bir görev."

Eidolon'un yüzünde bir belirsizlik titreşimi belirdi ve Lore bu anı onu duvara çarpıp Kynan'a saldırmak için kullandı. O da Bu işi sonsuza dek halletmesi gerekiyordu. Sonrasında kardeşleri onu öldürse bile kimin umurundaydı? Hadi bakalım. En azından Sin'in güvende olduğunu bilerek

ölecekti. Ve özgür.

Kafatasının dibindeki şiddetli bir sızı tökezlemesine neden oldu ve Idess'in pazularını kavraması onu tamamen durdurdu.

"Bir adım daha atarsan sıkıcı solucanı serbest bırakırım," dedi ve buz kemiklerinin iliğini dondurdu. İçeriden canlı canlı yenmek, ölmenin eğlenceli yolları listesinde yoktu.

Vücudunun uzunluğunu adamın sol tarafına doğru bastırdı, en ufak bir şeyi bile hissedebilmek için kendini ona yapıştırdı. Seğirme, karşı koyabileceğine dair en ufak bir uyarı. Akıllı kurabiye.

Parmakları adamın kolunu oydu. "Lore'un Kynan'a zarar vermesine izin veremem. Ya ikinizden biri onu öldürür ya da ben öldürürüm."

Shade, Wraith ve Kynan gönüllü olmak için ellerini kaldırdı. Ne kadar özel. Kardeşlik sevgisi odada şurup gibi akıyordu.

Lore seçeneklerini tarttı. Idess'i öldürebilirdi... ama o öldüğünde, Kynan'a ulaşmak için ilerleyen iblis kardeşler duvarını aşabileceğinden şüpheliydi.

Ve eğer onu öldürmeyi başaramazsa, omurgasına bağlı bir delik solucanı vardı. Eğer onu vücuduna gönderirse, canlı canlı yenmenin yan etkilerinden biri de onu Komutlara duyarlıydı ve Lore'a istediği her şeyi yaptırabilirdi, tavuk gibi gıdaklamaktan otobüsün önüne atlamak.

İşin iyi tarafı, bunu kullanmak konusunda isteksiz olmasıydı. Yaratık konukçusunun içinde olduğu sürece, çağıran kişi neredeyse zayıflatıcı bir acı. Delik solucanları en iyi ihtimalle geçici önlemlerdi.

Kardeşleri ve Kynan kuduz kurtlar gibi üzerine çullanırken, bu kazadan sağ çıkamayabileceğine dair ilk endişe kıpırtıları içinde dalgalandı. Ölümünden korkmuyordu; Sin'in güvende olduğundan emin olamadan ölmekten korkuyordu.

Şu anda ölebileceği ihtimali, görüşünün üzerine lav kırmızısı bir perde indirdi. Derin bir nefes aldı ve kardeşlerine dik dik bakarken perdenin kalkmasını diledi. "Geri çekilin!"

Idess onu duvara doğru döndürdü, böylece alçı yiyordu, leğen kemiği kıcını kucaklıyordu - harika bir uyum, artan öfkesine rağmen yardım edemedi ama fark etti. Dolgun göğüsleri

Sırtını ovuşturdu ve öfkesinin cinsel yan etkisi ortaya çıkınca ereksiyon oldu.

"Geri çekilmek için biraz geç," diye mırıldandı kulağına karşı ve adamın kanı hem öfke hem de arzuyla yoğunlaştı. "Seni henüz öldürmemiş olmamın tek nedeni Kynan'ın ölmesini istiyor. Ayrıca, kardeşlerinize bu onuru bahşedeceğimi düşündüm."

"Hırçın olan sen değil misin?" diye homurdandı. "Bu çok ateşli." Ben bu adamları öldürecek ve sonra seni sertçe becerecek. Bu düşünce beynine hücum etti, içindeki öfke pompalandı. sistemini zehirliyordu. Nefes nefese kalmıştı, bu durumdan kurtulmak için çaresizce çırpınıyordu, çünkü geri dönüşü olmayan tek bir hakaret ya da tek bir acı iğnesi uzağındaydı.

Ve sonra erkeklerin öleceğini garanti edebilirdi. Dişi...

Idess dizini Lore'un uyluğundaki bir baskı noktasına sıkıştırdı ve mayına bastı. Lore onun elinden kurtuldu, onu Shade'e çarptı. İkisi de yere düştü. Kynan. Önce insanı öldür-

Idess ayağa fırladı ve evrensel iblis dili olan Sheoulic'te emirler yağdırdı.

Acı beyin sapından kuyruk sokumuna kadar yayılırken Lore sertçe kontrol etti. Ciğerleri buharla kilitlendi ve kasları yerine yapıştı. O artık ölü bir adamdı.

Beyin fonksiyonları bir bilgisayarın mavi ölüm ekranı gibi kapanırken aklına gelen son yarı tutarlı düşünce, Detharu ile yüz yerine doksan dokuz öldürme için pazarlık yapması gerektiği idi.

İdess tüm vücudunu saran migrenin etkisiyle iki büklüm oldu, beynini, omurilik sıvısını ve hatta kemiklerindeki iliği sıkıyordu. Sıkıcı solucanları kullanmaktan nefret ederdi ama kazanmayı severdi ve her gün bu değiş tokuşu kabul ederdi.

Yüzü buruştu, gözleri onu bıçaklayan ışığa karşı kısıldı. sinir uçları, başını kaldırdı ve nefesi kesildi. Lore orada duruyordu, etrafı şaşkın kardeşleriyle çevriliydi, solucanın etkisiyle bakışları donuklaşmıştı. Bu olmalıydı Beklenen. Beklenmeyen şey ve bir sürü sorun -Etrafının soluk masmavi bir parıltıyla çevrili olduğu gerçeğiydi.

Bir meleğin kanatlarını çırpması için gereken süre içinde, dünyanın dokusu için önemli olan bir Primori olmuştu. Bu da onu öldüremeyeceği anlamına geliyordu. Ve daha da kötüsü, bileğine dairesel bir sembol yerleşirken kolu yeniden yandı...

İmkansız. Hayır, hayır, hayır! Midesinde bulantı dönüyordu ama beynini ve kemiklerini sızlatan acıdan mı yoksa derisinde oluşan heraldi'nin kötü haber olduğuna dair artan korkudan mı, bilmiyordu.

Ancak işaret, diğer ikisinin üzerinde bir daire üçgeni oluşturacak şekilde koluna sıkıca gömüldüğünde, görünmez bir ip gibi kendisinden diğerine uzanan yeni bağı inkar edemedi. yeni suçlama.

Lore sadece Primori değildi; onun

Primori'siydi. Oh, bu iğrenç bir şakaydı.

Sembolü daha sert zonklamaya başladı, Lore'un tehlikede olduğuna dair çığlık atan bir uyarıydı bu. Kynan'ın göğüs kılıfından bir tabanca çektiğini görmek için tam zamanında baktı, ölümcül niyet Gözlerindeki mavi kutup buzuna dönüştü. Sıkıcı solucan

enerjisini tükettiği için zayıf bir şekilde Lore'un bileğini kavradı ve onu evine götürdü.

Solucan ona kalıcı zarar vermeden ve kendi acısı da dinmeden önce onu zapt etmek zorundaydı. o kadar bunaltıcı hale geldi ki yaratık üzerindeki kontrolünü kaybetti.

Çabucak Lore'u yatak odasına götürdü ve ona şunları yapmasını emretti
Eldivenlerini ve ceketini ve silahlarla dolu deri göğüs kemerini ve bilek muhafazasını çıkardı...
ve tabancanın bulunduğu bilek kılıfı ve bıçağın bulunduğu diğer bilek kılıfı... ve pantolonunun ceplerindeki fırlatma yıldızları...

Yere düşerken özellikle bir silaha baktı, zarif, nadir bulunan Gargantua kemiğinden bir hançerdi bu. Bu paha biçilmez güzellikteki hançerler neredeyse yok edilemezdi ve bir kez kurbanının kanıyla ıslandığında neredeyse kullananın elini o kurbanda karşı hatasız isabetli vuruşlar için yönlendirir. Wow-Lore iyi biriydi-donanımlı suikastçı.

Kaburgalarına bantlanmış seramik bir bıçağı çıkarmak için gömleğini kaldırdığında, kaslı karın kaslarını ve sert kesilmiş göğsünü görünce sert bir nefes aldı. Evet, çok iyi donanımlıydı.

Devasa bir adamdı, dokunmak istediği bir güç dağıydı, sadece parmak uçlarında bunun şokunu hissedip hissetmeyeceğini görmek için bile olsa.

Kaşlarını çattı, gözleri adamın kalbinin üzerindeki el izi şeklindeki tuhaf işarete kilitlendi. Bir suikastçı bağı mı?

Bağlardan bahsetmişken, Lore'un heraldi'si sakinleşmişti ama bir diğeri karıncalanmaya başlamıştı. Kurt adamınki. Vızıltı hafifti, bu da tehdidin gerçek olduğu ama acil olmadığı ve hatta geçebileceği anlamına geliyordu. Yine de bu gerçekten inanılmazdı. En yoğun olduğu zamanlarda bile, bir düzine Primori'den sorumluyken, nadiren daha fazlasına cevap vermişti.

ayda bir olaydan daha fazla. Şimdi birkaç saat içinde üç Primori'nin başı belaya girmişti.

İyi değildi. "Yatağa yat," dedi Lore'a. "Sırtını başlığa yasla."

Küçük, iyi bir zombi gibi itaat etti, ama kadın hafif bir hırıltı duyduğuna yemin etti. İnanılmazdı. Çok az kişi bir solucanın büyüğü altındayken farkındalığını koruyabilirdi.

Özellikle keskin bir solucan acısı beynine saplandı ve yüzünü buruşturarak garaja gitti.

İblis hastanesinden ayrılırken Eidolon'dan çaldığı Bracken Kelepçelerini düşürdü. Ne kullanışlı aletler. Herkesin bir seti olmalı.

Warg'ın heraldi'sinin acısı şiddetlendi. Çabuk, çabuk...

Aradığı şeyi bulana kadar kardeşinin eşyalarının düzenli yığınlarını karıştırırken aciliyet onu yüksek vitesle geçirdi; yirmi ayak uzunluğunda ince işlenmiş ama güçlü bir zincir. Zinciri ve Bracken Kelepçelerini toplayarak aceleyle Lore'un yanına döndü ve zinciri gölgelikli yatağının üstünden geçirip uçlarını her bir kelepçeye bağlarken, ona kendi bileklerini kelepçelere geçirmesini emretti. Sonuç olarak Lore kollarını yukarı ve dışarı uzatmış bir şekilde oturuyordu ve zincirde ona kaldıraç sağlayacak çok az boşluk vardı. Güçlü olduğuna şüphe yoktu ama kâbuslarını bastırmak için özel olarak yaptırdığı yatakla boy ölçüşemezdi.

"Estalila enalt."

Sıkıcı solucan büyüğü bozuldu ve anında vücudundaki migren kayboldu ama gücü de azaldı. Beslenmesi gerekiyordu.

çok yakında. Lore'un hırıltısı onu takip etti.

Gargantua kemiğinden hançer, warg'ının heraldi'sine dokundu ve küçük bir karavanın ormanlık arka bahçesinde ortaya çıktı.

Çok geç kalmadığına dua ederek, açık olan arka kapıdan içeri daldı. Chase Barnstead'i oturma odasında çıplak ve iki büklüm bir halde, kollarını karnına sıkıca sarmış bir halde buldu. Üzerinde sadece iç çamaşırı ve sütyen olan bir kadın, sanki endişelenmiş gibi onun omzunu tutuyordu, Ona yardım etmeye çalışıyordu... ama sağ kolundaki işaretler şiddetle kıvranıyordu.

Bunlar Seminus işaretleriydi. Bir Sem eşi mi? Çok fazla tesadüf var ve hiçbiri iyi değil. O her neyse Chase'e yaptığı şey onu öldürüyordu ve hasar çoktan verilmişti. Idess'in kolundaki warg damgası soluyordu ve hastalıklı gri bir ışık etrafında titreşerek onu bir warg olarak işaretliyordu. Kaderinde ölmek varmış. İyileştirici güçleri ona yardım edemezdi. Ölümü artık yaşam ağına kilitlenmişti.

Öfke ve intikam ihtiyacı her şeyi tüketecek şekilde kükredi. Idess'in içindeki hayat. Kendini fırlatarak dışının göğsüne - el izi şeklindeki yaranın tam ortasına- bir tekme savurdu.

Kadın geriye doğru, bantlanmış bir koltuğa doğru uçtu, Bir bira şişesini parçalamıştı ama Idess'e göre bu tekme özensizdi ve arkasında yeterli güç yoktu. Siyah saçlı fahişenin duvarı delip geçmesi gerekirdi.

Beslemediğim için başıma gelen bu. Ve tüm bu kavgalar onu sadece daha hızlı tüketiyordu. Diğer dişiye saldırdı, Gargantua kemiğinden hançeri tam kalbine saplamaya hazırlanıyordu. "Griminionlar ruhun için geldiğinde güleceğim."

Idess bıçağı kaldırdı... ve koluna sıcak bir acı saplandı. Lore. Tehlikede. Nasıl? Sendeledi,

hançeri düşürdü. Kuzgun saçlı şeytan kalçasından kanlı bir şişe camı parçası kopardı ve hırlayarak kolları ve bacaklarıyla bir kasırga gibi Idess'in üzerine yürüdü.

Acı ve şaşkınlıktan dengesi bozulan Idess darbe yağmuru altında geriye düştü, kaçtı ve engelledi ama kendi darbesini indiremedi. Parmak eklemleri Idess'in ağzına çarptı, dudağı yarıldı. Baş omurgasının üzerine düştü ve ah, bunu bir ay boyunca hissedecekti.

Idess yere düşüp yuvarlanarak hançeri bir şekilde ele geçirmiş olan diğer dışiden uzaklaştı. Sem hançeri savurdu ve Idess sol pazusunun etine saplanan metalin ısırtığı karşısında tısladı. Artık kanı bıçağı ıslattığına göre, hançer Idess'e tekrar savrulursa ıskalamayacaktı.

Kendini geriye, diğer dışinin ulaşamayacağı bir yere attı. Bu kaybedilmiş bir savaştı. Chase zaten ölmüş sayılırdı.

Aslında... o gitmişti. O bu suikastçıyla savaşırken, adam kaçmıştı.

Gargantua hançerinin açtığı kesiğin üzerine bir avuç içi vuran Idess, Chase'i kurtarmadaki başarısızlığından ve onun ölümünün dünyada birkaç yüzyıl daha geçirmesine mal olduğunu bilmekten dolayı midesi bulanarak oradan hızla uzaklaştı.

Idess, Lore'la birlikte ortadan kaybolduktan birkaç dakika sonra bile Eidolon'un dairesindeki gerilim bir barometreyle ölçülebilirdi. Ona ne yapmıştı?

Kynan sonunda ön kapıya yöneldi. "Ben Aegis karargâhına gidiyorum. Lore'un yeteneğini etkisiz hale getirmenin bir yolu olmalı." Çok uzaklaşmadan önce durakladı ve konuştuğunda sesinde kararlılık vardı ama nezaketsizlik yoktu. "Biliyorum o senin

Kardeşim. Ama kendimi korumak için ne yapmam gerekiyorsa yapacağım. Gem hamile ve onu yalnız, ocuğumu da babasız bırakmayacağım."

Beklenmedik haber karşısında Eidolon'un nefesi kesildi ve Shade sulu bir küfür savurdu.

"Böyle bir şey olmayacak," diye yemin etti Wraith.

Kynan başını eğdi ve E'yi Shade ve Wraith ile yalnız bırakarak daireden ıktı.

Eidolon'un teninde küçük kırbaçlar gibi hissedebileceği keskin patlamalar halinde öfke yayıyordu.

"Eee?" Shade sordu ve eğer kendisini ve Wraith'i Lore'la konuşmanın dışında bıraktığı için bir özür bekliyorsa uzun süre bekledi. Eidolon ailesini bir arada tutmak için yapması gerekeni yapmıştı. "Idess'in neden bize küçük toplantınızdan bahsetmek zorunda kaldığını açıklamak ister misin?"

"Bunun bir önemi yok. Onu bulmak zorundayız," dedi E. "O Lore'u öldürmeden önce."

"Siktir et," diye homurdandı Shade. "Ona izin

verelim derim." "O bizim kardeşimiz, Shade."

"Ky de öyle," diye belirtti Shade. "Kan bağı yok, hatta doğru türden bile değil ama bizi, ailelerimizi ve tüm bu lanet gezegeni kurtarmak için canını verdi. Bizi öldürmeye çalışması dışında Lore hakkında hiçbir şey bilmiyoruz."

Eidolon kardeşinin az önce söylediklerine inanamayarak bakakaldı. "Kynan konusunda sana katılıyorum ama ciddi mi? Lore'un ölmesi umurunda değil mi?"

Wraith, "O, Ky'den daha iyi," diye söylendi.

"Bunu biz hallederiz." Eidolon'un bakışları Wraith ve Shade arasında gidip geliyordu. "Ona bir şans vermeliyiz. bir şans."

Shade öğrenir gibi bir ses çıkardı. "Roag'a yaptığın gibi mi? Tekrar tekrar mı?"

Tanrım, Roag muhabbetinden bıkmıştı. Evet, Eidolon her şeyi berbat etmişti. Ama sadece affedilmek için yalvarabilirdi. birçok kez. "Bunun peşini asla bırakmayacaksın, değil mi?"

"Bırakayım mı?" Shade kuşkuyla sordu. "Skulk'u kaybettim çünkü Roag'a şans vermeye devam ettin. 'O bizim kardeşimiz' deyip durdun. Siktir et E. Eğer onunla gerektiği zaman ilgilenseydik, Skulk ölmeyecekti."

Skulk, Shade'in Umber iblis kız kardeşiydi ve çok yakındılar. O kadar yakınlardı ki sırf Shade ona göz kulak olabilsin diye UG'de sağlık görevlisi olarak çalışmıştı. Eidolon onu özlüyordu ve onun ölümünde istemeden de olsa oynadığı rol yüzünden her gün kalbi suçluluk duygusuyla sıkışıyordu.

"Roag olmasaydı senin de bir eşin ve çocukların olmazdı." Bu söylenecek yanlış bir şeydi ve Eidolon bunu biliyordu. Shade'in yumruğu çenesine çarparken bile biliyordu.

Eidolon'un başı geriye doğru sallandı ve acı yüzüne vurarak öfkesini alevlendirdi. Çapraz yumruğun ardından tüm vücudunun gücüyle ateşe karşılık verdi. Bir çatırtı duyuldu Shade'in burnundan kan fışkırdı. Crimson, Shade'in gözlerindeki siyahı yuttu, şüphesiz E'ninkiyle eşleşiyordu ve başladı.

İki boğanın gücüyle bir araya geldiler. Eidolon uzaktan mobilyaların kırıldığını, resimlerin duvardan düştüğünü ve ardından televizyonun gürültüsünü duydu.

Yere düştüler, E ve Shade'in daha önce hiç yapmadığı bir şey olan kim kime daha çok zarar verebilir kavgasında birbirlerinin canına okudular.

Wraith ve Shade'in yaptığı buydu.

Kafasının yan tarafına indirilen özellikle sert bir çekik yumruğu Eidolon'un yıldızları görmesine ve çanları duymasına neden oldu. Hırlayarak, elini Shade'in karnına bir diz attı. Shade, Eidolon'un kafatasını yere çarparak Eidolon'un öfkesini yepyeni bir kızgınlık seviyesine çıkardı.

"Kesin şunu!" Tayla onları ayırdı, Shade'i öyle sert itti ki adam geriye doğru savrulup kanepenin arkasına yuvarlandı. Sonra kapı aralığına yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş ve ayak bileklerini kilitlemiş olan Wraith'in üzerine yürüdü. gelişigüzel birlikte.

"Yardımanın için teşekkürler, pislik. Bunu ben yapmak zorunda kalmadan önce durduramaz mıydın?"

"Durdurmak mı?" Wraith başparmağını mutfağa doğru kaldırdı. "Kahretsin, Jerry Springer'ın yanında patlamış mısır yapmak üzereydim."

Shade tekrar saldırmaya hazır bir şekilde kanepenin etrafından dolandı. Tayla bir kez daha ikisinin arasına girerek Savunma pozisyonuna geçti ve E onun sertliği karşısında gülümsemesini bastırmak zorunda kaldı.

Kardeşleri kapıdan çıkar çıkmaz onunla sevişecekti. Yine de şu anda, onun kendi savaşlarıyla savaşmasına izin vermeyecekti. Yavaşça omzunu sıktı. ve onu geri çekti. "Hey, sorun yok."

"Hayır, Eidolon, değil. İyi olmaktan çok uzak." Kan aktı Shade'in burnundan çok sayıda akıntı ve burnunda kötü bir

kesik

Alnı ve sivri dişleri kıpkırmızı kesilmişti. Yeteneğini güçlendiren Eidolon onu iyileştirmek için uzandı ama Shade geri çekildi. "Sakın bana dokunma."

Shade hiç Eidolon'un yaralarıyla ilgilenmesine izin vermeyecek kadar sinirlenmemişti.

"Shade, beni dinle-"

Eidolon'un çağrı cihazı çaldı. Tayla'yı çıplak bırakma planını askıya almak zorunda kalacağını bildiği halde bunu görmezden geldi. "Lore'un ölmesine izin veremeyiz," diye bitirdi.

Wraith duvardan uzaklaştı. "Kynan'ın ölmesine de izin veremeyiz."

"Bu bir ya-ya da meselesi değil," dedi Eidolon, aniden yorgun düşerek Hâlâ vücudunda dolaşan adrenaline rağmen. "Kimse ölmeyecek. Lore'un aklını başına getireceğiz ve eğer bu işe yaramazsa onu kontrol altına alacağız."

Shade'in gözleri şiddetle parladı. "Ne yapman gerekiyorsa yap. Ama şunu bil ki, eğer bir seçim yapmak zorunda kalırsan, ben Kynan'ı seçerim."

"Ama eğer-"

Shade bir hırıltıyla sözünü kesti. "Gerçekten oraya gitmek istemiyorsun."

Bununla birlikte, Shade dairenin dışına çıktı. Wraith E'ye bir şey söyleme der gibi bir bakış attı ve kardeşinin peşinden dışarı çıktı.

Sinirli bir nefes veren Eidolon, yarılan dudağındaki kanı elinin tersiyle sildi,

Tay ona sarıldı. "İyi misin?"

"Evet," diye yalan söyledi, her ne kadar Lore aralarındaki arkadaşlık bağı sayesinde gerçeği hissetmiş olsa da. Ve gerçek şu ki, Lore'a personelinin son zamanlarda gergin olduğunu söylediğinde, bu işin yarısı değildi. UG'deki herkes birbirinin boğazına sarılmıştı.

kritik hatalara ve baştan savma hasta bakımına

yol açtı. "Bana yalan söyleyemezsin, Hellboy,"

dedi Tay.

"Biliyorum," diye iç geçirdi. "Shade'i hiç bu kadar öfkeli görmemiştim. Cidden bunun hepimizi parçalamasına izin vereceğini düşünüyorum."

"Böyle bir şey olmayacak. Sizler bundan daha kötülerini atlattınız. Shade şu anda kızgın ama kızgın olduğu şey, kardeşlerinize ve ailenize olan sadakatiniz, onun sizi sevmeye nedeni. Ona sakinleşmesi için bir şans verin."

Tayla gençti - Eidolon'a kıyasla - ama çok şey yaşamıştı ve insanları anlıyordu. Ve iblisleri... kısmen yarı Soulshredder olduğu için, ve çoğunun göremediği yaraları görebiliyordu.

Ama bu durumda, Eidolon'un Tayla'nın öngörüsü hakkında şüpheleri vardı. Roag'ın onları ayırmakta başarısız olduğu yerde, Lore başarılı olabilirdi.

Öfke, kaynayan bir kan okyanusunda boğulmak gibiydi. Lore'un etrafını sarmış ve öyle sıkılmıştı ki her nefes acı verici bir mücadeleye dönüşüyordu.

Süslü bir yatak odasında yatağa zincirlenmiş, kafası zonkluyor ve hâlâ dövüş modundaydı. Nerede olduğunu, onu kimin kaçırdığını bilmiyordu ve öldürme isteğiyle yanıp tutuşuyordu.

Zincirlere karşı savaştığı her saniye onu daha da öfkeliendiriyordu ve bu durum beynindeki çekiç darbesi ve yakın zamanda tahliye edilmemiş olmasıyla birleşince onu

En ufak bir dürtmenin onu Noreturmsville Bulvarı'nın sert kaldırımına fırlatacağı dar bir ip.

Görünürde ağ yok.

Adrenalin, sanki bir baraj patlamış gibi içinde yükseldi. Kelepçeleri çekiştirdi. İşe yaramadı. Dirseğinin ve omuz çukurlarının patladığını hissedene kadar daha sert çekti.

Acı

gözlerinin arkasında bir ışık parlamasıyla patladı.

Kasıkları zonkluyordu ve lanet olsun, eğer sikine ulaşabilirse, bu işi çok ileri gitmeden bitirebilirdi...

Bileğinden aşağı sıcak bir damla aktı. Kan. Hissi, görüntüsü, kokusu... sanki biri bir düğmeye basmış ve içindeki Jason Voorhees'i harekete geçirmiş gibi katliam yapma ihtiyacını tetikledi.

Akıl sağlığını kontrol altında tutan tek ip koptuğunda kükredi.

En azından zapt edilmişti, bu yüzden başıboş dolaşamazdı. Masumları öldüremezdi.

Hayır, bu öfke onu

öldürecekti. Altı

Kan donduran hırıltı Idess'in kulaklarına daha oturma odasında tam olarak cisimleşmeden ulaştı. Bitkin ama yakıt dolu

Korkuyla yatak odasına doğru koştu ve kapının eşiğinde şok olmuş bir şekilde durdu. Lore yalnızdı. Kimse onu öldürmeye çalışmıyordu.

Ama... adam değişmişti. Kömür közü gibi yanan gözleri kızın içine dikilmişti ve teni, şişkin kasların üstünde koyu damarlarla dolu koyu, esmer bir kırmızıya dönüşmüştü. Sanki ondan bir ısırık almak istiyormuş gibi dişlerini gösterdi.

Adam hem güzel hem de korkunçtu ve yatak odasına adımını attığında içinden bir titreme geçti.

Ona ne olmuştu böyle? Her neyse, hayatını tehdit ediyordu. Kolundaki heraldi hâlâ yanıyordu, Hançer yarasından çok daha fazla acı veriyordu. Bazı türlerin kontrol edilemeyecek kadar öfkelenebildiğini duymuştu.

Ya da görünüşe göre

ölüm. "Lore-"

Şiddetli kükremesi evin temellerini sarstı. Kelepçelerin altında çiğ çiğ yıprattığı bileklerinden kan damlıyordu. Botlarının tabanları yatak örtüsünü ve çarşafı parçalamıştı, ta ki yatağa kadar.

"Ne yapabilirim ki?"

"Serbest bırak. Beni." Sözleri öfke ve nefretle çarpıtılmıştı.

Kendini toparlayarak, "Bu mümkün değil," dedi.

Ağzından bir sel gibi küfürler döküldü. "Sana da seni doğuran orospuya da lanet olsun!"

Ona doğru yaklaştı. "Seni serbest bırakamam. Seni başka ne rahatlatabilir?"

Çılgına döndü, çırpınışları o kadar şiddetliydi ki, yatağın çerçevesi kırılırken bir çatırtı duyuldu. Gözlerinde kırmızı benekler dans ediyordu.

tamamen karardı, beyazları yuttu, yakışıklı yüzün arkasındaki iblis bir tür şeffaf kaplama gibi ortaya çıktı.

Kalçasının yanında durdu, bu büyük bir hataydı çünkü bilekleri başının üzerinde bağlı olmasına rağmen bacakları serbestti, ve ona tekme atarak kaburgalarından yakaladı ve onu banyonun kapısına çarptı.

Ağrıyan göğsünü ovuşturarak ona geri döndü, bu sefer omuzlarının yanında ve o kocaman, çizmeli ayakların menzilinin dışında duruyordu. Yine de dizlerini geriye savurdu ve neredeyse beynini dağıttı. Çocuk oldukça esnekti.

Kendine zarar veriyordu ve bu durum daha da kötüye gidecekti. "Bunu neyin daha iyi yapacağını söyle."

Dişlerini öyle bir sıktı ki çenesi patladı. "Siktir."

İblislerden ve onların iğrenç ağızlarından gerçekten nefret ediyordu. "Söyle bana," diye tekrarladı.

"Siktir," diye hırladı. "Seks."

"Seks mi?" Güldü. "Eğer buna kanacağımı sanıyorsan, aptaldan da öte bir şeysin."

Başını sıvada bir çukur bırakacak kadar güçlü bir şekilde geriye iterek, kadının içini sarsan acı dolu bir kükreme çıkardı. Adamdan bir ısı patlaması yayıldı, kaslarında bir gevşeme ve ani bir ihtiyaç dalgası hissetti.

Bacaklarının arasına sıvı hücum etti. Karanlık, günahkâr bir koku etrafını sararak ciğerlerini doldurdu ve ona doğru sallanmasına neden oldu. Kendini yakaladı, beceriksizce, tökezleyerek bir adım geri attı. İnkübilerin eşlerini cezbetmek için feromon salgıladıklarını bilecek kadar uzun süredir buralardaydı ama bunu hiç deneyimlememişti... ta ki şimdiye kadar.

Kadının bakışları istemsizce adamın kalçalarına kaydı ve orada devasa bir ereksiyonun adamın pantolonunun fermuarını zorladığı görüldü.

Pantolonunu. Yok artık. Hayır. Başka bir yolu olmalıydı. Herhangi bir yolu.

"Sadece... kıpırdamadan dur." O nefis kokuyu bir kez daha içine çekti. "Seni serbest bırakacağım ya da başka bir şey-"

"Hayır!" Başını öne eğdi ve ürkütücü bir parlaklıkla parlayan gözleri ona kilitlendi. "Ben... kendimi... kontrol edemiyorum..." Her kelime sıkılmış dişler arasında söyleniyordu. "Güvenli değil... Saldırırım. Ya da daha kötüsü."

Idess irkilerek nefesini bıraktı. Bu halde kaçarsa ona ve diğerlerine ne yapacağından endişe ediyordu. O kadar çok iblis tanımamıştı ama tanıdıkları umursamayacağını biliyordu. İçinde bir hayranlık duygusu belirdi ve lanet olsun ki bu adama karşı nefret ve tiksintiden başka bir şey hissetmiyordu. Suikastçılardan nefret ederdi, iblislerden de pek hoşlanmazdı ve bu adam başına bir sürü bela açmıştı.

Yine de, onun hayatını da kurtarmıştı.

Elbette, en başta Kynan'ı öldürmeye çalışmasaydı onun hayatını kurtarmak zorunda kalmazdı.

Berraklık anı çabucak geçti ve aniden yeniden bir şiddet yığınınına dönüştü, kendini zincirlere doğru fırlattı, güçlerini test etti ve yatak biraz daha çatladı.

Suçluluk duygusu içini sızlattı; onun ıstırabının sebebi kendisiydi. İblisleri sevmiyor olabilirdi ama acı çektirmek onun doğasında yoktu. Zihni ona yardım etmenin bir yolunu bulmak için çılgınca çalıştı. Öncelikle, kendine daha fazla zarar vermesini engellemesi gerekiyordu.

Aceleyle, kalçalarını sıkıca kavrayarak bacaklarını aşağıya doğru itti.

Yeni bir çılgınlığa kapıldı, onu ısırmaya çalıştı, kolları zincirlere karşı sarsıldı. Kalçaları kıpırdadı ve devasa ereksiyonu kadının koluna sürtündü. Temas ettiği anda biraz sakinleşti. Tekrar yaptı, bu sefer pelvisini kontrollü bir şekilde yuvarlayarak.

İlginç. Pekala, belki de onun uyarılmasına hitap etmek Ona yardım etmenin tek yolu buydu. Adamın pantolonundaki devasa şişkinliğe baktı. Aman Tanrım. Bir erkeğe yakından dokunmayalı ne kadar olmuştu? Bu sorunun cevabı, çok uzun zamandı. Hayatının ilk on dokuz yılını insan olduğuna inanarak yaşamıştı ve seksi sadece son on dokuz yıldır tanıyor olmasına rağmen İnsan olarak var olduğu iki yıl boyunca, erkek etinin kendi etine karşı ne kadar iyi hissettirdiğini tam olarak hatırlıyordu.

İki bin yıllık bekarlıktan sonra bile. Ve bir kez bile orgazm olmadım.

Tensel zevklerin cazibesine kapılma, Idess. Bunu Rami'den ne zaman onu erkeklere hayranlıkla bakarken yakalasa sinir bozucu bir sıklıkta duyardı. Ağabeyi için bunu söylemek çok kolaydı, çünkü o hiç seks yapmamıştı - insan olduğu yıllarda bile bekrdı. Ama bir insan olarak ve yüzyıllar sonra da vahşi bir yanı vardı ve Rami onu evcilleştirme arayışında acımasız davranmıştı.

Sonunda onu dize getirmek için ona ihanet etmesi gerekmişti.

Uzun, yavaş bir nefes verdi. "Tensel zevklerin cazibesine kapılma," diye fısıldadı. Kendine başka seçeneği olmadığını ve bunun önemli bir şey olmadığını söyleyerek, deriye o kadar sert bastıran kalın boyu avuçladı ki, şaftının şeklini seçebildi. Kalın başını. Bağırdı ve sertleşti ama en azından ırpınmayı bırakmıştı. Gözlerinin beyazı geri gelmişti ve şimdi ürkmüş bir atınki gibi vahşi ve genişti. O

Nefes nefese kalmıştı ama sanki kadının bir sonraki hamlesini bekliyormuş gibi hareketsiz kalmıştı.

Olağanüstü biriydi. Öfkeli haliyle bile muhteşemdi. Vücudu bir kez daha tepki verdi, ısındı ve karıncalandı, en ilkel içgüdülerle ağrımaya başladı.

Görmezden gelinmesi gereken içgüdüler. Memitim'in insanlarla seks yapması yasaktı, bu yüzden bir iblisle seks yaptığı için başının ne kadar belaya gireceğini ancak hayal edebilirdi.

Kaşlarını çattı. Bu bir tür son sınav mıydı? Rami Yükselişinden hemen önce benzer bir şeyle karşılaşmıştı. Bir okçunun okuyla yaralanmış halde bulduktan sonra sağlığına kavuşturduğu bir insan kadına aşık olmuştu. Ciddi bir içsel mücadeleden sonra, onun yatağına davetine direndiğinde, kendisine son ödülü teklif edilmişti.

Ya bu Idess'in sınavıysa? Bir iblise aşık olma tehlikesiyle karşı karşıya olduğundan değil, ama bu bir seks iblisiydi, tüm dişilere karşı dayanılmaz olduğu bilinen bir tür. Idess'in bu iblisle olan ilişkisini belirlemek için mi ona verilmişti? Direnmek mi? Bu neden aniden bir Primori olduğunu açıklıyor. Onun Primori'si.

Ve eğer öyleyse, bu onun iradesi için kötü bir testti. Tüm Memitim'ler gibi o da bekâret yemini etmişti ve binlerce yıl sonra hiçbir erkek, insan ya da iblis, onu bu yemini bozmaya zorlayamazdı.

Kendini şehvete kaptırmadan bu işin üstesinden gelebileceğinden emin bir şekilde elini adamın aletinde gezdirdi ve avucunun adamın sert uzunluğuna değmesine izin verdi. Dudakları yumuşak bir solukla ayrıldı ve çılgınca bir şekilde onlara dokunmak istedi. Parmaklarıyla, ağzıyla...

Onun tepkisini lanetleyerek ama onunkinden cesaret alarak daha sert ovuşturdu ve adamın nefesi uzun, işkence dolu bir iniltiye dönüştü.

Elini çekti.

Anında sırtını dikleştirdi, zincirlerini çekti ve uludu... hayal edilemez bir acının sesi.

"Tamam," dedi hızla ve onu tekrar avuçladı. Bir kez daha sakinleşti ama tüm vücudu titriyordu. "Özür dilerim."

Belki bunu kullanabilir. Sadece birazcık.

"Söyle bana," dedi, dizlerinin üzerine çöküp pantolonunun üst düğmesini iliklerken, "seni öldürmen için kim tuttu? Kynan?"

Adam başını salladı ve kadın elini çekti.

Dişlerinin birbirine çarparken çıkardığı ses havayı sarstı. Adam o kadar sert salladı ki, kadın neredeyse oturduğu yerden kalkacaktı.

"Kötü fikir," diye mırıldandı, kalan düğmeleri yırtıp onu serbest bırakırken. Adam devasa boyutlardaydı; kalın, koyu, kızarmış kahverengi bir sütun V'sinin içinde kayboluyordu. sinek. Gömleğinin eteklerinin altından, her türlü yara izinin bulunduğu karnından kasıklarına doğru sadece çok hafif bir siyah saç teli uzanıyordu.

Yasak ihtiyaç onu yıkadı ve aynı zamanda Lore kalçalarını yukarı doğru iterek penisinin küt başını eliyle temas ettirdi.

"Sabırsız değil miyiz?" Haklıydık, çünkü bu Bir erkeğe yaklaşılabileceği kadar yaklaşmıştı ve bunu en az onun kadar istiyordu. Sadece parmaklarının ucunu kullanarak kadifemsi başlığı okşadı, ta ki Lore'un başı geriye doğru düşene kadar.

ve gözleri rahatlamayla kapandı. "Bu iyi hissettiriyor, değil mi?" Ona kesinlikle iyi gelmişti. Bunu hatırlıyordu. Ama bir erkeğe dokunmaktan bu kadar zevk aldığıını hatırlamıyordu.

"Mmm-hmm."

Şaftını sıktı, kalın bir demir çubuğun üzerinde uzanan satenimsi deriye hayret etti. Kendi zamanındaki erkeklerin de bu kadar büyük olduğunu hatırlamıyordu. "Kynan hakkında..."

Dişlerini göstererek başını salladı. Kadın elini bir kez daha çekti.

Çılgına döndü ve kalbi sıkıştı ve bu onu sınamak için yeterliydi. Aceleyle onu tekrar kavradı, onun üzerindeki etkisi o kadar dramatikti ki, seksin onun varlığı için ne kadar önemli olduğunu anlamakta güçlük çekiyordu. Bu kadar çabuk sakinleşmesi, yüz ifadesinin hem rahatlamayı hem de acıyı yansıtmaması... Büyüleyiciydi. O kadar uzun zaman boyunca

Çünkü bir erkekle yatmamak yeterince basit olsa da, iffet yemini aynı zamanda kendi kendini tatmin etmeyi de yasaklıyordu ve bu o kadar kolay olmamıştı.

Ve şimdi, sanki vücudu derin dondurucudan çıkmış gibi, alevlendi ve sıvı hale geldi ve Lore'un geldiğini görmek için sabırsızlanıyordu, zevkin onu en erkeksi coşkularda almasını izlemek için.

"İyi çocuk," diye mırıldandı. Pozisyonunu ayarlayarak diğer eli için yer açtı, böylece shaftının altından taşaklarına ulaşabildi. Elinde ağır bir şekilde yatıyorlardı ve ne zaman Kadın onları nazikçe yuvarlamaya başlayınca, adam kısık ve hırıltılı bir nefesle küfretti.

Diğer elini kalın tabandan alevli başa doğru sürükledi. Yarıktaki kristal bir damla oluştu ve başparmağını içinden geçirerek ipeksi nemi yaydı.

tacın etrafında. Lore kalçalarını salladı, göğsü düzensiz bir ritimle yükselip alçaldı. Şaftı nabız gibi atıp kabarıyordu ve kadın onun yaklaştığını hissetti.

"Daha hızlı," dedi kısık sesle. "Daha sert."

Ona itaat etti, istediği şekilde pompaladı, avucuyla teni arasında oluşan sürtünmeyi sevdi. Her tepkiyi ölçebilmek için bakışlarını elinin yaptıklarından ayırdı.

Ve oh, ne tepkiler verdi. Gözleri açık, aç ve onun yüzüne odaklanmıştı. Boynundaki tendonlar ve kollarındaki kaslar, zincirlere karşı zorlandıkça göze çarpıyordu ve eğer serbest kalırsa bir kalp atışı içinde onun altında kalacağını biliyordu.

İçindeki arzu kıvrıldı ve baş döndürücü bir güç hissi baş döndürücü bir hızla kafasına doğru fırladı. Vuruşlarının hızını değiştirerek onun nefesleri arasındaki aralıkları değiştirebiliyordu. Tutuşunun sıklığını değiştirerek onu inletebiliyordu. Ve başparmağını başının hemen altındaki bölgeye doğru kaydırduğında, tüm vücudu kamburlaştı.

Çılgınca, vücudu da eğildi. Ona doğru. Kız Bu onu hiç olmadığı kadar tahrik etmişti. Bazen canı sıkılırdı ama cezalandırıcı egzersizler ya da tatlı çılgınlıkları onu şehvetin pençesinden kurtarmayı asla başaramazdı. Bu kez, ne sınav çekmenin ne de tiramisu yemenin içinde zonklayan ağrıyı dindiremeyeceğini hissediyordu. Nabızı damarlarında düzensiz bir şekilde atıyor, meme uçları her düzensiz nefeste sütyenine sürtünen hassas incilere dönüşüyordu ve bir şekilde orgazmın kıyısında.

Kendine dokunmadan bile boşalması yeminine aykırı olur muydu? Ya bir kazaysa?

Kazara bir orgazm. Gülse mi ağlasa mı bilemiyordu çünkü vücudu kaynamak üzere olan bir tencereye dönmüştü ve uzun zamandır mahrum bırakıldığı şeyi ne kadar arzulasa da bunu riske atamazdı.

Kızgın ve canı yanmış bir halde acısını Lore'dan çıkardı, çünkü bu gerçekten de onun suçuydu. Onu daha sert sıktı, daha hızlı pompaladı ve ondan zevkli bir tıslama çıkardı. Lore ona ulaşmanın bir yolunu bulmaya çalışır gibi onu izledi ama erik gibi olgunlaşmış başının parmaklarının arasından geçerkenki erotik görüntüsüne tekrar baktı, adam ritmin içinde kayboldu ve başını bir kez daha geriye attı.

"Yapma... dur." Gırtlaktan gelen sesi aynı anda hem bir emir hem de bir yalvarış gibiydi ve aniden boşaldı, vücudu O kadar şiddetliydi ki savrulmamak için adamın kalçasını kavramak zorunda kaldı. Göğsünün derinliklerinden çiğ bir küfür patladı ve meni elinin üzerine ve kalın ipler halinde adamın karın kaslarının üzerine fışkırdı.

Çok güzeldi, çok büyüktü, kasları gerilmiş ve vücudu sertleşmişti. Onun üstünde kendini iyi hissedecekti, içine girerken ağırlığı onu aşağıda tutacaktı. Çıplak, terli ve sıcak bir tene temas edecekler, vücutları birleşecek ve dilleri birbirine dolanacaktı.

Basınç merkezindeki kritik noktaya ulaştı ve eliyle onun işini bitirirken bile kendini onun kalçasına sürttüğünü fark etti. Bakışları adamın yüzüne kaydı ve adamın kendisine odaklanmış, uykulu ama bilgiyle parlayan gözleri karşısında irkilerek dehşete düşmüş bir nefes aldı.

Boğazını temizleyerek, hâlâ yarı sert olan penisini serbest bıraktı. "Ne sıklıkla sekse ihtiyaç duyuyorsun?" diye kayıtsızca sordu, ancak özellikle de tohumunun elinin üzerine sıçradığı yerde cildinin karıncalanma şeklinden başka bir şey hissetmiyordu,

Hassas ve özel yerlerini yumuşatmak için garip bir istek duyuyordu.

"Günde birkaç kez." Sesi boğuktu, cinsel ilişki sonrası hoş bir hırıltı.

İtiraf etmek istediğinden daha fazla sarsılmış bir halde banyoyu ziyaret etmek ve kolundaki kesiğin üzerine bir bandaj yapıştırmak için ondan sıyrıldı. İşini bitirdiğinde kendini neredeyse yeniden normal hissetmeye başlamıştı ama kesinlikle soğuk bir duşa ihtiyacı vardı. İki galon spumoni dondurması.

Ecza dolabında bir tüp antibiyotik merhem buldu, bir el bezini ıslattı ve Lore'a döndü. "Seks yapmazsan öfkeleniyor musun?"

"Evet," diye homurdandı, sanki utanmış gibiydi. "Beni bağlamayı nasıl başardınız? Ve bana ne yapmayı planlıyorsun?"

"Seni kendi kendine bağladım." Onun yanındaki yatağa uzandı. "Ve seni Kynan'ı öldürmekten alıkoymayı planlıyorum."

"Sen bir meleksin, değil mi? Kynan'ın koruyucu meleği gibi mi?"

"Onun gibi bir şey." Nazikçe adamın sol kolundaki kanı sildi, kalın omzundan bileğindeki kelepçeye doğru ilerledi. Cildi esnek ve pürüzsüzdü, altındaki kaslar çelik tümseklerin arasında derin oluklarla belirlenmişti. Olması gerekenden daha fazla oyalandı.

"Öyleyse neden beni öldürmediniz? Neden beni esir tuttunuz?"

Çünkü ben de seni korumak zorundayım ve kardeşlerin kalbini sökmeye hazır görünüyor.

"Belki de seni öldürmeden önce seks kölesi olarak yatağında zincirli tutmak istiyordumdur." Söylemesi aptalcaydı, çünkü aklından olasılıklar geçmeye başlamıştı.

"Eğer bu doğru olsaydı," dedi, "beni sikmiş olurdun. ..bana mastürbasyon yapmak yerine." Yamuk gülümsemesi ve karmakarışık saçları ona, kaba sözleriyle ve ortaya koyduğu çığ erkeklikle çelişen çekici bir çocuksu görünüm veriyordu. "Ve beni becermek istediğini biliyorum ama yapmadın. Bu yüzden seks kölesi olayı? İnanmıyorum."

"İnanılmaz derecede kibirlisin."

"Yanılıyor muyum?" Ses tonundan yanılmadığını gayet iyi bildiği anlaşılıyordu.

Onun sorusunu duymazdan geldi. "Seni kimin tuttuğunu söyle."

Gözlerini devirdi ve iç çekti. "Yine o konuya mı döndük?" "Bu biraz önemli."

Lore omuz silkti, zincirleri şingırdattı. "Beni kimse tutmadı. Kynan bir alet. Bu yeterli bir sebep değil mi?"

"Eidolon'a Kynan'ın bir görev olduğunu söylemiş olsan da, başka bir görev bulmamış olsaydım sana inanabilirdim. bir kadın suikastçı tarafından katledildi." Karanlık

bakışlarında bir şey titredi. "Tasadüf."

"Gerçekten mi?" Kelepçenin altındaki parçalanmış bileğini nazikçe sildi. Acımış olmalıydı ama adam irkilmedi. "Bu da mı Suikastçının tıpkı sizinki gibi soluk Seminus dövmeleleri taşıması tasadüf mü?"

Bu kez yüz ifadesindeki değişiklik kolayca okunabiliyordu: korku. Aceleyle düzeltti ama yine de çok geçti.

"Kim o?" Idess bastırdı. "Ve neden Primori'min peşine suikastçılar gönderildi?"

"Hiçbir fikrim yok. Primori nedir?"

"Korumakla görevlendirildiğim şey Primori," dedi belli belirsiz. "Ve sen yalan söylüyorsun."

"Suikastçı efendilerin köle suikastçılarıyla bir şey paylaştığını mı sanıyorsunuz? Bize yapmamız için bir iş verildi ve nedenini umursamıyoruz."

"Çok güzel."

Homurdandı. "Beni mi yargılıyorsun? Merhaba, ben zincirlemedim seks kölesi olarak kullanmak için birini yatağa yatırmak. Benim için sorun değil," diye ekledi. "Ama özgür olsaydım seninle çok daha iyi seks yapabilirdim."

İmkânsız erkek. "Bana dişi Seminus'tan bahset," diye mırıldandı.

"Dişi Sems yoktur," dedi Lore. "Erkek Semsler diğer türlerin dişilerini yavruları için konak olarak kullanırlar ve bu yavruların hepsi erkek olarak doğar."

"O zaman o bir eş." Yine bilinmeyen bir duygu yanaklarına renk getirdi ve rahatsız edici bir düşünce karnını burktu. "Senin mi? Senin mi?"

Sadece baktı. Şimdi susmaya karar verdi. Ama sessizliği yeterli bir cevaptı.

Lore meraklı gözlerle Idess'i izliyor, Sin'in onun eşi olup olmadığını sorduktan sonra birdenbire nasıl hasta göründüğünü fark ediyordu. Hiçbir şekilde

Kıskanç. Belki de kaçırılmış bir erkekle yakınlaşmış olabileceği fikri onun iyi kalpli benliğini rahatsız ediyordu.

Komik.

Ama Sin'i biliyor olması hiç de komik değildi ve görünüşe bakılırsa tanışmaları el sıkışmayı içermiyordu. Idess'in alt dudağı şişmiş ve kesilmişti, kolunun üst kısmında bir yara vardı ve kalın saç tutamları at kuyruğundan kurtulmuş, ona takdir etmemesi gereken bir Zeyna, Savaşçı Prenses görünümünü vermişti. Ama hoşuna gitmişti. Ya da eğer kız kardeşi için endişelenmeseydi endişelenirdi.

Sesini düz tuttu. Zar zor. "Dişi nerede?" Kadın hiçbir şey söylemedi ve adam hırladı, onun oyunundan bıkmıştı, her neyse. "Ona ne yaptın?"

Idess göz temasından kaçındı, bunun yerine bileğine merhem sürüyordu. O kadar bekleyemedi sağ koluna ulaştı. Ölmüş olacaktı. Daha önce dolabıyla temastan kaçmayı başarmış olabilirdi ama şimdi ona dokunmasını sağlayacaktı.

"Eğer bana bilmek istediklerimi söylersen, ben de sana bilmek istediklerini söylerim."

"Cevap ver bana!" diye kükredi ve kadın geri çekildi.

"Merak etme," diye tersledi. "O kaçtı. Ama Primori'lerimden birini öldürdü."

Güzel. Sin görevini tamamlamış gibi görünüyordu. Hayır. Onun için Neethul'un elinde kölelik. Ama Kynan'la ilgilenmezse, Neethul için aşağılık şeyler yapmak endişelerinin en küçüğü olacaktı. "Bu çok kötü, Kurabiyem."

Idess onun alaycılığını görmezden geldi ve diğer tarafına geçti. Adamın sağ kolunu silmeye hazırlanırken beklenti kabarmıştı. Başını ona doğru çevirdi ve iri, şeker rengi gözlerini çevreleyen uzun, gür kirpiklere hayran kalmamaya çalıştı. Kadın onu okşarken aklıkla onu izleyen gözlere. Yarıya inmiş, kararmış ve sanki eli yerine ağzını kullanmak istermiş gibi alt dudağını seksi beyaz dişlerinin arasında yuvarlamıştı.

Onun için sorun olmazdı. İyiden de öte. Bunu düşünmek bile onu yeniden sertleştiriyordu. Idess eğildi. Belki de onu öpecekti. Eğer o şekilde içine girerse Ona mastürbasyon yaptığında, her saniyesinden zevk alacaktı. En azından kendini kaptırıp koluna temas edene kadar.

Daha yakına. Daha yakın... bir an içinde ölmüş olacaktı ve o da... ne olacaktı? Zincirlenmiş olacaktı ve kurtulmanın hiçbir yolu yoktu.

"Dur!"

Kadın dondu kaldı, kumaş adamın koluna sadece milimetre uzaklıktaydı. "Ne?" "Kolum... çok hassas. Onu rahat bırak."

"Oh, Pete aşkına. Büyük, kötü bir iblis suikastçısına göre, sen bir bebeksin." Ona ters ters bakarak elindeki bezi bıraktı ve adam rahat bir nefes aldı. Ve sonra, dehşet içinde, avucunu hafifçe ön koluna koydu.

"Idess!"

Nefes nefese kaldı, gözleri büyüdü. Parmakları adamın derisine battı ve inledi... ama garip bir şekilde acı çekiyor gibi görünmüyordu. Olsa olsa yüzündeki ifadenin ölümden olabildiğince uzak olduğunu söyleyebilirdi.

O... muydu? Hayır. Eğer geliyor olsaydı, vahşi olurdu. Ve gürültülü. Her nasılsa yatakta ses çıkaracağını biliyordu.

"Lore," diye inledi. Dokunuşu hafifledi, parmakları adamın kolunda zar zor duruyordu ama ona dokunuyordu.

Sersemlemiş bir halde onun eline baktı. Kadının sıcaklığı dolabına sızmış ve olması gerekenin tam tersi bir şekilde koluna yayılmıştı. Neden yere yığılmamıştı? Panik içinde ona ismiyle hitap ettiği gözünden kaçmamıştı ve nedense bunu yapmak garip bir şekilde... samimi hissettirmişti. Sonunda uzaklaştı, gözleri adamın tenindeki işaretlerin kıvranışına odaklanmıştı. "Ne... ne sadece ne oldu?"

"Ah... Bilmiyorum. Az önce ne oldu?"

Geçici olarak ona tekrar dokundu. Bu kez parmaklarının deneysel dokunuşunun hiçbir etkisi olmamış gibi görünüyordu. "Anlamıyorum. Sana daha önce dokunduğumda..."

"Orgazmik mi?"

Ona kızgın bir bakış fırlattı. "Pek sayılmaz. Sanki senden enerji almışım gibiydi. Tükenmiş hissediyor musun?"

Göz kırparak kalçalarını salladı. "Oh, evet." Bu sefer sadece ofladı. "Ben ciddiylim." "Ben de öyleydim."

İnkübiler hakkında kulağa pek de hoş gelmeyen bir şeyler mırıldandı. "Belki de Bracken Kelepçeleri ile bir ilgisi vardır."

Bracken Cuffs, kardeşlerinin geçen ay yeteneğini yok etmek için kullandığı iblis gardiyan cihazlarının aynısı. O yapmalı biliyordu. Ona dokunduğunda kızarmamış olmasına şaşmamalı.

"Şimdi yıkasam olur mu?" diye sordu.

Aleti sarsıldı. "O mu?"

"Kolun," diye bağırdı.

"Neden umursuyorsun ki?"

Omuz silkti ve tekrar ıslak beze uzandı. "Benim ama bu acı çekmeni istediğim anlamına gelmiyor." Adamın aşınmış bileklerindeki kanı temizledi. "Acıyor mu?"

Ondan çok uzakta. Dönen glifler her zaman hassas olmuştur; Bu konuda yalan söylememiştii. Ama son derece erotik bir şekilde hassastılar ve şimdi onlara dokunmaktan ölmeyeceğı belli olduğuna göre, yüzeylelerinin hemen altındaki sinir uçları kıvılcımlanıyor, parmak uçlarının her fırçası doğrudan kasıklarına hoş sarsıntılar gönderiyordu. Tanrım, daha önce hiçbir kadın koluna böyle dokunmamıştı ve bu onu sarstı. Onu heyecanlandırdı. Onu hiç bilmediğı yüksekliklere çıkarmakla tehdit etti.

"Hayır," diye homurdandı. "Ben iyiyim."

"Glifler dikkat çekici," dedi. "Görünüşe göre hareket et." Tırnağıyla bir tanesinin izini sürdü ve adam bir iniltiyi bastırdı. "Bunlar dövme değil, değil mi?"

"Onlar babalığımızın geçmişi."

"Onlarla mı doğdun?"

"Çoğu Sems öyledir."

Bezi duruladı ve artık gerekli görünmese de kolunu silmeye devam etti ve bir ürperti içinden çaldı. "Ama sen değil miydin? Bunun insan yetiştirmenle bir ilgisi var mı?"

"İnsan soyundan geldiğimi nereden biliyorsun?"

"Kanınızdaki insan kokusunu alabiliyorum." Yatağın üzerinde kaydı.

Geçmişini sır olarak saklamak için bir neden göremiyordu ve ayrıca, belki onu konuşturabilirse kullanabileceği bilgiler. Kynan'ı neden koruduğu gibi. Ve sadece meleklerin ona zarar verebileceği doğruysa. Ve Lore'un bu küçük ayrıntıyı nasıl atlatabileceği. "Annem insandı. Görünüşe göre bu işleri biraz karıştırıyor."

"Peki sembolleri ne zaman kazandınız?"

"Yirmi yaşımdayken." Yanında acı, ardından da şehvet ve öfke tatlısı gelirdi. Oh, evet... güzel zamanlar.

Kare şeklindeki tırnağıyla dirseğinin kıvrımındaki ok başı sembolünün dış hatlarını çizdi. Adamın ereksiyonu sanki hayatının en yoğun orgazmını yaşamamış gibi zonkluyordu. "Peki bu ne kadar zaman önceydi?"

"Kaç yaşında olduğumu bilmek istiyorsan," dedi, "sorabilirsin."

"İyi. Kaç yaşındasın?"

"Ben 1880'de doğdum. Sen?"

Gülümsemesi yüzünü güzelden ölümcül bir güzelliğe dönüştürdü. "Senden oldukça yaşlıyım."

"Öyle mi?" Kaşlarını salladı. "Yaşlı kadınlara karşı hep bir şeyler hissetmişimdir."

Bezi çamaşır sepetine bırakırken inkübiler hakkında daha fazla mırıldanma oldu. "Julius Caesar'ın öldüğü gün doğdum. Bu çok eski."

"Demek gerçekten doğmuşsun. Hem de Mart'ın İdes'inde," diye düşündü. "Adını bundan mı alıyorsun?" Kız başını sallayınca, adam arkasına yaslandı ve ona uykulu, baştan çıkarıcı bir bakış attı. "Güzel bir isim. Güzel, senin gibi."

Homurdanarak ona tamamen meydan okudu. "Senin hiçbir numarana kanmayacağım. Özellikle de bu kadar açıkken."

"Beni rahat bırak. Kadınları baştan çıkarma konusunda pek tecrübem yok."

"Evet, doğru." Adam tepki vermeyince kaşlarını çattı. "Sen ciddisin. Nasıl olur da bir karabasan olursun ve böyle bir deneyime sahip olmazsın?"

Omuz silkti, ona ölümcül dokunuşundan bahsetmek istemiyordu. "Sanırım her türde anomaliler var."

"Öldüren bir seks iblisi olduğuna göre, bunun doğru olduğunu söyleyebilirim."

"Öldürmek için seksi kullanan incubi'ler var. Ama ben kimseyi öldürmek istemiyorum," diye ekledi ve onun yumuşak tarafına oynadığı doğru olsa da, bu aynı zamanda... doğrudu. İsteddiği için katil olmamıştı.

Hayır, para için öldürüyorsun. Bu çok daha iyi.

"Güzel," dedi. "O zaman Kynan'ı öldürmemeni istiyorum."

"Evet, tamam. Öldürmeyeceğim."

Kirpikleri aşağı doğru kayarak gözlerinin altında gölgeler oluşturdu ve aniden yorgun göründü. "Suikastçı ustalarının nasıl çalıştığını bilirim, Lore. Emirleri öylece görmezden gelemezsin."

"O zaman neden benden Kynan'ı öldürmemem gerektiğini söylüyorsun?"

"Sadece seni kimin ve neden tuttuğunu bulmaya çalışırken onu öldürmeyeceğine dair söz vermeni istiyorum."

"Yani beni kiralayan kişiyi ortadan kaldırırsan suikastın iptal edileceğini ve Kynan'ın güvende olacağını mı düşünüyorsun?"

"Evet."

Güzel bir düşünceydi ama gerçekleşmeyecekti. Suikastçılar Loncası itibarını gizlilik ve sessizlik yemini üzerine inşa etmişti ve hiç kimse öldürdüğü kişinin kimliğini öğrenemezdi.

bir suikastçı tutmuştu. Bu sadece bir kez olmuştu, birkaç yüz yıl önce, bir müşteri bir suikastçı ustası tarafından ihanete uğradığında ve o usta örneği.

Balmumuyla korunmuş harap bedeni Lonca Salonu'nun girişini süslüyordu, eti kemikten bir muz gibi sıyrılmıştı. Ama en kötüsü, ruhunun bir şekilde bedeniyle birlikte hapsolmuş olması ve çılgınlıklarının içeri giren her iblis tarafından duyulabilmesiydi.

Ama bunu Idess'e söylemeyecekti. Söylemeyecekti. Rol

yapacaktı. "Yardıma ihtiyacın olacak," dedi.

İnce bir ter tabakasıyla parlayan alnını sıvazladı. "Kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Gerçekten mi? Ustamın kim olduğunu biliyor musun? Onunla iletişime geçebilir misin?"

Idess'in yanakları pembeleşti, çünkü onu orada tutuyordu.

"Bana söyleyecek misin?"

"Gitmeme izin verecek misin?"

Kadın ayaklarının üzerinde sendeledi ve adamın içinde bir panik şimşegi çıktı. "Cookie? Neyin var?"

"Hiçbir şey." Güç gösterisi yapmak için çenesini kaldırdı ve sırtını dikleştirdi ama şakağından bir damla ter aktı.

"Yardı mı istiyorsun? Bana sorunun ne olduğunu söyle. Hemen. Şimdi."

Kadın tereddüt etti ve adam bunu anladı. Kırılganlık kolay değildi, özellikle de bir düşmanın önünde. Sarkarak kendini şifonyere yaslar ken bir inilti duydu.

"Idess? Nedir o?"

Sarsak bakışları onunkileri takip etti, biraz cam gibi ve çokça çaresizdi. "Görünüşe göre," diye fısıldadı, "beslenmem gerekiyor."

Yedi

Beslenmem lazım.

Bunu gerçekten söylemiş miydi? Sözler hâlâ Idess'in kulaklarında ölümsüz bir yankı olarak çınılıyordu. Avuçlarını kulaklarına kapatana kadar gittikçe daha da yükseldi. Lore'un adını çağırdığını duydu, derin sesi sadece bir vızıltı gibiydi.

Sakin ol... Sakin ol...

Bu çok kötüydü. Beslenmeye karşı duyduğu mutlak nefret, vücudunun ihtiyaçlarını uzun süre görmezden gelmesine neden olmuştu ve Lore'la olan savaşı ve ardından gelen yaralanma hiçbir şeye yardımcı olmamıştı. Mide bulantısı azalırken, ellerini yavaşça başından uzaklaştırdı.

"Idess." Lore'un sert sesi sonunda beynindeki bulanıklığı delip geçti. "Beslenmek derken, düşündüğüm şeyi mi kastediyorsun?"

"Evet." Onun yanındaki yatağa çöktü, bacakları onu daha fazla taşıyamayacak kadar titriyordu ve istediği son şey tam önünde yüzüstü düşmektir.
Esir. Bu kesinlikle ona kimin yetkili olduğunu göstermek için uzun bir yol kat edecekti.

"Ama sen bir çeşit melek değil misin?"

"Beni eğitimdeki bir melek olarak düşünün." Dilini inmeye başlayan bir köpeğin ucunda gezdirirken bile gözlerini ovuşturdu.

"Bütün melekler kan içer mi?"

O kadar yorgundu ki artık Lore'dan bir şeyler saklamayı umursamıyordu. Hatta o kadar bitkin düşmüştü ki sallanıyor, sanki çok fazla şarap içmiş gibi başı dönüyordu - ki Memitim'in içmesi gereken tek alkol de buydu. Vahşi günlerinde kendini çok şımartmıştı. Şimdi bundan kaçınıyordu - ve onu parçalayabilecek her şeyden ve onu takip etmek için çok uğraştığı iyilik yolundan uzaklaştırdı. "Hayır. Sadece benim türüm."

"Peki siz tam olarak ne türsünüz?"

"Ben Memitim." Elini İtalyan kırsalından aldığı el yapımı kraliyet mavisi ve altın rengi yorganın üzerinde gezdirdi. Yükseldiğinde özlediği şey bunun gibi küçük şeyler olacaktı. "Cherubim ve tahtların aksine Duymuş olabileceğiniz diğer melek sınıfları gibi Memitim de Dünya'da doğar ve Yükselene kadar burada kalır. Ve dünyaya ve bu düzleme bağlı olduğumuz için, enerjimizi tükettiğimizde beslenmemiz gerekir." Ya da belki de

Rami'nin söyledikleri doğruydu; bu hayata bağlı oldukları için değil, babalarının kim olduğu ve Memitim özünde onun günahlarının bedelini ödüyordu. Babalarının günahlarını olduğu gibi paylaşıyorlardı.

"Neden tükendin?"

"Seninle savaşmak mesela," dedi alaycı bir ifadeyle.
"Vurulmak ve eşinin öldürdüğu Primori'yi kaybetmek beni de çok yıprattı."

Uzun bir süre sessiz kaldı ve onu başındaki zonklamayla baş başa bıraktı. "Benden beslen."

Bakışları onunkilerle buluşmak için havalandı.

"Ah... pardon?" "Kanımı al."

Daha şimdiden dişleri diş etlerinin içinde zonkluyor, uzamaya can atıyordu. "Neden teklif ediyorsun?"

"Çünkü her an devrilecekmiş gibi görünüyorsun. Ve eğer açlıktan ölürsen, bu zincirlerden asla kurtulamam."

Karnı neredeyse beklentiyle dönüyor, ağzı sulanıyor ve dişleri aşağıya doğru iniyordu. Lore fark etti, bakışları onun ayırık dudaklarına yöneldi ve gözlerinde de bir açlık titreşimi gördüğüne yemin etti. Bu konuda emin olamayarak kıpırdandı. Daha önce hiç bir iblisten bir şey almamıştı. Aslında, her zaman bulabildiği en nazik, en terbiyeli insan Primori'yi aramıştı.

Duyguları sizde kaldığında, bir psikopatın kanının damarlarınızda dolaşmasını istemezsiniz.

"Yapamam," dedi. "Başka birini bulurum-"

"Al şunu," dedi ve bu kez sesi sertti. Emredici. "Neye ihtiyacın varsa al." Adamın gözleri düştü ve kadın adamın bakışlarını ereksiyonuna doğru takip etti. "Ne istersen al."

"Küstah piç," diye mırıldandı ama kelimelerin arkasında güç yoktu. Onun kanını istiyordu ve doğruyu söylemek gerekirse, hain vücudu onun cesaretle sunduğu her şey için ağrıyordu.

Oradan çıkması gerekiyordu.

Parladı. Parlamaya çalıştı. Vücudu sönmekte olan bir ampul gibi titredi. Yüce Tanrım, sıkışmıştı. Eğer Kynan şu anda saldırıya uğrarsa.

Bunu yapmak zorundaydı. Sadece Kynan'ın güvenliğini sağlamak için bile olsa Lore'dan almak zorundaydı. Ama ondan içme düşüncesi Onun güçlü bedeninden can suyu almak... Tehlikeliydi. Bir karabasandan içerse ne tür duygular onda kalırdı? Daha şimdiden bu fikir bile içini ısıtmış, kalçalarını sıkışmış ve bacaklarının arasında bir ıslaklık oluşmasına neden olmuştu.

Başını yana doğru eğdi. Kaslı boynu açıktaydı, şahdamarı bronz teninin altında güçlü ve sabit bir şekilde atıyordu.

Sadece küçük bir tat. Bir yudum. Ona uygun bir konukçu bulması için güç vermeye yetecek kadar. Kararını verdi, onun üzerine çıktı ve kalçalarına oturdu. Bir girişimde geri çekildi ama hıncı sırtışı bu şekilde oynamayacağını gösteriyordu. Onu öne doğru kaydırmak için dizlerini kaldırdı ve kadın, erkeğin cinsel organının sert çıkıntısını hissettiğinde neredeyse nefesi kesilecekti.

Lanet olsun ona. Ona bir tepki verme tatminini yaşatmayı reddetti, bu yüzden ellerini onun omuzlarına dayadı ve eğildi. Adamın topraksı ve cesur kokusu, içinde zevkli bir uğultuyu ateşledi. Buna ne kadar da ihtiyacı vardı.

"Acımayacak," diye fısıldadı onun tenine karşı. "O konuda endişelenmiyorum," diye fısıldadı.

Kendi kendine ona dokunmanın gerekli olduğunu, bunun hiçbir şey ifade etmediğini söyledi, dilini boynundan yukarı, şahdamarına doğru sürüklerken kendine türlü yalanlar söyledi. Vücudu onun altında gerildi, ama beklentiyle mi yoksa korkuyla mı, bilmiyordu. Tekrar yaladı, acele etmesine gerek olmamasına rağmen; ilk darbesi ısırık bölgesini uyuşturmuştu. Hayır, bu ikinci tat onun içindi, onun için değil.

Bu konuda yalan söylüyorsun.

"Burada kendimi Tootsie Pop gibi hissetmeye başlıyorum," diye homurdandı.

Gülümsemesine engel olamadı. "Evet... o eski reklam nasıl gitti?" Onu yaladı. "Bir." Tekrar yaladı ve adam inledi. "İki." Kadın onu bir kez daha yaladı ve adamın kalçaları yataktan çıktı.

"Üç."

Idess'in dişleri Lore'un boğazına o kadar yumuşak bir şekilde girdi ki Lore sadece hafif bir karıncalanma hissetti ve sonra ağzı ona yapıştı.

Oh... evet.

Daha önce kimse onu ısırmamıştı ama vay canına, bu inanılmazdı. Neden meyve suyu kutusunu oynamayı teklif ettiğinden hâlâ emin değildi ama kesinlikle pişman değildi. Ağzından vücuduna doğru akan sıcaklık kaslarını ve zihnini gevşetiyordu. Kız boynunu emerken mutlu bir yere

sürüklendi,

Dili ve dudakları tenini öylesine nazikçe okşuyordu ki neredeyse daha fazla emmesini, ona daha fazla his vermesini isteyecekti.

Çırpınışları yüzünden yatağın gölgeliği eğilmiş olsa da, zincirler zorlandığında ona dokunmasına izin verecek kadar gevşemişti. Gerinerek parmaklarını zincirlerin arasından geçirdi.

Saçlarının gevşek telleri, ipeksi dokusu ve kıvrılan dalgaları karşısında hayrete düştü. Onun dokunuşuyla küçük bir irkilme yaşadı ve sonra ona doğru sarkarak ikisini tam vücut temasına soktu.

Bu kadar iyi hissetmemeliydim. Onu esir alan oydu. Eğer kurtulamazsa, Sin ölecekti. Hiçbir zevk onu etkilememeliydi ama Idess ete kemiğe bürünmüş bir zevkti ve onun karabasan bedeni sadece karşılık verebilirdi.

Ve hiç karşılık verdi mi? Daha önce serbest bırakılmasına rağmen, siki deri hapishanesinin içinde ağrıyordu, taşakları gergindi ve derisi her yerinden yanıyordu.

Tanrım, ona dokunabilmeyi, gerçekten dokunabilmeyi diledi. Elbiselerini yırtıp atmak, onu sırt üstü yatırmak ve Çığlık atana kadar içine girecekti. Ona tutsak olmanın nasıl bir şey olduğunu gösterecekti, seni tutsak edenin hissetmeni istediğinden başka bir şey hissetmek için çaresizdi.

Ona işkence edecekti, tamam. Onu tutkunun sınırlarına götürür ve delirene kadar orada tutardı. gelmeye ihtiyacı vardı. Ancak yeterince uzun süre ve yeterince iyi yalvardıktan sonra ona verecekti.

Kadın nefes nefese kalmıştı, adam da öyle, vücudu kontrolden çıkmıştı. Kendi kafasının içinde kaybolmuş, birbirlerine sürtündüklerinin, kıyafetleri üzerlerindeyken seks yaptıklarının farkında değildi. "Dokun bana," dedi kabaca.

Parmakları omuzlarında sıkılaştı, tatlı bir acıyla kazıyordu.

Çok iyiydi ama parmaklarının

Güneye doğru yavaşça kayın. Çok güneye. "Bunun gibi. Ama daha aşağıya."

Parmakları daha da gömüldü ve adam tısladı. Aynı anda hem rahatlamış hem de enerjik hissetmek nasıl mümkün olabilirdi?

Kaldıraç olarak kullanmak ve ereksiyonunu ona daha sıkı bastırmak için bir bacağını yukarı kaldırdı. Ama ona doğru eğilirken bile göğsünün derinliklerinden alçak bir inilti yükseldi ve omuzlarındaki tutuşu gevşedi. Dişlerinin fişi çekildi ve adam dilinin sıcak darbelerini boynunun derisinde hissetti.

Garip bir şekilde onun üzerinden kalkmadı. Bunun yerine başını onun omzuna koydu.

"Ah... beslenmenin hepsi bu olamaz, değil mi? Demek istediğim, biraz belden aşağı hareketimiz var..."

Hareket etmedi. Kahretsin.

"Angel Cake?" Zincirlerini şingırdattı. "Idess!" Endişeli Yaralı ya da hasta olduğunu ya da iblis kanının bir melek için zehir olduğunu düşünerek saçlarını çekiştirdi.

Ve küçük bir gıcırtyla ödüllendirildi... ardından bir dizi yumuşak horlama geldi.

Uykuya dalmıştı. Ondan beslenmiş, sonra da memnun bir kedi yavrusu gibi ona sokulmuş ve uykuya dalmıştı.

İçindeki bir şey o kadar sert titriyordu ki Idess'in hemen üzerinden fırlamamasına şaşırdı. Bu şimdiye kadar bir dişiye en çok yaklaştığı andı. Oh, onları becermişti ve hatta aptalca onun olabileceğini düşündüğü birine bile bakmıştı. Ama asla

hiçbir kadın onun üzerinde uyuyakalmamıştı. Bu şaşırtıcı bir şeydi.

Kendini iyi hissetmeye hiç hakkı olmadığı bir durumda ona müthiş bir sıcaklık veren bir yakınlık.

Yine de onun saçlarını okşadı ve sakin olmaya çalıştı, çünkü çılgınca, bu şimdiye kadar yaşadığı en şaşırtıcı şeydi. başına geldi. Sekiz

Underworld General, Sin'in olmak isteyeceği son yerdi. Ama Lore kayıptı ve onu öldüren kızın

Suikast girişimi sırasında yarıda kesilen Sin'in hançeriyle onu öldürmeye çalışması, başının belada olduğuna dair tüyler ürpertici bir işaretti. Tek iyi yanı, bıçağın kadının kanını tatmış olmasıydı, bu da daha fazlasını istediği anlamına geliyordu.

Ne yazık ki Gargantua hançerinin ciddi bir sınırlaması vardı; sadece avın kanının döküldüğü zaman dilimindeki şeytan saatinde bir kurbanı izlemek için kullanılabilirdi. Bu yüzden, Sin'in öldürecek vakti olduğu için, Lore'u bilinen tüm yerlerde aradı. Suikastçının inine gitmişti. Hiçbir şey bulamadı. Evine uğradı. Hiçbir şey yoktu. O da aradım, mesaj attım ve e-posta gönderdim. Hiçbir şey yok.

Son çaresi UGH'ydi, orada bir hasta olabilirdi... ya da kardeşleriyle sıkı fıkı olabilirdi. Kardeşleri, çünkü onları tanımayı reddediyordu.

Ve neden onlarla takılıyor olabileceği düşüncesi onu korkunç derecede rahatsız ediyordu - hatta kışkırtıyordu - hiçbir fikri yoktu.

Harrowgate'ten çıktı ve acil servis olması gereken bir yere girdi. Erkek bir Umber triyaj masasından başını kaldırdı, çelik grisi dudakları beyaz dişlerinin arasından sıyrılmıştı.

"Ne istiyorsun?"

Görünüşe göre, bir iblis hastanesinde çalışmak için insani beceriler gerekli değildi. Sin ona yaklaştı, topallayarak Gizemli hatunla savaşırken aldığı yara. "Lore adında bir hastanız var mı?"

Umber alay etti. "Hastalar hakkında bilgi vermeye iznim yok."

Hem rahatladı hem de dehşete kapıldı. "Yani o bir hasta." "Ben öyle bir şey demedim," dedi Umber.

Sin yumruklarını masaya indirdi. "Seni pislik."

"Burada bir sorun mu var?" Derinden gelen ses onu siyah taş zeminde dondurdu. Ses Lore'a ait değildi ama yasaklayıcı tonu aynıydı. Bu kardeşlerden biri olmalıydı. Crap-o-rama.

Yavaşça döndü. Kendisini, geniş bir göğsü örten önlük üzerindeki uğursuz bir tıbbi sembole bakarken buldu. Kuru bir sesle yutkunarak bakışlarını yukarı kaldırdı ve evet, bu adam kısa saçları, ben bu hastanenin sahibiyim duruşu ve sert ifadesiyle Lore'un tıpatıp aynısı olmayabilirdi ama yeterince yakındı. Ayrıca boynuna kadar uzanan ve boğazının etrafındaki iki halkaya bağlanan dermoire -eş işaretleri ve olgunluk işaretleri- onu ele veriyordu. Bu ve isim etiketi. Eidolon.

İyi değil.

"Dişi Lore'u arıyor," dedi Umber ve içi cız etti. Kaçınmayı umduğu senaryo buydu.

Eidolon'un ifadesi taş kesilmişti ve birdenbire onu kızdırmak için ne gerektiğini merak etti. "Lore'u nereden tanıyorsun?"

"Bu seni ilgilendirmez."

"Sanırım onun bir hasta olup olmadığını bilmek istemezsin." Eidolon arkasını döndü ve perdeli birkaç bölmeye doğru yöneldi.

Sin küfrederek ona yetişmek için koşmaya başladı. "Onunla çalışıyorum."

Eidolon durdu ve ona şüpheyile baktı. "O burada değil."

"Tüm bu drama olmadan bunu söyleyemez miydin?"

Eidolon'un cevap verme şansı olmadı çünkü acil servisin sürgülü kapıları açıldı ve iki sağlık görevlisi bir sedyeye kılavuzluk etti - warg kurbanıyla dolu bir sedye. Vay anasını.

Sağlık görevlilerinden biri warg'ın üzerine çıkmış, göğsüne kompresyon uyguluyordu. Eidolon harekete geçti.

"Elimizde ne var?" diye sordu sağlık görevlilerinin yanında ilerlerken. Sin topallamasına rağmen ona ayak uydurdu ama duvardaki sinek rolünü oynamak için geride kaldı.

Sedyeyi iten sağlık görevlisi, parlayan dişleri vampir olduğunu ele veriyordu, kısık bir sesle, "Warg. Bilinci kapalı ve nefes almıyor halde bulundu. Onu hayata döndürme çabalarımız başarılı oldu, ancak üç blok ötede onu kaybettik."

Sedyeyi perdeli odalardan birine taşırken Sin'in anlamadığı bazı hayati istatistikleri sıraladı. İçeriye daha fazla sağlık personeli dolmuştu. Sin sadece bekledi

Dışarıda, kulağa iyi gelmeyen tıbbi konuşmaları dinliyordu. Warg için iyi değildi. Onun için iyi.

Birkaç dakika sonra sağlık görevlileri dışarı çıktı. Biri kapılardan çıkarken, diğeri, sarışın vampir, panosuna notlar almak için dışarıda durakladı.

Sin boğazını temizledi. "Hey, warg nasıl?"

Ürkütücü gümüş gözleri onunkilere kaydı ama yazmaya devam etti. "Ölmek. Neden?"

"Sebebi yok." Kollarını kot ceketinin kollarıyla ovuşturdu ve adamın sinir bozucu bakışları altında kıpırdandı. "Onun nesi var? Bir kaza mı geçirdi? Hasta falan mı?"

"Biraz meraklısın."

Seksi sayılırsın. Omuz silkti. "Sadece endişeli bir vatandaşım." Evet, Eidolon'un kurt adamı kurtaracağından ve onu tekrar öldürmek zorunda kalacağından endişeliydi.

Vampir bir süre onu izledi ve zemin onun altında kayıyor gibiydi. Gerçekten de olağanüstü biriydi. O gerçekten Lore kadar uzun, omuzları onun kadar genişti ama benzerlik burada sona eriyordu. Ateşli Vampir Medic'in zayıf, atletik bir yapısı, yontulmuş elmacık kemikleri ve bir kadının en çok hoşuna gideceğine şüphe olmayan dolgun, şehvetli bir ağzı vardı. ve onu inletmek.

Onu tepeden tırnağa taradı. "Bacağına baktırmalısın."

Kaşlarını çatarak kan lekesine baktı. Kot pantolonundan ve kalçasına sardığı bandajdan sızıyordu. "Büyük bir şey değil-"

Onun sözünü bitirmesini bile beklemedi. Panoyu Umber'a uzattı ve geldiği kapıdan çıktı. Çok çekici biriydi.

Ölmesi gereken warg tedavi ediliyor olmasaydı, onun bariz bir şekilde göz ardı edilmesine sinirlenebilirdi. onun varlığından haberi olmayan kardeşi tarafından. Tanrım, sadece o kendini bu tür bir karmaşanın içine sokabilirdi.

Bu daha önce hiç olmamıştı -kurbanı onun dokunuşundan etkilendikten dakikalar sonra bile hayatta kalmıştı- ve korkunç bir düşünce beynini bıçakladı; ya başka birine mi bulaştırdı? Kalbi bir anda Onlarca yıl önce kükürtle tanıştı ve çoğunlukla tanımadığı insanların hayatları ve ölümleri umurunda bile değildi, zevk için öldürmüyordu. Öldürdüğü zaman Kasıtlı ve hızlı. Kontrollü. Öldürmek, üzerinde kontrol sahibi olduğu tek şeydi, hayatının kaotik olmayan tek yönüydü ve engelleyemediği ya da olması gerektiği gibi olmasını sağlayamadığı ölümlerden sorumlu olabileceği düşüncesine katlanamıyordu.

Harrowgate'in yakınında, Umber'ın onu fark etmeyeceği ama odayı gözetleyebileceği bir yerde durarak volta attı. Kardeşlerinin inşa ettiği hastanede olmak tuhaftı. Ne bekleyeceğini bilemiyordu ama dağınıklık ve profesyonellikten uzak bir ortam değildi. Personel huysuzdu ve bir hasta karnına saplanmış bir mızrakla geldiğinde, iki doktor kimin tedavi edeceği konusunda kavga etmek için çok zaman harcadı. Doktorlar birbirlerine bağırırken adam yere yığıldı.

Bir bar kavgasında daha fazla düzen görmüştü.

"Ne haltlar dönüyor burada?" Eidolon warg'ın odasından çıktı, altın gibi parlayan gözleri adama sabitlenmişti

kanlar içinde yere yığıldı. Öfkesi tartışan doktorların aklını başına getirmiş gibi görünüyordu ama Eidolon hastaya doğru koşarken yüzündeki ifade Sin'e o doktorların yakında anne babalarının doğum kontrolü uyguladı.

Ama bu kargaşa dikkatini dağıtmak için birebirdi ve Sin her durumu kendi yararına çevirebilirdi.

Tüm dikkatler çarpık adam dramının üzerindeyken, Sin warg'ın odasına bir göz attı. Bir cesedin üzerine örtülmüş çarşafı görünce rahatladı. Şimdi, eğer ölüm kanıtını toplayıp oradan çıkabilirse Lore'u bulabilecekti...

Elbette, ceset acil servisin ortasında yatarken kanıt bulması pek mümkün değildi. Onu morga götürene kadar beklemek zorundaydı. Bu arada, mahremiyete ihtiyacı vardı.

Kimsenin izlemediğinden emin olduktan sonra koridorlardan birinden geçip tıbbi ekipmanlarla, kötü görünümlü, tuhaf bağlayıcılarla ve ahşap bir şifonyer ve çeşitli boy ve şekillerde havlu ve terliklerle dolu raflar gibi daha da tuhaf ev dokunuşlarıyla dolu bir odaya girdi.

Sin ceketini çıkardı, yatağın kenarına oturdu ve bekledi. Uzun süre beklemek zorunda kalmadı. Bir titreşim başladı

Vücudunun derinliklerinde, sağ kolunda yoğunlaşana kadar giderek büyüdü. Dermoire'ı kıvrandı, gerildi ve sonunda iki sembol arasındaki deri yarıldı ve pazılarında derin bir kesik belirdi.

Dişlerini çenesini patlatacak kadar sıkısa da acı dolu bir çığlık atmaktan kendini alamadı. Kan fışkırdı ama durdurmak için zahmet etmedi. Hayır, bu bir çeşit arınmaydı, Her cinayetten sonra olan bir şey, sanki onun

Vücudu, hissetmesine izin veremediği suçluluk duygusundan arınıyordu.

"Ne oluyor lan?" Eidolon koşarak odaya girdi, bileğini yakaladı ve elini yaranın üzerine vurdu.

"Dokunma bana!" Kadın ondan uzaklaştı, ama adam Lore gibi inanılmaz bir hız ve zarafetle hareket etti ve bir kalp atışı içinde onu yatağa sırt üstü yatırdı, kolunu uzattı, bir avucuyla pazılarına baskı yaptı.

Dolabı aydınlandı. Kadın adamın kışına bir yumruk attı ve adam bir "oof!" sesiyle iki büklüm oldu, tutuşu kadının sıçrayıp ceketini almasına ve kapıya doğru koşmasına izin verecek kadar gevşedi.

Başaramadan onu yakaladı.

Yere sertçe vurdu, nefesi ciğerlerinden dışarı fırladı. Eidolon onu yuvarladı, üzerine çıktı ve bileklerini göğsünde birleştirdi. Sonra Lore'un mükemmelleştirdiği o öfkeli, altın gözlü bakışıyla ona baktı.

"Bunları açıklamak ister misin?" Bakışları kızın sağ kolundaki işaretlere kaydı. "Ve Haven'ın etrafından nasıl dolaştığını büyü?"

"Haven büyü mü? Çekil üstümden de seni rahat bırakayım."

Bir eliyle kadının bileklerini tutarken diğer eliyle de atletinin omuz askısını kopararak boynuna kadar uzanan dermoire'ını ortaya çıkardı. "Bunu sen yaptırın. Nasıl? Büyü mü?" Başparmağını sembollerden birinin üzerinde gezdirdi. "Kalıcı mürekkep mi? Dövme mi?"

"Siktir git." Pazılarındaki yırtıktan koluna doğru bir acı yayıldı.

Kolunu içeri sokmuştı ve yanında yerde kan birikiyordu.

Kız kıpırdandı ama adam onu daha sıkı tuttu, avucunu yırtığın üzerine vurup baskı uygularken bile onu kalçalarının arasında daha sıkı sıkıştırdı. "Üstteki sembol babama ait. Onunla mı çiftleştin? Khane'le mi?"

Çiftleşmek mi? Bir Seminus iblisiyle mi? İğrenç. Yine de en dürüst ifadesini takındı. "Evet. O ateşli, seksapel Seminus erkeklerini seviyorum."

Gözlerini ona dikti. "Yalan söylüyorsun. Eş işaretleri için yanlış kol."

"Madem cevabı zaten biliyordun, neden sordun?"

Sanki kız hiç konuşmamış gibi devam etti. "Tabii... sen Lore'a bağlanmış olabilir, çünkü işaretler aynı. İnsan genlerine sahip olduğu için bağ tuhaf bir hal almış olabilir."

"Evet," dedi, bu düşünce bile midesini bulandırıyordu. Lore'a doğum dışında herhangi bir şekilde bağlanmış olmak. "Biz de ne olduğunu merak ediyorduk."

Bakışları keskin bir şekilde onunkilere kaydı ve uzun, gergin sessizlikte birbirlerine baktılar. Birbirlerine bakmak tuhaftı. hem aşikâr hem de imkânsız olanı bir araya getirmeye çalışırken, kardeşi olan tamamen yabancı.

Kan, parmaklarının arasında ılık bir şekilde yarasından pompalandı ve dolabı aydınlandı.

"Hayır!" diye tersledi. "Onu iyileştirme. Bununla ben ilgilenirim."

Onu görmezden gelerek parmaklarını yaranın içine kaydırıldı. Kadın başını yukarı salladı ve adamın pazularını ısırdı.

"Ah!" Elini geri çekti. "Lanet olsun sana. En azından dikmeme izin ver."

"Sana vurdum, diz çöktürdüm, ısırđım... ve senin tek düşünebildiğın bir çizici onarmak mı?"

"Bu bir çizikten daha fazlası ve ben bir doktorum. Yani, anlayın artık, İnsanlara yardım etmek için çılgınca bir arzum var." Temkinli bir şekilde. onu serbest bıraktı. "Uslu duracak mısın? Yara?" Kadının vücudunu taradı. "Ya bacağındaki?"

Kahretsin. Bu iş kontrolden çıkmıştı. Uslu duracağına ve tekrar kaçmaya çalışacağına söz verebilirdi ama içinde bir his vardı şu anda içinde bulunduğı duruma düşecekti. Ve dermoire meselesinin peşini bırakmayacaktı. Gözlerindeki ateş bunu yeterince açık bir şekilde gösteriyordu.

Lanet olsun sana, Lore. Bu adamları bulmak zorundaydın, değil mi? "Peki," diye hırladı. "Ama sakın o aptal Lore'un söylediğı iyileştirici şey. Dikiş istiyorum. Benim Kol. Bacak çiziklerine zap yapabilirsiniz."

"Dikişler iz bırakır..." Kolunu boydan boya kaplayan diğer yüzlerce yara izine bakarken sözlerini yarıda kesti. "Yine de sanırım bu senin için büyük bir sorun değil."

"Duh."

Öfkeyle başını salladı ama kızıdan uzaklaştı ve ona elini uzattı. Kadın reddetti. Kolu fena halde acıyordu ama ayağı kalkmayı ve kendini yatağı bırakmayı başardı O da bir tepsi malzeme topladı.

"Demek Lore'la çiftleştin. Ne zamandan beri?"

Masum gibi görünen bu soru karşısında kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. Düşük seviyeli bir kızgınlık ama yine de. "Yeni oldu. Hâlâ balayındayız, biliyor musun?" Tanrım, bunu söylemek onu gerçekten iğrendirmişti.

"Gerçekten mi?" Bir sandalye ve tepsiyi yatağın etrafına, kadının önüne çekti. "Ve onu aradığınızı söylüyorsunuz?"

"Evet. Endişeliyim."

"Acı çekiyor mu?" Dermoire'ı aydınlandı ve kızın bacağına dayanılmaz bir güç aktardı.

"Hiçbir fikrim yok," diye homurdandı. "Nereden bilebilirim ki?"

Gözlerinin içine bakmak için öne doğru eğildi ve kadın terlemeye başladı, çünkü adam az önce ısıyı bir kademe yükseltmişti.

"Çünkü," dedi, "eğer bağlanmış olsaydınız, onun acısını hissederdiniz.

Onunla çiftleşmiyorsun. O zaman neden bana gerçeği söylemiyorsun?"

"Peki bu ne olabilir, Dr. Çokbilmiş?"

"Senin bir şekilde onun kız kardeşi olduğunu." Sesi alçaldı. Tehlikeli. "Bu da senin bir şekilde benim olduğun anlamına geliyor."

Eidolon iyileştirme gücünü kapattı ve dışının cevabını bekledi, zihni tamamen imkansız olmasına rağmen ısrarla mantıklı olduğunu söylediği şeye inanmak için fazla mesai yapıyordu. Bir kız kardeş mi? Nasıl?

"Dişi Seminus iblisi diye bir şey yoktur," dedi sonunda. "Bunu bilmen gerekirdi, zekâ küpü."

Kolundaki yırtığın etrafındaki bölgeyi temizleyip enjekte etmeye hazırlanırken hareketleri sarsıntılı ve hızlıydı

anestezi ile. "Bunu biliyorum. Ama bu bir hile değilse, kanıtlar bana aksini söylüyor."

"Peki, mantıklı olan biz değil

miyiz?" "Deniyorum."

Ona baktı, ailelerinin koyu renk saçlarına sahip olduğunu fark etti, gerçi onunki o kadar siyahtı ki mavi bir ton vardı. Onların koyu renk gözlerine, bronz tenine sahipti ve kolundaki işaretler mükemmeldi. Elbette bunlardan herhangi biri üretilmiş olabilirdi. Sadece boyu tuhaftı; kısa boyluydu, belki Tayla'nın boyundaydı ve yapılı olmasına rağmen minyondur ve bu yönüyle Eidolon ve kardeşlerinin tam tersiydi.

"Her neyse." Gözlerini devirdi. "Yanılıyorsun. Ve o boku içime sokma. Acıya dayanabilirim." Onunkini itti. Uyuşturucu ilacı enjekte etmeye çalışırken elini çekti.

"Tıpkı Wraith gibi konuşmanız çok komik, Bayan Sizinle Akraba Değilim." Wraithvari hakaretlerini duymazdan gelerek bir hemşireye çağrı yaptı ve beklerken bir dikiş seti hazırlayıp öğrendiklerinin kafasına dank etmesine izin verdi. Lore'un işaretleri kendisinininkilerle aynıydı... soluktu ve kişisel bir sembolü yoktu. Lore bir cambiondu, bir insan-Seminus çiftleşmesinden doğmuştu ve bu çiftleşmelerde çok fazla sorun çıkıyordu, yani bir dişinin bu tür bir çiftleşmeden doğması pek olası olmasa da imkânsız da olmayabilirdi.

Kapı açıldı ve Chu-Hua, Guai'li bir hemşire dik duran bir yaban domuzunu andırıyordu, içeri girdi. "Evet, doktor?"

Kadına eliyle işaret etti. "Kan örneği alın. DNA sonuçlarının en kısa zamanda benimkilerle karşılaştırılmasını istiyorum."

Küçük dişi sarsılarak uzaklaştı. "Oh, hayır. Benden uzak dur."

"Saklayacak bir şeyin mi var?"

"Hayır."

Hemşireye başıyla işaret etti ama hastası tısladı ve geri çekildi.

Uzaklara. Onun bileğini kavradı. "Bunu kolay yoldan ya da zor yoldan yapabiliriz. Ben kolay yolu şiddetle tavsiye ediyorum."

Bakışları adamın üzerinde delikler açtı. "Senden nefret ediyorum."

"Yaralandım." Bu ona bir orta parmak selamı kazandırdı. Chu-Hua çekilişi başlatırken onun kolunu tuttu. "Nasıl? hasta?" diye sordu hemşireye, doktor Pon ve Rivers'ın uğraştığı sırada kanaması devam eden hastayı kastederek.

"Ameliyata hazırlanıyor," dedi, "y" harfini domuz gibi ciyaklayarak uzatarak.

"Beni bilgilendirmeye devam edin." Hastayla kendisi ilgilenebilirdi ama elf benzeri beyaz iblis, Eidolon'un iyileştirme yeteneğine iyi yanıt vermeyen birkaç türden biriydi. "Rivers ve Pon'un ofisimden ayrılmamasını sağla." Başka bir gün olsa doktorları kovardı ama Eidolon personelin geri kalanını çılgına çeviren şeyin iki doktoru da etkilediğinden şüpheleniyordu.

Chu-Hua kan örneğini alıp gitti ve onu bakışları hiç azalmamış olan kadınla yalnız bıraktı.

"Adın ne senin?" Yaranın tabanını sıkıştırdı ve ilk dikişi atmaya başladı.

"Ah! Hay sikeyim. Diplomanı nereden aldın?

İnternetten mi?" "Acıtacağını söylemiştim. Adın ne senin?"

"Günah."

"Kısaca?"

"Bir şeyin kısaltması olduğunu nereden biliyorsun?"

Çünkü bir insan çocuğuna Günah adını vermez. "Soruya cevap ver."

"Sinead."

"Yani... Loren ve Sinead. Tahminimce ikizler?" Çok da uzak bir tahmin değildi; babaları tecavüz edip bırakan türden biriydi ve Eidolon, onun Aynı dişiği iki kez hamile bırakmak. Sin sorusuna cevap vermeyince içini çekti. "DNA testi zaten bildiğim şeyi doğrulayacak. O yüzden kabul et."

"Evet," diye tersledi. "Lore benim ikiz kardeşim. Online sınıfınızın en tepesinde olmalısınız."

İğneyi görmezden geldi. Tayla onu bir kadının sivri diline uzun zaman önce alıştırmıştı. "Lore neden senden bahsetmedi?"

Kadın homurdandı. "Size benden bahsetmemesini söyledim." "Neden bizden saklıyorsun?"

"Neden olmasın?"

Tanrım, çok sinir bozucuydu. Dişi bir Wraith gibiydi. "Soruya cevap verecek misin?"

İç çekti. "Zaten baş belası bir kardeşim var. Daha fazlasına ihtiyacım yok, tamam mı?" Gözlerinde ona anlattığından daha fazlası olduğunu gösteren bir meydan okuma ve temkinlilik vardı ama şimdi bunun sırası değildi. İtme zamanı.

Dikkatle çalışarak son dikişleri de attı. "Madem bizi tanımak istemiyordun, neden bu riske girdin? Hastane mi?"

"Sana söylemiştim. Lore'u bulmak için." Kadın dudağını ısırđı ve adam ona daha fazla bir şey söylemek isteyip istemediğine karar vermesi için bir an verdi. "O kayıp sayılır."

Evet, Eidolon bunun acı bir şekilde farkındaydı. Ama ona bildiklerini anlatmadan önce, ondan mümkün olduğunca çok bilgi almak istiyordu. "Bir arkadaşımın peşinde. Bunu biliyorsun, değil mi?"

İlk kez yüz ifadesinde öfkeden başka bir şey titreşti. Korku. "Ona ne yaptın? Yemin ederim, eğer ona zarar verdiysen-"

"Ona hiçbir şey yapmadım. Henüz."

Sesli bir şekilde yutkundü. "Bu Lore'un hatası değil. Bunu yapmak zorunda. Bir görevde başarısız olmanın ciddi sonuçları vardır."

"Bunu tecrübeyle biliyor gibisin. Sen de mi suikastçısın?"

"Senin için bir altın yıldız daha."

"Online diplomam bana iyi hizmet etti," dedi kuru bir sesle. "Peki onu kim işe aldı?"

"Bilseydim bile sana söyleyemezdim, meraklı herif."
Bacaklarını yatağın karşı tarafına doğru salladı ve aşağıya sıçradı. "Şimdi, eğer yine benimle uğraşmayı planlamıyorsan, gidip kardeşimi bulacağım."

Eidolon kapıyı kapattı, gerekirse onu fiziksel olarak zapt etmek niyetindeydi. "Sadece birkaç soru daha sormak istiyorum."

sorular. Belki Lore'u bulmanıza yardımcı olabilirim."

Bunu düşünmüş gibiydi ve gözlerini ona dikmiş olsa da yavaşça başını salladı.

"Nasıl yaralandın?" diye sordu.

"Bu seni ilgilendirmez." Adam küfredince, kadın ofladı. "Ne? Bu bir cevap."

Tanrım, Wraith'i hoş göstermeye başlamıştı. "Hediyen ne?"

Plastik bir akciğer modeli yere düştü, Eidolon'u ürküttü ve Sin'in sıçramasına neden oldu. "Bu da neydi böyle?"

"Hayalet." Kahretsin, bu saçmalıktan bıkmaya başlamıştı. "Hediyen?" diye sordu.

Parçalanmış modele sanki üzerine fırlatılacakmış gibi bakarak bandajını ovuşturdu ama ne yaptığını fark edince elini bıraktı. "Hediye bunun için seçeceğim kelime değil."

"Yetenek o zaman. Nedir bu yetenek? Eldiven giymiyorsun, bu yüzden Lore'un kiyle aynı olmadığını tahmin ediyorum."

Acı acı güldü. "Hayır, ama yine de berbat bir durum. Görünüşe göre, sadece siz safkanlar havalı şeylere sahip oluyorsunuz."

"Görünüşe göre." Onun sorusuna cevap vermesini bekledi ama cevap vermedi ve dişlerini gıcırdattı. "Peki... yeteneğin? Ne oldu?"

"Bir dokunuşla hastalığa neden olabilirim."

"Hastalık mı?" diye tekrarladı, doğru duyduğundan emin olmak için.

"D-I-S-E-A-S-E. Hastalık. Onlar hakkında her şeyi internet derslerinizden birinde öğrenmiş olmalısınız."

Derin nefes al. Derin nefes ver. "Ne tür bir hastalık?"

Arkasını dönerek yarasını tekrar ovuşturdu. "Herkeste farklı oluyor. Sanki birinin içine bir kıvılcım gönderiyorum ve kıvılcım o kişiyi öldürmek için bulabildiği en korkunç, kişiselleştirilmiş hastalığı arıyor."

Tanrılar, Lore ve Sin yetenekleri açısından Eidolon'un tam tersi olamazdı. O iyileştirir; onlar öldürür. "Peki sen bunu neden yapıyorsun?"

Ona doğru döndü ve parmağını göğsüne sapladı. "Beni yargılama, pislik. Sen de melek sayılmazsın. Yapmam gerekeni yapıyorum. Ve eğer senin yüksek eğitilmiş, üstün benliğini daha iyi hissettirecekse, bunu çabucak yaparım. Kurt adam bir kazaydı."

"Ne kurt adamı?"

Sarsıldı. "Önemli bir şey değil. Gitmem gerek." Sin onu itti ama adam kolundan tutup onu ayağa kaldırdı, böylece ayak parmaklarının üzerinde, dengesi bozulmuştu ve oyunlarının ne kadar bittiğini anlaması mümkün değildi.

"İçeri giren warg," diye hırladı. "Onun ölümüne sen sebep oldun, değil mi?"

"Siktir git."

"Sin, lanet olsun, cevap ver bana!"

"Evet, tamam mı?" Kızın siyah gözleri, taklit edilemeyen bir Seminus özelliği olan altın rengi beneklerle parlıyordu ve içindeki son şüphe damlası da onu telaşla terk etti. "Şimdi mutlu musun?"

"Pek sayılmaz," diye mırıldanarak onu serbest bıraktı. Tanrım, zihni hâlâ tüm bunları kavramakta zorlanıyordu. Lore'un varlığı beklenmedik bir şeydi, ama bir kız kardeş? Annesi insan olan bir erkek kardeş yeterince berbattı ama Eidolon bir Seminus dışısiyle nelerin yanlış gidebileceğini hayal bile edemiyordu. "Lore'un yeteneğiyle başa çıkmasına yardım etmeyi umuyordum... Belki ben de sana yardım edebilirim."

Güldü ve aralarına birkaç adım mesafe koydu. "Yardım mı? Evet, tamam. Eğer gerçekten yardım etmek istiyorsan warg'ın kafasını kesip bir torba içinde bana getirirsin. Bu büyük bir yardım olur."

Tiksintili bir nefes verdi. "Öldüğüne dair kanıta ihtiyacınız var." "İşte yine beyin cerrahı."

"Kafasını alamayacaksın," dedi sertçe. "Onun bedenine saygısızlık etmene izin vermeyeceğim."

"Yapmak zorundasın!" Panik gözlerindeki altın rengi ışıltıları söndürdü. "Kanıta ihtiyacım var."

"Yoksa ne olur?" Kadın bir şey söylemeyince, adam sesini tekrarladı, sesi durgun havada çatlıyordu. "Ya da ne?"

"Yoksa Neethul köle tüccarlarına satılacağım."

Eidolon keskin bir nefes aldı. Cezalar söz konusu olduğunda, daha kötüsü olamazdı.

"Hey!" Sin onun pazılarını dürtükledi. "Okşuyor falan mısın? Solgunsun. Ve hiç de üstünlük taslamıyorsun."

Bir sorun var."

Tam bir cümbüştü. "Kafasından başka bir şey kabul edilebilir mi?"

"Bazen benzersiz bir tanımlayıcı özellik işe yarayabilir, ancak kafaya sahip olmamak için çok iyi bir nedeniniz olması gerekir."

"İşvereniniz bir Adalet Dağıtıcısı ve doktor olarak sözümü kabul eder mi?" Kabul, artık iblis yasalarının uygulayıcısı değildi ama güçlü bağlantıları ve harika bir oyun yüzü vardı.

Ona inanmayan bir bakış fırlattı. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Resmi görünmesini sağlayabilirim. Bir otopsi raporu ve bir fotoğraf eklerim."

"Sanırım bu korkunç bir fikir değil." Ona bir köpek yavrusu uzattı-

Her kız kardeşte standart olması gereken dudak bükme ve kirpik kırpma ile köpek bakışı, çünkü birlikte büyüdüğü Judicia kız kardeşi Omira da aynı şeyi denerdi. "Kafasını alamayacağıma emin misin? Lütfen? İhtiyacı yok ki."

"Eminim. Rapor için yarın tekrar gelin." Durakladı. "Lore hakkında..."

Sin kapı koluna uzanırken dondu kaldı. "Ne?"

Ona Lore ve Idess'ten ve olan biten her şeyden bahsetti, ancak Kynan'ın Nöbetçi statüsüyle ilgili ayrıntıları atladı.

"Yani bu hatun Kynan'ı mı koruyor? Neden?"

"Bilmiyorum," diye yalan söyledi.

Sin yaratıcı bir küfür akışıyla patladı ve bitirdiğinde, "Neye benziyor?" diye sordu. Sin sordu.

"Sanki bir şiltenin üzerinde iyi görünecekmiş gibi."

Sin yumruklarını kalçalarına sıkıştırdı. "Bu bana hiçbir şey anlatmıyor ve siz çiftleşmediniz mi?"

"Ben de erkek bir seks iblisiyim. Bir eş aldığımda kör olmadım." Bununla birlikte, başka bir dişiye dokunmak için tüm arzusunu kaybetmişti. Sadece Tayla'yı istiyordu. Onu sürekli istiyordu ve şimdi bile onu düşünmek bile içini ısıtmaya yetiyordu. "Uzun, koyu kahverengi saçlarını atkuyruğu yapıyor, açık kahverengi gözleri var. Uzun boylu. Sağ kulağı delinmiş üstte."

"O kaltak." Sin'in sesi alçak ve ölümcül bir hal aldı, vücudu Saldırmak üzere olan bir yırtıcı hayvan gibi kıvrılmıştı ve birden onun nasıl bir suikastçı olduğunu gördü. "O da bana saldırdı. Ve Lore'un Gargantua kemiğinden hançeri ondaydı. Onu geri aldım."

Eidolon buna göz kırptı. Bu hançerler asit sprite manasından daha nadirdi ve bir o kadar da paha biçilemezdi. "Onun kanının tadını aldı mı?"

Sin'in sırtışı düpedüz şeytandı. "Evet. Saat 3'te gel, avlanıyorum."

Eidolon'un Sin'in Idess'i bulacağından hiç şüphesi yoktu. Kız kardeşini... uzun zamandır tanımiyordu ama ailelerinin tek fikirli kararlılığını miras aldığını biliyordu. Ve inatçılığı. "Sin, onu bulduğunda dişiye öldüremezsın."

"Oh, onu öldürmeyi planlıyorum. Hem de çok. Lore'a ne yaptığını bana anlattıktan sonra."

"O bir melek. Sadece kendini öldürteceksin."

"Şaşırabilirsin. Ama Lore'u bulduğumda ne olacak?" diye sordu sessizce. "O senin arkadaşının peşinde. Öylece durup Lore'un onu almasına izin mi vereceksin? Yoksa ben mi kendi kardeşleri onu öldürsün diye mi kurtarıyorsun?"

"Ona hiçbir şey olmayacak," dedi Eidolon ama ona inandığından şüpheliydi, çünkü kendisi de inanmıyordu.

Sıcaklık Idess'in etrafını bir battaniye gibi sarmıştı. Baş döndürücü, erkeksi bir baharat burnunu gıdıkladı. Kıpırdanarak kokuya ve sıcaklığa daha da yaklaştı. Yalnızlıkla geçen onca yıldan sonra Sanki hiçbir yere ait değilmiş ya da hiçbir yere ait olmayı hak etmiyormuş gibi hissediyordu; sonunda kendini huzurlu hissetti. Rüya görüyor olmalıydı... ama o rüya görmüyordu. Kabuslar görüyordu. Şikâyet edecek değildi. Yapabiliyorken bu harika hissin tadını çıkaracaktı.

"Idess?" Boğuk bir ses ona doğru süzüldü. "Angel?" "Mmm."

"İşemem lazım."

Sarsılarak doğruldu, gözlerini kırpıştırarak gözlerine ve beynine odaklanmaya çalıştı. Yatak odasını, yatağını... yatağa zincirlenmiş olan iblisi tanıması birkaç saniye sürdü.

Onun üzerinde uyuyakaldığını fark ederek sersemledi, avucunun içine mırıldandı, "Oh, ben... üzgünüm. Sen iyi misin?" Kadının ağırlığı omuzlarına ve kollarına fazladan baskı yapmış olmalıydı.

"Evet." Sesi hırçındı. Belki o da uykuya dalmıştı. Kasıklarındaki ani bir hassasiyet uyku teorisini geçersiz kıldı, çünkü aralarındaki kan bağı sayesinde uyarılma ona doğru akıyordu. Grr. Ondan beslenmenin bir hata olduğunu biliyordu. "Sadece işlemem lazım."

İçinden akan güçlü cinsel ihtiyaçla telaşlanan kadın, bunu nasıl başaracaklarını merak ederek beceriksizce adamın üzerinden kalktı. Acaba daha ne kadar onu esir tutabilirdi.

Saatini kontrol etti ve hafif bir küfür savurdu. "Ne oldu?" Lore sordu.

"New York'ta saat neredeyse sabahın üçü, yani on beş dakika içinde kız arkadaşın muhtemelen Gargantua hançeriyle beni avlayacak."

"Onu benden mi çaldın?"

Sesi çok kızgın geliyordu. "Ödünç aldım. Ama o aldı." "Ve seni bıçakladı mı?"

"Lütfen. Sadece bir sıyrıktı."

Sabah güneşi pencereden içeri süzülüp vücuduna vuruyor ama boynunda aniden kesilerek yüzünü gölgede bırakıyordu. Espresso rengi gözleri gri yıkamada daha da koyu görünüyordu.

"Ne yapmayı planlıyorsun?"

Adamın kız arkadaşından bahsederken sesinin alçalması ve tehlikeli bir hal alması, içinde bir kıskançlık duygusu uyandırdı. Onun

Korku onu da vurdu, başını ağrıtan psişik bir patlama.

"Hiçbir şey," diye sinirli bir şekilde tersledi. "Etrafta dolanıp beni kovalamasını sağlayacağım ama onu öldürmeyeceğim."

"Neden olmasın? Seni incitti ve Primori'ni öldürdü. Neden intikam almayasın?"

"Ben bir meleğim. Bu tür bencil küçüklüklerin üstündeyim." Yalancı.

"Yani duygularının davranışlarını yönetmesine hiç izin vermediğini mi söylüyorsun? Hayatın boyunca birine hiç kötü bir şey yapmadın mı? İnanmıyorum." Adam zincirlerini salladı ve kızın kalbi de buna karşılık olarak sarsıldı. "Ona ne yapacaksın İdess?" Zincirlerini tekrar, daha şiddetli bir şekilde çekiştirdi ve gözlerindeki kömürü altın kıvılcımlar deldi.

Adamın endişesi onu sarstı, endişesi haline geldi. Ne kadar çaresiz olursa olsun, ondan bir daha asla beslenemeyecekti. "Lore-"

"Anlat bana!"

"Ona zarar vermeyeceğimi söyledim zaten," dedi ama şüphesi zihninde o kadar yüksek sesle bağıırıyordu ki kulaklarını kapatmak istedi. "Elimizden geldiğince Primori'lerin hayatlarına karışmamaya çalışıyoruz."

Nefesi kesildi. "O Primori mi?"

"Hayır, öylesin," diye aptalca geveledi. Çok aptalca. Primori'lere ne oldukları asla söylenmezdi. İzlenmek fikri pek çoğunun hoşuna gitmezdi ve geçmişte kendilerini saklamanın yollarını buldular. Lore'dan uzaklaşmak zorundaydı. Şimdi, başka bir şey söylemeden önce

onu tehlikeye attı. Ya da Kynan'ı. Ya da gittiği yolla tüm evreni. "Hemen döneceğim."

Onun öfkeli küfürlerini duymazdan gelerek aceleyle garaja gitti ve başka bir zincir buldu. Küfretmeyi bırakmıştı. Döndüğünde sessiz kaldı, zincirleri takarken kurnaz ve zeki gözlerle onu izledi, böylece hareket etmek için biraz özgürlüğü oldu. Çok değil, ama o en azından bir metre ötedeki tuvalete gidebilirdi.

Adam biraz sertçe de olsa ayağa kalkarken kadın geri çekildi. Doğrudan banyoya gitmek yerine ona doğru yürüdü. Daha doğrusu, onu takip etti. Ve Şimdi ayağa kalkmıştı, hatırladığından çok daha büyüktü, kas ve erkek etinden oluşan bir duvar görüşünü dolduruyordu, böylece Lore'dan başka bir şey yoktu. Her adımda kalbi yerinden çıkacakmış gibi atıyordu, sanki her adımın ağır gürültüsü kalbinin ritmini bozmuştu.

Zincirin onu durduracağını bilse de bir adım geri çekilmekten kendini alamadı.

Zincir onu iki adım uzağa çekti. Orada öylece durdu, kara gözleri kıza dikilmişti ve onu da kendisi gibi esir almıştı.

"Özgür kalacağım," diye hırladı. "Ve bunu yaptığımda, sahip olduğum her şeyi deneyimleyeceksin. Sana söz veriyorum."

Kuru bir sesle yutkunarak öne doğru bir adım attı ve adam zincirlere doğru gerildiğinde irkilme dürtüsüne direnerek kendisinden bir santimden daha fazla uzaklaşmadı.

Adamın bakışları kızın dudaklarına doğru kayarak onu şaşırttı ve elinden gelse onu öpeceğinden şüphelendi.

"Beni yenemezsin," diye mırıldandı, biraz nefessiz kalarak.

"Evet. Yapabilirim."

Oh, kibirli, korkutucu ve kendi iyiliği için fazla seksiydi. Ve daha da kötüsü, haklı olabilirdi. Kız Daha önce hiç kimseye karşı savunmasız olmadığı bir şekilde ona karşı savunmasızdı. Özellikle de şimdi, damarlarında onun kanı dolaşırken ve onun her arzusu ve duygusu ona kanalize ediyor, ona sempati duymasını sağlıyor. Empati. Onu istemesini.

"Belki de kimseyi yenmek zorunda değilizdir," dedi, sesinin kendisine olduğu kadar ona da şehvetle boğulmuş gibi gelmemesini umarak. "Birbirimize yardım edebiliriz."

Gülümsedi ve bakışlarını kaldırarak gözlerinin kilitlenmesini sağladı. "Anlaştık. Beni bırakırsan ne istersen yaparım." Derin bir nefes aldı ve gülümsemesi uğursuzlaştı. "Ve biliyorum ki tam olarak ne istediğinizi."

Vücudu karıncalandı ve kalbi hızla atarak damarlarında aşırı ısınmış kan dolaşmasına neden oldu. Evet, onun ne istediğini tam olarak biliyordu. Ve bu onun asla sahip olamayacağı bir şeydi.

Dokuz

Wraith aile toplantılarından gerçekten nefret ederdi. Her zaman öyleydi, her zaman da öyle olacaktı. Artık bir eşi ve çocuğu olması, Eidolon'un çalışma odasında oturup kardeşlerinin onu bir şey için azarlamasını dinlemeyi sevdiği anlamına gelmiyordu.

Bu bir kış çiğneme olmayacaktı. Wraith bir Serena ve oğlu hayatına girdiğinden beri -en azından nispeten- iyi bir çocuktu ve bulduğu mutluluğu tehlikeye atmak istemiyordu.

Eğer bu toplantı onunla ilgili değilse, Lore'la ilgili olacağına dair bir his vardı içinde.

Sonunda sorun çıkaran kardeş olmamak çok güzel.

Tayla'nın gelinciği Mickey, Eidolon'un Manhattan'daki yüksek apartmanının n kapısından içeri girer girmez ona saldırdı. Wraith bebek oğlu Stewie'yi Serena'ya uzattı, tam o sırada gelincik onun vücuduna ve omzuna tırmandı, gevezelik edip burnunu soktu.

Serena güldü, Wraith'in duymaktan bıkaağını hiç sanmadığı bir sestir bu. Bazen bu ses olmadan nasıl bu kadar uzun süre yaşıyabildiğini merak ediyordu. "Ondan hoşılandığını söylerken şaka yapmıyormuşsun. sen."

"Evet," dedi parmağını yaratığın dar kafasında gezdirirken, "Tayla'nın da canını sıkıyor. Beni deli ediyor."

Serena oğullarını Mickey'yi görebileceği şekilde kaldırdı ve bebeğin dişsiz sırtışı ile gelinciğin gevezeliği arasında Wraith yakında çok iyi arkadaş olacaklarını düşündü.

Eşini ve oğlunu Tayla ve Mickey ile birlikte oturma odasında bıraktı ve E'nin çalışma odasına doğru ilerlerken, Gölge iki kolunda birer bebekle içeri girdi. Arkasından Runa zlerin üçüncüsünü getirdi. Gülümsüyordu ama Shade burada olmaktan mutlu görünmüyordu. Belli ki daha önceki kavga hâlâ çok tazeydi.

Bu garipti, çünkü Shade hiçbir zaman E veya Wraith'e karşı kin besleyen biri olmamıştı ve Wraith kesinlikle devam eden bir kızgınlığı hak ediyordu.

Wraith çocukları yerleştirmesi için onu bıraktı ve E'nin çalışma odasına girdi. Her zamanki gibi kardeşi masasında oturmuş, burnunu Köpeği Mange ayaklarının dibinde, bir tıp metnine

gömülmüştü. E başını kaldırdı. "Shade de burada mı?"

"Evet." Wraith deri koltuğa uzandı ve bir ayağını minderlere vurarak yayıldı.

Shade odaya daldı. "Bu da ne demek oluyor?" Oturmadı, kapının yanında durdu, kollarını göğsünde kavuşturmuş, çenesi bir parça sakızla fazla mesai yapıyordu. "Çünkü eğer konu Lore'sa, vaktini boşa harcıyorsun."

"Lore hakkında," dedi E yumuşak bir sesle. "Ama daha çok kız kardeşiyle ilgili."

Shade gözlerini kıstı. "Nasıl bir kız kardeşi olabilir ki? Annesi insandı, yani herhangi bir kız kardeşi ya çoktan ölmüş ya da çok yaşlı olurdu."

"Bir kız kardeşi var ve Lore'a bir şey olursa bizden memnun olmayacaktır."

"Ne olmuş yani?"

Eidolon aniden ayağa kalktı. "Tanrılar, Shade! Lore'un kaderi hakkında nasıl bu kadar kibirli olabiliyorsun?"

Shade'in gözleri altın renginde parladı ve Wraith kendini Jerry Springer'ın ikinci raunduna hazırladı. "Aşık değilim. Sadece ona senin kadar aşık değilim. Ve kız kardeşi de umurumda değil. Onu tanımıyorum ve tanımak da istemiyorum."

"Mesele şu," dedi Eidolon. "Kız kardeşini tanıyorum. Ve ikiniz de bunu isteyeceksiniz."

Wraith esnedi. "Bilmiyorum."

Eidolon ona sinirli bir bakış fırlattı -sanki Wraith bunlardan birini daha önce görmemiş gibi. "Evet, öyle. Çünkü o sadece Lore'un kız kardeşi değil. Bence o bizim de kardeşimiz."

"Cehennem çanları," diye mırıldandı Shade. "Kafana düşündüğümde daha sert vurmuş olmalıyım."

"Adı Sin," diye devam etti E. "Lore'un çift yumurta ikizi. Ve dişi bir Sem."

Vay be. Wraith dik oturdu ve Shade kadar şaşkın, kafası karışmış ve şüpheli görünüşüne görünmediğini merak etti. "Bu imkansız."

"Biliyorum. Ama onunla tanıştım. Görünüşünü değiştirmek için müthiş bir illüzyon büyüsü kullanmıyorsa, numara yapmıyor. Emin olmak için DNA örnekleri aldım. Bileceğiz. yarın bir şey."

Shade adımlarını hızlandırdı, uzun adımları her beş adımda bir U dönüşü yapmaya zorluyordu. "Saçmalık. Yanılıyorsun. Sana büyü yaptı ya da kafanı karıştırdı." Durdu ve arkasını döndü.

"Lanet olsun, Lore'u kurtarmak için o kadar çaresizsin ki, bu yeni kız kardeşi icat etmene şaşmam."

"Bunu benim uydurduğumu mu düşünüyorsun?" E'nin sözlerinde don oluşmuştu ve lanet olsun, işler kritik bir hal alacaktı.

Wraith ayağa kalktı. "Ah... bak. E'nin Lore'a karşı bir zaafı var ama o bir yalancı değil." Tanrılar, ne zaman ailedaki mantığın sesi olmuştu?

Shade bir kahkaha attı. "Yani sence Lore'un Kynan'ı öldürmesine izin vermeli miyiz? küçük duyguların incindi mi?"

"Siktir et," dedi Wraith. "Lore Kynan'a dokunmuyor. Ama melek onu aldığından beri bu şu anda bir sorun değil. Ölmüş olabilir."

"Ne yazık," dedi Shade alaycı bir ses tonuyla, başını Eidolon'a doğru sallayarak onu kızdırmak için bariz bir girişimde bulunurken...
ve işe yaradı. E saldırdı.

Wraith onu yakaladı ve kolay, akıcı bir hareketle duvara doğru itti. Bu çılgıncaydı. Bu ikisi daha önce hiç böyle anlaşmazlığa düşmemiştir. Bu kadar öfkeli olmak E'ye göre değildi ve bu kadar duygusuz olmak da Shade'e göre değildi.
Ciddi bir sorun vardı.

"Bunu yapmayacağız," diye homurdandı Wraith.
"Çocuklarla dolu bir evde olmaz. Bu yüzden çekilmeniz gerekiyor yoksa ikinizi de yere sererim." Bu tehdit az önce kavga etmemekle ilgili söylediklerinin tam tersiydi ama E ve Shade birbirlerine hırlamakla o kadar meşguldüler ki bunu fark edemediler.

Shade yumruğunu duvara geçirdi. "Sorun değil. Ev çocuklarla dolu olmayacak, çünkü buradan çıktık." Kapıya doğru ilerledi.

"Shade!" Eidolon'un gür sesi kardeşlerini olduğu yerde durdurdu ama o arkasını dönmedi. "Eğer beni bir daha böyle bir aldatmacaya kalkışmakla suçlarsan, seni kurtarması için Wraith'ten daha fazlasına ihtiyacın olacak."

Shade'in yumrukları iki yanında kenetlendi ve uzun bir an boyunca havayı titreştiren gerilim Wraith'in teninde dans etti. Sonunda Shade dışarı çıktı ve oda sanki daha rahat nefes alırdı. En azından E takip etmeye çalışana kadar.

"Hiç sanmıyorum." Wraith, dışarıdaki kargaşa ve ön kapının çarpma sesi duyulana kadar onu duvara yasladı.
Gölge, Runa ve küçüklerin gittiğini açıkça belli etti. E'yi serbest bırakır bırakmaz, kardeşi odanın etrafında birkaç tur attı ve her adımda küfür bombaları attı.

"Onun nesi var böyle?" E sordu.

"O mu? İkiniz de götlük yapıyorsunuz." Wraith kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "E?"

"Öyle mi?"

"Bu Sin hatununun gerçekten yasal olduğunu mu düşünüyorsun?" Eidolon sertleşti. "Sen de mi benden şüphe ediyorsun?"

Wraith sözlerini dikkatle seçti, E'yi tekrar yörüngeye göndermek istemiyordu. "Bu çok uygun. Bizimle taşak geçmediğini biliyorum ama ya geçiyorsa? Ya bu Lore'un Kynan'ı öldürmesine yardım etmek için bir aldatmacaysa?"

"Bilmiyorum, Wraith. Gerçekten bilmiyorum."

Adamım, ne ucube bir gösteri. "Ya doğruysa? Dünyada dişi bir Sem'in olması ne anlama gelir?"

"En iyi tahmin

mi?" Wraith

başını salladı.

"Kaos," dedi Eidolon acımasızca. "Gördüğüm kadarıyla bu dişi, ayakları üzerinde duran bir kaos."

New York saatiyle sabah 3'te varmak çok uzun sürdü.

Sin bir süre suikastçı ininde takılmış, iki bilardo oyununda altı yüz Sheoulin altını kazanmıştı ama nihayetinde bekleyiş onu yeryüzüne, Lore'un evine geri götürmüştü. En azından onun evinde onu hissedebiliyordu, hala hayatta olduğu umuduna tutunabilirdi.

Sonunda, saat şeytanın saatini vurduğunda, Sin'in elindeki hançer parlamaya başladı. Isı avucuna ve kolundan beynine sızdı, sanki hedefinin yaşam gücüne bağlanmış

gibiydi.

Idess çok uzaktaydı ama Harrowgate'ler sayesinde binlerce mil, saniyeler süren bir yolculuk anlamına geliyordu. Bu da iyi bir şeydi çünkü Sin'in hançerle çalışmak için sadece altmış dakikası vardı.

Lore'un kulübesinin yanındaki kapıdan içeri adım attı. Gözlerini kapatarak hançerin elini dünyanın ve Sheoul'un ışıklı haritaları üzerinde gezdirmesine izin verdi. Parmakları yere değdiğinde gözlerini bir kez daha açtı.

Duvardaki çizgiler kayarak Kanada'yı ayrıntılı bir şekilde gözler önüne serdi. Hançer elini kuzeybatıya, Yukon Bölgesi'ne doğru yönlendirdi. Çizgiler bir kez daha değişerek bu uzak eyalete odaklandı. Ve sonra parmağı merkezin yakınına indi ve Harrowgate bir ormana açıldı
-Ve yaklaşık bir metre kar.

Anne. Hay sikeyim. Kanada mayıs olduğunu bilmiyor muydu?

Idess izlendiğini biliyor olmalıydı ve bunu olabildiğince zorlaştıracaktı. Sin öfkeden deliye dönmüş bir halde, Sheoul'da, suikastçı ininin yakınındaki kapıdan çıkana kadar haritaları karıştırdı. Aceleyle kamarasına gitti, soğuk hava kıyafetlerini giydi ve koşarak Harrowgate'e gitti. Kanada'ya dönmek için haritaya dokunurken saatine baktı.

Lanet olsun! Yarım saat boşa gitti. Harrowgate'ten dışarı fırladı ve bildiği her dilde küfürler savurdu. İngilizce dışında herhangi bir dilde akıcı olduğundan değil. Sadece çok fazla küfür biliyordu.

Neredeyse anında, nefesi boğazında ve burnunda donarken soğuk küfürlerini yedi. Her adımında botları karın üstündeki kalın buz kabuğunu kırıyor, onu yavaşlatıyor ve sinirlendiriyordu.

Sin bu kaltaktan Lore'un yerini öğrenmek için işkence yapacaktı.

Elleri titreyerek parkasının kolunu sıyırdı ve saatini kontrol etti. Zaman dolmak üzereydi. Ve sonra, ileride... açıklıkta tek başına bir figür duruyordu, kot pantolon, botlar ve lanet olası bir atletten başka bir şey giymemişti. Sin donarak ölmek üzereyken, kaçırın kızın soğuğa karşı dayanıklı olması ne kadar güzeldi.

"Nerede o?" diye seslendi. "Kardeşim nerede?"

Idess gözlerini kırptırdı. "Kardeşin mi?" Nedense gülümsedi. "Endişelenme. O iyi."

"Sana inanmıyorum."

"Umurumda değil."

Hançer Sin'in elinde titreşiyor, dişinin kanını bir kez daha tatmak için yanıp tutuşuyordu. Ama Sin ilerlerken, Idess geri taşındı.

"Bırak Lore gitsin," diye

homurdandı Sin. "Bu

mümkün değil." "O zaman

seni öldürürüm."

"Kolay olmayacak."

"Değerli hiçbir şey öyle değildir." Sin ileri doğru bir adım daha attı. Idess bir adım daha geri attı. "Lanet olsun sana! Lore esir tutulamaz. Onun ihtiyacı var... onun ihtiyaçları var."

"Evet," dedi Idess kesin bir ifadeyle. "Bunu

keşfettim." "Eğer onun acı çekmesine izin

verdiysen-"

"Görmedim." Saatine baktı ve gülümsedi. "Görünüşe göre buradaki zamanımız doldu. Eğer kardeşinin geri dönmesini istiyorsan, bir dahaki görüşmemizde bana bir isim vereceksin."

"Bir isim mi?"

"Sizi ve Lore'u işe alan kişinin adı."

Sin sert bir nefes çekti ve buz gibi havada neredeyse boğuluyordu. "Yapamam," diye hırıldadı. Tanrım, onları kimin tuttuğunu bilse bile söylemek suikastçı kurallarını çiğnemek ve ölümden çok daha kötü bir kaderi hak etmek anlamına gelirdi.

Idess omuz silkti. "O zaman Lore'u bir daha görmeyeceksin."

O

Parmaklarını salladı ve Sin'i yarı donmuş ve öfkeli bir halde tanrının unuttuğu bir ormanın ortasında bırakarak ortadan kayboldu.

Idess gideli neredeyse yirmi saat olmuştu. Yirmi lanet saat. Sin'den kaçmak için sadece bir saate ihtiyacı vardı ve neyin yanlış gitmiş olabileceğine dair senaryolar Lore'un kafasında dönüp duruyordu. Endişe, çaresizlik ve açlık içini kemiriyordu ve can sıkıcı bir sıklıkta fiziksel ihtiyaçlarıyla ilgilenmek zorunda kalıyordu.

Bazı nedenlerden dolayı, serbest bırakılmaları tatmin edici olmamıştı ve gerginlik derisinin yüzeyinin hemen altında kalmıştı, sanki her an derisi yarılabılır ve içindeki iblisi yıkıcı bir saldırı için serbest bırakabilirdi. Vücudu Idess'i tecrübe etmişti ve onun dokunuşunu arzuluyordu, bu da ciddi bir sorun olabilirdi.

Her zamanki öfke kontrol yöntemleri başarısız olmaya başladıysa lanet olası bir sorun.

Yani evet, yirmi saat endişelenerek, mastürbasyon yaparak ve

Idess'i onu bırakması için baştan çıkarmayı içeren bir kaçış

planı. Ezik kaçış planları tarihindeki en ezik kaçış planıydı bu. O iki bin yaşındaydı. Seni Seviyorum, Bana Güvenebilirsin numarasına kanmasına imkân yoktu.

Bu, denemeyeceği anlamına gelmiyordu. Sadece bu konuda pek umutlu değildi.

Bununla birlikte, diğer planı için büyük umutları vardı. Çünkü delik solucanının etkisi altındayken kendini kelepçelediğinde, bilinçaltı kendini koruma moduna geçmişti. Baktan bir iş yapmıştı ve Son yirmi saat boyunca yapacak pek bir şey bulamayınca sol bileğini kelepçeden kurtarmayı başarmıştı ve Idess'i yeterince yaklaştıracabilirse onu yakalayabilirdi.

Ama acele etmesi gerekiyordu. Yaklaşan öfkesine ek olarak göğsü de yanmaya başlamıştı. Detharu onu çağırıyordu. Daha da kötüsü, son tarihi yaklaştıkça daha da güçlenen ve hızlanan bağın nabızı bir çentik daha atmıştı.

Neredeyse iki gündür buradaydı. Sin'in ölümüne neredeyse iki gün kalmıştı. Hâlâ hayatta olduğunu varsayarsak, onun nerede olduğunu düşünüyordu? Endişelenmiş olmalıydı. En azından Sin'in her konuda endişelendiği kadar.

Ayak sesleri kalbinin teklemesine neden oldu ve bileğini hızla kelepçeye geri taktı, gevşekçe kapalı bıraktı. Bakışlarını kapı aralığına dikmiş, nefesini tutarak Idess mi yoksa Sin mi olduğunu görmek için bekliyordu. yürüyecekti.

Idess. Garip bir şekilde, onu gördüğü için rahatladığı kadar Sin için de aniden korkmuştu ve bu ne kadar berbat bir şeydi?

Sonra kadın gülümsedi ve adamın ağızı kurudu. Bu çok hınzır bir gülümsemeydi.

"Yani," dedi. "Seminus dişisi mi? Görünüşe göre o senin kız kardeşin."

Kontrol şu anda şok önemliydi ve Idess'in üzerine atılıp cevaplar talep etmemek için son damlasına kadar kontrol etmek gerekiyordu. "Bunun farkındayım. Eğer ona bir şey yaptıysan-"

"Yapmayacağımı söyledim." Elini küçümser bir hareketle salladı. "Beni Kanada'nın vahşi doğasına kadar takip etmesini sağladım. Ondan kaçmaya devam etmem gerekecek... Bu gece in'den başlamayı düşünüyorum ve sonra belki biraz etrafta dolanırım. Sence in Seddi'ni görmek ister mi?"

Sin'in iyi olduğuna inanan Lore rahatladı ve soğukkanlı bir glmsemi takındı. "Sin seyahat etmeyi sever."

"Güzel. Ben de yle." Elini kaldırdı ve küçük melek kalbi sağ olsun, elinde bir poşet fast food vardı. Hamburger ve patates kızartması kokusu ağzını sulandırdı.

Idess'in bzgül atletik ve düşük belli kot pantolonu arasındaki uzun, kremsi karın genişliği de yle. Vücudu iki açlık arasında çekişme yaşarken midesi guruldadı ve siki sertleşti.

"A mısın?"

"Hayal bile edemezsin."

Gözlerinde pişmanlık dolanıyordu. "Gerçekten zgnm, Lore. Birini esir tutma konusunda pek tecrübeli değilim."

"Evet, senin aylak kesinlikle parlıyor," dedi huysuzca. Gerçekten iyi olan bir esirle nasıl başa çıkacağını bilmiyordu. Eğer onu dvseydi ya da onunla alay etseydi, hatta hiçbir şey sylemeseydi, tam havasında olacaktı. Ama Idess onu, normalde her durumda ne yapacağını tam olarak bildiği halde, şimdi ne yapacağını bilemez bir halde bırakmıştı.

Ayrıca onu tahrik olmuş bir halde bıraktı ve bu durumda ne yapacağını kesinlikle biliyordu.

Onu çıplak bırakmalıydı. Ve zincire vurmalıydı. Ve eğer beslenmesi sırasında ve sonrasında verdiği sinyaller herhangi bir gösterge ise, umursamayacaktı. Hayır, onun için çok ateşliydi - bu kadarı kesindi.

Onun yanına uzandı ve eli yanağını okşamak için yukarı kalktı. Bu hareket o kadar şefkatli, o kadar samimiydi ki, bir kez daha nasıl tepki vereceğinden emin olamadı. Başı sanki bir

Lanet olası ping pong topu.

"Bu kadar uzun süre gittiğim için özür dilerim. İster inanın ister inanmayın, bundan bir çıkış yolu bulmaya çalışıyorum."

"Ah... anahtarlar?" diye önerdi. "Bu beni bundan kurtarır."

Ağzının bir köşesi cilveli bir yarım gülümsemeye yukarı kalktı. "İyi denemeydi."

"Yani bu bir hayır mı?"

"Bu bir hayır."

Çantaya bir göz attı. "O zaman yiyecek bir şeyler alabilir miyim?"

"Ne sevdiğinden emin değildim, o yüzden bir kola, hamburger, patates kızartması, tost ve tavuklu sandviç aldım." Ona öyle bir baktı ki, bu kadın için hiçbir şeyin erimemesi gerekirken adamın içinde bir şeylerin erimesine neden oldu. Aleti seğirdi ve tamam, her şey erimiyordu.

"Bu noktada, lanet olası bir kaktüsü bile yerim," diye mırıldandı ve kadının omuzları biraz çöktü. Ve aslında onu kötü hissettirdiği için kendini kötü hissetti.

Stockholm Sendromu'na hoş geldiniz.

Çantayı ona uzattı ve adam tavuklu sandviçi ve patates kızartmasını mideye indirirken bekledi. Midesi durduğunda o kadar yüksek sesle isyan etti ki, yavaşladı. "Bana kendinden bahset."

Gözlerini kırptırdı. "Ben mi? Anlatacak bir şey yok."

"İki bin yaşındasın ve konuşacak hiçbir şeyin olmadığını mı söylüyorsun?" Sodayın yarısını içti. "Bana nasıl doğduğun hakkında bir şeyler anlat. Ailen insan mıydı?"

Uzun bir süre orada oturdu, adamın yemek yemesine yetecek kadar uzun bir süre.

iki hamburgerden biri. Konuşurken narin bir eli at kuyruğunu düzeltmek için yukarı kalktı. "Ben bir melekten doğdum..."

Ben

ölümlü ailemin gerçek bebek kızıyla değiştirdim. Onlar zengin bir Romalı ailenin köleleriydiler."

"Yani insan olduğunu düşünerek mi büyüdün?"

"Evet."

O da öyleydi ama içten içe hep farklı hissetmişti ve 20/20 geriye dönüp baktığında neon işaretlerini görebiliyordu.

Annesinin bağırdığı gibi, "Sen şeytanın dölüsün.

Şeytan!" "O iblisin tohumlarını rahmime ekmesine asla izin vermemeliydim." Elbette, sanatoryumdaki tüm doktorlar annesinin deli olduğunu söylüyordu, ama "sanrıları" hiç değişmemişti ve "şeytanı çağırdıkları" gece onunla birlikte olan arkadaşları, annesinin her şeyi doğrulamıştı.

Annesi söyledi. Bir kolunda dövme olan siyah saçlı yabancının Şeytan'ın ta kendisi olduğuna inanmamışlardı ama ya bir tür iblis ya da bir dolandırıcı olduğundan emindiler.

Her iki konuda da haklıydılar.

"Seni öne çıkaran bir şey oldu mu hiç?" diye sordu, esas olarak geçmişten kurtulmak için. "Kendini herkesten farklı hissettin mi?"

"Hepsi değil." Saçındaki altın bantlardan birini, avucunu adamın sikinin etrafında döndürdüğü gibi döndürdü. "On dokuzuncu doğum gününe kadar kendimi evimde gibi hissettim."

"Yani normal bir hayat mı yaşadın? Evli miydin? Çocuklarınız var mıydı?" "Yakınından bile geçmedim."

Bir tarihçi değildi ama yaşam sürelerinin kısa olduğu ve kızların genç yaşta evlendiği o günlerde Idess'in nadir olduğunu düşünüyordu. Muhtemelen sormak kabalıktı ama birini yatağa zincirlemek de kabalıktı, o yüzden siktir et.

"Neden olmasın?"

"Bu uzun bir hikaye."

Zincirlerini çekiştirdi. "Görünüşe göre zamandan başka bir şeyim yok."

Idess yerinden kıpırdandı, ama ne olursa olsun rahat bir şekilde onun yanına gittiğinde Bu konuda rahattı. Burada kesinlikle bir çürük açmıştı.

"On altı yaşındayken bir soylunun oğluna hediye edildim."

"Ama evlenmek için soylu falan olmanız gerekmiyor mu?"

"Evlenmek için değildi."

Kızın acı dolu sesi adamın dişlerini kenetledi. "Seks için mi? Bir fahişe gibi mi?"

"Bir metres olarak. Çok güzel olduğum düşünülürdü," dedi bir gram gurur duymadan. "Bekaretim bir hediye idi. Onunla iki yıl birlikte oldum ama bir eş aldığı anda beni zalim bir arkadaşına gönderdi. Eğer onu memnun edersem, ya onun metresi ya da arkadaşlarıyla paylaşacağı bir oyuncak olacaktım."

"Efendin bir pislikti." Adamım, zamanda geriye gidip o adamın kığını tekmelemek isterdi. Sertçe.

Güldü. "O bana dokunamadan, kardeşim Rami Benim için geldi ve arkadaşım birkaç yıl sonra savaşta uygun bir şekilde korkunç bir şekilde öldü."

Onaylayarak mırıldandı. "Tanrım, kana susamış kadınlara bayılıyorum."

"Sen bir suikastçısın."

"Her zaman öyle değildim." Sesine bir savunma notası karıştı. "Ben bir katilden daha fazlasıyım." Gerçi bu doğru muydu? O bile kendi sözlerinden şüphe duyuyordu. Bir katilden başka bir şey değildi Hediyesini aldığı günden beri. Ve Detharu için çalışmaya başladığında, katil statüsü daha da sağlamlaşmıştı. Birinci Suikastçı unvanını bile kazanmıştı. Ne kadar özel. Evet, insanları öldürmekte bu kadar iyi olduğu ve bir ödül kazandığı için gerçekten gurur duyuyordu.

Tam bir pislikti.

"Daha nasılsın?" Orada bir kınama yoktu. Sadece merak ediyordu ve cevap veremiyordu. Kadının eli göğsüne, tam köle işaretinin üzerine geldi ve teninde tatlı, ılık bir sıcaklık belirdi. "Efendin... seni bunun aracılığıyla çağırabilir, değil mi?"

"Evet," dedi kısık sesle. Kendini, ellerini libidosunu bastırdı, elindeki garip soğuma hissine odaklandı. İşe yaramıyordu. "Bütün gün denedi."

Eli dondu ve tırnakları adamın tenine battı. Tatlı zevk-acı nefesinin kesilmesine neden oldu. "Gitmezsen ne olacak?"

"Acı giderek kötüleşecek, ta ki gitmem gerekene ya da acı içinde kıvrana kadar."

Şaşkın bir nefes çekti. "Ne kadar süre?"

"Beni ne kadar çok görmek istediğine bağlı. Ve size şimdiden söyleyeyim, bu konuda canı çok sıkkın."

Gözlerini kapadı ve başını eğdi. At kuyruğu kayarak adamın beline sürtündü ve adam, saçlarını serbest bırakmak için neler vermezdi ki, aşağıya doğru öpüşürken vücudunu ipekle örtmesine izin verdi. "Ne kadar kötü? Şu anda yani."

"Yakıyor," dedi ve bu yalan değildi. Göğsünde kızgın bir demir varmış gibi hissediyordu. "Ama elin... serin. Hissediyorum iyi."

Başını kaldırdı. "Sana buz getirebilirim."

"İşe yaramıyor." Sağ eliyle kızın elini kapattı; kısmen sol eli bol paça içinde tehlikeli bir pozisyonda olduğu için, kısmen de dermoire işaretli eliyle kıza dokunabildiği için Bracken Kelepçeleri'nde bileziklendi. "Ama bu yardımcı oluyor. Neden bilmiyorum. Dokunuşun sihirli."

Onu baştan çıkarması gerekiyordu. Sözde Onu güzel, mükemmel ve seksi olduğuna inandırmak. Tüm bunları buradan siktir olup gitmek için yapıyor olmalıydı.

Ama birdenbire bunu yapmak istedi çünkü o bunların hepsine sahipti. Kadının elini ağzına götürdü. Göğsü yeniden yanmaya başlasa da, dudaklarını kızın parmak eklemlerinin yumuşak teninde gezdirebilmek için verdiği rahatsızlığa değerdı. "Sen beni bağlarımın yapabileceğinden çok daha fazla yakıyorsun."

Küçük bir şaşkınlık sesi çıkardı, sadece bir hava fısıltısı, nefesini tutuşu. "Eğer beni baştan çıkarmaya çalışıyorsan, sana işe yaramayacağını söylemişim." Yine de nefesi kesilmişti ve adam baharatlı uyarılma kokusunu alabiliyordu. Yer değıştirdiğinde Üstünün yakası açılmış, derin göğüs dekoltesi ortaya çıkmıştı; hem çok fazla et vardı hem de yeterli değildi.

"Oh, işe yarayacak," diye söylendi. "Sadece beni özgür kılmayacak."

Kadın sinirlendi. "O zaman planın ne? Bir planın olmalı. Ben olsam yapardım."

Başını duvara yasladı ve yarı kapalı gözlerle onu izledi. "Daha yakına gel."

"Yani bana zarar vermeye çalışabilir misin? Hiç sanmıyorum."

"Hayır," diye mırıldandı. "Böylece sana dokunabilirim. Her yerine."

Sanki söyledikleri bir numaraymış gibi ona baktı ama kuluçka duyuları kalbinin daha hızlı attığını, nefes alışverişlerinin kekeleyerek geldiğini algıladı ve onun sesini görsele dönüştürdüğünü anladı. "Sen bir domuzsun," dedi, onun yapabileceğini bildiğinden çok daha az inançla.

"Öfkeli bir canavara dönüşmemi mi istiyorsun?" Aslında şu anda pek tehlikede değildi ama kız bunu bilemezdi. O sadece... onu istiyordu.

"Zincirlerinizde bolca gevşeklik var. Eğer serbest

bırakılmaya ihtiyacın olursa, bir elin var..." Boğazını
temizledi. "Banyo

tam üzerinde-"

"Dokunmam gerek," diye hırladı. "Ben bir karabasanım Idess. Temasa ihtiyacım var. Bir dişiyle. Seninle. Bu bir işkence." Elbette onun suçluluk duygusuyla oynuyordu ama yalan söylemiyordu. Ona bu kadar yakın olmak ve Bu konuda hiçbir şey yapamamak onu öldürüyordu.

Çenesi yukarı kalktı, kibirliydi. "Benden çok şey istiyorsun."

"O zaman, sen..." Derin bir nefes aldı. "Beni öpecek misin?"

Göz kapakları havalandı. "Ne oldu?"

Hayır. Yapamam." "Bu senin melek

kurallarına aykırı mı?"

Adamın duyabileceğı kadar sert bir şekilde yutkundu.

"Hayır, ama-" "O zaman en azından bunu ver."

"Öpüşme konusunda pek tecrübem yok." Kadının bakışları başka yöne kaydı ve adam onu rahatlatmak için garip bir ihtiyaç hissetti.

"Ben de bilmiyorum," diye

itiraf etti. "Yalancı," diye

fısıldadı Idess.

"Bu konuda değil," diye fısıldadı.

Bakışları kilitlendi. Gerginlik bir Sheoulin gülü gibi açmıştı, karanlık, güzel ve potansiyel olarak zehirli. Ve sonra, acı verici bir yavaşlıkla öne doğru eğildi ve kendini onun omuzlarına dayadı. Dudaklarının onunkilere ilk, kısacık teması adamın içinden bir şehvet vızıltısı geçirdi. İkinci temas daha cesur ve uzun süreliydi ve bu vızıltı ayak parmaklarına kadar yankılanacak kadar güçlendi.

Ne yaptığını bilmiyor olabilirdi ama bunun bir önemi yoktu çünkü yaptığı şey yeterliydi. Hem de fazlasıyla. Yüzünü onunkıyla buluşmak için kaldırdı, zaten buharlaşmakta olan öpücüğü yoğunlaştırmak için. Dili onunkine değdiğinde alt dudağının üzerinden ürkekçe geçerken, sanki bir şey olmuş gibi sarsıldı.
ve en başta neden onu öpmesini istediğini neredeyse unutmuştu.

Kendini çelikleştirerek bileğini kelepçeden kurtardı. Parmaklarını esnetti. Ona dokunabilmeyi, bu öpücükle koşabilmeyi ve nereye varacağını görebilmeyi diledi.

Onun yerine,

vurdu. On

Lore onu ters çevirip yatağa çarpmadan bir saniye önce Idess'in bileğine dolanan metalin uğursuz sesi kulaklarına ulaştı.

"Özgür kalacağımı ve sahip olduğum her şeyi sana yaşatacağımı söylediğim zamanı hatırlıyor musun?" diye hırladı.

"Seni piç!" Öpücüğün etkisiyle hâlâ sersemlemiş olan kadın boştaki eliyle saldırdı, ama adam onun yumruğunu yakaladı ve zincirli elini tuttu ve esir aldı. Zahmetsizce, ağır bedeniyle onu sıkıştırdı ve parmaklarını kot pantolonunun cebine soktu.

"Piç olan ben miyim? Beni zincirleyen sensin." "Bana başka seçenek bırakmadın!"

"Evet, evet." Adam gülümsedi ve kadın onun kelepçelerin anahtarını bulduğunu anladı. "Kynan'ı öldürmek olmaz. Kötü Lore, kötü."

Hırlayarak, onu yattığı yerden yakalamak için başını yukarı doğru salladı, verebileceği her türlü zararı vermek için çırpınıyordu. Eğer kendini serbest bırakırsa... ona neler yapabileceğini düşünmek bile istemiyordu. Kynan'a. Adam geri çekildi ve Kynan sadece çenesine bir darbe indirebildi.

"Alıngan," diye düşündü. "Bunu sevdim. Bana daha fazlasını ver."

"Oh, sana daha fazlasını vereceğim." Bracken Kelepçeleri onun düşmüş melek babasının formuna dönüşmesini engelliyordu ama bu çaresiz olduğu anlamına gelmiyordu. Dizini sertçe yukarı kaldırarak adamın uyluğunun iç kısmına vurdu. Adam havayı emdi ve iki bacağını da kendi bacaklarının arasına sıkıştırmadan önce bacağını geri çekti.

Adam küfrederek hamle yaptı ve kadın kelepçenin kilidindeki anahtarın tık sesini duydu. Bir anda adam serbest kaldı ve kadının her iki bileği de sabitlendi. Adam kızın üzerinden yuvarlandı ve zincirleri çekti, Zincirleri çekiştirerek gerdi ve onu kolları yukarıda olacak şekilde yatağa sabitledi. Kadın hayal kırıklığı içinde bağırdı ama adam bunu bir acı çığlığı olarak algılamış olmalıydı çünkü zincirleri gevşetip yatak direklerine doladı ve kadının ayağa kalkmasını engelledi.

İlk kez, onun duygularını hâlâ hissedebilmeyi, bu bilgiyi kendisini bu durumdan kurtarmak için kullanabilmeyi diledi. Bunun yerine, uzaktan kan bağıını yakarak, ondan güvenle uzaktayken onun hissettiklerini hissederek saatler harcamıştı.

Güçlü olduğunu düşünmek hoşuna gidiyordu ama adamın hissettiği şehvet ne zaman içinden geçse dizlerinin üzerine çöküyor ve

Ona gitmemek için irade gücü için dua etti.

"Bunun bedelini ödeyeceksin!" Sahip olduğu her şeyi zincirlere saldırmak için kullandı, çığlık attı ve kollarının yuvalarından fırlayacağından emindi.

Lore ona doğru uzandı ama son anda elini çekti. Bir eldiven bulduğunda dudaklarından kötü sözler döküldü ve ceketini yere bıraktı. Onları çekiştirdi ve kızın bildiği bir sonraki şey, adamın tekrar onun üstünde olduğu ve sanki bedeni dünyadaki en rahat yermiş gibi yerleştiği idi. Adamın ağırlığı bir battaniye gibi onu sarıyordu. ve onu kundaklanmış bir bebek gibi sakinleştiriyor.

"İşte, şimdi," dedi yumuşak bir sesle. "Durum tersine döndü. Tutsak eden artık tutsaktır ve söyleyeceğimi hiç düşünmediğim diğer tüm o eğlenceli film replikleri."

Idess'in kalbi göğüs kafesine çarparken çaresizlik ve yeni bir endişe baş gösterdi. "Bırak beni gideyim."

"İstediğimde gitmeme izin verdiğin gibi mi?"

Yutkundu. "Lütfen. Kynan'ı öldüremezsin. O önemli biri."

"Evet. Benim için önemli."

"Dünya için."

"Bence dünya tek bir insan pisliği olmadan da hayatta kalabilir."

Aslında öyle olmayabilirdi ama iblislerin insanoğlunun kaderini nadiren önemseydiğini fark etmişti, o yüzden konuyu değiştirdi. "Bu sadece dünyayla ilgili değil. Onun hayatında kişisel bir çıkarım var."

Homurdandı. "Ne yani, o ölürse kanatlarını kazanamayacak mısın?" "Aynen öyle olacak."

Adam gözlerini devirdi ama kadın öylece bakınca sertleşti. "Sen ciddisin."

"Hayal bile edemezsin." Panik titremeleri ayak parmaklarından kafa derisine kadar yayıldı. Sadece bir avuç Memitim asla Yükselmemişti, ya sonsuza dek Primori'yi korumaya ya da sonsuzluğu bir insan olarak geçirmeye, tekrar tekrar doğmaya ve asla Cennet'e girememeye mahkum edilmişlerdi. Bazıları varoluştan bile yok edilmişti. Ancak bu cezalar kulağa ne kadar korkunç gelse de, bunlar onun için birincil motivasyon değildi. başarısız olmayı istemek.

Var olan en önemli insanı korumayı başaramazsa, iyi ve kötü arasındaki nihai savaş Dünya'da patlak verdiğinde tüm insanlığın, milyarlarca ruhun kaderi etkilenecekti.

Rami'ye ihaneti on iki yüz yıl boyunca ona ağır gelmişti ve her gün af dileme şansı için dua etmişti. Ama ya insan ırkına ihanet ederse? İşte affedilmeyecekti.

Yanağından aşağı sıcak ve ıslak bir şey damladı. Bir gözyaşı. Tanrım, yüzyıllardır ağlamamıştı. Rami'nin Yükseldiği günden beri. Ne olduğunu anlamadan gözyaşı bir akıntıya dönüştü ve aniden sadece burnunu çekmiyor, hatta ağlamıyordu bile. Büyük bir hıçkırıkla ağlamaya başlamıştı, titreyen hıçkırıklar ve nefes nefese kalmalar.

"Idess... sakın ol... Idess?" Lore'un elleri yüzünü çevreledi. "Hey. Sorun yok. Sakın ol, Angel. Sakın ol..."

Daha çok ağladı. Duramıyordu... Sanki yüzlerce yıldır gözyaşlarını depoluyordu ve şimdi, sonunda patlayan uykudaki bir yanardağ gibi, akışı durdurulamıyordu.

Sonra Lore'un dudakları onunkilerin üzerindeydi ve onu öpüyordu. Biri çıplak, diğeri deri kaplı başparmakları ileri geri hareket ederken, ağzı yanaklarındaki gözyaşı izlerini takip ediyordu

sanki güneş yanığı gibi hassaslaşan derisinin üzerinden geçti.

"Şşş..." Şefkatle kulağını öptü. "Her şey yolunda."

"Hayır," diye inledi, çünkü her şey yolunda olmaktan çok uzaktı.

Elleri kızın yanaklarını okşadı, çıplak başparmağı alt dudağının üzerinde tembelce gezindi. "Özür dilerim," diye mırıldandı. "Böyle şeylerle başa çıkmaya alışık değilim. Ne yapacağımı bilmiyorum. yap."

"I-" Adamın başparmağının ucu ağzına girdiğinde sözünü kesti. Düşünmedi. Düşünmek istemedi.

Dürtüsüyle ona yapıştı ve ağzının derinliklerine çekti. Gözleri karardı ve ağzı açık kaldı, böylece piercing'i parladı ve vay canına, eğer daha önce onun üzerinde gücü olduğunu düşündüyse, merhametine kaldığında, zincirlendiğinde ve serbest bırakılmaya ihtiyaç duyduğunda... şimdi ile karşılaştırıldığında hiçbir şey değildi. Bu Zaptedilmiş haldeyken onu etkileyebileceği bilgisi bir keşifti.

Şimdi tek yapması gereken öğrendiklerini tam olarak nasıl kullanacağını bulmaktı.

Paslanmış baştan çıkarma becerilerini kullanarak dilini adamın parmak eklemesinin etrafında dolaştırdı ve ardından pedini ısırdı. Ne zaman Kesik kesik bir nefes verdi, saf bir heyecan güçlü, neredeyse cinsel bir telaşla içinden fırladı. Göğüsleri sızladı, karnı çırpındı ve tamam, bunun neredeyse hiç önemi yoktu. Bir erkeğe zevk vermek kesinlikle bir afrodizyaktı.

"Seni bu kadar çok istememden nefret ediyorum." Sesi sertti, sanki böyle bir itirafta bulunmuş olmaktan da nefret ediyordu.

Gözlerini sıkarak kapattı. "Nefret etmene sevinmem kötü bir şey mi?"

"Eğer yapmasaydın bunun garip olduğunu düşünürdüm." Başparmağını kızın ağzından çekti ve elini kızın boynunun kıvrımları boyunca kaydırды. Teni avucunun altında karıncalandı ve meme uçları sert küçük boncuklara dönüştü.

Neden bu kadar anlayışlı olmak zorundaydı? Ona bağırp çağırarak, onunla kavga etmek istedi ama adam, vücudunun ne kadar gergin olduğunu, ne kadar hızlı nefes alıp veriyordu. Dili dudaklarının kenarıyla oynuyordu, minik, ıslak fiskeler. Kendi kendine onun kendisini etkilemediğini, gevşemediğini, ona açılmanın onu baştan çıkarmakla ilgili olduğunu söyledi.

Ama dudaklarını ayırırken tek düşünebildiği, koşullar ne olursa olsun böyle dokunulmanın ne kadar iyi hissettirdiğiydi.

Lore bir iniltiyle dilini kızın ağzına sokup onunkine doladı. Serin, pürüzsüz piercing ona karşı Dil, öpücüğün sert sıcaklığıyla erotik bir tezat oluşturunuyordu. Elini aralarından geçirerek kadının göğsüne götürdü, ve daha aşağı, onun uyarılması onun çekirdeği ile temas etti. Kendi iradesine rağmen, ona karşı eğildi, baskı ve sürtünmeyi ve onu sular altında bırakan ani sıcak ıslaklığı memnuniyetle karşıladı.

Parmaklarını adamın saçlarının arasından geçirecek kadar zincirlerle oynamıştı ve bunu yaptığı anda adam elektrik çarpmış gibi sarsıldı.

"Sorun ne?" diye mırıldandı onun dudaklarına karşı.

Başını kaldırarak ona göz kırptı. "Sadece..." Başını iki yana salladı. "Hiçbir şey."

"Anlat bana." Az önce onu hapsettiği ve ağılattığı düşünülürse, neden bu kadar çok bilmek istediği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Ayrıca onu yaktı.

Ama hiçbir şey söylemedi, onun yerine yüzünü boynunun ve omzunun kıvrımlarına gömdü ve onu oradan öptü. Kadın tekrar kamburunu çıkardı ve adam ona sürtünmeye başladı.
derin bir sızı.

Eli aşağıya, vücutlarının arasına indi ve çevik parmaklarının bir hareketiyle kot pantolonunu yırtarak açtı. Panik alevlendi ve kadın kaskatı kesildi.

"Lore... hayır. Yapamam."

Nasırlı avuç içi külotunun içine kayarak onu yakından kavradı ve kadın neredeyse dilini yutacaktı. "Ne yapamam?"

"Seks yapmak. Cinsel ilişki."

Yumuşak bir lanet teninde fısıldadı. Ama sonra bir parmağı kıvrımlarının arasından kaydı ve dudakları kulağını okşayarak, "Bunu yapabilir misin? Seni iyi hissettirmeme izin verir misin?"

Evet. "Hayır," diye inledi, parmak ucu klitorisine dokunduğunda nefesi kesildi.

"Yalan söylüyorsun. Bunu hissedebiliyorum."

Evet, öyleydi. Sayılır. Bunun iffet yemini ile bir ilgisi yoktu. Bu onunla ilgiliydi ve Bu adamla herhangi bir şekilde yakınlaşmanın ona ne yapacağını.

"Yapma," dedi ama bedeni ona ihanet etti ve onun dokunuşuyla sarsıldı.

"Ne yapmayayım?" Bir parmağı göbeğinin içine kayd ve neredeyse zevkten ağlayacaktı. "Bunu yapma mı?"

Artık konuşamıyordu. Nefes almak bile bir çaba haline gelmişti. Cinsel ilişki ve kendini tatmin etmek yasaktı ama ya başkalarının eliyle tatmin olmak? Yasak olduğuna şüphe yoktu ama Rami bile yeminde, muhtemelen kasıtlı olarak, özgür iradenin başınızı belaya sokmasına izin veren bir bulanıklık olduğunu kabul etmişti.

Ve Lore kesinlikle belaydı.

"Boşalmak istiyor musun?" Başka bir parmak ilkin katıldı, hassas dokusunu gerdi ve beynine neredeyse ezici bir his akışı gönderdi. "Söyle."

Dişlerini konuşamayacak kadar sıkmişti. Kıvrandı, başparmağını doğru yere getirmeye çalıştı, doğru yerden uzaklaştırmaya çalıştı - her ikisi de, çünkü bu noktada ne istediğini bilmiyordu.

Durmadı, klitorisinin ucunda küçük ileri geri hareketler yapmaya devam etti, bu da onu aklından çıkardı ve fiziksel ihtiyaçlarının düşüncelerini alt ettiği bir yere götürdü.

"Söyle," diye mırıldandı.

"Hayır," diye nefes

nefese kaldı.

"İzlemek istiyorum." Başını eğdi ve dudaklarını onunkilerin üzerinde gezdirdi. "Boşaldığını görmeyi çok istiyorum Idess. İzin ver."

Bunu istiyordu. Ona istediğini vermek baştan çıkarmanın bir parçasıydı, değil mi? Zincirlenmiş ve çaresizdi ve kurtulmak için ne gerekiyorsa yaparsa suçlanamazdı

ve Kynan'ı korumak. Ayrıca, Lore Primori'ydi ve sorumluluğunun istediği bir şeyi reddederek Memitim/Primori ilişkisine ihanet edemezdi.

Gerekçeleri acınacak kadar zayıftı ama sahip olduğu tek şey buydu ve bunun için açlık çekiyordu ve umutsuzca "Evet!" diye bağırdı.

Gülümsemesi ilkel bir erkek zaferiydi. Parmakları öfkeli, derin bir pompalama ritmine başladı ve başparmağı daireler çizip süpürdü. Bunu deneyimlemeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki, her şey yeni ve harikulade geliyordu ve şimdiye kadar yaptığı en iyi tam seksin bu kadar iyi olmadığından kesinlikle emindi.

Lore bir parmak daha ekledi, başparmağıyla baskıyı artırdı ve vücudu çılgına döndü, patlarken çırpındı. Renkler göz kapaklarının arkasında bir kaleydoskop gibi dönüyordu, Elleri sihrini konuştururken onu kendinden geçiriyordu. Kadını yavaş yavaş daha hafif vuruşlarla aşağı indirdi, ta ki sonunda yeniden nefes alıp görebilene kadar.

"Çok güzel," diye fısıldadı. Yarı kapaklı bakışları niyetli, huşu içinde ve öylesine açlık doluydu ki, vücudu anında yeniden canlandı. "Tanrım, sen-" Bir irkilmeye sözünü kesti. Banyoya bakarken koyu renk gözlerinde küçük kıpkırmızı noktalar belirdi.

"Ben... Ben-" Yutkundu ve tekrar konuştuğunda sesi o kadar derin ve çakıllıydı ki kadın bunu içinde hissetti, sanki bu ton bir kadını penetrasyona hazırlamak içindi.

"Mahremiyete... ihtiyacım var." Ellerini ve dizlerini onun üzerine doğru itti.

"Hayır. Lütfen. Kal." Şaşırtıcı bir şekilde durdu. "Ben... Ben izlemek istiyorum." Yalnız kalmak istemiyorum. Yalnızlık düşünmek için zaman demektir. Ve pişmanlık.

Pantolonunun fermuarını açarken göğsünden alçak bir onay hırıltısı yükseldi.

Lore bunu yapmak üzere olduğuna inanamıyordu. O asla cinsel takıntıları yoktu - seksin partnerlerini öldürme eğiliminde olduğu gerçeği dışında, ama yine de. Daha önce hiç kimsenin önünde otuz bir çekmemişti. Idess'in isteği onu çok tahrik etmiş olsa da, fermuarını açarken elleri titriyordu.

Belki de takıntıları vardı.

"Kahretsin," diye homurdandı. "Yapamam." Yataktan kalkmaya başladı. "Lütfen?" Idess orada uzanmış, yayılmış, rahatlamış ve doymuştu, Ondan yayılan seks kokusu libidosunu mahvediyordu.

Onun içinde olmak istiyordu, karanlık bir banyoda bir sapık gibi kendine dokunmak değil, o sadece bir metre uzağındayken. Ama aynı zamanda bir kadının önünde bu kadar... cinsel... olma deneyimi de yoktu. Oh, küstahlığın dibine vurmuştu ve Aşırı aktif erkek içgüdüleri içinde kükrüyordu ama bağlı bir dişi onu izlerken kendini okşamanın yapabileceği bir şey olduğundan da emin değildi.

"Utaniyor musun?" Kadının sesindeki şaşkınlık, zaten parçalanmış olan kontrolünü iyice sarsmıştı.

"Ben lanet bir bakire değilim."

"Çok fazla kadınla birlikte olmadın, değil mi?"

İşte bu çok aşağılayıcıydı. Bazılarıyla birlikte olmuştu. Sadece hiçbirisiyle bir kereden fazla birlikte olmamıştı. Ve birlikte olduklarının hepsi de anlık hazlarla ilgiliydi -oyun zamanı olmadan girip çıkıyorlardı. Gerçek bir dokunuş yok.

Bağlantı yok.

Bu... bu bir bağlantı olabilirdi. Neden ya da nasıl olduğunu bilmiyordu ama olacaktı. Sadece hissetti. Ve bu kadın için bir şey hissetmek kötü olurdu. Bunu biliyordu.

"Sorun değil," dedi yumuşak bir sesle. "Cevap vermek zorunda değilsin. Ve eğer istemiyorsan kalmak zorunda da değilsin."

Ona bu kadar iyi davranması, duygularıyla bu kadar ilgilenmesi onu çok kızdırmıştı. O sadece Onu zincire vurmuştu, ona istediği her şeyi yapabilirdi... Kötü bir küfür savurarak, derisinin altında ve taşaklarında basınç artarken bile ereksiyonunu düzeltti. "Neden? Neden izlemek istiyorsun?"

"Çünkü," dedi boğuk bir sesle, "sen de güzelsin."

Kalbi onun sözlerine takıldı ve içinden bir sıcaklık yayıldı. Daha önce hiç kimse ona böyle iltifat etmemişti, böylesine... saygıyla.

Çekincelerini acımasızca bir kenara iterek çıplak eliyle shaftını kavradı. Onun yumuşak nefes alışını duydu, bir şekilde onu daha fazla tahrik eden küçük bir aksama hiçbir şey olmamıştı. Karnı sıkıştı ve Nefes almakta zorlanıyordu ve kahretsin, onu seyretmek... hiç beklemediği kadar tahrik ediciydi. Artık gücü Bracken Kelepçeleri tarafından kontrol altına alınmadığına göre, endişelenmesi gereken tek şey boşalırken sağ kolunu ondan uzak tutmaktı.

"Gördün mü?" Sesi boğuk çıkıyordu. "O kadar da zor değil, değil mi?"

"Ah, çok zor," diye mırıldandı ve dudakları bir gülümsemeye kıvrıldı.

"Ve büyük."

Aleti bu iltifattan mutlu olmuş gibi titriyordu. Lanet şey, onun yaptığııı yaptığını fark edemeyecek kadar aptaldı - tutsak edenin gözüne girmek için kibarlık yapıyordu. Söyledikleri doğru olmadığından değil.

"Çok güzel şeyler söylüyorsun."

Artık tamamen rahattı, çıplak elini aşağı yukarı gezdiriyor, vuruşların hızını ya da uzunluğunu değıştirmekten hoşlanıyordu. göz kapaklarının ağırlaşmasına neden olur ya da daha da değıştirip yumruğunu başının etrafında döndürdüğünde ağzı tamamen açılırdı. Ve İsa, ne zaman avucunun içiyle kapağı ovuşturduğunda, kadın dudaklarını yaladı.

Cesaretleterek daha da yaklaştı ve sikini göstererek onu kızdırdı. "Bundan hoşlanıyorsun, değil mi?" Kızın gözleri onunkilere kaydı. "Bana ne yapmamı istediğini söyle." Kızın ağzından bir şey çıkmayınca gülümsedi ve okşamayı bıraktı. "Sorun nedir? Utanıyor musun?"

Rom rengindeki o muhteşem derinliklerde öfke ve beraberinde savaşın ışığı kıvılcımlandı. Acayip sıcak.

"Vur." Sesinde hafif bir titreme olmasaydı komut daha etkili olabilirdi, ama emrettiği gibi yaptı. Yavaşça.

"Nasıl yani?"

"Daha hızlı."

Bir iniltiyi bastırarak hızını artırdı ama çok fazla değil.

"Daha hızlı dedim. Ve... ve elin tepedeyken yaptığın o kıvrımlı şeyi yap."

Orgazmını bastırmakla meşgul olmasaydı, sesindeki sevimli hiddete gülecekti. Terleme
Dişlerini sıkıp artan baskı karşısında nefes nefese kalırken alnında boncuklar oluşmuştu.

"Dur," dedi ve lanet olsun ona, itaat edecek kontrolü zar zor bulabildi. "Elini aşağı kaydır. Taşaklarına..." Pembe lekeler yanaklarını renklendirdi. Güçlü ve seksiydi ama yine de "taşaklar" kelimesi kızarmasına neden olmuştu.

Lore buna bayıldı.

Avucunu yavaşça sikinin üzerinde gezdirdi. Kesesine ulaştığında siki ağrıyordu. "Şimdi ne olacak?"

"Ovala onları," dedi nefes nefese. "Sanki bir kadın yapıyormuş gibi davran."

Gözlerini kapatarak lanet okudu, çünkü bunu yapmak çok kolaydı.

Sanki sıcak avuçları onu kavırıyor, daha önce yaptığı gibi taşaklarını parmaklarının arasında nazikçe yuvarlıyordu. Bir dakika boyunca oynamasını sağladı ve tam daha fazlasını yapmasına izin vermesi için ona yalvaracakken, "Şimdi. Kendini boşalt." dedi. Sesi tehlikeli bir şekilde alçaldı. Baştan çıkarıcı bir şekilde. "Benim üzerime."

Şaşkınlık içinden fırladı ve doruk noktası hemen ardından geldi, sözleri nükleer hale gelen zincirleme bir reaksiyonu ateşledi. Öne düşüp sağ kolunu desteklemek için zar zor zaman bulabildi ve kolunu kadının dokunuş menziline uzak tuttu.

Tohumunu onun sert, düz karın kaslarına pompaladı. Onun vizyonu gitti

zevk, duyma da dahil olmak üzere birkaç duyusuna kısa devre yaptırdığı için tamamen çevrimdışı oldu, çünkü Idess'in konuşuyordu ama ne söylediği hakkında hiçbir fikri yoktu. O

sadece

Çünkü sesi bir afrodizyaktı ve orgazmı devam etti...

Sonunda, titreyen kolu ağırlığının altında çökmekle tehdit ederken, sona erdi. Başı dönüyor ve nefesi boğazında ateş gibi hissediyordu. Gözlerini açtı ve Idess'in gözleriyle karşılaştı.

"Çok kıskandım," diye fısıldadı ve adam gözlerini

kırpıştırdı. "Neyi?"

Başı yastığın üzerine düştü ve o güne kadar gördüğü en hüznü gözlerle tavana baktı. "Sen çok Yaşıyorsun, Lore. İçinde ateş var. Tek istediğim bu hayatla işimin bitmesi iken, sende yaşama arzusu var."

Alışılmadık bir duygu Lore'un boğazını tıkayarak nefesini kesti. Yaşama arzusu mu? Kendi hayatı umurunda bile değildi. Önemseydiği tek şey Sin'di ve onun bir daha asla sahiplenilmek zorunda kalmamasını sağlamaktı. Bu gerçekleşene kadar, dayanmak zorundaydı. Kardeşlerinin tam bir pislik olmamasını ve onları tanımasını ummasının nedenlerinden biri de oydu. Ona bakacak birine ihtiyacı vardı.

Lore'dan daha iyi biri.

"Beni kıskanma," diye mırıldandı. "Benimle ilgili kıskanacağın hiçbir şey yok. Ben berbat bir insanım."

Dudaklarında bir gülümseme titredi. "Seçimleriniz korkunç ama korkunç bir insan kız kardeşinizi sizin sevdiğiniz gibi sevmez."

Buna inanmamıştı, hem de hiç. Ama garip bir şekilde Idess bir konuda haklıydı. Yaşıyordu - en azından şimdi yaşıyordu. Onu soğuk bir katile dönüştüren geçiş sürecinden geçtiğinden beri ilk kez bir kıvılcım hissetmişti. Idess'le olan şakalaşmaları ona enerji veriyordu. Savaşları ona meydan okuyordu. Seks onu heyecanlandırıyordu. Elbette, bunların hiçbirisi daha önce olmamıştı.

İdeal koşullar altında, ama Kynan için kafa kafaya vermeselerdi aralarındaki ilişkinin nasıl olacağını merak ediyordu.

Ve eğer zincirlenmemiş olsaydı.

Çılgınca bir kahkahayı bastırdı, çünkü bunların hepsi bir rüyaydı ve o asla bir hayalperest olmamıştı. Ayrıca, Kynan öldüğünde, Lore kardeşlerinin -ya da Idess'in- onun bir daha asla rüya görmemesini sağlayacağını düşündü.

Aklı başında kim iblisler için bir tıbbi tesis inşa eder ki? Bu, Rariel'in Underworld General'ı duyduğu günden beri sorduğu bir soruydu ve Harrowgate'in UGH sembolünü ararken aslında bunu merak ettiğini fark etti.

UGH. Birinin hastaneye isim verirken sergilediği öngörü yoksunluğuna kıkırdamak zorunda kaldı. Moron.

Bu oraya altıncı gidişi olacaktı ama ilk beş seferinde Harrowgate'ten dışarı adımını bile atmamıştı. Sadece kapıyı açmış, Roag'un çıkmasına ya da girmesine izin vermiş ve yoluna devam etmişti. Görünüşe göre, Roag'ın kardeşinin ona yüklediği lanet, buruşuk iblisi sadece Çoğu kişi için görünmezdi, ancak Harrowgate veya kapılar gibi nesneleri manipüle etme yeteneği yoktu, bu da seyahati zorlaştırıyordu.

Zavallı adam. Bir kardeş tarafından ihanete uğramak insanın yaşayabileceği en büyük acıydı ve Rariel bunu ilk elden biliyordu.

Rariel'e ruhlar kadar katı olmayan, şeffaf bir hayalet gibi görünen Roag'a sempatik bir bakış attı. Ve ruhların aksine, Roag'ın Rariel'le tek iletişimi telepatik olarak gerçekleşiyordu.

"Hazır mısın?" Rariel sordu. Evet,

hazırım.

Rariel beklentiyle hastane glifine dokundu. Bu sefer yolcusunu teslim edecek ve takılacaktı. Gözlemle. Olay örgüsü.

Kapı açıldı ve dışarı çıktı. Acil servis kalabalıktı ama bunu başka birinin görebileceğinden şüpheliydi.

Etrafta dolaşan insanların çoğu hayaletlerdi ve Roag hastaneye girdiğinde bu ruhlar çılgına döndü. Bazıları kaçtı, Bazıları sinmiş, bazıları olduğu yerde durmuş ve Rariel ellerini kulaklarına tıkamak isteyene kadar feryat etmişti.

Rariel'in görünmez arkadaşı hayaletleri korkuttu ve acil servisteki canlı varlıklar bile aniden tedirgin oldu.

Önlük giymiş bir kadın vampir ona yaklaştı. "Yardıma ihtiyacınız var mı?"

Roag çığlık atan hayaletlerden birine kelimenin tam anlamıyla saldırırken Rariel, "Hayır," dedi. Ruhlarla ilgili eğlenceli şey de buydu. Onları parçalayabilir, akıl almaz acılar çektirebilirdiniz ama yine de ölmezlerdi. "Ben sadece izlemek için buradayım."

"Sen bilirsin, sürüngen." Vampir uzaklaştı ve o Bekleme Alanı tabelasının altına yerleşti. Uzaktan, tiz ve öfkeli sesler duydu ve başka bir yönden bir şey çığlık attı. Ruhlar hâlâ çıldırmış, feryat ediyor ve duvarları dövmek.

Yakınlarda, plastik kaplı bir kanepenin sağ tarafında, iki kadın üç bebeği yanlarına topladı. Kahverengi saçlı, güzel kadın

şampanya gözleri kurt gibi bir hırıltı çıkardı. Kızıl saçlı, daha sert görünümlü kadın, yeşil savaşı gözleri tetikte, belindeki kının içindeki kılıcın kabzasını okşuyordu.

Roag onları görür görmez, acil servisteki herkesi etkileyen bir sarsıntı dalgasıyla öfkesini kusmaya başladı. Personel ve hastalar adım atamadı, ekipmanlarını düşürdü, üşümüş gibi birbirlerine sarıldı.

Roag küçük gruba doğru ilerledi, gözlerinde cinayet vardı. Ah, evet... dişiler Sem eşleriydi ve üçüzler de Sem yavrularıydı. Bu aile Roag'un kardeşlerinin ailesiydi. yok edilmek istendi. Ve ilginçtir ki, bebeklerden biri onu görmüş gibiydi. Roag gülümsedi... en azından dudaklarının kıvrımı gülümsemeye benziyordu. Omuz hizasında siyah saçları olan iri bir Sem'e dönüştü.

Küçük olan elini Roag'a doğru uzattı. Roag ailenin etrafında döndü ve bebek annesinin kollarında kıvranarak Roag'a ulaşmaya çalışırken onu izledi.

"Rade, sakın ol," dedi dişi, bebeği kendine doğru daha sıkı tutarak.

Roag Rariel'e bir sırtış fırlattı ve Rariel'in midesi bulandı. Kötü olabilirdi, kendi çapında hasta bir herifti ama herhangi bir türün gençlerine işkence etmek hoşuna giden bir şey değildi.

Ama Roag'ın düşünceleri onunkilerle birleşince rahatladı. İşkence etmek zorunda kalmayacaktı. Sadece öldürecekti.

On bir

"Kynan, lütfen. Hastanede benimle kal. Burada güvendesin."

Kynan Morgan karısını inkar etmekte zorlanıyordu ama hayatının büyük bir bölümünde orduda ve Aegis'te askerlik yapmıştı ve düşmandan saklanmak onun doğasında yoktu.

Düşman ne kadar sıklıkla en iyi arkadaşınızın kardeşi oluyordu?

Kollarını Gem'e doladı, Gem'in yumuşak törpüsü Mor önlüğünün deri ceketine değmesi rahatlatıcı bir sestti. Ona sarılmayı seviyordu, bir zamanlar aptalca bir şekilde onunla hiçbir şey yapmak istemediğine inanamıyordu.

"İyi olacağım," diye mırıldandı saçlarına. "Dokunulmaz olmadan önce bile iblislerle savaşıyordum ve ölümsüz." Ve soy ağacında bir melek olduğunu öğrenmeden önce.

"Umurumda değil." Huysuz bir şekilde başını salladı ve geri adım attı, elleri kalçalarında. "Daha önce peşinde hiç eğitilmiş bir katil olmamıştı."

"Etrafım Muhafızlarla çevrili olacak Gem. Tayla vardiyada olduğun süre boyunca benimle olacak. Kız kardeşin asla bana bir şey olmaz."

Gem menekşe rengi bir örgüyü çekiştirdi. "Biliyorum. Ama ya-"

"Şşş." İki parmağını dudaklarına bastırdı. "Söz veriyorum iyi olacağım. Benim de beni izleyen bir meleğim var."

Onun elini kavradı. "Hepsinin sana göz kulak olması gerekirdi. Bunu yapamamaları çok aptalca."

O da öyle düşünüyordu. Reaver, Serena'nın tılsımın koruyucusu olduğu dönemde durumu açıklamıştı, Heofon ve

O zaman bile Kynan insan iradesine karışılmaz saçmalığına saçmalık demek zorunda kalmıştı. En azından Primori statüsü - her neyse o - karışmama kuralını biraz aşmıştı.

Yine de Gem'in endişesini anlıyordu; boynundaki zincir hayal bile edilemeyecek bir yıkımın anahtarını taşıyordu ve geçen ay yaşananlar sayesinde bu sır olması gerektiği kadar gizli değildi. Bu onu bir hedef haline getirmişti ve Lore'un melek olmayan tek kişi olduğunu kimin bilebileceğini merak etmekten kendini alamıyordu. onu kim öldürebilirdi. Kynan'ın dirilişinde ve kolye ile ölümsüzlük tılsımının hediye edilmesinde sadece bir avuç insan hazır bulunmuştu ve Sem kardeşlerin Muhafızlardan daha fazla konuşmasına imkân yoktu. Muhtemelen. Aegis'teki herkes mutlu değildi. Tay ve Ky'nin hâlâ Muhafız olduğu ve ikisinin de hâlâ bu olayın sonuçlarıyla uğraştığı gerçeğiyle ilgili.

Gem'in yeşil gözleri onun parmak eklemlerini öperken sıvıya dönüştü. "Sadece dikkatli ol."

"Her zaman." Yolda bir bebeği vardı, büyülenmiş olarak doğacaktı - ölümsüzlük hediyesini bu şekilde alan ilk bebek - ve onun yükseltmek için. Ve daha fazlasını yapmak için. Gem büyük bir aile istiyordu, o da öyle.

Ancak büyük ailesine sahip olmak için, ona yönelik tehditle başa çıkması gerekiyordu.

Lore.

Bağırsakları düğümlendi. Sem kardeşlere çok şey borçluydu. Ona bir iş, bir eş, bir hayat vermişlerdi. Ama daha tanımaya bile fırsat bulamadıkları kardeşlerini gözünü kırpmadan ortadan kaldırabilirdi.

Tayla'ya söylememiş olmasına rağmen, Sigil'in her üyesine gezegeni iblis için araştırmak üzere kaynaklarını kullandırdı.

Eidolon, Lore'u Kynan'dan önce bulması için dua etse iyi olurdu. "O kesinlikle bizim kardeşimiz, Shade."

Eidolon telefonda konuşurken DNA raporuna baktı. Bu çılgıncaydı. Gerçek dışı. Doğruluğundan emin olmak ve kimsenin raporla oynamadığını teyit etmek için testi iki kez yaptırmıştı, ancak kalbinin derinliklerinde dünden beri bunu biliyordu.

Sin hasta odalarından birinde yatağa oturmuş, ayaklarını sallayarak onu bekliyordu. Odanın penceresinden duvardaki anatomi posterlerine bakarken küçük ve masum görünüyordu. Söylediği gibi geri gelmişti ama Eidolon'un, öldürdüğü wargla ilgili otopsi raporunu aldıktan sonra burada kalmayacağından hiç şüphesi yoktu. Idess'le gergin bir yüzleşme yaşamış olması dışında Lore hakkında yeni ve yararlı bir bilgisi yoktu ve Eidolon endişelenmeye başlamıştı.

Daha da kötüsü, dört personeli kavga ettikleri için, üç personeli de görevi ihmal ettikleri için uzaklaştırmak zorunda kalmıştı, bugün bir hasta, bir hemşirenin yanlışlıkla ölümcül dozda ilaç enjekte etmesi sonucu ölmüştü ve şimdi de ölen Mamu'nun ailesi tüm personeli fiziksel zarar vermekle tehdit ediyordu. Üstüne üstlük, başta Shade olmak üzere kardeşleriyle arasındaki gerilim hâlâ devam ediyordu.

Bunca zaman kardeşleriyle birlikte sıfırdan inşa ettikleri hastaneyle gurur duymuştu ve evet, UG inanılmaz bir başarıydı. Ama şimdi kalbi, yani sakinleri hastaydı ve bunun kendi hatası olduğunu, onları bir şekilde ihmal ettiğini düşünmeden edemiyordu. Çalışanları işten uzaklaştırarak altta yatan hastalık yerine bireysel semptomları tedavi ediyordu ama bu noktada tek seçeneği bandaj yapıştırmaktı.

"E," dedi Shade, sesi ambulans motorunun sesiyle bastırılmıştı, "bu çok ürkütücü. Umarım sevgili yaşlı babamızın bizim için başka sürprizleri yoktur. Yarı keçiler, köpek çocuklar..."

"Biliyorum." Eidolon kendisine yeni katılmış olan Tayla'ya baktı. "Bak, gitmem gerek. Runa seni bekliyor. Wraith bir şeytan çıkarıcıyla birlikte her an burada olabilir."

Hayaletlerden kurtulmanın hastane personelini rahatsız eden sorunları sona erdireceğini umuyordu ama öyle olsa bile bu, çalışanlarını etkileyebilecek tüm potansiyel sorunları göz önünde bulundurmadaki başarısızlığının bir örneğiydi. Acil bir durum ortaya çıkana kadar beklemek yerine önleyici tıp uygulamalıydı.

Bunun olacağını uzun zaman önce görmesi gerekirdi ama neden şimdi olduğunu merak ediyordu.

"Güzel. Beş dakika içinde orada olacağım." Shade durakladı. "Başka bir warg getiriyorum."

Eidolon'un midesi ayaklarına doğru kaydı.

"Hastalıklı mı?" "Öyle görünüyor. İlk ikisiyle aynı belirtiler."

İlk ikisi. Ölmüş olan. Görünüşe göre, bir Sin vardı Hastalıklı, gizemli rahatsızlığını ilk wargdan birkaç saat sonra gelen bir başkasına bulaştırmıştı. Eğer Shade'in hastası da aynı belirtilerle hastaysa olası bir salgına bakıyordu. Eidolon Sin'e ikinci wargdan bahsetmemişti ama birkaç dakika önce daha fazla analiz etmek için ondan kan.

"Runa'ya ofisime gitmesini söyle," dedi Shade. "Onu ve çocukları bu hastanın yakınında istemiyorum."

E, "Tamamdır," dedi ama Shade telefonu çoktan kapatmıştı.

Eidolon telefonunu kapattı, Runa'nın mesajını iletmek için triyaj masasını aradı ve sonra tekrar DNA raporuna baktı. "Bu çok boktan bir durum."

Tayla rapora bir göz attı. "Ne oldu? Şirine mi?"

"Ne?"

"Şirine." Tayla gözlerini devirdi. "Sen hiç çizgi film izlemedin, değil mi?"

Wraith köşeden döndü, deri pardösüsü botlarının etrafında uçuşuyordu. Tay'e sırlıslıkam bir bakış fırlattı. Sempatı. "E çizgi film izlemek için fazla kolalı. Stewie'ye böyle bir şey olmayacak. O zaten The Simpsonlar."

"O daha üç haftalık!" Tayla öfkeyle Wraith'e baktı.

"Neredeyse dört."

Tayla ofladı. "Aman Tanrım. Bir çocuk yetiştirdiğine inanamıyorum. Çocuk Koruma Hizmetleri'nin bir tür iblis muadili yok mu?"

"Hey." Wraith kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Bir çocuğu mahvetmeye herkes kadar benim de hakkım var. Peki neler oluyor?"

Eidolon'un hiçbir fikri yoktu, çünkü Simpsonlar'ı hiç izlememişti ve Wraith'in oğlu Stewie, adını Eidolon'un izlemediği başka bir çizgi filmdeki cehennem çocuğundan almıştı.

Neyse ki, çocuğun düzgün bir iblis adı da vardı, ama Wraith ve arkadaşı Serena, onun bir iblis adına ihtiyacı olduğunu düşünüyor gibiydiler.

Talon'a dönüşme zamanı gelmişti, o yüzden şimdilik Stewie'ydi. Her halükârda, bu konuşma ya Eidolon'un boyunu çok aşıyordu ya da ona göre değildi. O ikincisini seçecekti.

Tayla nefesinin altından küfretti. "Ben de tam Eidolon'a Sin'in bir Şirine olduğunu açıklıyordum."

Wraith, Shade, E ve Lore'unkilerden çok farklı olan mavi gözleriyle Sin'i incelemek için iri vücudunu salladı. Sin'inkiler de öyle. "Hayır. Şirine çok daha seksi."

"Şirine de neyin nesi?" Eidolon artık cidden sinirlenmeye başlamıştı.

"Şirinler diye bir çizgi film var," diye açıkladı Tayla yavaşça, sanki burada çocuk olan Eidolon'muş gibi. "Onlar bu küçük mavi insanlar, ve hepsi erkek. Ama bir gün bir dişi ortaya çıkıyor. Var olmaması gerekiyor ama var."

Eidolon bir an için bunu düşündü. "Oraya nasıl geldi?"

"Onu Gargamel adında kötü bir büyücü yaptı," dedi Tayla. "Laboratuvar gibi bir yerde."

"Yani Sin'i kötü bir büyücünün yarattığını mı söylüyorsunuz?"

"Tabii ki hayır, şapşal. Ben sadece onun bir Şirine olduğunu söylüyorum. Erkekler arasında yalnız bir dişi."

Eidolon kaşlarını çattı. "Şirine erkeklerle çiftleşt mi?"

"Dostum." Wraith yüzünü buruşturdu. "Bu bir çizgi film."

"O zaman neden bundan bahsediyoruz?" Eidolon sordu ve Wraith ile Tayla onun umutsuz bir vaka olduğunu söyleyen bakışlar attılar. "Wraith, bir şeytan çıkarıcı buldun mu?"

Wraith sarı saçlarını yüzünden geriye doğru itti. "Evet. Garip biri. Bir şeyler hissetmesi için onu acil serviste bıraktım."

"Güzel. Hemen işe başlamasını sağlayacağım. Eğer ihtiyacı olan her şeyi onun için almanı istiyorum." Hastanenin iblis tıbbına özgü geleneksel olmayan malzeme tedarikçisi olarak, bir şeytan kovucunun ihtiyaçlarıyla ilgilenmek Wraith'in görev tanımına giriyordu.

"Sorun değil." Wraith çenesini Sin'e doğru salladı. "Lore'u buldu mu?"

Lore'un adının anılmasıyla ani bir gerginlik oluştu. "Hayır."

"Umarım ölmemiştir," dedi Wraith, Eidolon'u ürküterek. Kardeşi elini ceketinin cebine soktu, muhtemelen bir silah arıyordu. "Eğer öldürülmesi gerekiyorsa, bu onuru biz kazanmalıyız."

Tamam, evet. Bu daha iyiydi. "Wraith-

"Ne?" Wraith'in sesindeki meydan okuma Eidolon'un geri adım atmasına neden oldu. Kardeşiyle burun buruna gelmekten korktuğundan değil, ama Wraith'in istediği tam olarak buydu ve Eidolon ona bu zevki tattırmayacaktı. Son zamanlarda aralarında çok fazla kavga olmuştu.

"Hiçbir şey. Sadece Kynan'ın çok fazla desteği olduğundan emin olun. Eğer peşinden bir suikastçı gönderildiyse, daha fazlası da olabilir."

"Kynan, tüm bu olanlardan beri koruyucusuz kalmadı. başladı," dedi Tayla. "Aslında, onunla kalma sırası bende. Gitmem gerekiyor."

"Dikkatli ol."

"Bunu yaparsam hiç eğlenceli olmaz." Onu öptü ve gitti ve Eidolon ona hayran olmak için çok ihtiyaç duyduğu bir anı yakaladı
sallanan geri çekilme.

Wraith Tayla'nın ardından baktı ama farklı nedenlerle. "Aegis tüm bunlar hakkında ne düşünüyor?"

Eidolon bakışlarını kardeşine çevirerek, "Onlar da bizim bildiğimizden fazlasını bilmiyorlar," diye cevap verdi.
"Kynan kendisine bir suikast düzenlendiğini bildiklerini söyledi, bu yüzden düşmüş meleklerle savaşmaya hazırlar ama bu işin arkasında kimin olduğunu bilmiyorlar."

"Biliyor musun," diye mırıldandı Wraith, "tüm insanlardan nefret ettiğimiz ve ne olduğunu umursamadığımız zamanlarda hayat çok daha kolaydı.
hepsinin başına geldi." Güldü. "Tamam, bunu yüzüm kızarmadan söyleyemezdim. Yine de umurumda değil."

Bu tam olarak doğru değildi - Wraith Kynan'ı arkadaşı ve kardeşi olarak görüyordu ve bir de Serena henüz insanken ona aşık olduğu gerçeği vardı. Ve aynı zamanda Aegis'in Sigil'inin bir üyesi olan insan bir kayınpederi vardı. Wraith etrafında döndü. "Serena'yı görmeye gidiyorum.
Exorcist Dude'un bir şeye ihtiyacı olursa, Serena ve cehennem zebanilerinin yanına gidiyorum."

Koşarak uzaklaştı, kardeşleri köşeyi dönerken neredeyse Shade ile çarpışıyordu.

"Ateş nerede?" Shade arkasından bağırdı ama Wraith devam etti. Başını sallayan Shade, Eidolon'un önünde durdu. "Neler oluyor?"

"Güneş doğdu."

Shade anlayışla başını salladı. Artık bir vampir olan Wraith'in eşi, gün ışığında evlerinde kapana kısılmıştı.

Wraith onu korumasız bırakmaktan hoşlanmıyordu. Tamamen çaresiz olduğundan değil. Mahzenlerinden Harrowgates yakınlarındaki çıkışları olan bir labirent mağaraya açılan bir yeraltı tüneli inşa ettirmişti ve bir ay içinde bir tanesi doğrudan hastaneye ulaşacaktı.

"Warg nasıl?" E sordu.

"İyi değil. Shakvhan onun üzerinde çalışıyor ama beş dakika daha dayanırsa şanslı sayılır."

"Lanet olsun." Eidolon elini saçlarının arasından geçirdi. "Ben daha fazla olması ihtimaline karşı bir izolasyon odası kuracağız. Bir sonraki duyuruya kadar tüm warg personelinin acil servisten ve tüm warg hastalarından uzak durmasını istiyorum."

"Ve warg sağlık görevlilerime kurtadamların dahil olduğu herhangi bir çağrıya cevap vermelerinin yasaklandığını bildireceğim." Gölgeler Shade'in neredeyse siyah gözlerinde canlandı ve öfkeyle kıvranmaya başladı. "Şu anda ihtiyacımız olan son şey buydu."

"Hayalet sorunu yakında çözülecek, böylece bu sorun da ortadan kalkmış olacak."

"Güzel. Bu sabah iki ambulansın da lastikleri patlamıştı."

Eidolon hayal kırıklığı içinde homurdandı. "Ve solunum cihazı kapatıldığı için neredeyse bir hastayı daha kaybediyorduk."

"Hayaletlerden nefret ederim-" Shade, Sin'i görünce sözünü kesti, hala

Yatakta oturmuş, tıbbi bir metni karıştırıyordu. Yutkundu ve gözlerindeki gölgeler yatıştı. "Bu... o mu?"

Eidolon başını eğdi. "Bir süredir bekliyor. Evraklarını almam gerekiyor."

"Sanırım gidip merhaba demeliyim."

"Bu Lore'u rahat bırakmaya istekli olduğunuz anlamına mı geliyor?"

Gölge ters ters baktı. "Bunu anlasan da anlamasan da Ky'yi korumak için yapmam gerekeni yapacağım."

"Tanrılar, Shade! Anlamadığımdan değil-"

Shade elinin umursamaz bir hareketiyle onun sözünü kesti ve Sin'in beklediği odaya doğru ilerlemeye başladı. E elini koluna koyarak onu durdurdu.

"Shade. O... o senin alışık olduğun gibi biri değil."

Shade bir an için şaşkın görünüyordu ama yavaş yavaş ifadesi değişti. "O Skulk değil demek istiyorsun."

Shade tüm Umber kardeşlerine son derece bağlıydı ama diğerlerinin öldüğü bir katliamdan kurtulan tek kişi olarak Skulk onun için özeldi. Şimdi Shade'in içinde E'nin bu yeni dişiyle doldurmaya çalışacağından korktuğu bir boşluk vardı ve Sin yeni kardeşleriyle hiçbir şey yapmak istemiyor gibiydi.

"Sadece fazla bir şey

beklemeyin." On iki

Sin, müdürün odasında ailesini bekleyen küçük bir çocuk gibi ayaklarını yatağın kenarında ileri geri salladı. Bunun nasıl bir his olduğunu bildiğinden değil. O ve Lore evde, üç R'den çok fiziksel emeğe önem veren büyükanne ve büyükbabaları tarafından eğitilmişlerdi.

Peki Eidolon'u bu kadar bekleten neydi? Otopsi için gelmişti ve adam onu bekletmişti.

saatine baktı, kahrolası bir saat. Pratikte vardı
Tıbbi Parazitoloji'nin tüm cildini ezberledim ve... eww.

Bunun için zamanı yoktu. Bir planı vardı ve onu uygulamaya koyması gerekiyordu.

Deth hâlâ Lore'un yaşam gücünü hissediyordu, bu da Idess'in yalan söylemediği anlamına geliyordu. Lore yaşıyordu. Bu yüzden Gargantua hançeriyle meleği yaralamaya çalışmak yerine, onu bir suikastçının gizli silahıyla işaretleyecekti. Bir izleyici el bombası, Bir kez patladığında, yirmi metre içindeki her şeyi kolayca takip edilebilen bir maddeyle kirletiyordu. Onları dengesiz, tehlikeli ve eğitimsiz ellerde genellikle güvenilmez kılan sınırlamalar ve püf noktaları vardı ama Sin bir uzmandı ve el bombalarından birinde hiçbir şey ters gitmemiştir. Hayır, en büyük zorluk malzemeleri bulmak ve bu şeyi bir araya getirmektir.

İşini bitirdikten sonra şeytan saatine kadar sakinleşmesi gerekecekti ki bunu söylemek yapmaktan daha kolaydı. Lore'un aksine Sin hiçbir zaman sabırlı olmamıştı. Ağabeyi iyi bir keskin nişancı olabilirdi, mükemmel, cerrahi bir atış yapmak için günlerce bekleyebilirdi; Sin ise tüm silahları ateşleyerek bir duruma saldırmayı, herkesi biçmeyi ve Tanrı ile Şeytan'ın ruhları ayırmasına izin vermeyi tercih ederdi.

Beklemekten yorulunca yataktan atladı. Gerekirse Eidolon'u avlayacaktı. O ulaşmadan kapı açıldı ve siyah sağlık görevlisi üniforması giymiş bir Seminus içeri girdi. Koyu renk saçları, sert ifadesi ve geniş omuzlarıyla Eidolon ve Lore karışımı bir tipe benziyordu.

"Sen başka bir kardeş olmalısın," diye mırıldandı.

"Shade."

"Harika. Tanıştığımıza memnun oldum. Şimdi, sakıncası yoksa, gitmem gerekiyor."

Biraz şaşırmış gibiydi ama kapıyı kapatırken yüz ifadesi kapandı. "Eidolon bir dakika içinde burada olacak. Beklediğiniz raporu almaya gitti."

Sinirli bir nefes verdi. "Zaten bir saattir bekliyorum."

"Başa çıkması gereken bazı acil durumlar vardı ama şimdi anlayacak. Gerçekten."

"Peki." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve ona baktı.

O da ona baktı.

"Eee?" diye tersledi. "Bütün gün orada mı duracaksın? Gitmen gereken bir yer yok mu?"

"Görevden yeni geldim." Gömleğinin cebini karıştırdı ve bir paket sakız çıkardı. "Buluşmamız gerektiğini düşündüm."

Sin kapıyı işaret etti. "'Tamam. Tanıştık. Güle güle." Shade ne yapacağını şaşırmış görünüyordu. "Neden hâlâ gitmedin?"

"Neden böyle davranıyorsun?"

Tanrım, bu adamların nesi vardı? "Çünkü sadece yalnız kalmak istiyorum, tamam mı? Bunu anlamak çok mu zor?"

Kaşlarını kaldırdı. "Aslında hayır. Ama belki bizi tanırsan-"

"İstemiyorum!" Onu iterek yolundan çekildi ve kapıyı açarak aniden ortaya çıkan ailenin ezici baskısından uzaklaşmak istedi. "Sadece benden uzak dur. Ben

Yüz yıldan fazla bir süre sensiz yaşadım ve şimdi sana kesinlikle ihtiyacım yok."

Kimseye ihtiyacı yoktu. Kendisinden başka kimseye güvenemeyeceğini uzun zaman önce öğrenmişti. Lore'a bile. Ona en çok ihtiyaç duyduğu anda onu terk etmişti. Bunu neden yaptığını anlıyordu ve bunu telafi etmeye çalıştığını da biliyordu ama bir yanı savunma kalkanlarını tamamen indirip onun tekrar içeri girmesine izin veremiyordu.

Eski efendisinin dediği gibi, güven şeytani ve sinsiydi. Ve o bunu biliyordu. Onu savunmasızken sokaklardan almış, kendisine güvenmesini sağlamış ve sonra onu bir şeyler yapmaya zorlamıştı. Öldürme yeteneğinden ve seks ihtiyacından yararlanmış ve ruhu buruşana kadar bunları kullanmıştı.

O gelmeden önce bile, güven onu annesinin onu seveceğine inandırmıştı. Ama sevmemişti. Sin, büyükanne ve büyükbabasının her zaman onun yanında olacağını düşünmüştü. Ölmüşlerdi. Lore'un onunla ilgileneceğine inanmasını sağlamıştı. Onu terk etmişti.

Bir daha kimse onu terk etmeyecekti.

Ama bu artık doğru değildi, değil mi? Lore'u tekrar içeri almaya çok yaklaşmıştı, mümkün olduğunu düşündüğünden çok daha fazla. Ve şimdi o gitmişti. Elbette, Lore'u tekrar Bu kez onu suçlamalıydı, tıpkı öldükleri için büyükanne ve büyükbabasını suçlaması gerektiği gibi. Ama mantık hiçbir zaman onun güçlü yanı olmamıştı.

Shade'den uzaklaştı, kalbi çarpıyordu ve onun kendisini takip etmeyeceğini umuyordu. Sorun şu ki, nereye gittiğini bilmiyordu. Harrowgate üzerinden gelmişti ama yolu hatırlamıyordu ve korktuğunda duyuları körelmişti. Geçidi hiç hissedemiyordu.

İleride bir çıkış belirdi, çift sürgülü kapılar. Çabucak, o aralarından sıyrıldı ve kendini çıkış yolu olmayan bir yeraltı otoparkında buldu. Öyle değil mi? Birkaç dakika etrafta dolaştıktan sonra vazgeçti ama hastaneye geri dönmesine imkân yoktu. Henüz değil. Sadece birkaç dakikaya ihtiyacı vardı. Huzur ve sessizlik, her hareketini izleyen sinir bozucu kardeşler olmadan.

Son iki gündeki olaylar onu çok yormuştu ve Lore'un ev yapımı rotgut'undan bir litre içip bir hafta boyunca kestirmek istese de, şu anda yapabileceği en iyi şeyin kendini saklayacağı birkaç dakika olduğunu düşündü. Bitkin bir halde, siyah bir ambulansın yanındaki kaldırıma çöktü.

Ayak seslerini duyduğunda orada otuz saniyeden fazla kalmamıştı. İnleyerek başını ellerinin arasına gömdü.

"Siktir git, Shade-"

"Shade değil. Conall."

İrkilerek kafasını kaldırdı ve hayır, adam Orada duran kesinlikle kardeşi değildi. Öldürdüğü warg'ın içinde tekerlekli sandalyede gördüğü son derece seksi vampir sağlık görevlisiydi. Korkunç gümüş gözleri ve kumlu sarı saçları olan. Bay Kişilik.

"İyi misin?" diye sordu

huysuzca. "Ah... evet."

"O zaman neden ambulansımın etrafında

dolanıyorsun?" "Sinsice dolaşmıyordum.

Dinleniyordum."

"Bir otoparkta." Ona kuru bir bakış attı. "Yerde."

Ayağa kalktı. "Tüm sağlık personeli nasıl iğrenç olunacağı konusunda ders alıyor mu? Çünkü bunun bir kardeş meselesi olabileceğini düşünmüştüm ama tıbbi bir mesele olduğunu düşünmeye başlıyorum."

"Omzunda çok büyük bir çip var, değil mi?" Vampir ambulansın arkasını açtı ve içine bir naylon torba attı.

Sin kaşlarını çattı. "Beni tanı mıyorsun bile."

"Dur tahmin edeyim," dedi, sesi son derece sıkılmış geliyordu. "Sen böyle seviyorsun."

"Ne, medyum falan mısın?"

Güldü, kadının içinde çınlayan derin, melodik bir ses. "Ben bin yıldan daha yaşıyım. Her şeyi gördüm. Sen, tatlı yanak, yeni bir şey değilsin." Kızın yüzündeki öfkeli ifade karşısında tekrar güldü. "Hadi ama. Zor bir hayat yaşamış, kalbinin üzerine yürünmüş, üç yüzyıl boyunca zindanda tutulmuş, falan filan, travmanızı seçin ve şimdi sizi tanımaya çalışan herkesin üzerine asit gibi döktüğünüz tüm bu bastırılmış öfkeyle etrafta dolaşan tek kadın olduğunuzu düşünemezsiniz." Bakışlarını ona dikti. "Ne kadar yakınım?"

Sin'in ağzı çalıştı ama hiçbir şey çıkmadı. Sonunda Nehir kıyısında soluk soluğa kalmış bir balık gibi görünmemek için kapattı.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Eliyle kışkırtıcı bir hareket yaptı. "Şimdi git ve umursayan biriyle yakıcı ol. Bekle, kimsenin umurunda değil, değil mi? Çünkü sen izin vermiyorsun-"

O mükemmel burnu kırmak isteyerek saldırdı. Parmak eklemleri yüzüne yarım santim uzaklıktayken bileğini yakaladı. Gözünü bile kırpmadı ve vücudunun şimşek gibi hareket eden tek parçası kolu oldu. Dişlerini göstererek kızın üzerine eğildi, böylece burunları neredeyse birbirine değecekti. "Sakın bana vurma. Neler yapabileceğimi tahmin bile edemezsin."

"Aynen öyle, sik kafalı." Yeteneğini ateşlemeli ve ona korkunç bir vampir hastalığı bulaştırmalıydı. Vampirler ölmüş olabilir ama

Bu da daha çabuk yenik düştükleri anlamına geliyordu. Bunun nasıl işe yaradığından emin değildi ama yarıyordu. Onun dışında... eli sıcaktı. Vücudu sıcaktı. O bir vampir değildi. En azından ölü bir vampir değildi.

"Git buradan." Onu bir itişle serbest bıraktı. "İyi bir şaplağa ihtiyacı olan küçük bir kızla tartışmaktan daha önemli işlerim var."

Oh, ona kimin dayak yiyeceğini gösterecekti. Adam başını sertçe sallayarak onu başından savmak için arkasını döndüğünde, kadın bacağını savurarak onu yakaladı. Adam dengesini kaybedince kadın döndü ve diğer ayağıyla adamın sırtına vurdu. Adam yere düştü ama Conall'ın zaferine gülümseyecek zamanı bile olmadı çünkü adam bir anda ayağa kalktı ve Conall aniden ambulansın kenarına yapıştı. Conall'ın yüzü soğuk bir öfke maskesiydi, gözleri donmuştu. "Bu işaretlerle, ben Sem kardeşlerle ilgili bir iş için burada olduğunu tahmin ediyorum, bu yüzden seni hemen şimdi burada kurutmayacağım. Ama benimle bir daha uğraşırsan, ilk kez Seminus kanının tadına bakacağım." Adamın ön kolu kadının boğazındaydı, diğer eli de kolunu yan tarafına sıkıştırmıştı, ve 1.80'lik vücudu onu hareket edemeyeceği şekilde tutuyordu.

Ama onun vahşı ve zeki gözlerini çevreleyen uzun, gür kirpikleri fark etmekten kendini alamadı. Ve sert, erkeksi çenesinin eğimi. Bir de her gözeneğinden sızan çiğ seks vaadi vardı ki, bu vaatten hiç şüphesi yoktu. teslim edebilirdi.

Bağırsaklarında bir şeyler zonklamaya başladı ve ona baktıkça daha da alçaldı. Kahretsin. Hormonları tam zamanında harekete geçmişti. Eğer günlük seks dozunu almazsa, aşırı derecede hastalanıyordu. Hatta ölmesi bile mümkündü. Sadece durumun gerçekten böyle olup olmadığını anlayacak kadar uzun süre yaşamamıştı.

Bu sabah ya çok dalgındı ya da birlikte kaldığı suikastçılardan biriyle yatağa girmek için çok acelesi vardı ve şimdi bunun bedelini ödüyordu. Azgın hormonları bunu ona söylemekten oldukça mutluydu. Ama yıllar içinde öğrendiği bir şey varsa o da hormonlarının sadece kendisini etkilemediğiydi. Erkekleri cezbetmek ve onlarla yaşadığı kötü durumlardan kurtulmak için de iyiydiler.

"Beni tatmak mı istiyorsun?" diye mırıldandı ve adamın başı geriye gitti. Vay, vay.

Gözleri kısıldı. "Ne yapmaya çalışıyorsun?" "Ben mi?" diye sordu masumca. "Hiçbir şey."

Bakışları kızın yüzünü taradıktan sonra aşağıya, açıkta duran boğazına indi. İfadesindeki açlık onu tekmeledi nabızı iki katına çıktı. Ve adam bakışlarının daha aşağılara, göğüslerine inmesine izin verecek kadar ondan uzaklaştığında, nabız hızı üç katına çıktı.

Daha sonra ne olmuş olabileceğinden emin değildi ve bunu asla bilemeyecekti çünkü ağır ayak sesleri duymuştu. Başını çevirdiğinde, bir başka iri yarı erkek

sağlık görevlisi üniformasıyla kamyonun arkasında duruyordu. İfadesi de dağınık saçları kadar siyahtı.

"Conall, dostum, ne yapıyorsun? Vardiya başlamadı bile ve sen şimdiden kadınları beceriyorsun. E bizi toplum içinde seks konusunda uyarmıştı. Teçhizatın içine götür."

Sin homurdandı. "Sana orada bir şey olacağını düşündüren nedir?

Seks mi? Bu adamın kığını tekmelemek üzereydim." Conall tutuşunu gevşetmiş, kadının serbest kalmasına ve onu itmesine izin vermişti. Koyu saçlı doktorun yanından geçip hastanenin girişine doğru ilerlerken Conall'ın homurtusu onu takip etti.

Kardeşlerini görmek istemeyebilirdi ama tek istediği ölü kalmakken nedense ona yaşadığını hissettiren, yaşam belirtileri şüpheli bir vampir olmasındansa onlar daha iyiydi.

Conall kadının havalanışını izledi, kığı sallanıyordu. Dar, yıpranmış kot pantolonuyla baştan çıkarıcıydı. Stratejik olarak yerleştirilmiş bir yırtık, bacağıyla sol kık yanağının birleştiğı yerde kısıtılıp açılmış ve gözlerini mıknatıs gibi çekmişti.

Luc de onu izliyordu, bakışları sıcaktı. "O..."

"Evet."

Luc bir kaşını kaldırdı. "Dişi Sems'ler olduğunu bilmiyordum."

"Ben de öyle. Sence iş için mi burada? Konsey üyesi gibi mi? Yoksa kardeşlerle akraba olduğunu mu düşünüyorsun? Belki de onların kraliçesi ya da öyle bir şeydir."

"Bilmiyorum." Yüz yaşındaki warg asla fazla konuşmazdı ve konuştuğunda da çoğunlukla homurdanırdı. "Hiç bir succubusla yattın mı?"

"Bir çift." Conall genellikle succubi'lerden kaçınırdı. Neyin peşinde olduklarını asla bilemezsiniz. Tohumunuzun, ruhunuzun, hayatınızın. Con ikinci ikisine tutunmayı severdi.

Luc kollarını göğsünde kavuşturdu ve bir omzunu ambulansa dayadı. "Onu yapman için sana meydan okuyorum."

Conall'ın siki kıpırdadı. Daha çok kıpırdandı. "Daha önce hiç Seminus iblisiyle yatmadım." Conall daha önce hiç yapmadığı şeyleri yapmaktan hoşlanırdı. Ve bin yıllık yaşamında pek çok şey yapmıştı.

"Umarım öyle değildir," dedi Luc. "Bugüne kadar hepsinin erkek olduğunu düşünüyordun."

Luc komik olmaya çalışmasa da Con güldü. Warg'dan hoşlanmıştı, Luc'le bir bar kavgasında tanıştığını düşünürsek bu bir mucizeydi - Luc'le bar kavgasında dövüşmüştü. İkisi de Con'un varlığından bile haberdar olmadığı, iblisler tarafından işletilen bir hastaneye düşmüşlerdi ve o da bu durumdan etkilenmiş -ve sıkılmış- ve sağlık görevlisi olmak için imza atmıştı. Şimdi o ve Luc bazen birlikte çalışıyorlardı. Ortaktılar. Arkadaş gibi değil, rakip gibi.

"Onu yakalarsan sana yüz dolar veririm." Con

ona "siktir git" bakışı attı. "Beş."

"Beş yüz mü?" Luc homurdandı. "Bir succubus için mi? Muhtemelen üzerine atlayacaktır."

"Eğer Sem kardeşlerle bir akrabalığı varsa, yüz dolar için taşaklarımı riske atmam." Luc başını salladı. "İyi bir noktaya değindin. Beş yüz dolar. Kanıtla birlikte."

"Tamamdır." Con sırtıttı. Bu şimdiye kadar kazandığı en kolay para olacaktı.

Vücudunu hâlâ sıcak basan Sin, acil servisin kapısından içeri daldı ve Shade'e rastladı. Tanrım, bunlar

Adamlar Terminatör gibiydi. Ya da Borg. Direniş
nafile ve tüm bu saçmalıklar. Cehennemden Gelen
Kardeşler'den kurtulamayacağı belliydi, o yüzden istediğini
alabilirdi.

onlardan alabilirdi. "Eidolon nerede?"

"Muhtemelen ofisinde," dedi Shade.

"Bana söz verdiği şeyi istiyorum. Şimdi. Oyalama
taktiklerinden bıktım."

"Neden oyalasın ki?"

"Vay be, merak ediyorum. Belki de burada takılmak ve sizi
tanımak zorunda kalmam içindir?"

Sanki kız şaka yapılacak bir çocukmuş gibi iç çekti. "Gel
hadi. Seni ofisine götüreyim."

"Tam zamanında," diye mırıldandı. Onu bir odaya kadar takip
etti.

İdari alanda, bazıları çeşitli erkek ve dişi iblislerin oturduğu
bölmelerle ayrılmış, bazıları ise kapıları ve panjurlu salon
pencereleri olan daha özel odalarla dolu bir ofis labirentinden
geçtiler.

Eidolon masasındaydı ve Shade'le birlikte ofisine
girdiklerinde ayağa kalktı. Sanki onu bekliyormuş gibi bir
dosya uzattı. "İşte ölüm kanıtınız. Patronunuzun herhangi bir
sorusu olursa benimle iletişime geçmesini söyleyin."

"Yeterince uzun sürdü." "Rica

ederim," dedi kuru bir sesle.

Shade ona döndü. "Şimdi ne

yapacaksın?" "Bunu teslim

edeceğim."

"Geri dönecek misin?"

"Bundan şüpheliyim." Gülümsedi. "Seni tanımak güzeldi. Güle güle."

"Bu kadar erken mi gidiyorsun?" Arkasından gelen derin ses onu irkiltti. Döndü ve uzun boylu bir adamla burun buruna geldi, tanışmadığı tek kardeşi olduğunu düşündüğü sarışın erkek. Wraith.

"Yakında mı?" Ona bakmak için boynunu eğmek zorunda kalmamak için geri adım attı. "Çok uzun zamandır burada sıkışıp kaldım."

"Eve gittiğini sanıyordum," dedi Shade.

"iPod'umu ofisimde unutmuşum." Mavi gözleri Sin'e parladı. "Lore nerede?"

"Bilseydim, kayıp olmazdı."

"Muhtemelen ölmüştür." Wraith'in ses tonu son derece soğukkanlıydı ve Sin onu yumruklamak istedi.

"Wraith..." Eidolon'un sesi sessizdi.

"Sorun yok Eidolon," dedi, hâlâ Wraith'e bakarak. "Yapabilirim Bu adamın yapabileceği her şeyle başa çıkabilirim." İlerlemeye başladı. "Çekil yolumdan."

Wraith'in geniş omuzları kapı aralığını doldurdu... ve kımıldamadı. "Sakin ol, Şirine."

Şirine mi? "Çekil."

"Hayır."

Ona vurdu. Parmak eklemlerini onun mükemmel burnuna geçirdi. Adam irkilmedi bile ve eğer isteseydi onu durdurabileceği izlenimine kapıldı. Onun yerine sırttı, o hınzır dişleri parlıyordu. "Bir kız gibi vuruyorsun."

Öfkeyle nefesi kesildi. "Ben. Dedim ki. Çekil dedim. Kardeşimi bulmaya gidiyorum."

Homurdandı. "Eğer onu bulamazsam, AA toplantısında bir margarita kadar bile şansın olmaz."

"Seni küstah herif," diye mırıldandı.

"Eğer destekleyebiliyorsanız bu kibir değildir."

Onu öldürecekti. Gerçekten öldürecekti. "Umurunda değil, değil mi? Melek kızın ona zarar veriyor, ona korkunç şeyler yapıyor olabileceği umurunda bile değil." Döndü ve Gölge ve ondan Eidolon'a baktı. "Gördün mü? İşte bu yüzden seni tanımak istemedim, her ne kadar Lore sana bir şans vermemiz gerektiğini söyledi."

"Bunu neden söylesin ki?" Shade sordu.

"Hiçbir fikrim yok," diye tersledi.

Eidolon uzun parmaklarını önünde birleştirdi. "Sanırım biliyorsun."

"Ve sanırım tahmin edebilirsin," diye karşılık verdi.

"Hayatınızı tek başınıza, Kuzey Carolina'nın taşrasında bir kulübede, hiçbir yere ya da kimseye ait olmadığınızı düşünerek geçirmek ister miydiniz?" Sırayla her birine ters ters baktı. "Ne zaman sonunda birilerinin bizi yakalayabileceğini düşündü. Ne olduğumuza dair bazı cevaplar alabileceğimizi düşündü. Ama sonra-" Ama sonra ona onlardan uzak durmasını söyledim.

Oh, Tanrım. O kadar korkmuştu ki, kendisi için o kadar endişeleniyordu ki, belki de yalnızlığını biraz olsun dindirmek için sahip olduğu tek şanstı onu alıkoymuştu. Ve onun yüzünden kardeşleri onu tanımıyordu. Kynan olayında onu biraz rahat bırakmaya hazırım.

Eğer bu adamlardan biri Lore'a zarar verirse, hepsi onun suçu olacaktı.

Mide bulantısı onu ele geçirdi ve soğuk terler döktü. Shade kaşlarını çattı ve ona doğru uzandı. Göğsü klostrofobik bir hisle sıkıştı. "Hey, neden oturmuyorsun?"

Biraz sallanarak geri döndü. "Gitmem gerekiyor."

Wraith omzunu gelişigüzel bir şekilde kapı pervazına dayadı. "Böyle bir şey olmayacak."

"Lore'u bulmalıyım!" Sin avuçlarını Wraith'in göğsüne çarptı. "Çekil!" Tekrar. "Onu kurtarmak zorundayım." Tekrar, daha sert. Adam sağlam bir kas duvarıydı. "Esir tutulmanın, işkence görmenin nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikrin yok-"

Elleri bileklerini çevreledi. Ona zarar vermedi, ama parmakları demir prangalar gibi de olabilirdi. mücadelesine boyun eğdi. "Bu konuda tahmin edebileceğinden çok daha fazlasını biliyorum." Sesi sakın ve sessizdi.

"Bırak onu, Wraith." Bu Eidolon'dan.

Wraith'in bakışları Shade'e kaydı, Shade başını sallamış olmalıydı çünkü onu serbest bıraktı ve kenara çekildi. Kapı aralığından hızla geçerken Eidolon seslendi: "Lore'u bulursan bize haber ver."

"Ben yaparım," diye karşılık verdi. Cehennem donduğunda.

Shade, Sin gider gitmez bir veda bile etmeden çekip gitti. Wraith de aynısını yaptı ve Eidolon bunun ne zaman ve hiç bitip bitmeyeceğini merak etti.

Öldürücü bir baş ağrısını engellemek için burnunun kenarını sıkarak acil servise yöneldi. Bir erkek

Şakaklarındaki güdük siyah boynuzlar dışında çoğunlukla insan gibi görünen, türü belirsiz bir adam triyaj masasının yanında duruyordu, başı eğikti ve parmakları uzun bir boncuk ipini tutuyordu... muhtemelen bir tür şeytani dini eserdi.

Bu şeytan çıkarana olabilir.

Eidolon ona yaklaştı. "Hastaneyi ne kadar çabuk temizleyebilirsin?"

İblis başını kaldırdı, ela gözleri Eidolon'un korku olduğuna yemin edebileceği bir şeyle dönüyordu. "Bu temizlenemez."

"Ne demek temizlenemez? Neden?"

İblis çılgınca etrafına bakındı ve duyulmaktan korkuyormuş gibi sesini alçalttı. "Büyük kötülük Burada sıkışıp kalan ruhlar. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim."

Mükemmel. Korkak bir şeytan kovucu. "Bu büyük kötülük de ne? Başka bir ruh mu?"

"Hayır. Bu yüzden şeytan çıkarma ayini yapamam. Ruhları kontrol eden her neyse bir iblis, ama kim olduğunu söyleyemem."

"Peki bu iblisin izini kim sürebilir?"

"Bilmiyorum. Ama o ben olmayacağım." Titredi. "Büyük kötülük. Hiç hissetmediğim bir nefret." Harrowgate'e doğru koştu. "Sana faturamı göndereceğim."

"Hiçbir şey için teşekkürler," diye mırıldandı Eidolon.

Biri omzuna dokundu ve Runa'yı bulmak için döndü. Gölge ve çocuklar ortalıkta görünmüyordu ve Runa

Sorusunu tahmin etmiş olmalı, çünkü başını acil servis kapılarına doğru eğdi.

"Shade çocukları arabaya bindiriyor." Ağırlığını kaydırıp ve alt dudağını çiğneyerek, "Şu anki durumdan nefret ediyorum," dedi.
aranızda bir şeyler oluyor."

"Ben de öyle, Runa. Shade imkansız davranıyor-"

Sert hırıltısı onun sözünü kesti. "Bütün suçu onun üzerine atma."

Baş ağrısı artık kafatasına inen bir balyoz gibiydi. "Herkesi güvende tutmaya çalışıyorum. Shade ne düşünürse düşünsün ya da sana ne söylerse söylesin, Lore'u Kynan'a tercih etmiyorum."

"Ya iş bir seçime kalırsa?" Gem'in sesi arkasından ona doğru geldi ve sessizce küfretti. Bektan bir gün daha da bektan hale getirmek için pusu gibisi yoktu.

"Olmayacak. Lore'un Ky'yi öldürmek zorunda kalmasını engellemenin bir yolunu bulacağız."

"Bunun senin için ne kadar zor olduğunu anlıyorum."
Gem'in sesi gergindi, ki içinde bulunduğu koşullar düşünüldüğünde bu tamamen anlaşılabilir bir durumdu.
"Korumak istediğin yeni bir kardeşin var. Ama sana şimdiden söylüyorum, eğer Kynan'a bir şey olursa, Tayla bile seni benim gazabımdan koruyamaz."

On üç

Lore duş almaktan hiç bu kadar hoşlanmamıştı. Gerçi o kadar uzun süre zincire vurulmamıştı ama genelde günde iki ya da daha fazla duş alırdı ve duş almadan durmak onu huysuzlaştırırdı.

En azından artık Idess'in ona bağırdığını duymuyordu.

Onu temizledikten sonra duşa doğru koşmaya başladı, Küfürlerini, tehditlerini ve onu bırakma taleplerini görmezden geliyordu. Bir süreliğine sessizleşmişti, ama duşa girdikten yarım saat kadar sonra tekrar başlamıştı, suyun gürültüsünden bile "Lore, lanet olsun sana!" diye bağırdığını duyabilecek kadar yüksek sesle.

"Hemen geliyorum Melek Gıda," diye seslendi ve onun öfkeli tepkisine karşı kendini hazırladı.

Hayal kırıklığına uğratmadı ve tam olarak ne söylediğini duyamasa da, ses tonundan bunun iltifat olmadığı oldukça açıktı. Başka bir şey daha söyledi, öyle bir şey ki "Bir taş fırlat" gibi geldi ve bu onu gerçekten güldürdü. Hiç şüphesiz kafasına bir taş fırlatmak isterdi.

Ve muhtemelen Kynan'ı öldürdükten sonra yapacaktı.

Bu düşünce onu ayılttı. Sin'in hayatı tehlikedeydi ama Idess'in geleceği de öyle. Umursamamalıydı. Onu önemsemek kötü şeylere. Bracken Kelepçeleri takmadığı için onu yanlışlıkla öldürmek gibi. Ya da Kynan'a vurmamayı düşünmek gibi.

Lanet olsun. Kynan'ı öldürmeme meselesi şimdiden beynini kurcalamaya başlamıştı. Yapmayacağından değil. Yapacaktı. Ama belki Idess vur emrini kimin verdiğini bulmaya çalışırken bunu erteleyebilirdi.

Ertelemek aptallık olur. Erteleme her zaman son dakikada ters giden şeylerle sonuçlandı. Her zaman. Ama belki o-

Her zaman.

Ama

her

zaman.

Lanet olsun! Aklına gelebilecek en iğrenç küfürleri savurarak suyu kapattı ve havluyla temizlendi. Aynı kıyafetleri giymek zorunda kalmak berbattı ama hiç yoktan iyiydi ve pantolonunu bağlarken Idess garip bir ses çıkardı.

"Idess?" Bir an için hiçbir şey duymadı. Ama o saniye içinde, kadının duşta yıkanmış sözleri kafasından süzüldü. "Heave a kaya." Saatine baktı. New York saatiyle üç. Saat üç. Taş atma.

Siktir!

"Lore!" Lore'un acı dolu haykırışı beynini delip geçerken, banyo kapısı menteşelerinden kopacak kadar hızlı bir şekilde kırıldı. Onu karşılayan kâbus, bir duvara çarpmasından daha etkili bir şekilde durmasını sağladı.

Idess... yatakta... omzuna gömülü bir Gargantua hançeri. Sin yatak odasının kapısında durmuş, bıçağını fırlatmaya hazırlanıyordu.

"Hayır!" Idess'i korumak için atladı. Anlık, yakıcı bir acı Boynunu parçaladı ve bir taş gibi yatağa düştü, onu ezmek için iki büklüm oldu. Etrafına kan sıçradı ve titreyen elini boğazına götürdü. Ne bulacağını biliyordu.

Sin'in fırlatma bıçağı.

Kadının çığlığı, kulaklarındaki nabzın ani atışını bastırdı. Sin çığlık atan biri değildi. Bu hiç iyi değildi. Görüşü dalgalandı ve işitme duyusu gidip geldi ve bir sonraki şey

Kız kardeşinin orada olduğunu, gözyaşlarının yüzünden aşağı aktığını biliyordu.

Ağlayan biri de değildi.

Bu iyi olmamaktan çok daha kötüydü.

"Özür dilerim, Lore, aman Tanrım, çok özür dilerim!"

"Hastane... Idess... de," diye soluk soluğa kaldı, ama sözleri bir kan seli içinde boğuldu.

"Tamam, tamam. Tamam. Tamam. Kıpırdamadan dur." Sin'in bu kadar kolay kabul etmesi, bunun düşündüğünden daha kötü olduğu anlamına geliyordu.

"Bırakın beni!" Idess'in ses tonu Sin'in tüylerini diken diken etmesi gereken bir emirdi. "Onu orada gösterebilirim."

Sin tereddüt etmedi. Zincir şakırtılarını duydu ve sonra bir de baktı ki asfaltın üzerinde yatıyor. Underworld General'ın otoparkı.

Idess onun yanına çömelmiş, eli omzundaydı. "Binanın içine giremem," dedi sesinde bir titremeye, "ve sen de taşımak için çok ağırsın. Hemen döneceğim."

Cevap verecek gücü yoktu. Sahip olduğunu söylediği hayat asfalta akıp gidiyordu. Muhtemelen ama kardeşlerinin onu kurtarmasını hak etmese de, kurtaracaklarını gerçekten umuyordu.

Idess sürgülü ER kapılarına doğru o kadar hızlı koştu ki iki kez kendi ayaklarının üzerinde tökezledi. Omzundaki acı, Lore'un heraldi'sinden koluna yayılan acının yanında hiçbir şeydi. Adam ölüyordu.

Haykırarak koşarken omzundan çıkan hançeri tuttu. Parmaklarının arasından sızan kan ama umurunda değildi. Hastaneye daldı ve anında sağlık personeli ona doğru koştu, ama o çılgınca otoparka doğru işaret etti.

"Dışarıda. Bu Eidolon'un kardeşi. Yakalayın onu. Acele edin!" Lore sedyeyle getirilinceye kadar kimsenin yanına yaklaşmasına izin vermedi, etrafını bir telaş sarmıştı. O yapmadı Personelin kullandığı jargonun çoğunu anlıyordu ama ses tonları ve kısa cümleleri ona bunun kötü olduğunu söylüyordu.

Bunu anlamak için travma odasına götürülürken Lore'un kül rengi tenine ve donuk gözlerine bakması yeterliydi.

"Eidolon ve Shade'e çağrı yaptık." Bir kadın hemşire dirseğindeki tüylü eliyle Idess'i başka bir odaya doğru yönlendirdi. "Ve herhangi bir kazayı önlemek için kolu sarıldı."

"Güzel. Bekle." Idess durdu. "Kaza mı? Koluyla mı?"

"Dediğim gibi, biz onu paketledik. Endişelenmenize gerek yok. Tüm personel onun durumu hakkında bilgilendirildi."

"Peki bu durum ne?"

"Bilmiyor musunuz?" Hemşirenin gür kaşları derin bir çatıklığa dönüştü. "Sağ koluna temas eden herkes anında ölür."

Idess, onu temizlerken koluna dokunmamasını söylediğini hatırladı... nedeni bu muydu?

"Şimdi, seninle ilgilenelim. O bıçak kendiliğinden çıkmayacak."

"Hayır." Idess, alt ısırığı ve yamalı kürkü yüzünden sıska bir Slogthu hemşireden uzaklaştı. bulldog. "Lore'un iyi olacağından emin olmalıyım."

"Öyle olsa iyi olur." Sin Harrowgate'ten çıktı ve ona doğru yürüdü. "Bu senin hatan."

Idess, "Bıçağın onun boğazında," diye işaret etti. "Benimki değil. Ve onu buraya yardım için getirdim."

Sin'in yumrukları iki yanında top gibi kıvrıldı. "Sadece Lore'un başarması için dua et."

Sin bir sandalyeye çöktü ve personelin çılgınca Lore üzerinde çalıştığı odaya boş gözlerle baktı. Sedyede hareketsiz yatıyor, altındaki zeminde kan birikiyordu. Bir teknisyen sol kolundaki bir hattan serum torbasının içindekileri ona sıkıyordu. Bir diğeri de bir maske ve torba aracılığıyla ciğerlerine hava veriyordu.

Lütfen Tanrım, yaşamasına izin ver. Onun bir iblis olduğu düşünülduğünde şüphesiz faydasız bir duaydı ama çaresizlik ve dehşet onu her şeyi denemeye itmişti. Lütfen bir Primori daha kaybetmeme izin verme. Çünkü bu onun en büyük endişesiydi. O Primori'ydi ve onu kaybederse asla cennete giremeyecek ve kanatlarını kazanamayacaktı.

Sadece onun Primori'si olduğu için endişeleniyordu.

Yalan göğsüne bir fil gibi oturmuştu, özellikle de Doktorlardan biri bir çeşit metal alet almak için geri çekildiğinde Lore'un elinin sedyenin kenarından sarktığını gördü. Ona dokunmak için kullandığı elin aynısıydı. Ona zevk vermek için. Ve şimdi kanla kaplı, gevşek ve cansız bir şekilde sallanıyordu.

Idess'in göğsü daraldı. Lütfen ölme.

Heraldi acıdan ılık attı, sanki biri kr bir kaıkla onu çıkarmaya çalışıyormuş gibi. Bu dayanılmaz sancılar, kendi bıçak darbesini bir böcek sokmasından farksız gösteriyordu.

Sakin lme! Kullanmaması gereken, iyileştirme ya da öldürme gücüne sahip olan ve hangisini yapacağını asla bilemediği yeteneğe uzandı. Ama Lore nasıl olsa ölecekti, o yüzden deneyebilir ve olumlu bir sonuç almayı umabilirdi-

Eidolon Harrowgate'den dışarı fırladı. Tanrı'ya şükür. Lore'u kurtarabilecek biri varsa, o da oydu. Saçları Gömleğinin düğmelerini yarım iliklemişti ve odaya girerken ona doğru zar zor baktı. Hemen odasının ışığı yandı ve emir yağdırarak ameliyathaneyi aramaya başladı.

Eidolon Lore'u odadan çıkardı ve Sin'e "Seni haberdar edeceğim," diyecek kadar yavaşladı.

On dört

Sin bekleyemezdi. Kardeşi ameliyat masasında can çekişirken oturup hastane personelini azarlamaktan başka bir şey yapamazdı.

Sin'in boğazında acı ve yakıcı bir öfke birikti çünkü Lore'un başına gelenler tamamen Idess'in suçu değildi. Ama şu anda Sin suçu kendi üzerine almaya hazır değildi. şimdi mi? Lore ölürse, asla denemeyecekti.

Zehirli fke iğneleri tenine batıyordu. Lore'un bir günde yeterince orgazm olmadığında yaptığı gibi fkelenmiyordu, ama kendine dikkat etmediğinde sinirleniyor ve hastalanıyordu. Çok az provokasyon. Bu kesinlikle ona yardımcı olmazdı.

ve yanlış personeli kızdırırsa işleri daha da kötüleştirebilirdi.

Uyarı işaretleri ona doğru yaklaşıyordu.
acıyan deriden, gerildiğini hisseden kaslara kadar
Eğer onları gevşetmek için bir şey yapmazsa kırılacaklardı.
Bir şeyi becerebilir ya da öldürebilirdi ve her iki durumda da
İhtiyacı olan serbest bırakılmayı elde edecekti.

Idess'e baktı. Onu öldürmek Sin'in rahatlama vanasını
kesinlikle açacaktı. Bunu yapamaması çok kötüydü, üstelik
Haven büyüğü yüzünden değil. Lore bir sebepten ötürü bu
kıza kılıç çekmişti ve Sin bunun sebebini öğrenene kadar
Idess'in kellesi onda kalacaktı.

Idess sonunda doktorların bıçak yarasını tedavi etmesine izin
verdiğinde, Sin öfkesini, korkusunu ve düşüncelerini
atlatmaya çalışarak kaçtı.
Nereye gittiğini bilmiyordu ama her yer kendi kafasının
içinde yalnız kalmaktan daha iyiydi.

Belki hastanede bir spor salonu vardı, orada kum torbasının
canına okuyabilirdi. Ya da karaciğerinin canına
okuyabileceği bir bar.

Daha hızlı koştu. Körü körüne. Bir yere gitmesi gerekiyordu.

Oraya varmadan önce Conall ile karşılaştı. Tam anlamıyla.
Conall
içeriye baktığında dişçi muayenehanesine benzeyen bir
odadan çıktığında onunla çarpıştı. Kapının üzerindeki tabela
da bunu doğruluyordu. İblis dişçiler mi? Kardeşleri her şeyi
düşünmüştü, değil mi?

"Hey." Conall onun dirseğini tuttu ve durmasını sağladı. "İyi
misin?"

"Kes şunu," diye tersledi. "Kesin şunu! Ne onların ne senin
ne de bir başkasının endişesine ihtiyacım var."

"Whoa." Conall ellerini kaldırdı ve geri adım attı. "Kafamı kopar."

Onu terslediği için içinde bir suçluluk duygusu uyandırmaya çalıştı ama kendini bu duyguyu hissetmeyecek kadar iyi eğitmişti. Aslında bu doğru değildi. Hissediyordu ama bu çoğunlukla öldürücü kolunda fiziksel acı olarak ortaya çıkıyordu. Ve bu adam bir yara izine değmezdi.

Ancak başka bir koşulda, o bir değer olurdu sağlıklı bir bakış. Üniformalı erkekler ona hiçbir zaman çekici gelmemiştir ama adamın sağlık görevlisi BDU'larını dolduruşundaki bir şey onu fazlasıyla etkilemişti. Siyah üniforma gömleğinin altındaki siyah balıkçı yakadan, tam oturan, çok cepli pantolonuna ve kocaman savaş botlarına kadar, adam nefis bir duvardı. İçinden bir ses onun her şeyde olduğu gibi işinde de iyi olduğunu söylüyordu.

"Neden buradasın?" diye sordu, öfkesini yatıştırma zahmetine hiç girmeden.

Conall kaşlarını kaldırdı. "Ben burada çalışıyorum."

Evet, öyle. Ama otoparkta olduğu gibi onu gördüğüne de pek üzülmemiştir. "Ve?"

Seksi dişlerini ortaya çıkaran mahcup bir sırıtış yüzünü aydınlattı. "Belki de seni bulmayı umuyordum."

Hırladı. "Biliyordum. Eidolon muhtemelen senden bana göz kulak olmanı istemiştir. Ya da beni tanımanı falan." Bir parmağıyla onun kaslı göğsüne vurdu. "Seni de onu da sikeyim. Ve Shade'i. Ve Wraith. Seninle, onlarla ya da bu hastaneyle hiçbir şey yapmak istemiyorum ve hiçbirinizi tanımak istemediğimden de eminim."

"Seni tanımak istemiyorum." Conall'ın eli kızın elinin etrafına dolandı ve temas anında bir şehvet şoku kıvılcımlandı. "Seni becermek istiyorum."

"Oh." Oh. Bu daha çok benziyordu. Kanı ısındı ama bu noktada fazla bir şey gerekmiyordu. Seks için yanıp tutuşuyordu ve Conall'a baktıkça daha da sabırsızlanıyordu. Bu, aklındaki düşüncelerden ve başına gelebilecek her şeyle ilgili korkularından uzaklaşmak için ihtiyacı olan şey olabilirdi.

bir ameliyathanede yanlış. Ama Sin gözlerini ona dikti, çünkü buralarda hiçbir şey o kadar basit görünmüyordu. "Tek istediğinin bu olduğuna söz veriyor musun?"

Cesurca vücudunda aşağı yukarı gezdirdiği bakışları kadını yakıyordu. "Yemin ederim sadece pantolonunun içine girmek istiyorum."

Ne kadar rahatladım. Nihayet bu lanet hastanede onu tanımak, kalbine ya da aklına girmek istemeyen biri vardı. "Peki, bu durumda..." Uygun bir oda bulabileceğini düşünerek adamın elinden tutup koridorda sürükledi ama adam onu bir malzeme dolabının kapısının önünde durdurdu.

"Burada," dedi, onu da kendisiyle birlikte içeri çekerek. "Buraya hiç kimse bakmaz."

Bir kalp atışı içinde onu duvara yaslamıştı, ağzı onun ağzındaydı ve kalçası bacaklarının arasındaydı. Dudakları yumuşaktı ama öpücüğü sertti ve tadı brendi ve egzotik, koyu kahve gibiydi. Öpüşmek en sevdiği eylem değildi ama Conall dilini ve dişlerini erotik silahlar gibi kullanıp savunmasını olağanüstü bir kolaylıkla deliyordu.

Adam kadının göğsünü avuçladı ve kadın bir inilti çıkardı. Tanrım, o hiç inlemezdi, tutkuları karşısında hep sessiz kalmıştı. Cinsel ihtiyaçları onu kontrol ediyordu ama bu kontrolü yattığı erkeklere vermeyi reddediyordu. Kararlıydı

elini Conall'ın sineğine attı ve ereksiyonunu avuçladı. Aman Tanrım. Bu iyi olacaktı.

Kanı daha da ısınırken cinsel organına ıslaklık doldu. Conall dudaklarını boynundan aşağı sürükleyerek, göğüslerini yoğurup bacağını göbeğine doğru sallarken ısıırıp öperek durumu daha da kötüleştiriyordu.

"Daha önce hiç depoda yapmamıştım." Sesi kaba ve alçaktı, şimdi bacaklarının arasında ilerleyen aynı uyarılma ile zonkluyordu.

Gülümsemesi köprücük kemiğini gıdıkladı. "Bu odalar çok hareket görüyor. Gerçi Sem kardeşler çiftleştiği için artık çok fazla değil." Dondu kaldı. Bakışları ona kaydı. "Bekle.

Onlar senin için kim? Kuzen mi? Arkadaş mı?"

"Pislikler."

"Evet, ama onları nereden tanıyorsunuz?"

Hayal kırıklığıyla başını salladı. "Onlar benim kardeşlerim. İşimize dönebilir miyiz?"

"Kardeşler mi?" Küfür etti. Geri çekildi. "Bunu yapmayacağız."

Sin'in tüm vücudu temasın kesilmesiyle kasıldı. Bu kadar heyecanlanıp ilişkiyi koparmak acı ve ıstıraba yol açıyordu ve bu pisliğin onu kızdırıp terk etmesine asla izin vermeyecekti. "Bunu yapacağız." Sin'in yakasına yapıştı ve onu kendisine dönmeye zorladı.

Adamın elleri kadının ellerini soymak için yukarı kalktı. "Hayır, değiliz. Bu adamlar aşırı korumacı. Bir keresinde bir emir eri Shade'in kız kardeşi Skulk'u baştan çıkarmaya çalıştı ve... diyelim ki adam hâlâ

topallayarak yürüyor. Dilini de kaybettiğinden oldukça eminim. Bilmiyorum, çünkü artık konuşmuyor."

"Kahretsin." Sin üstünü yırttı ve kot pantolonunu yırtarak açtı. "Beni tanımıyorlar, benden hoşlanmıyorlar ve ne yapacağım konusunda hiçbir söz hakları yok." Pantolonunu ve tangasını aşağı itti ve Conall'ın ani paranoyasına rağmen gözlerinin som gümüşten ferforje demire dönüşmesi hoşuna gitmişti.

Conall yutkundu. Birkaç kez. "Hayır."

En azından sesindeki inanç kaybolmuştu. Yine de kapıya doğru geri çekildi. "Yapma bunu vampir," diye uyardı. "Ya da her ne isen."

"Yapmak zorundayım." Eli kapı koluna gitti.

"Açarsan onlara bana tecavüz etmeye çalıştığını söylerim." Tısladı. "Yapamazsın."

"Dene beni." Vücudu ağrıyordu. Sıcak. O kadar sıcaktı ki az önce savurduğu tehdit yüzünden kendini kötü bile hissedemiyordu. Con'un yalvaran ağzından iğrenç küfürler döküldü. "Seni kaltak."

"Hey, bana yaklaştın. Beni heyecanlandırdın. Takip etme konusunda çalışmalısın."

"Oh," diye başladı boğuk bir ses tonuyla, "takip etmekle ilgili bir sorunum yok. Benim sorunum kardeşlerin ve seni lanet bir dolapta hayvan gibi becerdiğimi öğrenirlerse taşaklarıma ne yapacakları."

"Bir hayvan mı?" Adamın onu sertçe ve sert bir şekilde aldığı görüntüler kafasını doldurdu ve aslında onu biraz terletti.

"Gerçekten mi?" Sesinin umutlu çıkmamasından gurur duyuyordu.

"Ne? Sen şefkatli bir tip misin?" Adam homurdandı. "Bunu yemem."

Hiç şefkatli, sevgi dolu seks yapmamıştı, yani hayır, o öyle bir tip değildi. En kibar efendileri bile hiçbir zaman aşırı nazik olmamıştı ve kendisi için seçtiği seks partnerleri onu asla incitmedi, ama onlar da onun bir vida dışında bir şey olduğunu iddia etmediler. Bunu yapmalarını da istemiyordu, çünkü onlar da onun için bir sikten başka bir şey değildi.

"Ben kesinlikle o tip biri değilim," dedi. "O zaman şu hayvan olayını yapaım. Yoksa çok mu korkaksın?"

Göğsünde kesinlikle kurda benzeyen bir hırıltı patladı. "Beni test etme, dişi."

Çenesi yukarı kalktı ve açık ve net bir şekilde "Tavuk" dedi.

Hırıltı daha da şiddetlendi. "Ayın gelgiti henüz kanımı karıştırmadığı için çok şanslısın."

"Bawk. Bawk."

Kontrolü, uçurtma ipiyle bağlanmış iki yüz kiloluk bir çoban köpeği gibi kırıldı. Bir uluma salıverdi ve ona doğru yükseldi ve oh, vay canına... gerçek, vücudu ona çarpmadan hemen önce ona çarptı. Ay gelgiti. Kurt hırıltısı. Kan emici dişler, ama sıcak kanlı.

O bir vampirdi, ama aynı zamanda bir wargdı. O bir dhampirdi, vampir ve kurt adam arasında nadir görülen bir melez. Aslında o kadar nadirdi ki, varlıkları birçokları tarafından bir efsane olarak görülüyordu.

Conall onu omuzlarından yakaladı, döndürdü ve duvara yasladı, böylece göğsü sırtına sıcak bir şekilde değiyor ve ereksiyonu poposunun dikişine sert bir şekilde dayanıyordu.

"Seni uyarmıştım," diye kızın kulağına fısıldadı. "Şunu bil ki, bana çocukça isimler takarak alay ettiğin için seninle seks yapmayacağım." Kadın, adamın yumuşak ses tonunu duydu. Bir fermuar sesi duydu, sonra da adamın sikinin yakıcı sıcaklığını kıcının çıplak derisinde hissetti. "Seni becereceğim çünkü sağlam bir dayaağı ihtiyacın var."

Öfkeyle soludu ve sonra adam kendini onun içinde kılıflarken zevkle soludu. Karnı onun etrafında sıkıştı ve dişlerini sıkı. Başka bir ses çıkarmayacaktı, adama, onun kendisini becerdiğini bilmenin tatminini yaşatmayacaktı. onu herhangi bir şekilde etkileyebilir.

Yine alışkanlık. Aşağılanmadan, iğrenç, korkunç, şeytani bir yaratık olduğu bilgisinden doğan alışkanlık. Sadece partneri doruğı ulaştığında. Herhangi bir partner. Her koşulda. Ve eğer bu şimdiye kadarki en berbat şey değilse, ne olduğunu bilmiyordu.

Conall'ın nefesi kızın kulağını okşarken ritmi vahşi ve çiğıdi. Parmakları içine girerken kalçalarını tutuşu bile şiddetliydi.

"Isır beni." Emri geri alamadan ağzından kaçtı. Vampir ortaklarının onu ısırmasına asla izin vermemişti ama onu durdurmak için kelimeleri toparlayabildiğinde artık çok geçti.

Dişlerini kadının boğazına geçirdi ve tatlı, mutluluk verici acı ve coşku kadının içinden aktı. Conall minnettar bir inilti çıkardı ve itişleri daha derin, daha sert hale geldi, onu boşalana kadar deviremeyeceğı bir coşkunun eşiğine getirdi.

"Lütfen," diye fısıldadı. "Şimdi."

Dişlerini ayırdı ve şehvetle kalınlaşmış bir sesle, "Seni tatmin etmeden önce Gel." Eli kızın etrafına uzandı ve bir parmağını kızın şişmiş klitorisinin üzerinde gezdirdi.

"Yapamam... yapamam... kadar..." Tanrım, bu çok iyiydi.
"Sen yapana kadar."

Adamın eli kadının kalçasında daha sıkı kenetlendi. "Meni senin için bir tetikleyici mi?"

Kadın başını salladığında, çünkü konuşma yeteneği onu terk etmişti, adam yeni, çılgınca bir pompalamaya başladı. bir salıverme kükremesi eşlik etti. Ateşinin ihtiyaç duyduğu yakıt olan sıcak tohumu içine sıçradı ve vahşi bir dorukta ona katıldı.

Birlikte duvara yığıldılar, adamın ağırlığı kadınınkini ezmek üzereydi. Ama bu iyi bir ağırlıktı. zevk almak için hiç zaman ayırmamıştı. Bu şekilde dokunulmaya ancak bu kadar dayanabilirdi.

Nefesini tutar tutmaz, yakın temas için eşiğine ulaştı.
"Bırak beni."

"Minnettarlığınız beni hayrete düşürüyor," dedi düz bir sesle, ama itti.

"Beni becerdiğin için minnettar mı olmalıyım?"

"Sen bir succubus'sun, değil mi? Buna ihtiyacın var, değil mi?"

Bir çeşit biyolojik zorunluluk." Yarı sertleşmiş sikini tekrar pantolonunun içine soktu.

"Ah. Demek bana hizmet etmek için kalbinin iyiliğinden dolayı kendini alçalttın. Ne kadar hoş. O zaman evet, bu tatsız eylemi gerçekleştirdiğin için teşekkür ederim. Sonsuza dek seninle olacağım. borç."

Güldü. "Bundan bir şey anlamadığımı söylemedim."

Göt herif. "Sen orgazm ve kan oldun. Benden daha fazlasını aldığını söyleyebilirim."

"Bunu doğru anladın." Adam göz kırptı ve şüphe çiçek açtı. Birden, adamın bir anlık zevk ve beslenmeden daha fazlasını elde ettiğini hissetti. "Bu aramızda kalacak, değil mi?"

"Beni kızdırmadığın sürece," dedi pantolonunu çekiştirirken. "Beni kızdıracak mısın?"

Ona kurt gibi sıırttı. "Elime geçen her fırsatta." Bununla birlikte, adam gitmişti ve bir kez daha düşünceleriyle baş başa kalmıştı ve çılgınca, kendini her zamankinden daha yalnız hissediyordu.

Conall, Luc'ü kamyonlarının arka tarafındaki açık alanda, basamakta oturmuş ve çok az pişmiş bir biftekli sandviç yerken buldu.

O kadar nadirdi ki kan kaldırıma damlıyordu. Con kanın geldiği ineği bulmak için etrafına bakınmak istedi, çünkü mutlaka yakınlarda bir yerde olmalıydı.

"Shade seni yakaladı mı?" Luc sordu.

Kahretsin. Sem, Con'un kız kardeşiyle birlikte olduğunu biliyor muydu? "Hayır. Neden?"

"Medic Two'nun son seferinde bir warg daha getirildi."

Medic Two, Shade'in ambulansıydı ve ortağı Blaspheme adında bir Sahte Melek'ti. "Diğer ikisiyle aynı mı?"

"Evet. Shade tüm warg sağlık görevlilerinin tüm warg acil durumlarına çağrı yapmaktan vazgeçmesini istiyor."

Conall yemin etti. Bu vakaların münferit olmasını umuyordu ama en kısa zamanda Warg Konseyi'ni bilgilendirse iyi olacaktı. Konseyin bir üyesi, dhampirlerin tek temsilcisi ve UG tarafından istihdam edilen tek konsey üyesi olarak, onları potansiyel sorunlara karşı uyarmakla yükümlüydü. O kadar da değil.

söylediği her şeye kulak verirlerdi. Warg hiyerarşisinde, dhampirler dönüşmüş wargların neredeyse hiç üstünde yer almazdı ve bunun tek sebebi de çok az sayıda dhampir olması ve doğmuş warglar için hiçbir şekilde tehdit oluşturmamalarıydı.

"Ee? Sin'le ne oldu?" Luc bir kaşını kaldırdı, sonra Conall cebinden Sin'in tangasını çıkarıp bir parmağının üzerinde döndürünce diğerini. "Vay canına," dedi. "Ona çakmışsın."

Nedense Luc'ün konuşma tarzı o kadar rahattı ki, sanki Sin Conall'ın vampir barından aldığı bir kuğuydu, onu rahatsız etti. Muhtemelen Sem kardeşlere saygı duyduğu içindi ve ona böyle davranmış olsa da kız kardeşlerini ucuz bir yalaka olarak görmeyi kabullenemiyordu.

"Evet," diye mırıldandı, "Onu çiviledim."

"Nerede?" Luc her zaman kirli detayları

öğrenmek isterdi. "Depoda." Elini uzattı. "Öde

bakalım."

Luc homurdandı ve cüzdanına uzandı. "Bu sefer gerçekten kandırıldım, değil mi?" Dört yüzlük ve beş yirmiliği uzattı.

"Evet, Sem kardeşler beni yakaladığında son gülen sen olabilirsin." Con başparmağını

faturalar. "Görünüşe göre onların kız kardeşi."

"Dostum." Luc kelimeyi uzattı ve sonra alçak ve uzun bir ısıklık çaldı. "Seni tanımak güzeldi."

Con kendi başının çaresine bakabilirdi, Sin'e taşaklarını korumakla ilgili söylediklerine rağmen çok endişeli değildi ama bu işi seviyordu ve kaybetmek istemiyordu. En azından bundan sıkılana kadar. Ve sıkılırdı da. Her zaman sıkılırdı. Bin yıldır hiçbir şeyden sıkılmamıştı.

Ya da herhangi biri.

"Peki," dedi Luc, "en azından buna değmiş olacak mı? Shade tarafından bağırsaklarının deşilmesine yani. O iyi miydi?"

Vücudu sanki hatırlıyormuş gibi ısındı. Ve tekrar istiyordu.

"Tabii ki öyleydin."

Lanet olsun. Con arkasını döndüğünde Sin'in elleri kalçalarında, yüzünde öfke ifadesiyle orada dikildiğini gördü. Şeker çalarken yakalanan bir çocuk gibi parayı arkasına attı.

Ona aptalmış gibi baktı ve kolundan tutarak kendine doğru çekti.

"Düşündüğün gibi değil," dedi beceriksizce, çünkü tam olarak onun düşündüğü şeydi.

"Gerçekten mi? Yani arkadaki o koca göt beni beceremeyeceğine dair seninle beş yüz dolara bahse girmedim mi?"

"Ah..."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Seni pislik. Beni ne kadar aptal sanıyorsun? Adın sana gerçekten uyuyor, Con." O kaptı

Parayı ondan aldı, iki yüzlük ve üç yirmilik aldı ve kalan iki yüz kırk doları tekrar eline sıkıştırdı. Sonra genişçe gülümseyerek omzuna bir yumruk attı. "Bir daha böyle bir bahse girersen, sakın hile yapma. Yarısından vazgeçtim. Sana bir onluk borçluyum."

Göz kırptı ve onu çenesi düşmüş ve ağzı açık bir halde bırakarak uzaklaştı.

Luc boğuk bir ses çıkardı. "Bu az önce mi oldu? İddiaya girdiğin için kızmadı. paranın yarısını vermediğin için mi?"

"Evet." Con sıırttı. "Evet, öyle oldu. Sanırım aşık olmuş olabilirim."

"Dostum, bunun şakasını bile yapma. Onun gibi dişiler tam bir bela kovasıdır."

Doğruydu. Ama bu tür kadınlar aynı zamanda hayatı zorlaştıran türdendi ve Con en son zorlanmayalı uzun zaman olmuştu.

On beş

Eidolon Lore'u ameliyat masasında iki kez kaybetti. Ve bu konudaki en berbat şey, her iki vakanın da önlenebilecek olmasıydı.

Birisi ya da bir şey solunum cihazını ve daha sonra da ışıkları kritik bir anda kapatmıştı. Bunlar ekipman arızası değildi. Eidolon solunum cihazının düğmesinin kapalı konuma geçtiğini kendi gözleriyle görmüştü. Wraith'in acilen yeni bir şeytan kovucu bulması gerekiyordu.

Lore'un iyileşmesi için son rötuşları yaptı ve bir hemşireye onu nekahet odasına götürmesini söyledi. İyileşecekti ama bunun tek nedeni Eidolon'un zamanında gelmiş olmasıydı. İki dakika daha geç kalsaydı, Lore acil serviste kan kaybından ölmüş olacaktı.

Kanlı eldivenlerini ve önlüğünü çıkardıktan sonra salona adımını attı ve hemen ezici bir ses tarafından sarıldı

nefret duygusu. Düşmanlık o kadar güçlüydü ki sendeledi ve sonra Shade'in duvara yaslandığını, yüz ifadesinin bir fırtına bulutu kadar siyah ve tehditkâr olduğunu görünce keskin bir nefes aldı.

"Başardı mı?"

"Bu kadar heyecanlı görünme." Eidolon sulu bacaklarını zorlayarak onu bekleme odasına doğru götürdü.

"Doğru kararı verdiğini umsan iyi olur."

Eidolon etrafında döndü. Sakinleşmek için derin bir nefes aldı ama havada bir toksin gibi dönen nefret ciğerlerine doldu ve vücuduna yayıldı. Zehir onu hücresel düzeyde etkilemiş, içindeki şeytana dokunmuş ve öfkesini yüzeye çıkarmıştı.

"Lore'un ölmesine izin vermem gerektiğini ima etmediğinizi biliyorum. Çünkü bu tartışmadan bıktım Shade. Benden bu kadar.

O bizim kardeşimiz ve biz kardeşlerimizin ölmesine izin vermeyiz."

"İşin bitti mi? Evet, tamam. Ben de bitirdim. Sen seçimini yaptın, ben de öyle. Sanırım söyleyecek bir şey kalmadı." Onun

Sesi bir törpüye dönüştü ve gözleri parladı. "Hiç."

Shade'in bir neşter kadar keskin sözleri Eidolon'un kalbine saplandı ve öfkesi yaradan akıp gitti.

Tanrılar, bu gerçekten olmuştu. Bir şey onları kırmıştı. Eidolon'un göğsünün ortasından, bir kardeşin ölümüyle neredeyse aynı yoğunlukta yayılan ezici acı, tüm safkan Seminus kardeşlerin birbirlerinin sağlığını ve yerini hissetmesini sağlayan bağlantıyı kopardı. Çok afallamıştı, konuşamayacak kadar korkmuştu. Hatta ne zaman

Shade arkasını dönüp uzaklaşırken, Eidolon aralarındaki kanyon genişledikçe konuşacak kelime bulamıyordu.

Ve Shade bir köşede kaybolurken, E kahkaha sesleri duyduğuna yemin etti.

Idess, UG'nin çift geniş koridorlarından birinde bir gargoyle heykelinin oluşturduğu gölgelerden sıyrıldı. Shade az önce uzaklaşmış, Eidolon da yumruğunu duvara vurduktan sonra ters yöne gitmişti. İkisi de onu karanlık köşede görmemişti.

konuşmalarına kulak misafiri olmuştu. Casusluğu kasıtlı değildi; Lore'la ilgili haberleri beklemekten huzursuz olmuştu ve gergin enerjisini koridorlarda volta atıyor.

Yaptığına memnun olmuştu. Görünüşe göre Shade bir Lore için gerçek bir tehlikeydi ve bu, göz kulak olması gereken bir gelişmeydi.

Yakınlarda gizlenen başka bir tehlike daha vardı. Kukuletalı bir figür iki kardeşin tartışmasını izlemişti ve hemen yanlarında durmasına rağmen fark etmemişlerdi. Ama hayaletleri görebilecek kapasitede olmasalardı fark etmezlerdi. Bunun dışında, eğer kapüşonlu yaratık bir hayaletse, Idess'in şimdiye kadar karşılaştığı en sıra dışı hayaletti. Biçimi katı olmaktan ziyade şeffaftı, ona hayaletlerin insanlara görüldüğü gibi görünüyordu.

İçindeki kötülük ölçüsüzdü, uğursuz havası o kadar kötüydü ki bunu teninde diken diken hissedebiliyordu ve Shade ile Eidolon'a yaklaştıkça gözleri daha da kızarıyor ve birbirlerine karşı daha da gaddarlaşıyorlardı.

Kardeşler ayrıldıktan sonra, yaratık başını çevirip tüyler ürpertici bakışlarını kıza yöneltti. Ama orada

Kürek kemikleri arasında kaşıntı yoktu ve hastanede iblis uyarısı hissini hiç yaşamamış olduğu aklına geldi.

Ya da Lore ile - malikane olayı diğer iblisler tarafından neden olmuş olabilir. Ya da Sin ile. Ya da kardeşleri. Ve ne Bu ne anlama geliyordu?

Kimsin sen?

"Benim adım Idess," dedi, şeytani sensörünün başarısızlığı yüzünden hâlâ biraz titriyordu.

O şey gülümsedi; parlak, yaralı dudaklarını geren iğrenç dişlerini gösteriyordu. Yardım edin bana.

İnsan ruhlarına elinden geldiğince yardım ederdi ama bu şey... ürperdi. "Yapamam."

Lütfen. Diri diri yakıldım ve kendi ailem tarafından lanetlendim. Sadece küçük bir iyiliğe ihtiyacım var. Acımı hafifletecek bir şey var. Beni bu hastaneden çıkarabilir misin?

Idess gözlerini kapattı. Bu yaratık kötüydü ama canı yanmıştı. Ailesi tarafından. Bunun üzerine içi burkuldu. Belki de onun suçu değildi. Her halükârda, onu hastaneden uzaklaştırmak iyi bir şey olabilirdi.

"Nereye gitmek istiyorsun?"

Huzurlu bir parka.

Kulağa o kadar da kötü gelmiyordu. "Otoparktan geçmemiz gerekiyor." İblis hayalet-şeyi acil servisin dışına götürdü, dokunuşunun altında sağlam olan omzunu kavradı. Ona nereye gideceğini söyledi ve onunla birlikte bir yerleşim bölgesinde cisimlendi.

"Burası bir park değil-"

Yaratık neşeyle güldü ve hızla uzaklaştı,
birkaç evin arkasındaki ağaçların arasında kayboluyor.

Büyük bir muhakeme hatası yapmadığını umarak otoparka döndü ve Lore'un ameliyatta geçirdiğı üç saatin çoğunu geçirdiğı bekleme odasına girdi. İlk bir saat en kötüsüydü. omzunu onarmıştı ama kolu, heraldi, sürekli yanıyordu, iki kez o kadar şiddetli yanmıştı ki haykırmış ve dizlerinin üzerine çökmüştü.

Şimdi Sin'in yanındaki sandalyeye çöktü ve gergin bir sessizlik içinde oturdu. Sin uzun süre kıpırdandıktan sonra ayaklarını bir sandalyeye vurdu ve arkasına yaslandı. "Eğer Lore ölürse, seni öldürürüm."

"Belki de onun hayatını kurtarmaya çalıştığımı fark etmediniz."

"Onu en başta kaçırmamış olsaydınız, bunu yapmak zorunda kalmazdınız."

"Geldiğinizde zincirlenmiş olanın ben olduğum dikkatinizden kaçtı mı?"

Sin sırtarak ellerini karın kaslarının üzerinde kavuşturdu. "Seni kandırdı, değil mi? Seni çok kızdırmış olmalı."

Öyleydi. Ta ki ona en çok verdiğı noktaya kadar. hayatının en yoğun orgazmını yaşadı. "Tabii ki hayır. Beni dizginlemesine izin verdim."

"Doğru." Sin bakışlarını Idess'in üzerinde gezdirdi. "Esaretten hoşlanıyor gibi görünüyorsun."

"Seni beni öldürmekten alıkoymaya çalışmasını başka nasıl açıklayabilirsin?"

Sin gözlerini kıstı. "Kes şu saçmalığı. Neler oluyordu? Kynan'ı koruduğunu biliyorum, o zaman neden Lore'u öldürmedin?"

"Bu iyi bir soru." Eidolon adım adım odaya girdi ve Sin ayağa fırladı. Idess, Lore'un tehlikede olmadığını bilmesine rağmen aynı şeyi yapma isteğiyle savaştı. "O gidiyor iyi olacak, Sin." Sesi Shade'le birlikteyken olduğundan daha iyiydi ama daha kötü görünüyordu. Onun çılgınca Bir sürü parmakla karıştırıldığı belli olan yivli saçları, gözlerinin altındaki koyu halkalar ve buruşuk giysileriyle berbat bir haldeydi. "Ve sen," dedi Idess'e. "Neler oluyor?"

Yalan söylemenin bir anlamı yoktu. Lore gerçeği biliyordu ve belki de Sin ve Eidolon'un iyi taraflarına geçerse -Sin'in iyi bir tarafı vardı, biraz yardım alırdı. Biraz güven kazanırdı.

"Onu korumak zorundayım," dedi Eidolon'un bakışlarıyla eşit bir şekilde buluşarak. "O da Kynan gibi Primori."

"Bu Primori olayını anlamıyorum," dedi Sin. "Ama şu anda umurumda değil. Onu görmem gerek." Eidolon'un yanından geçmeye başladı ama Eidolon onu kolundan yakaladı ve Idess, Sin'in Seminus gücünün hemşirenin söylediği gibi Lore'un gibi öldürüp öldürmediğini merak etti.

"Söz konusu bile olamaz. İyileşiyor ve dinlenmeye ihtiyacı var."

"Siktir git." Sin sarsılarak onun elinden kurtuldu. "Onu görmeye gidiyorum."

"Günah." Eidolon'un sesi küçük odada gök gürültüsü gibi çınladı. "Yapamazsın."

Idess'in kalbi tekledi. "Bu onun iyileşmesiyle ilgili değil, değil mi?" "Neden bahsediyor bu?" Sin talep etti.

"Onu burada tutacaklar," dedi Idess, Sin'le konuşurken ama bakışlarını Eidolon'dan ayırmadan. "Bağlanmış halde. Ve onu göremezsiniz çünkü onu serbest bırakacağınızdan korkuyor. Öyle değil mi doktor?"

Sin dövüş pozisyonuna geçti, yumruklarını sıktı, vücudu agresif bir şekilde öne eğildi. "Seni piç kurusu."

"Başka seçeneğim yok Sin." Eidolon bir eliyle gözlerini ovuşturdu, parmaklarını ve başparmağını öyle sert çalıştırıyordu ki Idess kan görmeyi bekliyordu. "Bir şeyler ayarlarız. Onunla konuşmam için bana bir gün ver. Bunu iyice düşün. Hepimiz için işe yarayacak bir plan buluruz."

Idess ayağa kalktı. "Ona yirmi dört saat verelim." O Sin'in omzunu sıktı ve mesajı alacağını umdu. Onunla dalga geç.

"Peki," diye hırladı Sin. "Ama günün sonunda onu serbest bıraksan iyi edersin." Idess'ten uzaklaştı ve Idess'i kapıya bakan Eidolon'la yalnız bırakarak odadan çıktı.

"Bu lanet olası bir kabus," diye mırıldandı.

"Kardeşlerine ihanet etmiş gibi hissediyorsun."

Ona doğru döndü. "Ben kimseye ihanet etmedim."

"Shade öyle görmüyor." Idess bir anda Rami'yi hayal etti ve onun ne yaptığını bilip bilmediğini merak etti. Anlıyor muydu, yoksa o da Shade kadar öfkeli miydi?

"Bu konuda ne biliyorsun?"

"Koridorda tartıştığınızı duydum."

Eidolon'un iğrenç laneti, şiddetli bir Boynundaki stetoskopu. "Shade anlamıyor. Kimse ölmek zorunda değil."

"Ama yine de bir kardeş kaybettin." Duyguları sesini sertleştirmişti ve iblis doktorun gözlerinde de aynı acıyı fark etti. "Özür dilerim. Bir kardeşi kaybetmemek için savaşım sonra da onu kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu bilirim."

"O zaman Lore'u neden güvende tutmam gerektiğini biliyorsun. Şimdi her zamankinden daha fazla."

Evet, biliyordu. Wraith Shade'in tarafına geçerse, Eidolon'un elinde kalan tek şey Lore olacaktı. Onu kaybetmek, diğer kardeşleriyle yaşadığı tüm bu cehennemi bir hiç uğruna yaşadığı anlamına geliyordu.

"Shade kendine gelebilir," dedi sakın bir sesle. "Hâlâ umut var. Ne demişler... zaman tüm yaraları iyileştirir?"

Eidolon acı acı güldü. "Doktorlar yaraları iyileştirir. Zaman mı? Tek yaptığı yaraların iltihaplanmasına izin vermek."

Adam uzaklaşırken Idess'in tek yapabildiği haklı olmaması için dua etmektir, çünkü eğer haklıysa, beş yüz yıllık çürümenin Rami'ye neler yapabileceğini ancak hayal edebilirdi.

Akşamdan kalmalar berbattı.

Lore en son ne zaman kriz geçirdiğini hatırlamıyordu. Hızlı iyileşirdi, bu da içkiyi aşırıya kaçırıp ölümle burun buruna gelmediği sürece nadiren geçirdiği anlamına geliyordu. Ama o

Her zaman içki alemlerini hatırlıyordu ve gözlerini açtığında hiçbir şey hatırlamadığını fark etti.

içkilerimizi yudumlarken ya da bicialarımızı yudumlarken.

Bir anı beynini kör bir iğne gibi delerken sarsıldı. İdess. Günah. Bok! Panik içinde bağırarak oturmaya çalıştı. Hastanedeydi. Ama nerede-

"Hey."

Başını çevirip başucunda duran Idess'e baktı, sanki omzuna Gargantua kemiğinden bir hançer saplanmamış gibi görünüyordu. "Sen iyisin." Rahatlaması tuhaf bile görünmüyordu. Düşman olmalıydılar ama Bir şeyler değişmişti ve Sin'in aksine, ne zaman savaşmayı bırakıp onunla yuvarlanacağını biliyordu.

"Ben iyiyim. Sen de iyisin. Ama çok yakındı."

Boğazına saplanan bıçağı hatırlayarak yutkundu. "Günah mı?"

"Eidolon onun içeri girmesine izin vermiyor. Sadece uslu duracağımı düşündüğü için içeri girmeme izin veriyor." Gülümsedi ama bu zorlamaydı. Bir şeyler ters gidiyordu. Elini kaldırıp yatağa sabitlenmiş olduğunu fark ettiğinde ne olduğunu anladı.

"Eidolon beni Kynan'ın peşinden gitmekten alıkoymak istiyor, değil mi?" Bir zincir setinden diğerine. İnanılır gibi değil. "Sin bu yüzden beni göremiyor, değil mi? Onun beni serbest bırakacağından korkuyor."

"Evet," dedi. "Sanırım endişelenmekte haklı." "Günah ele avuca sığmıyor," diye mırıldandı Lore.

Idess narin bir kaşını kaldırdı. "Bunu söylemenin bir yolu da bu."

Lore ona doğru uzandı ama zincir tarafından kısa kesildi. "Özür dilerim meleğim." Gözlerini kırptırdı. Az önce "melek" kelimesini iğneleyici bir hakaret olarak değil de bir sevgi ifadesi olarak mı kullanmıştı? Gözlerini kırptırdı.

Tekrar. Evet. Evet. Evet, yapmıştı. Hah. "Seni yatak odasında yalnız bırakmamalıydım. Düşünmedim-"

Onu bir öpücükle susturdu. Sadece bir öpücüktü ama düşüncelerini rayından çıkarmaya ve duygularını alt üst etmeye yetmişti. Kız kardeşi onu neredeyse öldürüyordu, ama işte buradaydı, sıcak bir şekilde gülümsüyor, onu öpüyor ve gerçek olamayacak kadar iyi davranıyordu.

"Senin kitabından bir sayfa aldım," dedi doğrulurken. "Bu ilginç bir manevra, öpüşmek Onları susturacak ya da sakinleştirecek biri." Durakladı. "Sanırım hoşuma gitti."

Garip bir sahiplenme içgüdüğü içini yaktı ve ona bu numarayı başkasına karşı kullanmamasını söylemek istedi. Bunun yerine gözlerini ona dikti. "Burada bir terslik var. Sin dışlanmaya dayanamazdı. Buraya girmenin bir yolunu bulurdu."

"Kıyameti koparmıyor... çünkü seni kendim serbest bırakacağıma yemin ettim."

Her türlü kırmızı bayrak yükseldi. "Neden? Beni eve götürüp tekrar yatağına zincirleyebilesin diye mi?"

Kızardı ve lanet olsun, belinden aşağısının kıpırdanmaya başladığını hissetti çünkü zincirlenmek her ne kadar sikini acıtsa da Idess'in yatağına zincirlenmekten daha kötü şeyler de vardı. Onun yatağı hastanedekinden daha iyiydi.

"Beni zorlamadığınız sürece hayır."

"Yani beni öylece başboş bırakacağını mı söylüyorsun? Kıymetli Kynan'ın için endişelenmiyor musun?"

"Öyleyim," diye itiraf etti. "Ama bu hastane senin için çok tehlikeli bir yer."

"Ah... burası bir hastane."

"Senin ölmeni isteyen kardeşlerle dolu."

Tamam, arkadaşlarını öldürme planından hoşlanmayacaklarını biliyordu ama ölü olarak mı? "Eğer bu doğruysa, neden beni kurtardılar?"

"Eidolon seni hayatta tutmak isteyen kişi. Eğer kontrol altında tutulursan, diğer ikisinin seni öldürmeyecek kadar sakinleşeceğini düşünüyor."

"Ama sen buna inanmıyorsun?"

Uzun bir nefes verdi, sanki nefesini uzatmak söylemek istemediği şeyi erteleyecekmiş gibi. "Shade'in gözlerinde cinayet gördüm."

"Shade'le başa çıkabilirim," dedi. "Ama neden beni serbest bırakma riskini almak istiyorsun?"

"Çünkü bence birlikte çalışmaya başlamamızın zamanı geldi. Birbirimize güvenmeye başlamanın."

Güldü ama hemen ayıldı. "Aman Tanrım, sen ciddisin."

Başını salladı. "Kynan'ı korumak zorundayım ama seni de korumak zorundayım. Birinin benim Primori'mle uğraşmaya çalıştığı çok açık. Sen ve kız kardeşin anahtarlarsınız. İşin aslını öğrenmeme yardım ederseniz Kynan yaşar ve kardeşleriniz de artık sizin için bir tehdit olmaktan çıkar. Hepimiz kazanacağız."

Elbette, kaynakları birleştirmek mantıklıydı, ama aynı zamanda ihtiyacı olan son şey onun tarafından dikkatinin dağıtılmasıyken onları birbirine itti. Çünkü sözleşme sahibini bulacaklarından şüpheliydi, bu da Kynan'ı öldürmek zorunda kalacağı anlamına geliyordu ve Idess'e yaklaştıkça, bu daha da zorlaşacaktı.

Ama planı işe yararsa, büyük bir olasılıkla, Idess kanatlarını kazanacak ve Sin yaşayacaktı. Ve fare piçi Kynan da yaşayacaktı.

"Peki, bu prangaları çıkarmak için şu anda benden ne istiyorsun?"

"Beni efendine götürmeni istiyorum."

"Yapamam. Damgalanmadığın sürece muhafızları geçip ine giremezsin." Lore muhafızları öldürebilirdi ama Sin güvende olana kadar Deth'in gazabını göze alamazdı. "Bu da Detharu'ya ulaşmanın tek yolunun Lonca'dan geçmek olduğu anlamına geliyor ve inan bana, bunu yapmak istemezsin."

Ona yaklaştı ve acı verecek kadar yavaş bir hareketle eliyle köle izini kapattı. Dokunuşu ruhuna inen bir yumruk gibiydi ve titrememek için dişlerini ve yumruklarını sıkmak zorunda kaldı. "Neden olmasın?"

Sanki bir iş kazasında testislerini kaybetmiş gibi ses çıkarmadan cevap verebilmesi için tam otuz saniye geçti. "Çünkü sana hiçbir şey söylemeyecekler. Onlara ne kadar ödediğinizin ya da onları neyle tehdit ettiğinizin bir önemi yok.

ile. Böyle bir şeyi ortaya çıkarmalarının tek yolu, bunu çok değerli hale getirmenizdir ve o zaman bile... Ben olsam güvenmezdim.

size verdikleri bilgiler. Suikastçılarının sır saklamak gibi bir ünleri vardır. Eğer öyle olmasaydı. iş."

Yüzündeki renk biraz kayboldu da gülümsemeyi başardı.
"Peki, o zaman, sanırım onlara bir şey vereceğim"

değer. Gidiyoruz ve sen de beni götüreceksin." Adam itiraz edecekti, ama kadın adamın sol bileğindeki kelepçeyi çözdü ve adam da onu Mars'a kadar götüreceğine söz verdi. diğer kolunu da serbest bırakacaktı. "Oh, ve küçük ölüm hatandan bahsetmiş olabilirsiniz."

"Ölüm arızası mı?"

Parmak uçlarından omzuna kadar kalın gazlı bez ve bantlarla sarılmış olan sağ kolunu işaret etti. "Bir dokunuşla beni nasıl öldürebileceğini biliyorsun."

Yakalandı. "Ah, evet. Bu. Küçük bir ayrıntı. Ve hatırlarsan, sana dokunmamamı söylemiştim."

"Evet, ama kolun hassas olduğu için olduğunu

söylemiştin." "Hassas."

"Bu konuda konuşmamız gerekecek. Daha sonra." Ona Gargantua kemiğinden hançerini uzattı. "Şu anda seni bu hastaneden çıkarmalıyız. Canlı olarak."

On altı

Lore'u hastaneden çıkarmak sorun olmamıştı. Odası acil servise yakındı ve Sin Harrowgate'in yakınında çok gürültülü ve iğrenç bir dikkat dağıtıcı yaratırken, Idess ve Lore çılgınca bir koşuyla Idess'in onları oradan çıkardığı park yeri.

Ancak Suikastçılar Loncası'yla iletişime geçmek çok daha zor olacaktı. Birliğin merkezi Sheoul'da bulunuyordu ve melekler için son derece tehlikeli bir yerdi.

Öldürülmesi daha kolay ve yozlaşmaya karşı daha savunmasız olan yükselmiş olanlar.

İşleri daha da tehlikeli hale getiren şey ise, melek olmayan Idess'in Sheoul'a girip çıkamamasıydı. Oraya ancak Primori'si ölümcül bir tehlike içindeyse, onu oraya girmeye zorlarsa ya da Harrowgate aracılığıyla seyahat ederse ulaşabilirdi. Ancak doğal olarak bunun da bir püf noktası vardı; Harrowgate'i yalnızca bir iblisle birlikteyken kullanabilirdi, çünkü hiçbir ilahi varlık Harrowgate'i kullanamazdı. kontroller.

Yani Lore onu götürecekti, ama onlar oradayken öldürülür ya da bilinçsiz hale getirilirse, kız dışarı çıkamazdı. Ve eğer Lonca bir maltranseo anlaşması altındaysa, Tanrı'nın kendisi dışında hiçbir ilahi varlık oraya giremezdi.

Idess ve Lore önce onun evine gitmişlerdi, böylece duş alıp üstünü değiştirebilecekti ve sonra, elleri de dahil olmak üzere tepeden tırnağa siyah deri giysileriyle onu Harrowgate'ten geçirerek Sheoul'un ıslak, mağaramsı bölgesine götürmüştü.

her adımda. Bir tür soluk ışık etrafı aydınlatıyordu ama anlayabildiği kadarıyla bir kaynağı yoktu. Kesin olarak bildiği tek şey ışığın gölgelerini etkilediği, Idess ve Lore hareketsiz dururken onları hareket ettirdiği ya da Idess ya da Lore hareket ettiğinde onları hareketsiz hale getiriyordu.

Kürek kemiklerindeki hafif kaşıntıyı görmezden gelen Idess Bir tırpan çağırdı ve çok yaklaştıklarında ayak bileklerine dolanan kayalar ve dikenli sarmaşıklar arasında ilerlerken tırpanı sıkıca tuttu.

"Bunu yapmak istediğine emin misin?" Lore yüksek sesle konuştu, böylece öfkeli yeryüzünün seslerini duyabiliyordu. "Sheoul'da şöminesine bir melek başı koymak istemeyecek hiçbir varlık yoktur. Burada, cehennemdeki bir melek gibi göze çarpıyorsun. İyilikle parlıyor gibisin. Şimdi tek ihtiyacın olan, en aptal iblislerin bile senin ne olduğunu anlamasını

sağlayacak bir hale."

"Kendi başımın çaresine bakabilirim, biliyorsun."

Kaşlarını salladı. "Sana daha iyi bakabilirim."

Onun kendisine ne kadar iyi bakabildiğini ilk elden biliyordu. Sihirli parmaklarının bacaklarının arasında çalıştığını hatırlayınca vücudu ısındı. Boğazını temizledi. "Lonca'da beni nelerin beklediğini söyle."

"Kanlı bir fedakârlık yapmanız gerekecek." Gerginleşti, tek uyarı pullu, büyük diş sıraları olan ve yaklaşık bir rakun büyüklüğündeki bir şeyin kayalık bir çıkıntıdan onlara doğru fırlamasından önce geldi. Lore onu havada kolayca yakaladı, çenesini kırmaktan kıl payı kurtuldu... ve o şey ölü olarak yere düştü.

Etkileyici. Ve biraz da korkutucu.

"Bunu nasıl yaptın?"

Elini esnetti ve dikkatli bakışlarını etraflarından ayırmadan ona cevap verdi. "Eğer zorlarsam deri üzerinde bile çalışıyor."

"Oh." Hâlâ seğirmekte olan ölü yaratığın üzerinden geçti. Lore'un gücünü ilk elden gördüğü için biraz sarsılmıştı. Bu kadar... hızlı olmasını beklemiyordu. "Peki, uh... bu sorunla mı doğdun?"

"Hayır." Gözleri sürekli tehlike taraması yaparak yürümeye devam etti. "Yirmi yaşımıdayken dermoire'ımla birlikte geldim. Dokunduğum ilk kişi Sin'di ve bu onu etkilemedi. İkinci kişi düştü ve öldü. Kalp krizi ya da onun gibi bir şey olduğunu düşündüm. Umursadığımdan değil. O zamanlar çıldırmıştım."

"Çılgın mı?"

Durakladı, başını kaldırdı, siyah gözleri taradı ve ensesindeki tüyler diken diken oldu. "Bir de kontrol edilemeyen bir şehvet ve o eğlenceli öfke geldi." Sanki hiç durmamış gibi yeniden hareket etmeye başladı.

"Her şey aniden mi oldu?"

"Evet." Sesi hırçındı. "Sin ve ben, onlar öldükten sonra bir yıl boyunca büyükanne ve büyükbabamızın evini paylaştık. Bir sabah ikimiz de büyük bir acıyla sarsıldık. Saatlerce sürdü. Bittiğinde yeni dövmelerimiz vardı ve ben öfkeli canavar." Dumanı tüten, yumuşak top büyüklüğünde bir taşı tekmeledi. "Onu çok korkuttum. Evin altını üstüne getirdim. Sanırım kaçtım, günlerce ortalıkta yoktum. Keşke hatırlamasaydım dediğim ufak tefek şeyler dışında pek bir şey hatırlamıyorum."

Ona doğru uzanmaya başladı, ama son anda elini yanına bıraktı. rahatlatıcı bir jest. "Özür dilerim."

"Her neyse. Uzun zaman önceydi."

Belki, ama yine de acı verici olduğu açıktı. "Sin'e ne oldu? Yani, sen delirdiysen, o da delirdi mi?"

"Bilmiyorum." Yumuşak bir hareketle bir sabah yıldızı fırlattı, kanatlı bir iblis önlerine düşene kadar zar zor fark edildi, bıçak üçüncü gözünün ortasında boğa gözlüydü. Burası ona kalp krizi geçirtecekti. O ise sanki bir parkta geziniyorlarmış gibi davranıyordu. "Bu konu hakkında hiç konuşmadık."

Bu konuda hiç konuşmadınız mı? Idess ve Rami her şeyi konuşmuşlardı. Onlar için hiçbir şey sınır dışı değildi. Kabul, onlar birlikte yüzyıllar geçirmişlerdi ve Sin ile Lore bunun sadece bir kısmını yaşamışlardı ama birbirlerine karşı ne kadar korumacı oldukları düşünüldüğünde bu yine de tuhaf görünüyordu.

Onun silahını alıp yaratığın kösele gibi derisini silerek temizlemesini izledi. "Sonunda eve gittiğinde ne dedi?"

Yıldızı deri kalça muhafazasına sokarak hızını artırdı. "Neredeyse vardık."

"Lore," dedi ona yetişerek, "ne dedi?"

Ceketini yokladı ve küfretti. "Pençemi unuttum dartlar." O yürümeye devam ederken sessizlik uzadı. Sonunda uzun uzun iç geçirdi. "Ona ihanet ettim ve onu terk ettim. Bu çok çirkin ve oraya geri dönmek istemiyorum."

Kolundan tuttu ve onu durmaya zorladı. "Bana özür dilediğini söyle."

Kaşlarını çatarak ona baktı. "Senin için ne önemi var?"

"Sadece... eğer yapmazsan, bu şansı asla elde edemeyebilirsin. Ve hayatının geri kalanında pişmanlık duyarsın."

"Sanki bu konuda bir şeyler biliyor gibisin," diye mırıldandı, ama nasıl olduysa kız onu toprağın hırıltısı ve her taraftan gelen tüyler ürpertici çığlıklar arasında duydu.

"İstiyorum."

Gözleri sürekli hareket halindeydi, tetikteydi ve potansiyel tehditleri arıyordu ama aynı zamanda ona bakmamak için bilinçli bir çaba sarf ediyor gibiydi. "Üzgün olduğumu biliyor."

"Bundan emin misin?"

Kaşları daha da çatıldı. "Hayatımın her günü yaptığım şeyin bedelini ödüyorum."

"Bu aynı şey değil."

"Güven bana, öyle." Yakınlarda bir şey çığlık atarak onu sıçrattı. "O biliyor."

"Nasıl?"

"Tanrım, çok inatçısın," diye mırıldandı. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve ayağını vurmaya başladı, ancak Zemin bir havlamayla itiraz etti, dondu kaldı ve yolun geri kalanında Lore'un onu taşımasına karar verdi. "Ben onun sayesinde bir suikastçıyım, tamam mı? Otuz yıl önce Detharu'yla başı derde girdi ve bana geldi. Birbirimizi yaklaşık yetmiş beş yıldır görmemiştik, bu da size onun ne kadar çaresiz olduğunu anlatmalı. Onu bir kan galerisinde hizmet etmesi için satmayı planlıyordu."

Idess'in midesi altüst oldu. Oh, Yüce İsa. Afyon batakhanesinin iblis versiyonu olan geneleve hiç gitmemişti ama haklarında yeterince şey duymuştu.

Sin'in korkusunu anlamak. Bazı insanlar ve iblisler gönüllü olarak katıldılar, ancak diğerleri zorlandı. Onlara uyuşturucu veriliyor ve daha sonra vampirler gibi kanla beslenenlerin içki içip kafayı bulabilecekleri "çukurlara" dönüştürölüyorlardı.

insanları seks için kullanıyorlardı. Her galerinin insanlara muameleyi düzenleyen farklı kuralları vardı, ancak katı kuruluşlar, kazalar ve aşırı dozlar meydana geliyordu. En kötü yerlerde, insanlar tek kullanımlıktı, nadiren Bir günden fazla, hatta bir müşterinin ötesinde bile hayatta

kalamadı. "Ne yaptın sen?" diye sordu kısık sesle.

"Suikastçı bağından bir çıkış yolu bulmaya çalıştım. Bulamayınca ona gittim ve onun hayatına karşılık kendimi suikastçı olarak önerdim. Ve şimdi onun hayatı yine tehlikede."

"Anlamıyorum."

"Kynan'ı bu yüzden öldürmek zorundayım." Sesi o kadar derin ve uğursuz bir hal aldı ki titreşti. "Eğer bunu yaparsam, ikimiz de özgür kalırız. Yapmazsam, o ölür."

Idess'in elleri silahına kenetlendi ve bir şekilde boğazında şişen panik yumrusunu aşarak konuşmayı başardı. "Lore? Efendin Sin'in hayatını senin üzerinde tutmuyor olsaydı, yine de Kynan'ı öldürmek ister miydin?"

"İster misin? Evet." Acı acı güldü. "Ama yapar mıyım? Hayır."

"Neden?"

Uzaklara baktı, bakışları Sin'in takip edemeyeceği bir yere gidiyordu. "Çünkü kardeşlerim pislik olabilir ama Sin için iyi olacaklar. Ve ben de biraz ummuştum... Yani, dokunuşuma karşı bağışıklıkları var... ama her neyse. Kynan'ı öldürmek herkesi kutuplaştıracak. Zaten öyle oldu."

Tekrar yürümeye başladığında Idess'in boğazını tıkayan panik yumrusuna duygular da katıldı. Lore kardeşleriyle bir tür ilişki kurmak istemişti ve bunu başarabilirdi. onlara karşı koymasaydı bir şansı olabilirdi... tökezleyerek durdu. Lore arkasını döndü.

"Şimdi ne olacak? Size zaten söylemem gerekenden fazlasını söyledim."

"Mesele o değil," dedi. "Dinle... başından beri Primori'ne yapılan saldırıların benimle ilgili olduğuna inandım. Ama ya bu benimle ilgili değilse? Ya senin hakkındaysa?"

"Ah... neden benimle ilgili olsun ki?"

"Ya sen ya da kardeşlerin. Yani, Kynan'ı öldürmek için sizin seçilmiş olma ihtimaliniz nedir? Kardeşinle evlilik yoluyla akraba olması sence de büyük bir tesadüf değil mi? İşin sana ve kardeşine ne yaptığına bir bak.

Onlar. Bu herkesi parçalıyor. Peki ya bu size ulaşmakla ilgiliyse?"

Lore dışlarının arasından ısıık çaldı. "Bu ilk kez olmuyor. Aslında onları öldürmek için kendi kardeşimiz tarafından kiralandım. Ama neden Sin'i diğer Primori'lerinden birinin üzerine saldın? Warg'ın benimle ya da kardeşlerimle hiçbir ilgisi yok."

"Bu benim teorimdeki tek tuhaflık." Başını iki yana salladı. "Bir dakika, kardeşlerinizi öldürmek için kiralandığınızı mı söylediniz? Kardeşin tarafından mı?"

"Evet." Eldivenli elini yüzünde gezdirdi. "Hasta herif onlardan intikam almayı o kadar çok istiyordu ki, kendi ölümü halinde bile onların ölümünü ayarladı."

Idess bunu düşündü. "Yani o öldü mü? Bu işin arkasında o olamaz mı?"

"Shade'e göre adam ölmüş sayılır." Tekrar yürümeye başladılar.

Nefesini dışarı üfledi. "Tamam, o zaman başka bir cevap olmalı. Kardeşlerinizi karşı karşıya getiren bir şeye karışmış olmanız çok uygun."

Omuz silkti. "Yakında öğreneceğimize eminim. Çağırma alanı hemen ileride."

"Bekle." Kürek kemiklerinin arasında çığlık atan bir kaşıntı alevlendi. Kötülük algılama sistemi çalıştığı için mutlu mu olmalıydı, yoksa çalıştığı için endişelenmeli miydi emin değildi. "Bir sorun var."

Lore'un elleri şimşek hızıyla bıçakları kavıyordu. "Yer sessiz."

"Melek eti çok tatlı."

Idess dönüp baktığında türü bilinmeyen iki iblisin taş çıkıntılardan sıyrıldığını gördü. Koyu gri renkte ve yaklaşık bir metre boyunda olan bu iki iblis ince ve cılızdı; timsaha benzer çukurlu burunları ve vücutlarını kaplayan keskin, sivri pulları vardı.

Bir hava fısıltısı duydu ve ardından Lore'un kılıcı iblislerden birinin göğsüne saplandı. Şey güldü. Diğer kolundan bir pul kopardı ve frizbi gibi fırlattı. Idess kendini yere attı, nefesi kesildi.

Yanağını sıyıran iğnenin acısıyla tıslayarak dışarı çıktı.

"Yerde kal!" Lore bağırdı ama o dövüşürken kızın sineceğini düşündüyse çıldırmıştı.

Kalbi hızla çarparak ayağa fırladı. Lore yaratıklardan birinin bir hamlesini savuşturdu, pençeleri havayı yakaladı. İkinci darbe yüzüne isabet etti ve geriye doğru fırladı, Bir kaya çıkıntısına çarparak.

Öfkelenen Idess saldırdı, tırpanını en yakındaki yaratığa savurdu ve onu gafil avladı. Bıçak kolunu kopardı. Yaradan siyah çamur fışkırdı ve yaratığın üzerine sıçradı. Çığlık çığlığa yere düştü. Tekrar savurdu ama ikinci iblis saldırdı ve çenesi Idess'in omzuna kenetlendi. Acısı arttı ve konsantrasyonu bozulduğunda, çağırdığı silah parıldayarak yok oldu.

İblis bir çığlık atarak onu serbest bıraktı ve yere yığıldı. Lore onun arkasında durdu, gözleri altın ve kıpkırmızı dönüyor, eldivenli eli bükülüyordu. Yaptığı o ölüm şeyi korkutucunun da ötesindeydi.

"Yere yat!" diye bağırdı ve Idess eğilerek bir tırpan daha çağırırken bir frizbi pulundan kıl payı kurtuldu. İki tane daha

Pullar havada ısıklık çaldı ve Lore bir tane alırken bir homurtu duydu.

Peneli bir el aniden ortaya çıktı ve ayaklarını altından çekti. Kendini yeniden yönlendirmek için mücadele ederken ciğerlerindeki hava boşaldı ve kulakları çınladı. Başka bir iblis, yeni gelen biri, ona doğru hamle yaptı. Yuvarlandı ve silahını şiddetli bir kavisle havaya kaldırdı. İblisi ikiye bölerken eti parçalandı.

kasıklarından boynuna kadar ikiye ayırdı. Bağırsaklar ve kan korkunç bir yağmur halinde aşağı döküldü.

Idess, düşerken ölmekte olan iblis tarafından ezilmemek için ayağı fırladı. Lore, kötü bir yaradan kan kaybediyordu.

Göğsünü kolsuz yaratığı siper etmiş, yaklaşmaya çalışırken kılıcını ona doğru savuruyordu. İblis bunu fark etmişti ve Lore'un bıçağından kaçarken bulanık hareketlerle hareket ediyordu. öldürme kolu.

Idess tırpanını savurdu ama bıçak sadece boş havaya çarptı. Şey etraflarında dans ediyor, göğsünden garip, cızırtılı bir ses yayılıyordu.

"Daha fazla çağırıyor," diye nefes nefese kaldı Lore. "Onu

öldürmek zorundayız. Şimdi." Idess hamle yaptı ama tırpanı

bir kez daha rüzgâra kapıldı.

Kendini sakinleşmeye zorlayarak derin bir nefes aldı ve Rami'nin ona öğrettiğı şekilde karşı çıkıyordu. Manzarayı incelemek. Havayı. Kendi yararına kullanabileceğı her şeyi.

Gölgeler... Idess kaşlarını çattı ve duracak zamanı olmamasına rağmen gölgelerin oluşup kayboluşunu izledi... ve evet! Sıralamaları artık anlamlıydı; iblisten önce hareket etmişlerdi.

İblisin gölgesi silahının menzilinde titreşti. Tüm gücüyle

savurdu ve yaratığın kafası

yere düştü.

Nefes nefese kalan Lore eğildi, ellerini dizlerine dayadı ama yakışıklı yüzünü bölen bir sırtışla Idess'e baktı. "Harikasın, bebeğim." Doğruldu ve onun elini tuttu. "Gel hadi. O şeylerden daha fazlası bizim için gelmeden buradan gitmeliyiz."

"Yaralısın-"

"Sen de öylesin. Yaralarımız bir dakika içinde geçecek. Acele edin."

Anlamamıştı ama şimdi yirmi soru sormanın sırası değildi. Düz, dumanı tüten bir ovaya açılan bir köşeyi dönene kadar koştular.

"Burası çağırma alanı. Buraya ölüm kutusu deniyor." İki kükürt sütununu işaret etti, etraflarında opossum benzeri, gözsüz yaratıklar sıcıyordu. "Bunlar muhafızlar. Aldatıcı düşüncelere sahip olan herkes parçalanır. İşte sunak. Kanınızı sunmanız gerekecek."

Idess kan lekeli, yassı bir taşın üzerinde duran hançeri yavaşça eline aldı. Keskin kenarını tenine dayadı ama adam bileğini kavradı.

"Yapabilseydim kendim yapardım."

Bakışları yoğun, nefesini kesen ve kalbini hızlandıran erkeksi bir vaatle doluydu. Ve sonra, sanki az önce onun için acıya katlanmaya yemin etmemiş gibi

Ona zarar vermek için her türlü sebebi olan Rami, Idess'i serbest bıraktı ve sessiz bir nöbetçi gibi, tüm gücü, kasları ve güveniyle geride durdu. Idess kendi başının çaresine bakabilecek kapasiteye fazlasıyla sahipti ama Rami onu terk ettiğinden beri ilk kez bunu yapıyordu, Biri onun arkasını kolluyordu ve bu iyi hissettiriyordu. Lore onu korumaya hazır, bu kendini riske atmak anlamına gelse bile.

Korkunç bir insan olduğunu söylediğinde çok yanılmıştı.

Bıçağı bileğinden geçirirken eli titredi ve kanının taşa damlamasına izin verdi. Bir kahve fincanı büyüklüğünde bir havuz olduğunda, ıslak su birikintisinin etrafında bir ışık halkası parladı.

"Bitti." Lore avucunun iiyle yavaşça kesiğe baskı uyguladı.
"Keşke Eidolon'un yeteneğine sahip olsaydım. Keşke seni iyileştirebilir."

"Keşke sen de yapabilsen." Sadece basit bir kesikten bahsetmiyordu. Kalbi ve ruhu acıyordu ve bunun tek tedavisi cennette bulunabilirdi.

Islak bir hprdetme sesi, koyu tenli, insansı bir hayvanın çık kemerli kapıdan tüpten çıkan diş macunu gibi çıkan kadın. Bir rpertiye bastıran Idess, Lore'dan uzaklaştı. Sheoul'dan nefret ediyordu... kokulardan, seslerden, sakinlerden. Buradaki her şey arpıktı.

Idess'in önünde durduğunda dişinin ayaklarının etrafında buhar dönüyordu. "Tek bir cinayeti mi soruşturuyorsunuz? Toplu bir cinayet mi? Kurban insan mı yoksa iblis mi? Hızlı bir ölüm m, yoksa acılı bir ölüm m?"

Güzel. "Yukarıdakilerin hiçbiri. Lonca ile grşmeliyim."

İblisin enesi düştü ve çatallı, gri dili ortaya ıktı. "Ya şaka yapıyorsun ya da çok ama çok aptalsın."

"Lonca'yı göreceğim."

"Bu mümkün değil."

"O zaman Azagoth'un gazabını üzerinize çekersiniz," dedi Idess omuz silkerek.

İblisin derisi kül gibi oldu. Azagoth ismi iblisler arasında sadece fısıldanırdı. Bir isim ölümle eşanlamlıysa, kimse onu yüksek sesle söylemezdi. "Yalan söylüyorsun."

Idess bunun için hazırlanmıştı. Derin bir nefes alarak, şimdiye kadar hissettiği tüm öfkeyi topladı ve Çalkalanmış bir şampanya şişesi gibi hissedene kadar yoğunlaştı ve birikti. Basınç dayanılmaz bir hal aldığı anda gözlerinin arkasına vururken, acılı bir şekilde serbest bıraktı.

Etrafında, derisi yarılıp vücudu iki katına çıkarken, şekil değiştirirken ve parlayan bir ışıkla patladı. İblis dehşet içinde geri döndü ve kemeri koruyan şeyler sinip kaldı. Saniyeler içinde Idess, iblis ya da insan, hiç kimsenin Ölüm'ün vücut bulmuş halini düşünmeden bakamayacağı kanatlı, iskelet bir yaratığa dönüştü.

Aslında Azagoth'un gerçek formu ile bir meleğin mükemmel bir karışımıydı.

"Sen Lonca'yı temsil ediyorsun, ben de Ölüm'ü temsil ediyorum." Sesi karanlık, derin bir gümbürtüydü ve iki yanındaki dik kayalıklarda çatlaklar oluşturunuyordu. "Al beni."

Kadın eğilerek saçındaki kemik boncukları şingirdattı. "Mesajınızı ileteceğim." Kapıdan bir kez daha geçerek gözden kayboldu. Idess tercih ettiği forma geri döndü ve Lore'un ona ağzı açık baktığını görmek için döndü. Oops.

"Ah... bana söylemek istediğin bir şey mi var?"

"Pek sayılmaz," diye mırıldandı ve kemerin etrafında dolaşan ürkütücü şeylere tıslayıp dehşet içinde kaçışmalarını sağlayarak kendini eğlendirdi.

"Idess? Azagoth kim?"

Oh, lanet olsun. "Adını hiç duymadın mı?"

"İsmi duymuştum ama Sheoul'daki bölgesel bir kötü savaş lordu olduğunu düşünmüştüm."

Kadın homurdandı. "Pek sayılmaz. O bir zamanlar melekti. Ölüm diye bir şey yokken." Çok yaklaştıklarında ürpertici şeylere tekrar tısladı. "Ama sonra o salak Kabil, Habil'i öldürdü ve insanlar ölebildiği için iblisler de ölümsüzlüklerini kaybetmek zorunda kaldı. En azından bazı türler. Ondan sonra insan ve iblis ruhları ortalıkta dolaşıp ortalığı kasıp kavuruyorlardı. Melekler insan ruhlarına cennete kadar eşlik etmek için görevlendirilmişlerdi. Birinin diğer ruhlardan sorumlu olması gerekiyordu."

"Ne yani... bu Azagoth denen adam gönüllü mü oldu?"

"Görünüşe göre," diye cevap verdi, bir gözü Crest Gel Archway'deydi. "Bu işi bir iblis yerine bir meleğin yapması daha iyi."

Efsaneye göre Azagoth kendi isteğiyle düştü. Tutma tankı Sheoul-gra'yı yarattı ve tüm bu süre boyunca iyiliğini korumaya çalıştı, ama sonunda bozuldu. Belki iblislerle beslenmeye başladığı için, belki de iblis ruhlarıyla uğraşmak ve hayatları boyunca yaptıkları her şeyi görmek sağlığını yok ettiği için. Her halükarda Sheoul-gra'ya eşlik eden ruhlara başkanlık ediyor."

"Griminionlar" mı? Azrail'in küçük yardımcıları gibi mi? Şu griminionlar mı?"

"Evet. Azagoth insanların Azrail olarak bildiği varlık." Parıldamaya başlayan geçide baktı. "O aynı zamanda benim babam."

Lore boğuk bir ses çıkardı ama bir şey söyleme şansı yoktu çünkü bir metre boyundaki erkek Neethul

kapıdan sıkıştı ve onlara doğru geldi.

Neethulumlar güzel bir ırktı, elf görünümündeydiler, bu da onları daha da korkunç kılıyordu. Kötülüğün her zaman çirkin olmadığını kanıtlıydılar. Bunun zümrüt gözleri vardı. Uzun beyaz saçları ve mükemmelliğini gölgeleyen birkaç sivri yüz yarası vardı.

"Eğer kim olduğun konusunda yalan söylüyorsan," dedi hoş bir sesle, "henüz hayattayken derini yüzüp bağırsaklarını deşecekler ve ölene kadar kirlilere asacaklar."

Lore eldivenini rahatça çıkararak öldürücü elini ortaya çıkardı ve soğuk gülümsemesi Neethul'un kiyle eşleşti. Lore'da seksi olması dışında. Olması gerekenden daha seksiydi, ama o Lore'un olmaması gereken pek çok şey olduğunu hızla fark etti.

"Takip edin. Ve Lonca Salonu'nun içinde silah çağıramayacağınızı bilin." Neethul onları geçide götürdü ve geçerken sürünen iblislerden birini tekmeledi.

Kapı onları küçük bir yeraltı ortaçağ köyüne benzeyen bir yere götürdü. Dikenli cehennem fareleri, bazıları kendi istekleri dışında orada bulunuyormuş gibi görünen çeşitli iblis türlerinin ayakları altında koşuşturuyordu. Gerçek toplar ve zincirler arkalarından sürükleniyordu ve siyah, buharlı bir havuzun yanındaki bir kulübenin yanında, kundaktaki bir şeytan kırbaçlanıyordu.

"Gördün mü?" Lore fısıldadı. "İyileştik."

Lore'un yaraları artık kanamıyordu ve terazinin kestiği yanağına dokunduğunda derisi hassas bile değildi. Ne güzel. Ama sırtı deli gibi kaşınıyordu.

Lore onun elini sol elinin içine aldı ve Neethul'u takip ederek binaların en büyüğüne, kale benzeri bir yapıya girdi.

Kemik rengindeki taştan siyah bir madde akıyordu. İçeride, sert pişmiş kil zeminden tavana kadar her şey griydi; tavandan bazıları taze yüzlerce kafa sarkıyordu, Bazıları o kadar yaşlıydı ki sararmış kafataslarından başka bir şey kalmayacak kadar çürümüşlerdi.

Neethul onları, uzun ve karanlık bir koridora ulaşana kadar kafaları ve diğer birkaç seçkin vücut parçasını sergilemek dışında bir amacı yokmuş gibi görünen odalardan geçirirken Idess'in midesi bulandı. Sonunda, yuvarlanan dikey bir kapı şimdiye kadarki en büyük odaya açıldı. Ortada, en az yüz iblisin oturduğu, bazılarının bira fincanlarından içtiği, diğerlerinin ise kanlı et parçalarını kemiriyorlardı. Neethul ortaya yakın bir sandalyeye oturdu.

Türü bilinmeyen kertenkele benzeri bir iblis en uçta duruyordu. "Bu dinleyiciyi neden istiyorsunuz?" diye sordu, sesi Idess, odanın mimarisinin bir numarası olan doğal olmayan bir rezonansla gürlediğinden emindi.

"Müşterilerinizden biri hakkında bilgi almaya geldim. Detharu olarak bilinen efendiyle konuşmalıyım."

Bir konuşma patlaması oldu ve kertenkele-adam sessizlik işareti yaptı. "İsteğiniz çok saçma. Bu yüzden öldürüleceksiniz."

"Detharu ile konuşacağım, yoksa babamın gazabına uğrarsın." İblisle bakışlarını kilitledi.

Kertenkele Adam'ın uğursuz hırıltısı havayı titretti. "Anladığınızı sanmıyorum. Hiçbir efendi kendisiyle sözleşme yapan kişinin adını açıklayamaz."

"Bir isim istediğimi söylemedim." Bu noktada, kabataslak bir açıklama bile hiç yoktan iyidir.

Konuşma devam etti ve sonunda iblis ona döndü. "En küçük bir bilgi kırıntısının bile bedeli büyük olacaktır."

"Peki bu bedel ne olacak?" diye sordu. "Bir suikastçı olacaksın."

Ciddi olamazlardı. Lore'un yanında gerilmesi ciddi olduklarını gösteriyordu. "Yapmayacağım."

Gözsüz bir erkek ayağa kalktı, soluk teni ona bir kurtçuğu hatırlatıyordu. Ya da bir kurtçuğu. Elleri metalle kaplıydı ve eklem yerlerinde sivri uçlar vardı. "Tek bir ölüm. Kime emredersek. Sadece bir tane. Kabul et ya da git."

"Yapma bunu Idess," diye homurdandı Lore, diğerlerinin duyabileceğinden kuşkulandığı kadar alçak bir sesle.

Adrenalin damarlarında acı veren bir hızla dolaştı. Bunu yapamazdı. Bu şekilde öldürmek... bu onu bir Yükseliş için aday. Ama Kynan'ı da kaybederse elenecekti.

"Ben öldüremem," dedi. "Ama başka bir şekilde hizmet edebilirim."

"Idess!" Lore onun dirseğini sıktı. "Yapma."

Hepsi beyaz tenli olana baktı. "Anlaştık." Tanrım, ne yapmıştı?

Ona doğru ilerledi, yaklaşırken eldivenlerinden birini çıkardı. Kızın önüne geldiğinde gülümsedi, küçük, keskin dişlerini göstererek. "Altı ay boyunca benim olacaksın."

Lore'un göğsünden sismik bir gümbürtü yükseldi. "Oh, hayır yapmayacak." Kolunu kadının boğazına dolayarak onu kendine çekti.

Geriye doğru, sonra boğazında inanılmaz bir baskı vardı ve sonra... hiçbir şey.

Dünya karardı.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin. Lore bu sefer gerçekten de gaza basmıştı. Lonca Salonu'na doğru koştu, Idess kollarındaydı, onu modifiye edilmiş bir uyutma tutuşuyla bayılttıktan sonra. Deth'in öfkeli bağırışları onu takip etti. İblis bunun için ona sonsuza dek işkence edecekti.

Arkasından gelen ayak seslerinden etkilenerek dış kapıya öyle sert bir tekme attı ki kapı kırıldı, içinden atladı ve koşarak geçide ulaştı. Ağır çekimdeymiş gibi hissettiği ölüm kutusuna çıktığında hiç duraksamadı. Ve köle bağı alev almış gibi parladığında, acıyla nefes aldı ve Harrowgate'e güvenli bir şekilde kapatılana kadar daha hızlı koştu. Nefes nefese ve küfrederek, evine en yakın kapıya gelene kadar haritayı inceledi.

Idess kıpırdanmaya başladı ve kahretsin, onun da kıcını tekmeleyecekti.

Lanet olası Azrail'in kızı.

Ölüm'ün küçük kızıyla uğraşmayı ona bırak. Hay sikeyim.

Harrowgate'ten dışarı fırladı ve ön kapısına ulaşana kadar durmadı. Her zamanki gibi kilitli değildi ve neyse ki Sin orada onu beklemiyordu. Şu anda ihtiyacı olan son şey onun endişeleri, öğütleri ya da drama nöbetleriydi.

Idess'i kanepeye yatırdı ama Idess oturmak için kıvranacak kadar uyanmıştı. "Ne... ne oldu?" Gözlerini kırıştıtararak ona baktı, bakışları biraz cam gibiydi.

"Seni canavar gibi bir hata yapmaktan kurtardım."

Tekrar gözlerini kırıştırdı ve sonra o kadar hızlı ayağa kalktı ki adam bir adım geri atmak zorunda kaldı. "Sen ne?"

"Sanırım hatırlıyorsun?"

"Primori'mi kimin öldürmeye çalıştığını bana söyleyeceklerdi!" diye bağırdı.

Ellerini havaya kaldırdı. "Huysuz uyanıyorsun. Sabah insanı değilsin, değil mi?"

Öfkeyle ağzı açık kaldı. "Sen... sen-"

Kadının ensesini avuçladı, onu kendine çekti ve öptü. Saldırı taktikleri işe yaramadı. Kızın öfke dolu çığlığı ve omuzlarına vurduğu yumruklar onun ilk ipucuydu bunun duruma en iyi yaklaşım olmayabileceğini düşündü. Kasığa gelen diz ikincisiydi.

Yine de buna hazırlıklıydı ve geri adım atıp dönerek acı verici bir darbeden kaçındı.

"Seni orospu çocuğu!"

"Ne?" dedi, elinin tersiyle ağzını silerek. "Çıldırımıştın."

"Öpücükten bahsetmiyordum."

Sırıttı. "Bu tekrar yapabileceğim anlamına mı geliyor?"

Ayağını yere vurdu. Gerçekten de öfkeyle ayağını yere vurdu. Muhtemelen sevimli olmamalıydı ama öyleydi.
"Lore, bu ciddi!"

"Cidden seni Detharu'nun hizmetinden kurtardım." Yanık göğsünü ovuşturarak mutfağa doğru ilerledi ve kızın hüsrana dolu oflaması karşısında gülümsemesini bastırmak zorunda kaldı.

"Kurtarılmaya ihtiyacım yoktu," dedi Idess, onu küçük mutfak alanına kadar takip ederek.

"Evet, öyle yaptın. O küçük melek kafanı çoktan aşmıştın."

"Ben iki bin yaşındayım. Daha önce de bu yollardan geçtim."

Güldü. "Gerçekten mi? Seni ne için kullanacağı hakkında bir fikrin var mı? Devam et ve onu çıplak hayal et. Çünkü suikastçıların öldürmekten daha fazlası için kullanıyor."

"Oh... Yüce Tanrım." Eli boğazına doğru gitti. "O... o..."

"Şanslıydım." Dolaptan bir bardak çıkardı. "Sanırım benden korkuyor. Suikastçıların hiçbirisi ona isteyerek zarar veremez ama koluma dokunmak bile öldürebileceği için... işini şansa bırakmıyor."

Kot pantolonuna baktı ve bir kısmını fırçaladı.
görünmez tiftik. "Yine de onunla bazı ayrıntıları konuşurdum-"

"Seni damgalayacaktı. Sana uzandığında, yapacağı şey buydu. Göğsünde benimkiyle eşleşen bir el izi olacaktı ve pazarlık etmek için çok geç olacaktı."

Ağız sessizce çalıştı. "Oh."

Buzdolabından bir sürahi rotgut alırken, "Bir teşekkür iyi olurdu," diye söylendi. Soğuk bile değildi. Lanet buzdolabı yine yatağa sışmıştı. Ama sonra, o vardı Kelvinator 1940'tan beri, tıpkı hiç kullanmadığı fırın gibi.

"Beni uyaramaz mıydın? Onun yerine beni kaçırmak zorunda mıydın?"

Güldü. "Bunu sen mi söylüyorsun?" Bir bardağa likör doldurdu ve bir yudum aldı. "Bir tane ister misin?"

Tereddüt etti, sonra başını salladı. "Teşekkürler, hayır."

"Aç mısın? Sandviç malzemelerim var. Sanırım. Fıstık ezmesi seviyorsan. Ve sucuk."

"Kulağa ne kadar iştah açıcı gelse de, ben almayayım. Teşekkür ederim, ben iyiyim." Elini saçlarının arasında gezdirdi, atkuyruğundan tutamları çekiştirdi ve tekrar koltuğa uzandı. "Şimdi ne olacak? Fikirlerim tükeniyor."

"Bir tane var ama bunun için Wraith gerekecek. Yine de adamlarla iletişime geçmem gerekiyor, olan bitenin senin yerine onlarla ilgili olabileceğini bilmelerini sağlamalıyım."

Lore'un Wraith'le ilgili planı çok uzak bir ihtimal olsa da, Wraith'in zihin istilasını olayının Deth gibi bir varlık üzerinde ne kadar etkili olacağı hakkında hiçbir fikri yoktu... Lore'un ikisini bir araya getirebileceğini varsayarsak. Ve Wraith'in bu gerçekleşmeden önce Lore'u öldürmediğini varsayarsak. Ama önce Detharu'ya gitmesi ve Idess'i çaldığı için cezasını çekmesi gerekcekti. Göğsü cayır cayır yanıyordu ve bu acının ölmesine saatler kalmıştı.

Kendini uyuşturmak için arka arkaya dört kadeh daha alkol aldı. İşkence sırasında öfkelenme ihtimalini azaltmak için diğer gerginliğini de, yani cinsel gerginliğini de atması gerekiyordu. "Bak, gitmem gerek. Duş alıp çıkacağım."

"Nerede?"

"Sin'i görmem gerek," diye

yalan söyledi. "Ben de

seninle geliyorum."

"Hayır, değilsin."

Idess öfkeli bir nefes verdi. "Yalnız gitmene izin vermeyeceğim."

"Kynan'ı avlayacağımdan korkuyorsun." Suçluluk duygusu gözlerine gölge düşürdü ve adam lanet okudu.

"Yapmayacağımı söyledim." Göğsünde alışılmadık derecede güçlü bir ısı patlaması dişlerini gıcırdatmasına neden oldu. "Bana güvenmiyor musun?"

"İstiyorum, Lore. Ama bu önemli."

"Sen gidemezsin. Ben suikastçı inine gidiyorum."

"Gerek yok." Sin'in şarkı söyleyen sesi paravan kapıdan geldi. "Dostça bir ziyaret için buradayım."

Kahretsin. "Şu an iyi bir zaman değil, Sin."

Onu görmezden gelerek koltuğa oturdu. Zincirli bol bir pantolon, siyah kapüşonlu bir tişört ve spor ayakkabılarla bir sokak serserisi gibi giyinmişti. Saçları bile toplanmıştı.

bir Yankees şapkasının altında. "Peki. Lonca'da işler nasıl gitti?"

"Öyle olmadı," dedi Idess. "Kardeşin beni kurtarma ihtiyacı hissetti."

Sin bir kaşını kaldırdı. "Onu kurtarmak mı?"

Lore bir el daha ateş etti. "Bırakalım, tamam mı?"

"Ne yaptın sen?" Sin'in herhangi bir şeyi kendi haline bırakmasını beklememesi gerektiğini daha iyi bilmeliydi.

Idess, "Beni bayılttı ve bir tür mağara adamı gibi omzunun üzerinden attı," dedi ve evet, bu oldukça doğrudu. "İddiasına göre, eğer yapmasaydı İkiniz gibi markalaşmış."

Sin'in gözleri büyüdü çünkü Idess'i kurtarmanın ona neye mal olduğunu çok iyi biliyordu. "Siktir," diye mırıldandı ve şişesini işaret etti. "Ver bana."

Ona uzattı ve o da hemen içti. Kız kardeşi zarif değildi.

"Duş alıp gideceğim," diye mırıldandı ve banyoya doğru ilerledi.

"Ama Sin burada," diye belirtti Idess. "İne gitmen için hiçbir sebep yok."

Siyah gözleri parlayan Sin, sürahiyi kalçalarının arasına yerleştirdi. "Oh, sana söylemedi mi?"

"Günah..."

Kız onun uyarı tonunu duymazdan geldi ama zaten başka bir şey de beklemiyordu. "Seni o şekilde götürerek Deth'i cidden kızdırdı. İşkence görecektir."

Lore, Wraith'i Lore'un evine geri götürmesi talimatıyla Sin'i kapıdan çıkarırken Idess midesinin bulandığını hissetti. Lore arkasını döndüğünde, zor da olsa ayağa kalktı. Koltuğu yüz yıllık olmalıydı ve eğer yayları varsa bile ölmüşlerdi. Gerçekten de rahatına hiç önem vermiyordu. Ya da belki de güzel şeylere parası yetmiyordu.

Ya da kişisel eşyalar, diye not etti kaşlarını çatarak. Duvarlar son derece çıplaktı. Hiçbir ıvır zıvırı yoktu. Kişisel eşyalarının olmayışının onun hakkında ortaya çıkardığı şeyler dışında, ev, davetsiz bir misafirin kendisi ya da kız kardeşi hakkında önemli hiçbir şey öğrenemeyeceği şekilde düzenlenmişti. Birkaç dakika içinde sonsuza dek ayrılabilirdi.

"Lore? Bana Sin'in işkence gördüğünle ilgili söylediklerinin doğru olmadığını söyle."

Banyoya doğru ilerlerken ona bakmadı. "Bu doğru değildi."

"Yalan

söylüyorsun." "Sen

söyledin."

"Lanet olsun sana!" diye bağırdı. "Dur!"

Durdu ama hâlâ ona bakmıyordu. "Sorun yok Idess. Deth bunu daha önce yapmamış değil."

Bunu söyleme şekli, sanki buna alışkın olduğu için önemli bir şey değilmiş gibi, kalbini kırdı. Birinin bunu hissizleştirmesi için kaç dayak yemesi gerekirdi? Çok fazla olduğundan şüpheleniyordu.

"Bunu yapmasına izin vermeyeceğim." Derin, hırıltılı bir nefes aldı. "Babama gideceğim. Ben-"

"Dur." Lore ona doğru döndü ama kızgın görünmüyordu. Eğer bir bakış seçmesi gerekseydi, onun kendisine yardım etmeye yemin etmesinden ürkmüş gibi görüldüğünü söylediler. "Bunu yapmak zorundayım. Neye bulaştığımı biliyordum ve bununla başa çıkacağım."

"Ama neden? Bunu neden yaptın? Sana yaptıklarından sonra, beni köleleştirirken görmek hoşuna gitmeli."

"Buna gerçekten inanıyor musun?" Ona doğru bir adım attı. "Kynan'a yapmam gereken şeyi erteleyerek Sin'in hayatını riske atıyorum."

Bunu senin için yapıyorum. Kynan ya da kardeşlerim için değil. Senin için bıçak aldım. Kimseyi öpmediğim halde seni defalarca öptüm. O zaman neden seni görmek isteyeyim ki? Acı mı çekeceksin?"

Şok içinde ağzı açık kaldı ve midesi bulandı. Sahip olduğunu bile bilmediği aptalca bir kadınsı içgüdü, onun bu itirafı karşısında kuyruk sallamaya başladı. "Ne demek istiyorsun?"

"Bilmiyorum." Sin'in bıraktığı içki sürahisini sehpanın üzerinden aldı. "Lanet olsun. Hiçbir fikrim yok. Bir şey söylediğimi unut."

Büyük ihtimalle. Ona yaklaştı, ani şüphesini yüzüne vurduğunda ifadesindeki en ufak nüansı bile kaçırmak istemiyordu. "Sen kimseyi öpmezsin Çünkü onları öldürmekten korkuyorsun, değil mi? Seks için de aynı şey geçerli, değil mi?"

Adam tekrar arkasını döndü ve kadın onun kolunu tuttu - kalın deri montunun koruduğu sağ kolunu. "Lore? Anlat bana."

"Evet, tamam mı? Sen kaçtığın için ortağının ölümünü izlemenin nasıl bir şey olduğu hakkında bir fikrin var mı? Hayır," dedi iğrenç bir şekilde, "Sanırım bilmiyorsun."

"Ama eğer bir kol ve eldiven giyerseniz-"

"Doruğa ulaştığımda, gücüm onu delip geçiyor."

Adamın kendisini okşayarak nasıl tamamladığını düşündü ve onun bacaklarını kendi bacaklarının arasına sıkıştırıp kendisini ondan uzak tuttuğunu fark etti; böylece boşalırken çırpınmasını ve yanlışlıkla koluna dokunmasını engellemek istiyordu.

"Hiç güvenli bir şekilde bir kadınla birlikte oldun mu?"

Yutkundu ve şimdi muhtemelen bronz teninin altındaki kaslar çalışırken boğazının ne kadar seksi olduğunu fark etmenin zamanı değildi, ama vay canına. "Sadece bir kez. Uzun zaman önce."

"Onu sevdin mi?"

Homurdandı. "Adını bile bilmiyordum. Bir ara sokakta kollarımı başımın üstünde bir binaya dayadığım sırada beni havaya uçurdu."

"Oh." Bunu bilmeden bütün gün geçirebilirdi.

"Şimdi iğrendin mi? Çünkü ben iğreniyorum. Seks için bir fahişeye para verdiğim için değil, onu öldürmeyi göze alacak kadar yalnız olduğum için. Sana söyledim, ben bencil bir pisliğim."

Onun böyle söylediğini duymak kalbini kırmıştı, çünkü bunun aksini gösteren pek çok kanıt görmüştü. "Bencil bir insan kız kardeşini kurtarmak için köle olmayı kabul etmezdi. Bencil bir insan onları korumak için kendini toplumdan soyutlamazdı. Sen bencil değilsin. Herkes gibi senin de ayağın kaydı."

Sürahiye odanın öbür ucuna fırlatıp duvara çarparak parçaladı. "Fişlerim insanları öldürüyor, Idess!"

Aşınmış parke zemine, dökülmüş kan gibi yayılan ıslaklığa baktı. "Hiç birini sevdin mi? Kız kardeşin dışında yani." Hayır de.

"Neden bunu konuşuyoruz ki?" "Merak ediyorum."

"Çünkü bu harika bir işkence öncesi konuşması."

Hatırlatma, midesinin çukuruna bir bowling topu düşürdü. "Lütfen," diye yalvardı. "Bunu durdurmak için bir şey yapmalıyım. Babama gidip Deth'e kalp krizi falan geçirtebilir miyim diye soracağım."

"Ciddi misin?" Ona bir kaşını kaldırdı. "Baban böyle mi yapıyor?"

"Sayılır. Onun üzerinde ne kadar etkim var bilmiyorum. Onu yüzyıllardır görmedim."

İnsan yaşamından koparıldıktan hemen sonra yüz yıl boyunca Azagoth'un diyarında yaşamıştı. Rami'nin çırağı olmuş, Memitim'in yollarını öğrenmiş, doğuştan gelen yeteneklerini nasıl parlatıp kullanacağını ve sayısız kuralı öğrenmişti. Ama Primori verildikten sonra diyarı terk etti ve bir daha geri dönmedi.

Lore uzandı ve saçının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırdı. Bu nazik hareket bir sevgilinin dokunuşuydu ve derinlerde bir sızıyı tetikledi. "Sana söylemiştim," dedi sessizce. "Neye bulaştığımı biliyordum."

Altın rengi benekler gözbebeklerinin siyahını deliyor, bir akarsu üzerindeki güneş ışığı gibi akıcı bir şekilde hareket ediyordu. "Gözlerin bunu neden yapıyor?" Yaklaşmak için parmak uçlarında ilerledi, güzelliği karşısında hayrete düşmüştü. "Öfkelendiğinde kırmızıydılar ama şimdi altın rengindeler."

"Hafifçe sinirlendiğimde bunu yapıyorlar." Bakışları yoğunlaştı, bir şekilde hem daha karanlık hem de daha altın rengi oldu ve topraksı erkek kokusu burun deliklerini doldurdu. "Ya da uyarılmış."

"Şimdi hangisisin?" diye mırıldandı. Soru dudaklarından dökölür dökölmez vücudu bacaklarının arasından gelen ılık, ıslak bir telaşla cevap verdi.

"Tahmin et." Sesi derin ve çakıllıydı ve arkasını dönüp yatak odasına yöneldi.

"Nereye gidiyorsun?"

"İşkence görmek üzereyim," dedi arkasına bakmadan, "bu da muhtemelen beni öfkeliendirecek. Eğer gitmeden önce biraz stres atmazsam... kötü olabilir."

"Yardım edebilirim," diye ağzından kaçırdı. Bir yanı bu yakınlığı tekrar yaşamayı arzuluyordu, bir yanı da sadece şunu yapmak istiyordu Onun için bir şey. Yararlı olmak için. Onu zincirlediğim ve neredeyse öldürdüğüm için.

Kapı girişinde durdu. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Aslında, berbat bir fikir."

"Ama bunu istiyorsun, değil mi? Seni rahatlatacak kişinin ben olmamı istiyorsun."

Koca vücudu titredi. "Tanrım, evet." Ve işte o an Kalbinin göğsünde titremesine neden olan delici bir gümbürtü. "Seninle daha iyi."

"Nasıl daha iyi?" İsrar etmek aptalcaydı, çünkü ne kadar çok şey bilirse ona o kadar yaklaşıacaktı. Yine de karanlık, vahşî bir yanı bunu istiyordu. Aşk ve nefret arasındaki çizgide yürümek ve hangi tarafa eğileceğini görmek istiyordu.

"Egonuzu beslemek için mi soruyorsunuz yoksa beni nasıl etkilediğinizi gerçekten merak ediyor musunuz?"

"Sanırım ikisi de," dedi dürüstçe.

Aldığı uzun, derin nefes ona doğru cevabı verdiğini söylüyordu. "Boşalmam daha güçlü oluyor. Daha iyi hissettirdiğinden değil... Yani, hissettiriyor... ama daha fazla rahatlıyorum, tekrar ihtiyacım olmadan önce daha fazla zamanım oluyor. Siktir, Idess... Yapamam."

"Daha önce sana yardım etmeme izin vermekte bir sorun yaşamamıştın," diye belirtti, ama bunu nefes nefese yaptı.

"İlk seferinde Bracken Kelepçeleri ile zincirlenmişim. Sana dokunmak konusunda endişelenmeme gerek yoktu. İkincisinde ise sen bağılydın, bu yüzden kontrol bende idi." Geniş omuzlarını yuvarladı ve ceketinin derisi dikiş yerlerinden gerildi. "Bunu riske atamam."

"Beni hiçbir şey öldüremez." Onun gözlerinin içine bakabilmek için etrafından dolaştı. "Endişelenmiyorum."

"O zaman sen bir aptalsın."

Göz temasını koruyarak avucunu adamın kolundan aşağı, eldivenli eline doğru kaydırıldı. Parmakları onunkilerin etrafında kıvrıldı.

"Idess, bu çok aptalca." Ama adam ona doğru adım attı, o kadar yakındı ki kız adamın sıcaklığını hissedebiliyordu.

Duraksayarak diğer elini onun beline koydu, vücudundaki çok hafif gerginliği hissetti. "Biliyorum."

On yedi

Idess'in sözleri Lore'un içinden sekerek ruhunun tam ortasına bir yumruk indirdi.

Bencil değilsin. Kaydın. Kaydım. Bir hata Idess'in hayatına mal olabilir.

Panik göğsünü saran bir büzüşmeye dönüştü ve onu serbest bıraktı. "Hayır," diye mırıldandı. "Hayır. Bunu yapamam. Kazalar olur."

Ve Idess'in bir kaza olmasına imkân yoktu. Sadece birkaç gün önce umursamayabilirdi. Ama şimdi çok daha fazla önemsiyordu.

"Lore-"

"Hayır!" Kadın itiraz edemedi, adam kendini odasına kapattı.

Şaşırtıcı bir şekilde, kadın içeri dalmadı ya da kapıyı bile çalmadı. Onun mahremiyetine saygı duyuyordu ve nedense düşüncesi onu yine enayi yerine koydu.

Göğsü bağ ağrısı ile çığlık atıyor ve kasıkları kızın kıpırdanmasına ihtiyaç duyan adam, yatak odasının etrafında adeta tur attı. Sertleşmiş ve ağrıyordu ama sikini avuçladığında, Tanrı yardımcısı olsun, uyuşmuş hissediyordu. Son birkaç duş seansı sonsuza dek sürmüştü, ama şimdi? Ne kadar hızlı ya da sert okşarsa okşasın, Idess'le ilgili fantezisi ne kadar ateşli olursa olsun, oraya ulaşamıyordu.

Tıpkı safkan bir Seminus gibi. Lanet olsun.

İşkence başladığında ne olacağı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Sanki vücudu onu hazırlamaya çalışıyormuş gibi, bağdan her uzvuna yayılan bir acı şimşeği onu vurdu. Acı içinde iki büklüm olmuş bir halde küfrederek pencereden dışarı çıktı ve Harrowgate'e doğru yola koyuldu.

Lore Idess'i terk etmekten nefret ediyordu ama yüzleşmesi gereken bir iblis vardı. En azından Idess'in Sheoul'a dönüşemeyeceği gerçeğiyle rahatlayabilirdi. Hiçbir şekilde onun bu işe bulaşmasını istemiyordu.

Lore çalışma odasına girer girmez, baş ağrısı hafifleyerek hafif bir sızıya dönüştü. Detharu odasında bekliyordu, bakıyordu gerçekten çok kızgındı. Birinin dehşetinin iğrenç kokusu havayı ekşitmişti, o kadar yoğun ki Lore dilinin arkasında tadını alabiliyordu.

"Lore," diye hırladı Deth. "Sana karşı sabrım tükendi." "Ruh halinin pek iyi olmadığını görebiliyorum," dedi Lore, rotayı tersine çeviriyor. "Daha sonra geleceğim."

Deth'in muhafızları kapıyı kapatınca Lore geri döndü ve başının belada olduğunu bildiği gerçeğini saklamak için yüz ifadesini dikkatle düzeltti.

"Dişi nerede?"

"Bilmiyorum."

"Yalan söylüyorsun."

"Ve sen de çirkinsin. Ne demek istiyorsun?"

Deth oturduğu yerden fırladı. "Onu bana getireceksin." "Git kendini becer."

"Sana acı çektireceğim," diye hırladı Deth. "Bu yüzden burada değil miyim?"

"Ah, evet." Deth ona doğru ilerlerken erkeğin gözlerinde beklenti parlıyordu. "Hedefini öldürdün mü?"

"Hâlâ zamanım var." Lore tırnaklarını inceledi.
"Halledeceğim."

"Bir ay boyunca benim çukurumda kilitli kalırsan, oraya ulaşmak zor olacak."

"Bunu yapamazsın." Lore kollarını göğsünde kavuşturdu, hâlâ soğukkanlıymış gibi davranıyordu. "Bir teslim tarihim var."

"O zaman bunu dişiyi kaçırmadan önce düşünecektiniz."

Lore'un omurgasını bir korku ürpertisi sardı. "Bak," dedi sakince, içi kan ağlasa da, "yemin ederim, Kynan'ın kellesini alır almaz, cezanı çekmen için kendimi sana teslim edeceğim. Sen ne istersen."

Deth'in çelik eldivenli yumruğu Lore'un çenesine saplandı.
Acı
Örümcek ağları yüzüne, kafatasına doğru ilerledi ama o herhangi bir tepki göstermeyi reddetti.

"Benimle pazarlık yapmayacaksın!" Deth kükredi. "Dişiyi aldığın için seni cezalandıracağım. Hemen şimdi."

Lore homurdandı. "Korkakça şeyler." Deth'i kızdırtmak pek akıllıca bir hareket değildi ama ne olursa olsun acı çekecekti, bu yüzden Lore da kendi birkaç yumruğunu vurabilirdi.

Bu sefer Deth'in darbesi göğsüne isabet etti.
Parmak uçları deliniyor, bir kartalın pençeleri gibi pençeliyor ve Lore'un ciğerlerindeki nefesi söküp alıyor. Lore sendeleyerek geri çekildi, ama gülümsemeyi ve "Ön sevişmeyi seviyorum" demeyi başardı.

Deth hırladı ve Lore'u kokuşmuş nefesiyle patlattı. "Sin de bunu seviyor mu?"

İblis korku görmek istiyordu ama Lore ona bu zevki asla tattırmayacaktı. "Bilmiyorum. Muhtemelen."

Deth yüzüne baktı. Yine o çürük nefesiyle. "Görevinde başarısız olmanı bekleyemem. Sin'in katledilişini sana izleteceğim. Çıglıkları haftalarca bu sığınağı dolduran müzik olacak."

Lore'un derisi gerginleşti, kasları seğirmeye başladı ve patlamanın eşiğindeydi. Bir hırıltı sanki bir tahliye vanasından kaçır gibi çıktı. "Seni bir gün öldüreceğim. Yemin ederim."

Deth güldü. Ocaktaki ateşin ve duvardaki meşalelerin titreyen alevleri yüzündeki gölgelerle oynayarak ifadesini daha da iğrenç bir hale getirdi. "Bunu kaç kere duydum ben?" Yumruğunu Lore'un karnına sapladı ve bükerek sivri uçların onu acımasızca deşip yırtmasını sağladı. "Şimdi, Lore'a Bana kadın mı?"

Acı Lore'un içine işledi ama hepsi fiziksel değildi. Idess'i asla buraya getirmeyecek ve Sin'i kurtaracaktı. Bir şekilde ikisini de koruyacaktı.

Ayakta kalmak için mücadele ederken bile "Siktir git," diye tükürdü.

Deth tısladı ve Lore'un altındaki tuzak kapısı açıldı. Yirmi metrelik bir düşüşten sonra, zindanın ıslak ve soğuk zeminine kemik kıran bir iniş yaptı. Bir Nightlash dışısı duruyordu

İşkence aletlerinden oluşan bir duvarın yanında, Lore'a sanki bir hediyeymiş gibi gülümsüyordu.

Ön sevişme bitmişti. Asıl olayın zamanı gelmişti.

İşkencenin sesi birisinin sesi gibiydi
Film sırasında öksürmek. Rariel her ikisini de son derece rahatsız edici buluyordu.

Deth'e, "Benim için fazladan bir kırbaç daha ekle," dedi.
Lore'un

Rariel'in görmek için para ödeyeceği bir şeyi cidden berbat etmişti; Idess'i suikastçı bir köle olarak. "Ve hayatının bu yüzden tehlikeye girmeyeceğinden emin olun."

Idess'in Lore'u korumak için ortaya çıkması, artık Primor olduğuna göre -ve bu kötü bir sürpriz olmamış mıydı? kesinlikle kötü bir şey olurdu. Normal  artlar altında burada parlayamazdı ama Rariel, Primori ölümle karşı kar ıyayken bunu yapma yeteneğini test etmek istemiyordu. Yine de onun bir suikastçı olarak köleliğe zorlandığını görmek buna değebilirdi...

Deth  fkeli bir homurtu çıkardı. " şkencecim bir ustadır, tüm sanatlarda ve tüm türlerin zayıflıklarında eğitimli. Kurbanlarından birini asla yanlışlıkla öldürmez."

Sanki Rariel bunu daha önce duymamı tı. "Sadece dikkatli ol. Ve haerini istiyorum. Onun için özel bir kullanımım var."

Deth bir nöbetçiye işaret etti, o da ortadan

kayboldu. "Bu i  bittikten sonra onu

iyileştirecek misin?"

"Bundan ho lanmıyorum," diye homurdandı Deth, "ama kontratın için son teslim tarihi olduğu için, onu iyileştirmek için yeni edindiğim Sem suikastımı kullanacağım."

"Güzel." Muhafız Lore'un Gargantua kemiğinden haeriyle dönerken Rariel gülümsedi.

Şimdi Roag'a karşı bir yükümlülüğü yerine getirme ve bazı masum hayatları mahvetme ve sona erdirme zamanıydı.

Idess UG'nin otoparkına girdiğinde tam anlamıyla paniğe kapılmı tı. Lore ondan uzakla mı tı ve Herald'i sine dokunmak onu ona göstermedi. Bu da demek

oluyor ki

Sheoul'daydı. Muhtemelen işkence görüyordu. Ya da belki orada ondan saklanıyordu.

Bir ambulansın arkasında, Eidolon bir sedye yüklüyordu. Onu gördüğünde kapıları öyle sert kapattı ki, kapılar zıplayarak tekrar açıldı. "Nerede o?"

"Suikastçı ininde olduğundan oldukça eminim."

"Oldukça emin misin? Dalga mı geçiyorsun benimle? Kaçmasına yardım ettin ve şimdi onu kaybettin mi?"

"Sadece sığınağı bulmak için yardıma ihtiyacım var. Sin burada mı?"

"Onun bakıcısına benziyor muyum?" Eidolon cebinden telefonunu çıkardı ve aradı. "Ky? Neredesin? Evet, iyiyim. Ama bilmelisin ki Lore'dan haber alınamıyor-"

Idess araya girerek, "O kayıp değil," dedi. "O sığınakta." İşkence görüyor.

Eidolon Kynan'a güvende kalmasını söyledi ve telefonunu kapattı. "Onu neden bulamıyorsun? O senin Primori'n, değil mi? Onunla bir tür bağlantın olması gerekmez mi?"

"Evet, ama eğer Sheoul'daysa, benim için görünmezdir."

"Görünmez olmasının başka bir yolu var mı?" Kadın cevap vermeyince, ses tonu Lore ile Sheoul'a doğru düştü. "Idess?"

Öfkelendi. "Kendisine kalkan büyüü yapacak birini bulması mümkün. Bu yüzden Primori'lere ne olduklarını asla söylemiyoruz." Şimdiye kadar sadece bir milyon kuralı çiğnemişti ama bazen kazanmak için hile yapmak gerekirdi.

Rami bu düşünceyi duysa onu tokatlardı.
O her zaman kuralına göre oynardı. O ise her zaman kazanmaktan yanaydı ve iş iyi ile kötü arasındaki savaşa geldiğinde kurallar bir kenara bırakılırdı.

Eidolon'un küfürleri kulaklarını kabarttı.

"Biliyorsun," diye tersledi, "seni İncil okumasını dinlemeye zorlamazdım, bu yüzden bana aynı nezaketi gösterip beni ve benim türümü cehenneme lanetlemezsen minnettar olurum."

Eidolon ters ters baktı ama en azından artık ona küfretmiyordu.

"Idess," dedi zoraki bir sakinlikle, "gerçekten kötü bir gün geçirdim ve az önce bir warg bebeğinin tedavi edemediğim bir hastalıktan ölmesini izledim. Bu yüzden kaybettiğin için biraz gergin olduğum için kusura bakma.

En iyi arkadaşlarımdan birini öldürmeyeceğime yemin ettiğim kardeşim."

"Anlıyorum," dedi yumuşak bir sesle. "Ve özür dilerim. Suikastçılar Loncası'na girmeme yardım etmesi için Lore'a ihtiyacım vardı. Eğer onu kimin tuttuğunu bulabilirsem-"

"Yaptın mı?"

"Ne yazık ki hayır. Ama aklıma bir şey geldi. Tüm bunların benimle ya da Kynan'la değil de seninle ilgili olması mümkün mü?"

"Ne yani, ailem parçalansın diye Lore'un Kynan'ı öldürmek için kiralandığını mı düşünüyorsun?"

"Kulağa biraz zayıf geliyor, farkındayım. Ama bu çok büyük bir tesadüf. Bunun olmasını isteyebilecek herhangi bir düşmanınız var mı?"

"Biz seks iblisleriyiz," dedi alaycı bir tavırla. "Eş edinmeden önce pek çok erkeği kızdırdık. Ve Wraith bir kariyer yaptı

düşman edinmekten."

Bu pek yardımcı olmadı. "Lore başka bir kardeşten bahsetti. Seni öldürmesi için onu kiralayan biri."

"Roag. O gitti."

"Gitti mi? Nasıl?"

Eidolon omuz silkti. "Maluncoeur laneti. Görünmez bir varoluşa mahkum, aç, susuz, acı içinde... hak etmediği hiçbir şey yok."

Idess ürperdi. Sonsuz azaptan bahsediyoruz. Bekle... "O görünmez mi? Ama hala buralarda mı?"

"Sanırım. Ama kimseye zarar veremez."

Ama yine de gizlenebilirdi. Etrafında olup biten her şeyi izleyebilir. Oh... oh, hayır. "Burada olması mümkün mü?"

Eidolon'un omuzları gerginlikle büküldü. "Onu İskoçya'da bıraktık ama Harrowgate'te başka iblislerle otostop çekmiş olabilir."

"Sanırım..." Kesik kesik bir nefes aldı. "Sanırım o yaptı tam olarak bu. Ruhları nasıl görebildiğimi biliyor musun? Bana şeffaf görünen bir figür de gördüm. O bir çeşit..."

"Yandı mı?"

"Evet."

"Roag." Eidolon'un gözleri kıpkırmızı oldu ve yumruğunu ambulansın yan tarafına gömüp greyfurt büyüklüğünde bir çukur açtı. "Orospu çocuğu!"

"Eidolon!" Kadın adamın kolunu tuttu ve adam kolunu ondan çekip almak üzereyken kadın onu kendine doğru çekti. "Yaratığı hastaneden çıkardım. Geri dönmenin bir yolunu bulmadıysa, şu anda burada değil."

Bir lamba direği gibi hareketsiz kaldı. "Onu nereye

götürdünüz?" "Phillips Court... bir çeşit apartman ve konut kompleks-"

"Shade'in eski yeri. Ama neden oraya gitsin ki?" Eidolon onun yerine kendi kendine konuşuyordu ki bu iyiydi, çünkü cevabı bilmiyordu. Yine de kendini inanılmaz derecede suçlu hissediyordu. Sonunda başını salladı. "Ben bir yolunu bulurum. Senin Lore'u bulman gerek. Ben Shade'i bulacağım."

Sin hastaneye geri dönmeyi hiç istemiyordu. Erkek kardeşleri birer pislikti ve tüm bu yer onu ürpertiordu.

Son zamanlarda olan tek olumlu şey Conall'la seks yapmak ve bahse girdiği için onu saf dışı bırakmaktı. İki- Bu işten kazandığı altmış dolar ona yeni bir çift Fae yapımı sersemletici dart alabilirdi.

Ama... onlara ihtiyacı olmayacaktı, değil mi? Deth'le işi neredeyse bitmişti ve sonra... ne yapabilirdi?

Midesinde acı veren bir şey sıçradı, sanki bir asit gölünün üzerinden bir taş atlanmış gibiydi. O kadar ilerisini düşünmemişti. Yirmi yaşından beri hiç özgür, sahipsiz olmamıştı ve aniden emir almazsa kendisiyle ne yapması gerektiği konusunda hiçbir fikri yoktu.

Harrowgate'ten çıkıp acil servise adımını attı... ve tam bir kaosun içine girdi. Shade ve Eidolon yerde yuvarlanıyor, yumruklar atıyor ve görebildiği kadarıyla hiçbir şey saklamıyorlardı.

Conall ve Luc ellerinde bir avuç banknotla onları izliyorlardı. Başka bir bahis. Acaba buna nasıl katılabilirim? Conall'ın erimiş gümüş bakışları onunkilere kilitlendi ve kadın aniden sıcak bir nefes aldı. Mükemmel vücudundan olağanüstü gözlerine ve tehlikeli bakışlarına kadar her kadının fantezisiydi.

erkeklik. İyi kızlar onun önünde titrerdi, hatta kötü, özel fanteziler kurarlardı. Kötü kızlar bu fantezileri her zaman, her yerde gerçeğe dönüştürürdü.

Sin kötü bir kızdı.

Ve içindeki kötü kız, daha doğrusu içindeki şeytan, ağabeylerinin karşısına çıkabilecek her şeyi yapmak için can atıyordu.

Sağlık görevlilerinden birini becermek işe yarayabilir. Ayrıca, daha önce öğrendiği gibi, Conall'la seks yapmak o kadar da zor değildi.

Zihnindeki tüm lezzetli olasılıkları değerlendirirken savaş şiddetlendi, ta ki Shade aniden Eidolon'dan uzağa yuvarlanıp karnını tutana ve ağzı sessiz bir solukla açılana kadar. Sin içgüdüsel olarak yardım etmek için öne atıldı ve Eidolon da aynısını yapınca şaşırdı. Bir süredir Birbirlerinden nefret edercesine dövüşüyorlardı, kanlı ve bereliydiler ama Eidolon'un ifadesindeki korku düşman olmadıklarına dair hiçbir şüphe bırakmıyordu.

"Shade?" Eidolon kardeşinin yanında diz çökmüş, dermoire'ı parlıyordu. "Ne oldu? Kahretsin, Shade, konuş benimle!"

Shade dizlerinin üzerine çöktü. "Siktir," diye nefes aldı. "Runa. O... o... başı belada." Ayağa kalkmaya çalıştı ve Harrowgate'e doğru ilerledi. "E. Tay'ı benim evime gönder. Eve. Acele edin!"

Shade geçitte kaybolurken Eidolon hiç vakit kaybetmeden cebinden cep telefonunu çıkardı.

Sin'in az önce ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.
Bunun korkunç bir şeyin başlangıcı olduğunu hissetti.

On sekiz

Runa adındaki dişi, Lore'un bıçağı karnına saplanmış halde, hızla yayılan bir kan gölünün içinde yatıyordu. Bir warg'a dönüşmeye çalışmıştı ama Rariel hazırlıklıydı ve gümüş bir iğneyi boynuna saplamıştı.

Onu öldürme, dedi Roag. Onun yaşamasını istiyorum. Hayatının geri kalanında acı çekmesini, sonsuza dek çocuklarının çığlıklarını duymasını ve dayanılmaz acılar içinde öldüklerini bilmesini.

Rariel iblisin hakkını vermek zorundaydı; Idess'i kandırıp Shade'in eski dairesine götürerek çok sinsi davranmıştı. Oradan toynakla buraya gelmiş ve Runa kapıyı açtığında içeri süzölmüştü.

Rariel onun yanına diz çöktü ve kimliğini gizlemek için taktığı kar maskesini düzelitti. Orospu çırpınırken maskeyi yamultmuştu. "Şimdi yavrularını öldüreceğim."

Parmak eklemlerini kadının yüzünde garip bir şekilde hafifçe gezdirdi,
Söylediklerine rağmen onu rahatlatmak için dürtüsel bir ihtiyaç duyuyordu. Bu özelliğinden, etrafını saran kötölük tarafından henüz bozulmamış küçük iyilik parıltılarından nefret ediyordu. Neyse ki bunlar uzun sürmüyor ya da sık sık gerçekleşmiyordu.

"Çığlıklarını duyacaksın," diye devam etti, "ama bu konuda hiçbir şey yapamazsın. Onlardan birini alacağım ve sen de Shade, onu Kynan'la takas edeceğimi söyle. İnsanı yirmi dört saat içinde teslim etmezseniz...
hayal gücü."

Acı dolu bir ılık attı ve merdivenlere doğru tırmanmaya çalıştı. Adam onun cesaretine hayran kaldı, çünkü bu ona çok iyi gelecekti.

Onu kanaması için bırakan Rariel, ağlayan bebeklerin sesini takip etti. Üçü de merdivenlerin tepesinde, koyu maviler ve yeşillerle dekore edilmiş bir ocuk odasındaydılar. Yerde oyuncaklar ve duvarlarda hayvan resimleri olmasına rağmen, oda hiçbir şekilde süslü bir insan ocuk odası gibi düzenlenmemişti. Yine de iki sallanan sandalyeden, ebeveynlerden birinin ya da her ikisinin bebeklerle birlikte yattığı belli olan divana kadar oda, Runa ve Gölge'nin yavruları için paylaştıkları sevginin bir kanıtı gibiydi.

Pişmanlık Rariel'in midesini alt st etti ama tek bir titrek nefesten sonra kendini toparladı ve en yüksek sesle çocuğu beşiğinden çıkardı.

O şey onu ısırdı. Belki de küçük boynunu sıkmak o kadar da zor olmazdı.

"Runa!" Gölge'nin bağırısı merdivenlerden yukarı taşındı ve ayak sesleri de yle. Kahretsin.

Git, dedi Roag. Ben de onlarla birlikte Harrowgate'e gireceğim. Shade'in sefaletini izlemek istiyorum.

"İyi eğlenceler." Rariel beşikteki iki bebeğe son bir kez baktı ve üçüncüsüyle birlikte oradan hızla uzaklaştı.

Yani bebekleri ldrmemişti ama yine de istediğini alacaktı: Kynan. ld. Muska. Elinde.

Idess. Rezil oldum.

Zafer o kadar yakındı ki tadını alabiliyordu. Sheoul'un merkezindeki sığınağında cisimleşirken, göz kamaştırıcı manzaraya gülümsedi.

ve belki Deth'in de tatmasına izin vereceğini düşündü.

Çocuğun.

Bacaklarını esnetme ihtiyacı duyan ve çaresizliğin kaşıntısını hisseden Sin, kahve almaya gitti. Kafeteryanın nerede olduğunu bilmiyordu. Kafeteryayı nasıl bulduğu komikti. Conall'la ayakkabılarını vurduğu dolabın ta kendisi.

Bu anıyı hatırlayınca vücuduna bir sıcaklık doldu ve geçerken parmaklarını kapının üzerinde gezdirdi.

Salak.

Peki kafeterya hangi cehennemdeydi? Hastane koridorlarının labirentinde kaybolmuş bir halde, tabelaları takip ederek personelin tek bir bölüm etrafında toplandığı acil servise geri döndü
perdeli bölme.

Sin boynunu bükerek Eidolon'un başının üst kısmını seçebildi. Daha iyi görebilmek için çevik bir hareketle bekleme alanındaki sandalyelerden birine tırmandı. Sonra da hiçbir şey görememeyi diledi.

Shade ve Eidolon küçük bir odadaydı ve burada kanlı bir Kadın yatakta hareketsiz yatıyordu. Gölge her an yıkılacakmış gibi görünüyordu. Dişi, eşi Runa olmalıydı.

Eidolon ve Shade ona güç aktarıyordu, Eidolon lanet okuyor ve Shade yalvarıyordu. Shade'in dermoire'ı iki kez o kadar parlak parladı ki Sin gözlerini kısmak zorunda kaldı. Her iki seferde de Eidolon
Runa'nın karşısına geçip kardeşine elini uzattı.

"Sakin ol kardeşim," diye mırıldandı Eidolon ikinci kez. "Bir vites küçült. Kendini yakacaksın."

Gölge, Eidolon'unkinden daha parlak olmalarına rağmen işaretleri sönerken titredi.

"Lütfen, Runa." Gölge'nin sesi kesildi. "Bana geri dön, bebeğim."

Sin donup kalmış, gözlerini kadından ayıramıyordu. Hayatı için savaşıyor ve bunu gerçekleştirmek için şiddetle çabalayan iki erkek.

"Yo, Sin."

Sesin sahibine doğru döndü ve neredeyse sandalyeden düşüyordu. Sol elinde Seminus eşinin izlerini taşıyan kızıl saçlı bir kadın yanında duruyordu ama deri ceket ve yüksek yakası dolabın geri kalanını örttüğü için Sin onun diğer kardeşlerden hangisine ait olduğunu anlayamadı. Ama her iki kolunda da kıvranan bir bebek tutuyordu ve Sin sandalyeden inerken diğer kadın ona bir bebek itti. "Al."

Yeğenini tut."

Reddedemeyecek kadar irkilen Sin ellerini uzattı ve bir de baktı ki elleri rugratla dolu. Kokladı. Bebek pudrası ya da bok gibi kokmuyordu. Bonus.

"Sen Tayla mısın?" Sin, Lore'un Eidolon'un eşinin bir Muhafız olduğundan bahsettiğini hayal meyal hatırlıyordu ve bu kadın ceketinin altında bir silah kayışı ve kalçasında bir kın taşıyordu. Sin buna tamamen saygı duyuyordu.

"Evet." Tayla, Shade ve Eidolon'un Runa üzerinde çalışmasını izlerken dalgın dalgın bebeği kucağında salladı. Personelin bir kısmı gelen bir travmayla başa çıkmak için dağılmıştı.

Sin ve Tayla'nın olan biteni görmesi için sahne açık.

Sin, Gardiyan'ın sallanma hareketini taklit etti. Denedim, Her neyse. Nedense onun bebeği Tayla'nınkinden çok daha fazla sallanıyordu. "Runa'ya ne oldu?"

"Bilmiyorum," dedi Tayla. "Shade'in evine ondan hemen sonra gittim. Runa baygındı ve Rade de gitmişti."

"Rade?"

Öfke Tayla'nın yeşil gözlerini alev alev yanan bir ormana çevirdi. "Üçüzlerden biri."

Sin kucağındaki kıvranan bebeğe baktı, ne yapacağını bilemedi.

Birinin bu kadar küçük ve masum bir şeyi aldığını hayal edin. "Kimin yaptığını biliyor musun? Ya da neden?"

"Hayır. Ama eğer ona bir şey olursa..." Sözlerini yarıda kesti ve Sin boşlukları doldurdu. ocuğu kaçıran kişi ölmüştü. Muhtemelen ocuğun yaralanıp yaralanmadığı önemliydi.

"Sh-Shade?" Runa'nın sesi cılız ve zayıftı ama hem Eidolon hem de Gölge onu duydukları için rahatlamış görünüyorlardı.

"Tanrılara şükür," diye fısıldadı Shade. "Ne oldu, Lirsha?" Parmak uçlarıyla hafifçe yanağını okşadı. Boğazı tekrar tekrar sert yutkunmalarla çalışıyordu ve Sin onun gözyaşlarını tutmaya çalıştığı izlenimine kapıldı.

Runa gözlerini kırptırdı, bakışları odaklanmamıştı ama Sin her şeyin dehşet verici bir netlikle ona geri geldiği anı gördü. Shade'in eşi ıglık attı ve o kadar hızlı ayağa kalktı ki kimsenin onu geri itme şansı olmadı.

"Rade! Nerede o?"

"Runa, sakin ol-"

"Nereye?" Shade'in gömleğini yumrukladı ve onu kendisine doğru sürükledi. "Onu yakaladı. Aman Tanrım, o elinde! Bulmak zorundayız onu..." Hıçkırarak ağlayan Runa yataktan kalkmaya çalıştı ama Eidolon serum hattına bir şey enjekte etti. Neredeyse anında sersemledi, gözleri odaklanamadı ve Shade onu yatağa geri yatırmayı başardı.

"Runa? Ne oldu? Oğlumuz kimin elinde?"

"Onu hissedebiliyorum... ama çok uzakta..."

"Yaşıyor o zaman. Tanrılara şükür." Gölge onun omzunu nazikçe sıktı. "Runa, bana ne olduğunu anlat."

"Savaşmaya çalıştım... çok zorlandım..." Yattığı yerden boş gözlerle tavana bakarken gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu. "Dedi ki... dedi ki Kynan'ı yirmi dört saat içinde teslim etmeliymişiz. Ya da... ya da..."

Shade onu kendine doğru çekti ve güçlü hıçkırıklarını tamponlamak için iri bedenini kullandı. Sin'in kollarında bebek hıçkıra hıçkıra ağlıyordu.

Shade'in daha önce hiç bilmediği bir ıstırap içini parçalıyor, kendi acısı Runa'nıninkiyle katmerleniyordu. Runa güçlüydü ve fiziksel acısı katlanılabiliyordu ama duygusal acısı Acı, ruha saplanan sıcak bir bıçak gibiydi.

Kynan'ı yirmi dört saat içinde teslim etmek zorundayız. Yoksa.

Sadece bir kişi Kynan'ı bu kadar çok istiyordu. Son zamanlarda hastaneyi ele geçiren garip kötü niyet duygusu Ruhundaki yarıktan Gölge'nin içine sızıyor, kalbinde erimiş metal gibi fokurdayan öfke ve nefreti körüklüyordu. Yavaşça Runa'yı indirdi, E ona ne verdiyse artık bayılmıştı. Hançeri kaptığı gibi kendini zorlukla bir arada tuttu.

eşinin bedenine saplanmıştı ve Sin'e doğru ilerledi.

Adam yaklaşırken, gözlerinin kızardığını ve muhtemelen ondan yayılan öfkeyi hissedebileceğini bilmesine rağmen, yerini korudu.

"Gölge-" E omzunu avuçladı ama Shade onu silkti ve Sin'in önüne dikildi. Wraith içinden fırladı Harrowgate.

Kabzası önce Shade hançeri kız kardeşine doğru itti. "Bu kime ait?"

Sin şaşkın bir nefes aldı. "Nereden buldun onu?" "Soruya cevap ver."

Gözleri kızgınlıkla parlıyordu ama endişe kokuyordu.

"Sin!" Havlaması onu zıplattı ve küçük Stryke'ın ağlamayı kesmesini sağladı.

"Lore'un." Her nasılsa cevabını bir meydan okuma gibi vermişti.

Başka bir durum olsaydı buna saygı duyabilirdi. Oysa göğsünde karanlık, buz gibi bir boşluk oluşmuştu. Olan biten her şeye rağmen, çoğu zaman Lore'un ölmesini gerçekten ummamıştı. Bazı nedenlerden dolayı, hastaneden ve Eidolon'dan uzaktayken aslında sakinleşip mantıklı düşünmek. Ve ironik olarak, Runa Lore'u desteklemişti. Kynan'ın ölmesini istediğinden değildi; sadece Shade'in kardeşlerinden hiçbirinden vazgeçmemesini istiyordu.

Bunun için artık çok geçti.

"Nerede o?"

Sin geri adım atarak Stryke'ı göğsüne yaklaştırdı, sanki Shade kendi oğlu için bir tehlike olabilirmiş gibi. "Onun eşinin yaralanmasıyla ya da oğlunun kaybolmasıyla bir ilgisi olduğunu düşünemezsin."

"Nerede.

Nerede.

Nerede?" "Beni

dinle-"

"Nerede?"

"Şu anda ona işkence ediliyor, tamam mı?" Onun bakışlarıyla karşılaştı seviyeli ve meydan okuyan bir şekilde. "Bunu yapmış olamaz çünkü işkence görüyor."

"Buna tanık oldunuz mu?"

"Hayır, ama o bunu yapmazdı," diye tersledi. "Ve hançeri geride bırakmış olmasına da imkân yok."

"Peki neden?"

"Çünkü ona ben verdim. Asla isteyerek vermezdi. Asla."

Shade'in manevi değeri umurunda değildi ve şu anda Sin'in kardeşi hakkında ne bildiğini düşünmesi de umurunda değildi. "Git ona," diye hırladı Shade. "Ona git ve onu görmek istediğimi söyle. Hemen şimdi."

Sin Stryke'ı uzattı. "Vereceğim. Ve hatalı olduğunu kanıtladığımda ayaklarına kapanmanı ve af dilemeni bekleyeceğim."

Sanki söyleyecek bir şeyi varmış gibi Wraith'e baktı

Ama başını kısa bir süre salladıktan sonra, Harrowgate'de gözden kayboldu.

O gider gitmez Shade, Stryke'a sıkıca sarıldı ve yüzü solgun, bakışları perili olan E'ye doğru döndü.

"Bu senin suçun," diye hırladı. "Seni orospu çocuğu, o piç neredeyse Runa'yı öldürüyordu ve sen gerekeni yapmayı reddettiğin için oğlum onun elinde." Shade'in elleri saldıрма isteğiyle titredi ama bunun yerine oğlunu daha sıkı kavradı. "Runa'ya bakmak için sana ihtiyacım olmasaydı, şu anda seni parçalara ayırırdım."

"Geri çekilmelisin, Shade," dedi Tayla, bebekleri korkutmamak için sesi alçak ve sakindi ama altta yatan uyarı açıktı. "Pişman olacağın bir şey söylemeden önce."

"Pişman olduğum pek çok şey var," dedi gözlerini Eidolon'dan hiç ayırmadan, "ama inanın bana, burada söyleyeceğim hiçbir şey onlardan biri." Kendi çocuğu kaçırılmış gibi kızgın görünen Wraith'e döndü. "Runa'yı ya da bebekleri bırakamam ve Sin'in Lore'a kaçmasını söylemekten başka bir şey yapacağına da güvenmiyorum. Bul onu Wraith. Onu bul, öldür ve oğlumu geri getir."

On dokuz

Sin suikastçı ininin dar koridorlarında hızla ilerliyordu, silahları kalçasına, göğüslerine ve sırtının küçük kısmına çarpıyordu. Lore'u bulmak zorundaydı. Runa ve bebeğin başına gelenlerden onun sorumlu olmadığını kendi gözleriyle görmeliydi.

Bundan hiç şüphesi yoktu. Lore asla bir çocuğa zarar vermezdi. Daha önce de onları öldürmek için tutulmuş ya da emir almış ve reddetmişti... günlerce kan kaybıyla sonuçlanan eylemler

Deth'in özel işkencecilerinin ellerinde. Peeler dedikleri.

Sin ürperdi ve sessizce Deth'i ve onun kutsal olmayan kölelerini lanetledi.

Ama ya Lore çocuğu, ona zarar verme planı olmadan, sadece Shade'i korkutup vazgeçirmek için bir koz olarak aldıysa?

Kynan mı? Onun Runa'yı bu şekilde incitecek kadar acımasız olduğunu hayal bile edemiyordu ve kesinlikle yeterince dikkatsiz olamazdı

hançerini geride bırakmak için,

ama... Oh, Tanrım.

Koşusu kontrolsüz bir çılgınlığa dönüştü. Çalışma odasında çılgınca koştu, duvarlara çarptı ve

Sunil'in üzerinde, alışılmadık derecede uysal bir doğaya sahip bir kaplan şekil değiştiren. Sunil onu yere serdiğinde Sunil ona küfretmedi bile.

Ancak Lycus'un vardı. Erkek warg onu her zaman küçümsemişti ve intikam alacağına dair verdiği iğrenç söz, o koşarken buz gibi havada asılı kaldı.

İleride, Deth'in odasının kapısı açıldı ve açıklıktan süzülen soluk turuncu ışıkta karanlık bir figür büyük bir gölge oluşturdu. Siyah cüppeler içindeki adam koridorda ilerleyerek Sin'den uzaklaştı ama Sin onun ellerinde kıpırdayan bir şeyi görmeden önce değil.

Minik, solgun bir ayak kolunun kıvrımına dolandı. "Rade," diye fısıldadı.

Kalbi hızla çarparak iblise doğru koştu. "Hey!

Dur!" Erkek omzunun üzerinden ona nefret dolu bir bakış fırlattı, hızını artırdı, bir köşeyi döndü... ve gözden kayboldu.

Kahretsin! Öfkelendi ve çıldırmanın eşiğine geldi, kışını Detharu'nun odasına sürükledi, efendisi oradaydı.

Ocakta çıplak bir halde, yeni bir kadın Drekevac suikastçısının iki muhafız tarafından yere yatırılıp zorla diline piercing takılmasını izliyordu. Deth'in gözleri parlıyordu. Sin, dizlerinin üzerindeki dişinin Detharu kardeşliği dünyasına kaba bir giriş yapacağını biliyordu.

"Yo. Deth. Lore nerede?"

"Aşağıda. Gitmekte

özgür."

Gözlerini kırptırdı. "Hareket

ettirilebilir mi?" "İyileşecek."

Tanrıya şükür. Boğazını temizledi. "Az önce giden erkek. Kim o?"

"Rariel?" Çenesi zorla açılırken Deth uzanıp dişinin dikenli başını okşadı. "Neden?"

"Sadece merak ettim."

"Tam bir baş belasısın." Elini keskin bir şekilde salladı. "Git buradan."

Ses tonu tartışmaya yer bırakmıyordu; zaten beklediğinden çok daha fazla yardımcı olmuştu, muhtemelen yeni kazancıyla dikkati dağıldığı için. Bu ve tüm kanı güneye akmış ve onu aptal bırakmıştı.

"Bir şey daha var... Bebek. Onun muydu?"

Deth'in kafası sanki bir bilyenin üzerindeymiş gibi döndü ve çok ileri gittiğini anladı. "Bir kelime daha edersen Ystla'nın dizlerinin üzerine çökeceksin."

Delici alet dilini delip geçerken dişi haykırdı. Sin yıllar önce bu kaderden kurtulmuştu.

Sözleşmesindeki bir boşluk, Deth'in o zamandan beri bir yolunu bulduğu bir boşluk. Sin kesinlikle onun şimdi onun el altından manevralarından yararlanmak.

"Ve kardeşinize, insanın kellesini teslim etmesi için zamanın tükenmekte olduğunu hatırlatın."

Onun eğilip kalkma ihtiyaını karşılayacak kadar derin bir şekilde başını salladı ve aşağıdaki zindana giden merdivenlere yöneldi.

"Lore?"

Lore, Sin'in sesini duyunca inledi, Sin onu asılı olduğu kirişten indirirken daha çok inledi. "Idess nerede?" diye mırıldandı. Gırtlauı sanki Günlerdir ığlık atıyordu ve bunu yapmaktan kaçındığı için çenesi ağrıyordu. "Nereye?"

"Sanırım onu bıraktığın yerde." Sin onu kendi kanından oluşan havuzda dizlerinin üzerine ktrd ve kavrulan dudaklarına bir bardak su tuttu.

Evet... doğru. Onu evinde bırakmıştı. Onunla birlikte olmak istemişti ve o da onu reddetmişti. Onu derisine kadar soymak yerine fkelenmeyi göze almıştı. olmalı.

Onu alamam. lr o.

Ama ona ihtiyaı vardı. Öfke kanında motor yağı gibi akıyor, koyulaşıyor ve gittikçe daha da artıyordu dolaşmaya devam ettikçe kirlendi.

"Bana çok kızacak." Oda dönerken öne, ellerinin ve dizlerinin üzerine düştü. Neyin anı, neyin hayal olduğundan emin olamayana kadar düşünceleri de dönüyordu. "Bunu o sayede atlattım Sin. Sürekli onu düşündüm. Ona sahip olamam ama onu düşünmeye devam ettim ve biliyorum ki kızgın ve saçmalıyorum."

"Birazcık." Fincanla adamın dudaklarını dürttü. "Şu anda bunun için endişelenme. Biz gidiyoruz."

"Deth'in benimle işi bitmedi." İşkenceci henüz Lore'un ön tarafına geçmemişti ve hâlâ kullanılmamış koca bir alet rafı vardı. Hayır, Lore'un daha birkaç saat boyunca eğlenceli yerlerde pense kullanması gerekiyordu.

"Deth gidebileceğini söyledi."

"Neden?" Soğuk suyu minnetle yuttu ama aklına korkunç bir düşünce gelince bir ağız dolusu tükürdü. "Onunla ne tür bir anlaşma yaptın?"

"Yok."

Acı onu huysuzlaştırdı ve dikkatini çekmek için fincanı elinin tersiyle itti. "Bana söylemediğin şey ne?"

Sin'in bu alışılmadık öfke gösterisi için onu azarlamamış olması ona bunun kötü olacağını söylüyordu. Birdenbire sırtındaki kesiklerin her biri sanki kendi kalp atışına sahipmiş gibi hissetti.

"Shade'in eşi neredeyse öldürülüyordu ve oğlu kaçırıldı." Sin'in sesi ciddiydi. "Bunun için suçlandın."

"Kahretsin." Kanındaki öfke çamura dönüştü ve kasları yumruk atmak istercesine seğirmeye başladı

derisinin içinden. "Allah kahretsin!" Gözlerini kapatarak derin bir nefes aldı ve bu karmaşadan nasıl kurtulacağını düşündü. "Wraith'e onunla konuşmam gerektiğini söyledin mi? Eğer Deth'in kafasının içine girebilirse-"

"Sana nasıl komplo kurulduğunu söylediğimi kaçırdın mı? Bence şu anda kardeşlerinden uzak durmalısın. En azından senin sorumlu olmadığına dair kanıt bulana kadar."

"Onlara her zamankinden daha çok ihtiyaım var, Sin." Ve vay canına, bunu söyleyeceğini hiç düşünmemişti.

"Hayır, bilmiyorsun. Sanırım kimin yaptığını biliyorum."

Lore başını çevirip kız kardeşine baktı. "Kim?"

"Rariel adında bir adam. Onu Deth'in odasından Rade ile çıkarken gördüm."

"Uzun siyah salar?"

Cppeler?" "Evet."

Orospu ocuğu. O pisliğin bir şeylerin peşinde olduğunu biliyordu. "Kardeşlerimize söylemelisin."

"Bana inanmayacaklar. Seni kurtarmak için yalan söylediğimi düşünecekler."

Muhtemelen haklıydı. "Sence onu bulabilir misin?" Kız kardeşi inin en iyi iz sürücülerinden biriydi.

"Emin olabilirsin. Bir saat içinde senin evinde buluşuruz. Ben de

O zamana kadar bir ipucu bulmuş oluruz." Acımasızca gülümsedi. "Bu arada, silahlarınızı keskinleştirin."

Kasları yeniden sıcak bir şekilde dalgalandı ve dişlerini gıcırdattı, dışarı çıkıp bir sürü insanı yutmak isteyen karanlığı zapt ederken dişlerinin arasından nefes aldı.

Çukurun kapısı gıcırdayarak açıldı ve tanıdık olmayan sarışın bir Seminus içeri girdi. "Ben Tavin. Detharu beni seni iyileştirmem için gönderdi."

Bu bir ilkti ama Lore şikâyet etmeyecekti. Sem'e "Sadece dolabıma dokunma," dedi. Bunun adamı öldürüp öldürmeyeceğini bilmiyordu -Lore'un erkek ve kız kardeşlerinin bağışıklığı vardı, ama bunun nedeninin Kardeş oldukları ya da Seminus iblisleri oldukları için ve şu anda bunu test etmek istemedi.

"Beni iyileştirirken bayıltabilirsen bayılt," diye homurdandı Lore. "Aksi takdirde, bir sürü sorun."

"Yakınsınız, değil mi?" Sin sessizce sordu ve Lore başını salladı.

Tavin sarışın bir kaşını kaldırdı. "Neye yakın?"

"Seni dişleriyle deşiyor. Ve bu sadece başlangıç için." Sin ayağa kalktı. "Söndür onu, yoksa keşke söndürseydim deme şansın olmayacak."

Lore uyandı, tamamen iyileşmişti ve yerde yatıyordu. Evinin yakınındaki Harrowgate'in dışında. Hatta birisi onu temizlemiş ve giydirmişti. Muhtemelen Sin. Bir sürü dayak yemesine rağmen ona bakmıştı.

Öfke hala içinde yanıyordu ama Tavin her ne yaptıysa iyileşme sırasında biraz hafiflemişti. Artık acı çekmiyor olması da çok yardımcı olmuştu.

Idess'le konuşup kim olduğunu öğrenene kadar Incredible Hulk'unun kontrolünü elinde tutabileceğini umuyordu. onu suçladı, ve neden. Tüm bunların kendisiyle değil de onunla ilgili olduğuna dair teorisi daha makul görünmeye başlamıştı.

Bu Rariel denen adamı bulmalı ve Rade'i geri getirmeliydi. Yeterince çılgınca, çünkü çocuk onun yeğeni bile değildi. Yapılacak en doğru şey buydu. Evine yaklaşıırken buna güldü. Idess onu etkilemeye başlamıştı, Ona iyilik meleği hislerini falan bulaştırıyor.

Kulübesine arka kapıdan girdi ve daha önce Beş adım atmıştı ki Idess yüzüne bakıyordu. "Lanet olsun sana! Ne cüretle böyle gizlice kaçarsın! Her yerde seni arıyordum. Ve-" Ona bakmak için tiradına ara verdi. "İşkence görmedin. İyisin." Kadın adamın kollarına atılarak onu ürküttü ve bir adım geri atmasına neden oldu. "Tanrı'ya şükür, iyisin. Suçluluk duygusu beni öldürüyordu."

"Evet," dedi, boğazındaki yumrunun etrafında konuşmak zorunda kaldığını fark etmemesini umarak. Ya da şu anda azgın bir ereksiyona sahip olduğunu. "Ben iyiyim."

Geri çekildi. "Peki nereye gittin?"

"Çalışma odasına." Yavaşça onu kendisinden uzaklaştırdı ve etrafından dolaştı. Vücudunun gücünü fena halde hafife almıştı.

ve şimdi bile onu yere atıp sert ve hızlı bir şekilde alma ihtiyacıyla titreşiyordu. Bu kısmen öfkeyle, kısmen de onun sadece... Idess olduğu gerçeğiyle ilgiliydi. Onu istiyordu ve bunu inkâr etmek mümkün değildi. Onu o kadar çok istiyordu ki, Deth'in işkence odasında asılı kaldığında, acının sisindeyken çılgınca fikirlerle eğlenmişti.

Onunla bağ kurmak istiyordu, böylece sonsuza dek onun olacaktı. O da

Onun içine defalarca boşalmak istiyordu, böylece menisi bir uyuşturucu gibi etki edecek, orgazmları daha güçlü ve uzun süreli hale geldikçe arzuladığı bir şey olacaktı. Ama o safkan bir Sem değildi, yani bunların herhangi biri olabilir miydi?

Olsa bile, o bir melekti. Birlikte olamazlardı. Kalıcı olarak değil. Üst kattaki büyük adamın iblis-melek ilişkilerini hoş karşılamadığına şüphe yok, Yakında yükselecekti. Onu terk edecek.

Ama tüm bunlar zaten tartışmalı bir konuydu. Onun aptal ölüm hediyesi herhangi bir ilişkiye izin vermiyordu ve bu da yetmezmiş gibi bir de Kynan adında bir fil vardı.

Hayal kırıklığı içinde azı dişlerini gıcırdatarak içkisine doğru ilerledi ve masadaki düzen karşısında kısa bir süre durdu. Tavuklu makarna ve zeytinli kırmızı sos. Sarımsaklı ekmek kıvrımları. Rengârenk buharda pişmiş sebzeler. Midesi Güney Sheoul'daki bir katran çukuru gibi gurulduyordu.

"Döndüğünde acıkmış olabileceğini düşündüm." Elleri hafifçe omuzlarına indi ve boğazındaki yumru büyüdü. "Çünkü eğer işkence gördüysen..."

Kalbi sıkıştı. Onun için endişelenmişti ve Gergin enerjisini yemek yaparak atıyordu. Adam bir ekmek parçasını ısırp inlerken parmakları omuzlarına derin bir masaj yapmaya başladı. Ayrıca harika da bir aşçıydı. Adam zar zor bir sandviç yapabiliyordu.

O, saf ve basit bir eş malzemesiydi. İşkence sırasında aklını başında tutan fanteziler tüm ayrıntılarıyla aklına geldi ve içinde biriken öfke yerini ilkel bir çiftleşme dürtüsüne bıraktı. Onu kendine ait kılmak için.

"Yemek yapan bir melek." Sesi, üzerine atlamamak için harcadığı çabadan dolayı sert çıkıyordu. "İçinde böyle bir yetenek olduğunu kim bilebilirdi?"

Orta Doğu'da bitmek bilmeyen sorunlarla ilgili haberlerin yayınlandığı televizyonu kapatmak için ondan uzaklaştı.

Doğu. "Kendimden başka hiç kimse için yemek yapmadım ama sanırım iyi yapıyorum."

Bu, yüzyılın en hafif tabiriydi ve ekmek karnında kurşuna dönüştü. O kadar mükemmel, o kadar terbiyeli ve onun için o kadar yanlış bir kadındı ki, onunla ilgili hayaller kurmak güzel olsa da
Ona göre, beyaz çitlerle çevrili bir hayatın bu küçük dilimleri geçiciydi.

"Hey," Idess'in sesi oturma odasından gelen yumuşak bir uyarıydı. "Yanlış bir şey mi söyledim?"

"Evet." Yemin etti. "Yani, hayır. Sen yanlış bir şey yapmadın." Her şeyi doğru yaptın, lanet olsun sana. "Kurabiyem, yeni ve büyük bir sorunumuz var." Yemek unutuldu, bedensel dürtüler
Geçici olarak geçersiz kılındıktan sonra ona döndü. Kadın orada durmuş, ellerini önünde kavuşturmuş, endişeyle onu izliyordu. Bunu yapmayı kesmesini diledi, çünkü bunu istemiyordu, bunu hak etmiyordu.

"şimdi ne var?" O yokken bir ara kıyafetlerini değiştirmişti, şimdi üzerinde bir çift haki BDU pantolon, savaş botları ve göğüslerinin hemen altından bağlanmış, her gördüğünde öpmek istediği o düz göbeği ortaya çıkaran siyah, düğmeli bir bluz vardı.

Tatlı ve seksi görünüyordu ve bir kez daha, ilk çıplak dergisini yeni almış bir genç gibi odun fırlattı.

Ereksiyonunu rahatça düzeltti ve yoluna devam etti.
"Shade'in eşi saldırıya uğradı ve oğullarından biri kaçırıldı. Rade, Kynan için fidye olarak tutuluyor."

Yüzündeki tüm renkler soldu. "Shade'in eşi mi? Nerede?"

"Bilmiyorum. Neden?"

Başparmaklarını ceplerine soktu ve yere baktı. "Öncelikle... ona kimin saldırdığını ve çocuğu kimin aldığını biliyor musunuz?"

"Sin, Rade'i Rariel adında bir iblisle görmüş."

Idess kaşlarını çatarak tekrar başını kaldırdı.

"Rariel mi?"

Umut kıvılcımlandı. "Onu tanıyor musun?"

"Hayır... ama bu kulağa bir melek ismi gibi geliyor. Düşmüş olabilir."

Kaşlarını çatma sırası Lore'daydı. "Eğer o düşmüş bir melekse, neden Kynan'ın peşinden kendisi gitmiyor?"

"Bilmiyorum," dedi Idess, "ama Shade'i sormamın nedeni bulmacanın başka bir parçasına sahip olabileceğim. Kardeşin Roag hastanede dolaşıyor."

Lore dondu kaldı. "Nereden biliyorsun?"

"Onu gördüm. Melekler, sizin sınırlı görüşünüzün algılayamayacağı boyutlarda var olanları görme yeteneğine sahiptir. Hastaneden çıkmasına yardım ettim," dedi kalın bir sesle. "Kim olduğunu bilmiyordum ve görünüşe göre onu Shade'in eski dairesine götürdüm. Eidolon bana söyledikten sonra onu aradım ama..."

Başını iki yana salladı. "Ya onun saldırıyla bir ilgisi varsa?"

Şok, Lore'un zihnini son birkaç günü baştan oynatırken halsizleştirdi. Rariel denen adam Deth'le takılıyordu... ve Rade vardı, Ky ile takas etmek istiyordu. Ama eğer o düşmüş bir melekse, neden Lore'u suçu üstlenmesi için ayarlasın ki? Bekle...

"Angel."

"Evet?"

"Sen değil." Lore bunun üzerine biraz gülümsedi ama hemen ayıldı. "Biraz sabırlı ol. Roag beni işe aldığında Rariel'le tanıştım. Birbirlerini tanıyorlar. Eğer Rariel düşmüş bir melekse-"

"Roag'u benim görebildiğim gibi görebiliyordu," diye nefes aldı.

"Aynen öyle. Ya Roag kardeşlerimizden intikam alabilirsin diye birlikte çalışıyorlarsa? Rariel Kynan'ı öldürmem için benimle anlaşmış ve beni Rade'i kaçıran kişi olarak ayarlamış olabilir. Roag istediğini alır ve Rariel de Kynan'ın özel kolyesini alır." Kaşlarını çatı. "Bu da neyin nesi?"

"Kolye mi? Bilmiyorum." Yalan söylüyordu ve o bunu yüzüne vuramadan konuyu değiştirdi. "Ama Rariel neden diğer Primori'lerimi öldürmesi için Sin'i kiralsın ki?"

Evet, bu hâlâ bulmacanın eksik bir parçasıydı ama şu anda öncelikli endişesi Rade'i geri almaktı.

"Sin, Rariel'in izini bulmaya çalışıyor. Bir saat içinde burada olacak. Ama o çocuğa zarar verirse..." Bu Lore'un hatası olacaktı. Idess onun elini sıktı ve kolundan ateş fıskırdı. Tısladı ve o kadar hızlı geri çekildi ki duvara çarptı. "Yapma!"

Onu takip etti, endişe altında hassas çizgiler oluşturmuştu. "Lore? Hey, sen iyi misin?"

"Hayır," diye bağırdı. "Ben iyi değilim."

Lore'un içinde karanlık ve ilkel bir şey titreşiyordu, sanki son birkaç gündür biriken tüm şehvet beklemekten yorulmuştu. Dışarı çıkmak istiyordu. Ve Idess'i istiyordu.

Ona doğru uzandı. "Sana yardım etmek istiyorum-"

Düşünmeden hareket etti, beyni daha kapıdan çıkmadan vücudu arka çizgiye yöneldi ve bir sonraki bildiği şey, onun üzerindeydi, onu duvarla vücudu arasında sandviç yapıyordu. Dudakları kulağına değecek şekilde başını eğerken çıplak eliyle kalçasını, eldivenli eliyle de ensesini kavradı.

"Bana yardım etmek mi? Bana ne yardım eder biliyor musun? Seni çırılçıplak soyup bacaklarının arasına dalabilir ve çığlık atana kadar yalayabilirim."

"Oh, Lore." Ellerini adamın beline götürdü ve yanağına doğru fısıldadı, "Seninle dövüşmezdim."

Söylenecek en yanlış şeydi. Ereksiyonunu ona doğru bastırırken göğsünde bir inilti koptu. "Benimle savaşmalısın meleğim. Çünkü orada durmayacağım." Derin bir nefes aldı ve şimdi onun doğal baharatlı kokusunu içine çekti. daha da lezzetli bir uyarılma kokusuyla karıştı. "Sen daha nefesini tutamadan içinde olurdum, seni o kadar çok içime alırdım ki beni haftalarca hissederdin."

Kadının ihtiyaç dolu iniltileri adamın dizginlerinde bir çatlak oluşturdu. Derin, temel bir dürtü onu ele geçirdi ve dişlerini Idess'in omzuyla boynu arasındaki yumuşak kıvrıma geçirerek, ten tene olmalarını dileyerek ona doğru hamle yaparken onu tuttu. Idess haykırdı ama kalçalarının her yuvarlanışını karşılamak için ona doğru eğildi.

"Lore..." Göğüsleri adamın göğsüne sürtünüyor, parmakları adamın belini ısıırıyordu ve adam dişleriyle kadının giysilerini yırtacaktı.

İhtiyaçtan aklını yitirmiş bir halde eldivenli elini göğüs kafesinde gezdirdi. Kadının sıcaklığı neredeyse deriyi eritiyordu ve sonra göğüslerini buldu ve... ve kahretsin, bunu yapamazdı.

Bir kükremeyele ondan uzaklaştı. Aleti zonkluyor, taşakları ağrıyor ve damarlarında kan yerine lav akıyordu. Kadın ona doğru uzandı ve adam şeytani bir hırıltıyla üzerine atıldı. "Bana dokunursan son kontrolüm de kırılır Idess. Sana sahip olacağım. Ve melek ol ya da olma, bundan sağ çıkamayacaksın."

İçindeki iblis yarısı acı ve kederle uluyordu. Idess'i daha önce hiç kimseyi istemediği kadar istiyordu. O onu talep etti. İnsan yarısı ona kaçması için bağırdı.

Tamamen erkek olan yanı onu kendisinin olarak işaretlemek ve asla gitmesine izin vermemek istiyordu. Bu düşünce onu buz gibi bir ter içinde bıraktı, çünkü eğer ondan uzaklaşmazsa işaretleyeceği tek şey onun mezarı olacaktı. Yirmi

Idess'in vücudundaki her hücre yanıyordu. Sanki birbirlerine sürtünüyorlardı, sürtünme çıldırtıcı bir sıcaklık yaratıyordu ve neredeyse soğuk bir duş alabilmek için eve koşacaktı. Lore'un da bunu yaptığından oldukça emindi.

Ya öyle ya da...

Ne yapıyor olabileceğine dair görüntüler beynine saldırdı ve vücudunda yanan cehennem daha da alevlendirdi. Onu yatağına zincirlendiği zamanki gibi kendini okşarken gördü ve bacaklarının arası tamamen ıslandı.

Sen daha nefesini tutamadan, ben içinde olurdum, seni haftalarca hissedeceğin kadar çok içimle doldurana kadar seni becerirdim.

Daha fazla görüntü. Daha fazla sıcaklık. Daha fazla sıvı uyarılma.

Cinsel ilişkiye giremezdi ama duşta ona katılabilirdi. Hemen şimdi. Onun elini kendi eliyle değiştirebilirdi. Onun elini onun ağzıyla. O da buna izin verirdi. Eşikteydi ama dolabına dokunursa olabileceklerden duyduğu korku onu geri adım attırmıştı. Ama dokunuşunun onu öldürmeyeceğini biliyordu. Çok az iblis öldürebilirdi. Düşmüş melekler ise... o başka bir hikâneydi.

Oturma odasının penceresine çarpan bir şeyin gümbürtüsü onu düşüncelerinden uzaklaştırdı. Dışarıya baktığında kalbi duracak gibi oldu. Güvertede bir yas güvercini yatıyordu. küçük kanatlar çırpınıyor ve bacaklar tekmeliyor.

"Hey, ufaklık," diye mırıldandı, onu nazikçe kucağına alırken ellerine doğru. Bir burun deliğinden kan fışkırıyor ve gagası sessiz soluk alıp vermelerle açılıp kapanıyordu. Aurası henüz gri değildi.

-Hâlâ zamanı vardı.

Idess gözlerini kapatarak annesinin güçlerini çağırdı, onun şifa ve yaşam kuyusunun derinliklerine indi. Güç onu doldurdu ve gözlerini açmasa da vücudunun canlı, beyaz bir ışıkla parladığını biliyordu. Elindeki kuş titriyordu.

O da öyle yaptı. Kuşu iyileştireceğini mi yoksa öldüreceğini mi bilmiyordu ama her iki durumda da kuşun acısı sona erecekti.

Gözlerini açtı. Kuşun gagasındaki kan gitmişti ve başını eğerek ona minnettarlıkla baktığına yemin edebilirdi. Ve sonra uçup gitti, ağaçların gölgesinde kayboldu.

"Bu inanılmazdı." Lore'un sesi inanılmaz derecede derin, çiğ ve tam arkasındaydı.

Idess irkilerek etrafında döndü. Kapının hemen dışında duruyordu, havlusu kalçalarına doğru sarkmış, hiçbir şey yapmıyordu.

altındaki devasa ereksiyonu gizlemek için. Yırtık boksör vücudu güneş ışığında parlıyordu ve yüzünün sert düzlemlerinden damlayan su, göğüs kaslarının üzerinden akararak bronz teninde parlak izler bırakıyordu. Kadın ayak parmaklarından yukarı doğru ilerleyerek her damlayı kucaklamak için garip bir dürtü duydu.

"Önemli bir şey değildi," dedi, sesinin ne kadar soluk soluğa çıktığını fark etmemesini umarak.

"O kuş için hiçbir şey değildi." Ağırlığını kaydırды ve havlu bir santim daha aşağı kaydı. Bir santimetre daha aşağı inse muhtemelen bu durumda uygunsuz teşhirden tutuklanabilirdi. Ya da uygunsuz teşhirden. "Bütün Memitim'ler bunu yapabilir mi?"

Bakışlarını onunkilere çevirdi ve adamın gözlerindeki çaresizlik karşısında neredeyse dilini ısıracaktı. Açıkça görülüyordu ki duşta yaptığını düşündüğü şeyi yapmıştı. "Lore? İyi misin?"

"Cevap ver!" diye bağırdı. Elleri iki yanında büküldü ve dermoire öfkeyle kıvrıldı.

Onun emri karşısında öfkelenmesi gerekirdi ama bu noktada davranışları üzerindeki kontrolünün en iyi ihtimalle geçici olduğundan şüpheleniyordu. "Bu annemizin ne tür bir melek olduğuna bağlı. Benim annem bir vivificus, yaşamı geri getiren biri."

Titreyen elini ıslak saçlarında gezdirerek derin izler bıraktı. "Daha fazlasını bilmek istiyorum. Ama..."

Ona doğru bir adım attı, ama uyarıcı bir hırıltı onu olduğu yerde dondurdu. "Gerginsin."

Gözlerindeki siyah havuzlara altın rengi şimşekler çaktı. "Kardeşlerimin beni katletmesi için tuzağa düşürülüyorum,

Kynan'ı öldürmek zorundayım yoksa kız kardeşim ölecek ama onu öldürürsem kanatlarını kaybedeceksin, kötü kalpli bir pislik yeğenime kim bilir neler yapacak ve ben senin yüzünden acı çekiyorum ve öfkenin eşiğindeyim. Yani evet, biraz gerginim."

Acı mı? Öfke mi? "Benim yüzümden mi?"

Nefes alıp verirken göğsü kabarıyordu; insanın acısını ya da öfkesini kontrol etmeye çalışırken aldığı türden nefesler. Daha önce de öfke nöbetlerinde aynı şeyi yapmıştı ve şimdi bile gözlerindeki altın rengine kırmızı parıltılar katılıyordu.

"Neden-" kadın aniden kuruyan dudaklarını yaladı ve adamın lazer bakışları dudaklarına sabitlendi "-neden kendine dikkat etmiyorsun?"

"Ben... yapamam." Sanki utanmış gibi yanakları kızardı.
"Sana ihtiyacım var."

"Anlamıyorum. Dedin ki-"

"Bana bir şey yaptın." Adam daha da yaklaştı ve nefes almakta zorlanmaya başladı, korktuğu için değil, ama Çünkü bakışlarındaki öfkenin yanı sıra, doğrudan onu hedef alan dumanlı bir sahiplenme duygusu da vardı. "Sana ihtiyaç duymamı sağladın. Seni arzulamamı sağladın." Sağ elini uzattı. Son anda onu geri çekti ve iğrenç bir küfür savurarak geriye doğru tökezledi.

"Lore!" Sol bileğini yakaladı. Tüm vücudu sarsıldı. "Bana zarar vermeyeceksin. Sadece dokunmama izin ver-"

"Ne?" Geriye doğru o kadar hızlı sıçradı ki evin yan tarafına çarptı. "Benden uzak dur!"

"Sonra ne olacak?" diye bağırdı. "Sana dokunmama izin vermeyecek kadar inatçı olduğun için mi öfkeleniyorsun?"

"Seni öldüreceğim!" diye kükredi. "Anlamıyor musun? Seni yerin dibine sokacağım ve bununla yaşayamam!"

Hayal kırıklığı içinde kollarını havaya kaldırdı. "O zaman benden ne istiyorsun? Adını bile bilmediğin fahişeyle yaşadığın olayı tekrarlarlarken dizlerimin üzerine çöküp sana sakso çekmemi mi istiyorsun? İstedtiğin bu mu?" Tanrı yardımcısı olsun, bunu yapacaktı, ağzını ona dayamak ve tutkusunu tatmak istiyordu, ama bir kulak dolgunluğuna sahip olana kadar değil.

"Çünkü kaliteli bir dizlik setine yatırım yapabilirim. Muhtemelen bunu yıllarca yapacağız, çünkü ben senin Memitim ve seni hayatta tutmak zorundayım, o yüzden hadi başlayalım, tamam mı?" Evin yan tarafını okşadı, avuç içi bir ses çıkararak Tahtaya vuran sesi kadar boştu. "Nasıl istiyorsun? Eller buraya mı? Evet, bu işe yarar."

"Lütfen... Özür dilerim." Göğsünün derinliklerinden bir ıstırap sesi yükseldi. Tüm vücudu titriyordu ve sıkılmış dişleri kamaşmıştı. Nefes nefese tıslıyordu ve artık konuşamayacakmış gibi bir hisse kapıldı. Ama sonra, bir şekilde, "Zincir... ben." demeyi başardı.

Kalbi kanıyordu. Durumunun neden ve nasıl değiştiğini anlamıyordu, bu yüzden ihtiyaçlarını kendi başına karşılayamıyordu ama o da bunu anlamıyordu ve acı çeken oydu. O sadece durumu daha da kötüleştiriyordu.

"Seni zincirleyeceğim," diye yalan söyledi. "Sadece orada kal, tamam mı?" Kayıtsızca, Onu ürkütmemek için soluna doğru hareket etti... ve sonra diğer tarafa geçti ve bileğindeki bükülmüş bir güneş saatine benzeyen garip girdabın tam üzerinden kolunu yakaladı.

"Hayır!" Lore kendini ondan uzağa attı ama o tutundu, Neredeyse omzu çıkıyordu. Bir rodeo boğası gibi sıçradı ve döndü.

"Lore!" Dişleri birbirine öyle sert çarptı ki kafatası titredi.
"Dur!"

Kadının ona dokunduğu ve ölmediği gerçeği kafasına dank etti ve bir anda harekete geçtiği gibi dondu kaldı.

"Gördün mü?" Kulaklarındaki çınlama yüzünden sesini zar zor duyabiliyordu. "Hiçbir şey olmadı." Bir şeyler olması dışında. Avucunun altında garip bir enerji vızıldıyordu. Odaklanıp koluna doğru ilerledi, parmaklarından omzuna doğru çizgiler çizdi ve enerjinin, onun dolabıyla aynı şekilde tenine yerleştiğini fark ettiğinde keskin bir nefes aldı.

Baştan çıkarıcı güç tüm vücudunu doldurdu, tüm erojen bölgelerine karıncalanmalar gönderen baş döndürücü, cinsel bir güç. Sanki cildinin her santimi erojen bir bölgeydi ve Lore'u büyük, mırlayan bir kedi gibi ovma istiyordu.

"Idess," diye mırıldandı.

Ona karşı eridi, vücudunu kendi vücudunda hissetmeye ihtiyaç duyuyordu. Adamın kolu ona dolandı ve böyle sarılmak çok iyi hissettirdi. "Sana bunun beni öldürmeyeceğini söylemiştim."

Sesi çakıl taşlarını andırıyordu. "Sana bir şey yaptı." "Mmm.

Dermoire'ını tenimde hissedebiliyorum. Sanki benimmiş gibi."

Kolunu inceledi ama orada hiçbir şey yoktu. "Ben zincirliyken koluma dokundun. Böyle mi hissettin?"

"Sayılır." Adamın göğsüne sokuldu, pürüzsüz teninin yanığına verdiği hissi seviyordu. "Ama çok daha hafif."

"Bracken Kelepçeleri yüzünden." Sesi alçak ve kabaydı ama öncekinden çok daha az kabaydı.

"Sen de etkilendin."

"Dokunuşun beni rahatlattı ama..."

Havlunun bir noktada düştüğünü ortaya çıkaracak kadar geri çekildi ve kalın, dolgun ereksiyonu hala dikkat çekiyordu. Onunla ilişkilendirdiği topraksı erkek kokusu havada dönüyordu ve her nefeste vücudu tepki veriyor ve hazırlanıyordu. Meme uçları gerginleşti, seksi sıcak ve ıslaktı, göğüsleri şişmiş ve hassaslaşmıştı.

"Dokun bana," diye fısıldadı. "Artık kendini tutmak yok."

Kadın sağ elini tutup göğsünde ortalayana kadar tereddüt etti. Uzun, çaresiz bir an boyunca hiçbir şey yapmadı. Ve sonra, çok çekingen bir hareketle yanağını kavradı, basınç o kadar hafifti ki kız bunu neredeyse hiç hissetmedi.

Parmakları,

Öldürme yeteneğine sahip olanlarla aynı olanlar, tenini okşarken nazikti ve bakışları yumuşak, merak doluydu.

"Hiç-" Sesi çatladı ve boğazını temizledi. "Bir kadını hiç böyle hissetmemiştim."

"Bana hiç böyle dokunulmamıştı." Bu yapmaması gereken bir itiraftı, onu savunmasız bırakan bir itiraftı, ama şu anda umursayamazdı.

Adamın kaçmayacağından emin olduktan sonra elini kendi eliyle kapatıp boğazından aşağıya, köprücük kemiğinin üzerinden göğsüne doğru götürdü.

Avucunun topuğu kadının göğüs ucunu sıyırdığında, ikisi de inledi.

Gömleğinin içinden, hassas tomurcuğu iki parmağının arasında bir, iki kez yuvarladı. Adamın ateşli bakışları kızinkileri yakalamak için yukarı fırladı ve o kadar hızlıydı ki alevler sönmüştü.

kontrolden çıktı. Güçlü bir hamleyle kızın gömleğini yırtıp çıkardı ve ereksiyonu kızın karnının çıplak tenini dürtecek şekilde onu evin kenarına yasladı.

Boğazına sokuldu, ısırıldı ve öptü. "Şimdi," dedi tenine karşı. "Şimdi sana sahip olacağım."

"Evet," diye nefes nefese kaldı. "Hayır, sonuna kadar değil."

Sertleşerek geri çekildi ve gözlerindeki keder neredeyse onun gözlerini yaşartacaktı. "Seni korkutuyorum. Çok özür dilerim meleğim."

İki parmağını onun dudaklarına bastırdı. "Sorun o değil. Bekârlık yemini ettim."

Kaşları havaya kalktı ve sonra ağzında çok yaramaz bir gülümseme belirdi. "İçinde olmak için can atıyorum," dedi, "ama ellerimizle de idare edebiliriz." Şahdamarının uzunluğu boyunca sıcak bir yol yaladı. "Ve dillerimizle."

Lore buna inanamıyordu. Idess'e daha önce hiçbir dişiye dokunmadığı şekilde dokunuyordu. Daha da iyisi, ne zaman Elini onun üzerine koyduğunda, bir şekilde içindeki öfkeli ihtiyacın bir kısmını boşaltmıştı. Hâlâ ona ihtiyacı vardı ama öfke seyrelmiş, ona bir ölçüde kontrol imkânı vermişti.

Tanrım, bu gerçek dışıydı. Gerçeküstü. Ve tamamen çok gerçektir. Adamın çıplak eli kadının tenindeydi, göğsünü okşuyordu. Ve avuç içi kolunun üzerinde aşağı yukarı sürtünüyor, adamın vücudunda inanılmaz karıncalanmalar bırakıyordu.

Daha fazla. Idess adındaki bu mucizeden daha fazlasına ihtiyacı vardı.

Hiçbir incelik göstermeden pantolonunu yırtarak açtı ve ipeksi beyaz külotuyla birlikte aşağı çekti. O Onlardan çıkmasına yardım etti... ve sonra orada kaldı. Dizlerinin üzerinde.

Oh, kahretsin. Bacaklarının birleştiği yer... Çok güzel. Nefes kesici. Çıplak. Avuçları ayak bileklerinden uyluklarına doğru yukarı doğru kayarken ağzı sulandı. Daha fazla dayanamadığında, uyluğunun iç kısmındaki tatlı, saten teni öpmek için eğildi. Kızın ığlığı ona doğru sürüklendi, Kadın sarsıldı ama adam dişlerini bacağına geçirdi, canını acıtacak kadar değil ama onu olduğu yerde tutmaya yetecek kadar.

Bu onu ikinci kez ısırışıydı. Bu dürtünün nereden geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu ama güçlü ve hayvani bir drtyd ve o da bu dürtüyle hareket ediyordu.

"Lore," diye nefesi kesildi. "Ben hiç... belki de sadece... bilirsin, ellerimizi kullanmalıyız..."

Tabii ki hayır. şimdi onu bu şekilde, hayal ettiği gibi elde ettiğine göre, onu yiyip bitirecekti. Onunkini kaydırđı Dilini dişlerinin arasına aldı ve teninde ıslak daireler çizdi. Kadın titriyordu ve adam onun nasıl hissettiğini biliyordu, çünkü kendisi de içinde bir yaprak gibi titriyordu.

Yavaşça ısırık tutuşunu bıraktı, ama kız kaamadan yumuşak tenini öptü ve sonra dilini uyluğunun iç kısmına doğru sürükledi. Evine çok az kala durdu, öptü, yaladı, yanağını ona srtt.

O oynadıkça, kadın daha çok içine giriyor, parmaklarını onun saçlarının arasından geçiriyor ve nazikçe ona rehberlik ediyordu. Ona izin verdiğinden değil. İkiisi de buna dayanabildiği sürece bu cehennemle dalga geçecekti.

Kusursuz seksinin dış tepelerini okşadı ve kadının misk kokulu uyarılmışlığı doğrudan sikine gitti. Kalçaları sanki ona ve arzuladığı o dar yere ulaşmaya çalışıyormuş gibi yukarı doğru sallandı. Aşağı, oğlum.

Onun iç uyluğunu nazikçe ısırdı ve kalçasının üzerine yerleşti. "Üstüme çık, meleğim. Daha da yaklaş. Seni tatmam gerek." Bunu yaparken hiç deneyimi yoktu. Ama o yarı seks iblisiydi ve bu içgüdüleri onun için kükrüyordu. Yüzeye çıktı, ona açıklayamadığı bir arzu ve güven verdi.

Bacaklarını daha fazla açmadan ve güzel yarığı ağız hizasına gelecek şekilde hareket etmeden önce sadece nefes vermesi için gereken süre kadar tereddüt etti. Yüzünü yukarı doğru eğerek dudaklarını onun üzerine kapattı. Kadının nefesi kesildi ve kendini hazırlarken avuçlarının eve çarptığını duydu.

Lore bunu daha önce çok az istediği gibi istiyordu ama acele etmedi. Dilinin şişmiş seksinin üzerinde hafifçe ileri geri hareket etmesine izin verdi ve onun artan beklentisinin tadını çıkardı.

"Baştan çıkarıcısın," dedi, onu daha da yaklaştırmak için kalçalarını eğdi, ama adam ona istediğini vermeyerek geri döndü.

Bu onun gösterisiydi. Kendini tatmin etmek için onu mahvetmişti ve bunun sonuçları rahatsız edici olsa da, şu anda bunun için endişelenmenin zamanı değildi. Ona biraz işkence edecek ve yalvarmasını sağlayacaktı.

Yine de bu durumdan kesinlikle daha iyi bir anlaşma çıkarıyordu. Kadının orgazmı ne kadar iyi olursa olsun, tatmin olacak kişi o olacaktı.

Yüzünü kadının kalçalarına sürüyor, bazen de dudaklarını kadının göbeğine değdiriyordu. Her seferinde kadın sarsıldı ve her seferinde adam onu terletti. Sonunda, kalbi onu çağırırçasına göğüs kafesine vurmaya başladığında, ağzını onun çıplak, sıcak etine değdirdi.

Yapabileceğini düşündüğünden daha yavaş, dilini onun kaygan vadisine kaydırđı. Temas sırasında inledi ve sonra adam onun çekirdeğini mızraklarken sessizleştđ. Parmaklarını yukarı doğru kaldırarak, pembe etinin her santimini emerken ve yalarken içine girdi. Acımasız bir kararlılıkla çalışarak onun tepkilerini öğrendi ve her erojen bölgeyi hedef aldı.

Verdi, ama aynı zamanda aldı ve dili onun kremasını delerken, onu çökmekte olan bir tatlı gibi yuttu. Yumuşak, pürüzsüz ve zengindi ve lanet olsun, bunu günlerce yapabilirdi.

"Oh, evet," diye inledi. "Tam... orada."

Çok yakındı. Bu yüzden yaptığı şeyi bıraktı ve Dilini kızın yarığına doğru sürükledi. Kızın hayal kırıklığı çığığı onu gülümsetti. O çıkıntıdan aşağı inerken, adam Onu hafifçe öptü, her zaman hissi değıştirdi, böylece ihtiyacı olan yerde çok uzun süre yakalayamadı.

Onun tutkusuyla adını haykırdığını duymak istiyordu. Ona ulaştığını ve onun zevkinin mühendisinin kendisi olduğunu bildiğini bilmek istiyordu.

Dilinin yavaş dansı onu çılgına çevirdi, zevkin peşinden koşmak için kalçalarını oynattı. "Lore, beni boşalt."

"Yalvar."

"Lanet olsun sana." Kelimeler sertti ama ses tonu aşırı uyarılma ve lezzetli bir ıstıraptan ibaretti.

"Kendini benim için aç, Idess."

Küçük bir rahatlama sesiyle avuç içini onunkine doğru kaydırıldı.

Karnını ve sıcak etini ayırdı. Üzerine bir hava akımı üfledi ve kadın ürperdi. Dilinin ucunu klitorisinin üzerinde gezdirdi ve titremeleri kendinden geçme kasılmalarına dönüştü.

Kadın zirveye ulaşmaya başladığında, adam bir kez daha geri çekildi. "Yalvar."

"Lore," diye hıçkırdı. "Lütfen, Lore. Lütfen!"

Zafer onun içinden geçti. Dudaklarıyla onun çekirdeğini yakaladı ve aynı anda dilini döndürerek nazikçe emdi. Serbest bırakılması onu o kadar güçlü bir şekilde vurdu ki, zevki gerçekten de sanki onlarmış gibi onun içinde sallandı. bağlıydı. Çığlığı -onun adı- avluyu titretti ve bacakları sarsıldı ve sonra sanki artık ağırlığını taşıyamayacaklarmış gibi önünde dizlerinin üzerine çöktü.

Idess'in nefesini toplaması sonsuza kadar sürdü. Kemiksiz ve güçsüz hissediyordu, ama aynı zamanda yeni bir enerji içinde çalkalandı. Bunu tarif edemiyordu ama midesinde kelebekler uçuşuyor ve damarlarında sıcaklık hissediyordu.

Ona sarılırken Lore'un nefes alışları kulaklarını dolduruyordu. Farklı bir içgüdü devreye girdiğinde doygunluk değişti ve onun sert uzunluğunu eline aldı. Yavaşça sıktı

kendini onun göğsünden uzaklaştırdı. Onu merakla izliyordu, ama aynı zamanda içinde bir ihtiyaç titreşiyordu

O karanlık gözler, bunun sadece eğlence için orgazmıla ilgili olmadığını hatırlatıyordu. Hayatı onun ne yapacağına bağlıydı.

ona verebilirdi.

Beklenti, okşamaya başladığında kalbinin hızlanmasına neden oldu. Onun zevk tıslamaları yaprakların hışırtısına ve ağaçlardaki kuşların seslerine karıştı.

"Idess," diye mırıldandı, "ben... uzun süre dayanamayacağım. Buna çok ihtiyacım var." Gözlerini kapatarak hırıltılı bir nefes çekti ve başını geriye attı. "Aslında... ah, lanet olsun..."

Adam sarsılmaya başladığında güneş yüzünü okşadı, iri vücudu kabarıyor ve geriliyordu. Adamın boşalması eline sıçradı ve o da bunu kayganlaştırıcı olarak kullanarak vuruşlarını hızlandırdı. Karanlık bir Boğazından bir onay sesi çıktı, sonra tekrar orgazmın sancıları içindeydi, bu kez gözleri açıldı ve sahiplenici bir açlıkla ona sabitlenmişti. Bir şeyler homurdandı. Başını tekrar geriye atıp şiddetli spazmlar geçirmeden önce sesi benimki gibiydi.

"İşte bu harikaydı," diye mırıldandı, adam onu durdurmak için bileğini -fark ettiği kadarıyla sol eliyle- kavradığında.

"Şaşırtıcı mı? Utanç verici olmayı dene. Sadece iki saniye dayanabildim."

Güldü. "Burada kız kardeşine yakalanırsak olacaklar kadar utanç verici değil."

"Doğru." Havluya uzandı ve onu beline sararken güvercin öttü. "O şey bütün zaman boyunca bizi mi izledi? Küçük sapık."

Pantolonunu çekiştirirken, "Eminim izlemiyordu," dedi. "Sadece minnettar."

Lore yine de ağaçlara doğru baktı. "Peki sen ve diğer melekler hayat kurtarabiliyorsanız, neden insanlar ölüyor?"

"Ölmek her şeyin doğal düzenidir."

"Tamam... ama demek istediğim, mucizeler, hayat kurtaran melekler hakkında hikayeler duyuyorsunuz. Neden sadece o birkaç kişi? Neden onlar

hak ediyor da diğlereri hak etmiyor mu? Neden sarhoş sürücü yaşıyor da masum kurbanlar ölüyor?"

Idess güneş ışığının onun yakışıklı, köşeli yüz hatlarını bir sevgili gibi okşamasını izledi, sanki doğa bile seks için yaratılmış bir iblisin cazibesine karşı koyamazdı. "Ölümden kurtulmanın insanın bunu hak ettiğı anlamına geldiğini sana düşündüren nedir?"

"Evet," dedi bir dizini yukarı kaldırıp kolunu dizinin üzerine sarkıtırken, "bu çılgınca bir soru."

Adamın şakacı olması hoşuna gidiyordu, her ne kadar şakacılığı alaycılıktan ibaret olsa da. "Sarhoş sürücüye hayatta kalarak bir hediye verilmemiştir. Ona dünyada daha fazla cehennem verilir. Ya cezalandırılıyor ya da ruhunun öğrenecek daha çok şeyi var. dünyaya bağılyken. Hatta eylemleri yeni yasalara ya da nihayetinde daha fazla hayat kurtaran aktivizme yol açan Primori bile olabilir. Ama kurbanlar? Onların ruhları çoktan mükemmelleşti ve ödülleri için hazır."

"Bir moron gibi görünme riskini göze alarak... ha?"

Güldü. "Dünya'daki yaşam melekler için gerçekten çok az şey ifade ediyor,

Çünkü biz ruhla ilgileniyoruz, bedenle değil. Ruh, bir insanın ya da hayvanın gerçek özüdür. Diğer taraftaki, Cennetteki yaşam gerçek varoluştur. Aslında cennettekiler dünyaya bağılı olanları hayalet olarak görürler. Cennettekiler

İnsanların ruhları şeffaf varlıklar olarak görme şekli, Cennet'tekilerin bizi oradan görme şeklidir." Elini salladı.

"Bütün

Bu mu? Kıyaslandığında cehennem gibi. Ama insanlar 'ölene' kadar bunu bilmezler. Sizin ölmek dediğiniz şey bizim için doğumdur."

"O zaman melekler o mucizevi kurtarışlarda neden birilerini kurtarsınlar ki? Neden herkesin ölmesine ve cennete gitmesine izin vermiyorlar?"

İdres aynı soruları yüzyıllar önce sormuştu ve Rami açıklamaya çalıştıysa da

gerçekten anlamak. "Çünkü dünyada yaşamamanın bir amacı var. Duyduğunuz 'mucizelerin' çoğu, Memitim tarafından kurtarılan Primori'lerdir. Bir çocuk yirmi metre yükseklikten düşer.

ve tek bir çizik bile almadan hayatta kalır. Bir kadın Umudun yitirilmesinden iki hafta sonra bir binanın enkazı altında canlı bulunur. Bir adam asılır ve boğulmadan önce ipi kopar. Tüm Memitim kurtarır. Aslında benimkini."

Boş bulunarak sağ elini uzatıp dizine daireler çizdi, önce tereddüt etti ama çoğu kişinin basit bir zevk bile saymayacağı bu şey karşısında gülümsedi. "Ama bu her zaman böyle midir? Güvercini kurtardın. Peki ya o ölmesi mi gerekiyordu?"

"O zaman yapabileceğim hiçbir şey bir fark yaratmazdı. Gücümü bir insana ya da hayvana yönlendirdiğimde, ya iyileşiyorlar ya da ruhları serbest kalıyor. Bu bir nevi onları kurutmak gibi bir şey. İçlerindeki yaşamı ya da ölümü boşaltıyorum. Her iki şekilde de acıyı önlüyor ve yaşamı geri getiriyorum... dünyevi ya da cennetsel düzlemde bir tane."

"Peki boğazıma bir bıçak saplanmışken bunu bana neden yapmadın?"

"Çünkü hangi sonucu alacağımı asla bilemiyorum. Ben olabilirdim senin üzerinde kullandım, sadece ruhunu uzağa göndermek için. Bunu riske atamazdım." Onun kaybı Yükselişine mal olabilirdi, ama bundan daha fazlası, onu kaybetmiş olurdu. Eğer ruhu iblis olsaydı, sonsuza dek gitmiş olurdu.

Midesinin içi dışına çıkmıştı ama garip bir şekilde bunun nedeni onun ruhunun insan olmayabileceği değildi. Hayır, az önce

Onu kaybetmemek için her şeyi yapabilecek kadar ona değer verdiği gerçeği onu hasta ediyordu. Onunla kalmasını istiyordu.

Aynı duygular Rami'ye ihanet etmesine de yol açmıştı.

Lore onun endişesini hissetmiş gibiydi ve konuyu değiştirdiğinde onu öpebilirdi. "Annen hakkında hiç konuşmadın. Onunla tanıştın mı?"

"Yükselene kadar temasımız yok ve o zaman bile... Bilmiyorum." Bunun pek de önemli olmadığını düşünüyordu. Idess için annesi, onu verebileceği en büyük sevgiyle yetiştirmiş olan insandı.

Bir esinti yaprakları hışırdattı ve Lore yüzünü esintiye dönerek konuşurken gözlerini kapattı. "Peki... Azrail ve bir melek nasıl birlikte olabiliyor? Buluşup flört ettikleri, sarhoş olup birbirlerini evlerine götürdükleri bir tür tavlama barı falan mı var?"

Idess bu görüntüye özellikle güldü. "Ayrıntılardan emin değilim ama Rami bana Azagoth'un dünyanın iyiliği için düşmeye gönüllü olması gibi, bir avuç meleğin de doğum annesi olmaya gönüllü olduğunu söyledi. Yine de krallığını terk edemiyor, bu yüzden ona gidiyorlar."

"Kaç tane bebek anne var?"

"Rami'ye göre yetmiş iki tane var. Kendisi beşeri dinler konusunda bir bilgindi ve her zaman birçok gelenek ve inancın gevşek bir şekilde gerçeğe dayandığına ikna olmuştu."

"Müslüman şehitler için yetmiş iki bakire olayı gibi mi?"

"Aynen öyle. Bu sayı bir yerden geldi ve Rami Memitim annelerine dayandığına inanıyor. Ayrıca inanıyor 'bakire'nin aslında yanlış tercüme olduğunu ve 'melekler' olarak okunması gerektiğini söyledi. " Kadın homurdandı. "Sanki herhangi bir adam ödül olarak yetmiş iki melek alacakmış gibi."

"Bir meleğe ne dersin?" Lore'un sesi boğuk ve kalındı, onu takdirle ürperten bir okşayıştı.

"Teknik olarak henüz bir melek değilim," dedi, "o yüzden sayılacağımı sanmıyorum."

Onun yüzüne dokundu. "Gitmek için sabırsızlanıyorsun, değil mi?"

Bu soru onun içini daha da karıştırdı, çünkü ne olduğunu ve iyi bir hizmet karşılığında alacağı ödülün ne olacağını öğrendiğinden beri ilk kez aslında tereddüt ediyor.

"Buradan çıkmak için sabırsızlanıyorum." Gerçekten. Sabırsızlanıyordu. Çünkü Lore'a Dünya'nın cehennem olduğunu söylemişti. Acı, ıstırap ve zulüm vardı.

Ve Lore gibi ateşli adamlar.

Gözlerinde acı parladı ve ayağa kalktı. "Evet, burası berbat. Burada takılmaya degecek bir şey yok."

"Lore, öyle demek istemedim-"

"Tamam. Ava gitmek için hazırlansak iyi olur. Sin her an burada olabilir."

Ayağa kalktı ve ona doğru uzandı. "Lore."

Onu görmezden gelerek eve doğru yürüdü ve Rami'ye ihanet ettiği günden beri hiç olmadığı kadar perişan hissetmesine neden oldu.

Lore giyinip silahlarını kuşandığında Sin'in ortaya çıkma vakti gelmişti. Ve Idess geri dönmüştü. Lore onu orada bıraktıktan sonra güvertesinden fırlamıştı,

Belli ki eve gidip üstünü değiştirecekti, çünkü artık kot pantolon, seksi, baldıra kadar uzanan botlar ve çok renkli Versace sweatshirt giyiyor.

Cennette bunu giydiğini görelim. Evet, nedenini bilmese de biraz kırgındı. Ona cevabını istemediğı bir soru sorduğunda ne beklemişti ki? Sonsuz bir aşk ilanı ve Onunla kalmak için her şeyden vazgeçmek mi? Çünkü onlar Birbirlerine birkaç kez mastürbasyon mu yapmışlar? Sırf gezegende onunla akraba olmayan tek kadın o olduğu için mi? koluna dokunup da yere yığılmadan durabilir mi?

Tanrım, Idess en azından onu dünyada bırakmanın bir ya da iki dakika burnunu çekmesi anlamına geleceğini söyleyebilirdi.

Doğru, çünkü dizlerinin üzerine çökmesini ve onun için fahişe olmasını isteyen bir ibisle vedalaştığı için çok üzülecek.

Hay sikeyim. Siper bıçağını kemer kılıfına fazladan sert bir şekilde sokarak zihinsel olarak suikastçı moduna geçti. Avlanırken duygusal sızlanmalara tahammülü yoktu.

Ama ona daha önce davrandığı için kendini gerçekten bir pislik gibi hissediyordu, bu yüzden biraz vites küçülttü. "Seni modayı seven biri sanmazdım," dedi huysuzca.

"Ben değilim. Ama elimden geldiğince yerel ürünler almaya çalışıyorum." Çizmesini göstermek için bir bacağını kaldırdı. "İtalyan derisi. Bayıldım."

O da öyle. Baldırlarına sarılışı. Bacaklarını sonsuza dek uzatıyordu. Bakışlarını yukarı kaldırırken minnettar bir ısılık çaldı. "Parayı nereden buluyorsun bu arada?"

Omuz silkti. "Düşünüyorum ve işte orada."

"Güzel olmalı." Bunun için insanları öldürmek zorunda olmamak güzel. Suikastçı modu için çok fazla. Tanrım, Idess onun disiplini için cehennem gibiydi.

Şiddetle başını salladı. "Öyle."

Ön kapı çarparak açıldı. Lore dönerek Idess'in önüne geçti, bir elinde hançer, diğerinde tabanca vardı.

"Selam kardeşim," dedi Wraith, aldatıcı derecede sakın bir ses tonuyla. Aldatıcı, çünkü iblisin vücut dili -sıkılı yumrukları, kıvrılmış vücudu ve kırmızı benekli altın gözleri- biraz hasar vermeye hazır olduğunu gösteriyordu. Ve harika, Kynan da onunla birlikteydi ve Wraith'ten bile daha sinirli görünüyordu.

Idess anında Lore ile arasına girmek için etrafından dolandı. ve Kynan. Olmuyor. Lore'un tüm koruyucu içgüdüleri harekete geçti ve bir hırıltıyla onu arkasına itti. Tekrar. Onunla kalmak istemeyebilirdi ama lanet kanatlarını alana kadar onun olacaktı ve kimse onunla uğraşamayacaktı.

Olduğu yere puf diye geri döndü, lanet olsun ona.

"Kynan, burada olmamalısın," dedi, oturma odasının ortasında durmuş, elleri kalçalarında.

"Hayır mı?" Lore'a ters ters baktı. "Onun istediği benim, değil mi? İşte buradayım. Wraith'e bebeği ver."

"Shade'in çocuğu bende değil."

Wraith dişlerini gösterdi. "Öyle olsa iyi olur, çünkü onu Mary Poppins'ten başka biriyle bırakırsan, senden geriye bir meyve suyu bardağını dolduracak kadar bile kalmaz."

"Sağır mısın? O bende değil." Lore kardeşini öldürmeden önce silahlarını kılıfına soktu. Elbette Kynan'ı öldürmek istiyordu ama bunu çıplak eliyle yapardı.

"Doğruyu söylüyor." Hiç geri adım atmayan Idess kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Onunla birlikte oldum."

Wraith hırladı. "İşkence görürken bile mi? Çünkü işkence görmüş bir adama göre oldukça iyi görünüyor."

"Ben iyileştim, seni aptal."

"Bana yine öyle de." Wraith sırtarak parmaklarını büktü. "Ciddiyim."

Lore bir adım öne çıktı. "Aptal."

Kynan ona doğru geldi. Lore, piçi öldürmeye henüz hazır olmadığı için sağ tarafını yana çevirdi ve bu hareket ona pahalıya mal oldu. Yüzüne bir yumruğa mal oldu. Gözlerinin arkasında acı patladı ve

Düşünemeyecek kadar kızgın bir halde döndü ve sağ eliyle insanı yakaladı; bu da kaburgalarına bir yumruk yemesine neden oldu. Ne oldu?

Ne oluyor lan? Adam neden düşüp ölmemişti?

... İçlerindeki ölümü boşaltıyorum. Idess'in sözleri, onu yere seren sağ kroşeden hemen önce aklına geldi.

Lore, Kynan onu tekmelemeden önce ayağa kalktı ve Tanrım, Wraith sırtıyordu ve Idess kollarını kavuşturmuş, ayaklarını yere vurarak izliyordu ve sadece sinirli görünüyordu.

Açıkçası, gücü olmadan, Lore Kynan için ölümcül bir tehdit değildi. Ve Kynan'ın amacı acı vermektir, ölüm değil.

Lore Kynan'ı sakatlamak için ne kadar uğraşırsa uğraşsın, bir şeylerin hep ters gitmesi her şeyi daha da eğlenceli hale getiriyordu. Tek bir yumruk ya da tekme bile indiremiyordu. Kynan acımasızdı, Lore'un başarısızlıklarını ona karşı

kullanıyordu.

Sonunda Idess aralarına girip inanılmaz gücüyle onları birbirinden ayırmadan önce Lore güzel bir dayak yedi.

"Yeter!"

Nefes nefese, o ve Kynan birbirlerine baktılar. Wraith bir adım öne çıktı. "Eğer ikinizin işi bittiyse-"

"Değiliz," dediler aynı anda.

"Şimdilik öylesin," diye hırladı. "Bulmamız gereken bir çocuk var." Lore'u kendine doğru çekti. Lore bir hamle yaptı, dengesini kaybetti ve kardeşine çarpamadan tökezledi. "Ben büyülendim, sık kafalı. Tıpkı Kynan gibi. Bana zarar veremezsin. Ve görünüşe göre Ky'yi dokunuşunla öldüremezsin. Sanırım artık senin için endişelenmemize gerek yok."

"Bu doğru değil," dedi Idess. "Bunun geçici olduğuna inanıyorum. Öldürme yeteneği yakında geri dönecektir."

Lore bunun son teslim tarihinden önce olmasını umuyordu. Suikastçı bağı zonkluyor, hızla ilerleyen zamanı işaretliyordu.

"Bu nasıl oldu?" Wraith sordu. "Onu kuruttum."

Wraith ona bir kaşını kaldırdı. "Eminim öyledir."

Gözlerini devirdi. "Öyle değil." Eğer pembeleşmemiş olsaydı bu da inandırıcı olabilirdi, çünkü onu bu şekilde tüketmişti.

Wraith şüpheli bir homurtu çıkardı ve Idess başını salladı. "Dünyayı kurtardığına hâlâ inanamıyorum."

"Biliyorum, değil mi?" Wraith tekrar Lore'a d6nd6. "Peki Rade nerede?"

"Sana s6yledim. O elimde değil. Ama bir ipucumuz var. Rariel adında olası bir d6şm6ş melek. Sin şu anda onun peşinde." Lore saatine baktı ve kalbi durdu. Beş dakika gecikmişti. Sin aramadan asla geç kalmazdı.

Lore, Wraith'in alay etmesini, ona yalancı demesini, vurmasını bekliyordu. Başını sallamak dışında her şeyi yapardı. "Bunu kanıtlayabilirsin."

Bu bir soru değildi ve Lore kaşlarını çattı. "Pek sayılmaz."

"Evet," dedi, "yapabilirsin." Birden Wraith arkasındaydı, kalın kolu Lore'un boynuna dolanmıştı ve Lore... şey, nerede olduğundan emin değildi. Anıları karmakarışık bir iskambil destesi gibi zihninde d6n6p duruyordu ve sonra tekrar evindeydi, biraz başı d6nm6ştü ve Wraith birkaç metre uzağındaydı.

"Sikeyim," diye mırıldandı Wraith. "Doğruyu s6yl6yor." "Az 6nce ne oldu 6yle?" Lore bağırdı.

Kynan sırttı. "Az 6nce Wraith'in zihin-sikişinin tadına baktın."

Ah. Lore, Wraith'in kafaların içine girme yeteneğinin bu kadar m6dahaleci ve rahatsız edici olmasını beklemiyordu. "Seni pislik."

"Ciddi misin?" Wraith sordu. "Elindeki tek şey bu mu? Dick mi? Salak mı? Kız kardeşin senden daha iyi hakaretler ediyor."

Lore, Wraith'in tepkisini 6lmek için, "O senin de kız kardeşin," dedi.

Wraith sırttı. "E benim diş versiyonum gibi olduğunu s6yl6yor. Harika."

"Hayır, hiç hoş değil," diye hırladı Lore. "Artık çocuğu kaçırmadığımı biliyorsun, kıcını kaldırıp karşımdan çekeceksin, değil mi?"

"Yavaşla bakalım Mario," dedi Wraith. "Hâlâ Kynan'ı öldürmeyi planlıyorsun."

Idess Lore'un yanına gitti. "Hayır, değil."

Lore'un göğsünün içinde, bir şey onun için biraz buruştu Çünkü kız kardeşini kurtarmak için yine de yapması gerekeni yapacaktı. Evet, Idess kanatlarını kaybedecek ve dünyada kalmak zorunda kalacaktı. Ama ölmeyecekti. Ve... onunla kalabilecekti.

"Lore'un kafasının içindeydin, Halo. Ne düşündüğünü biliyorum." Wraith'in gözleri ani bir bilgiyle irileşti. "Eğer yapmazsan Sin ölecek. Ah, lanet olsun."

Kynan Wraith'e kaşlarını çattı. "Ciddi misin sen?"

Lore başını salladı. "Seni sırtarak öldürecek kadar aptal olduğumu mu sanıyorsun? Eğlenceli olmayacağından değil," diye ekledi.

Kynan homurdandı. "Sence ölmemi isteyen bu Rariel denen adam mı?"

"O... ve Roag."

"Evet," dedi Wraith. "E bundan bahsetti. Shade birlikte çalıştığınızı düşünüyor."

"Tam da Shade'in benim hakkımda daha kötü düşünemeyeceğini düşünürken," diye mırıldandı Lore.

"Rariel'i bulmamız gerek," dedi Kynan, Açıkça Söylemenin kralı gibi.

Bir cep telefonu çaldı ve Wraith elini cebine attı. "'Sup, E?" Wraith bir saniye dinledi ve gergin bir küfürle telefonu kapattı. "Gitmeliyiz, Ky. Bu Gem."

Kynan yüzündeki tüm rengi kaybetti. "Sorun ne? Bebek yüzünden mi?"

Bebek mi?

"Saldırıya uğradı," dedi Wraith. "Hastanenin içinde saldırıya uğradı."

Yirmi bir

Idess, Lore'u UG'nin otoparkına götürdü. İçeri koştular, en az iki düzine ruh çılgınlık içindeydi, duvarlara saldırıyor, feryat ediyor ve köşelere siniyorlardı. Eidolon Triyaj masasında duruyordu ve Lore'u gördüğü anda gözleri kıpkırmızı oldu ve saldıran bir kaplan gibi hareket etti.

"Hayır!" Idess ileri atıldı ve avuçlarını onun göğsüne vurdu. "Lore, Shade'in eşine saldırmadı ve o da Bebeği al. Wraith birazdan burada olacak. Bunu doğrulayacak."

İblisten söz açılmışken, Harrowgate parıldadı ve Wraith Kynan'ın hemen arkasından dışarı fırladı. Kynan'ın bir insan olarak, bilinci yerinde olmadığı sürece Harrowgate'lerden geçememesi gerekirdi ama tılsımlı durumu onu kesin bir ölümden korumuştı.

"Ne oldu? Gem nerede?"

"Muayene bir," dedi Eidolon. "Personel salonunda bilinci kapalı ve başından yaralanmış bir şekilde bulundu."

"Sığınak büyüü bozuldu mu?" Wraith sordu.

"Hayır."

Idess nefesini içine çekti. "Hayaletlerdi."

"Anne. Siktir." Wraith hırladı. "Burası tek yer Runa'ya saldıran orospu çocuğuna karşı güvende olmalıyız ve endişelenmemiz gereken lanet hayaletler var. Serena ve Stewie hala burada mı?"

Eidolon başını salladı. "Ofisimde Tay ile birlikteler."

"Onları eve götürüyorum. Gözümün önünden ayrılmalarına izin vermeyeceğim."

Başparmağını Lore'a doğru salladı. "Buradaki büyük kardeş Runa ve Rade'den sorumlu. Rariel adında bir pislik sorumlu."

Eidolon uzun bir nefes verdi. "Shade'e söylemen gerekecek. Beni dinlemeyecektir."

"Nerede o?"

"Runa ve çocuklarla birlikte mağarada. Hastalıklı warglar gelirken onları burada tutmak çok riskli."

Hastalıklı warglar mı?

"O zaman güvende olmalı. Ben buradan gidiyorum." Wraith koridorda koşar adımlarla ilerledi ve Idess'in irkilmesine neden olacak kadar yüksek sesle bağırarak ruhlardan birinin tam ortasından geçti.

Eidolon elini yüzünde gezdirdi ve Lore'a döndü.

"Nerelerdeydin?"

"Oh, hey, baldızıma saldırdığımı ve yeğenimi çaldığımı düşündüğüm için özür dilemek konusunda endişelenme ya da herhangi bir şey."

Eidolon'un çenesindeki bir kas seğirdi ve Idess onun öfkesini kontrol altında tutmaya çalıştığını hissetti.

"Hançeriniz karnına saplanmıştı ve ona verilen mesaj Kynan'ı teslim etmesiydi. Ne yapmamız gerekiyordu? Düşünmek mi? Adamı öldürmeye çalışıyorsun. Para için."

"Kız kardeşi için," dedi Idess sıkıca. Bu adamların Lore'u suçlamalarından, ondan nefret etmelerinden ve onunla savaşmalarından bıkmıştı. "Lore bunu yapmazsa Sin ölecek."

"Siktir." Eidolon'un Lore'unkine çok benzeyen kara gözleri kardeşine kaydı. "Bundan nasıl kurtulmayı planlıyorsun?" Doktorun sesi soğuk, profesyonel ve kardeşinin durumuyla ilgili endişesini gizlemek için ne kadar uğraştığını ele verecek kadar düzdü.

"Rariel'i bulmamız gerek. Sözleşmenin arkasında o olmalı. Onu öldürürsek sözleşme geçersiz olur."

"Peki ya hayaletler?" diye sordu Eidolon. "Tüm bunların birbiriyle bağlantılı olmadığını düşünmek için fazla tesadüf."

Idess dikkatini Harrowgate'in yakınında direkleri tırmalayan iki ruhtan ayırdı, kapıyı çalıştırmak için umutsuz çabaları yürek parçalayıcıydı. "Bu Roag. Ruhları korkutuyor." Odayı taradı ve iki koridorun birleştiği yerde, karanlık hayaletin hâlâ pelerinine sarınmış bir şekilde pusuya yattığından emin oldu.

Idess iblise doğru ilerlerken Harrowgate parladı ve aniden yeni bir his onu sardı. Tanıdık. Ama yanlış hızda çalan favori bir şarkı gibi çarpıktı. Derisi üzerinden sürünerek çıkmak istiyordu.

"Harrowgate bunu çok yapar mı? Parlıyor ama hiçbir şey çıkmıyor mu?"

"Son zamanlarda, evet," dedi Eidolon. "Bu çok garip."

Tanıdıklık tekrar üzerine çöktü ve gözleri yaşardı. Lore onu yakaladı. "Idess? Cookie? Neyin var?"

"Bilmiyorum... Bunu açıklayamam. Rami gibi hissediyorum. Ve acı."

"Ah, sevgili kardeşim," dedi arkasından çok tanıdık bir ses. "Sana acı çektirmeyi ne kadar da seviyorum."

Lore, Idess yere yığılırken onu yakaladı. Bahsettiği hayaletler kadar bembeyaz olmuştu ve mücadele etmesine rağmen Zayıf bir şekilde tekrar kendi başına ayakta durmaya çalışırken gözlerini Rariel'den ayırmadı.

Ama... sevgili kardeşim?

Lore Idess'i kendine yakın tuttu, ona sıkıca sarıldı. "Rade nerede?"

Bebegin adını duyunca Eidolon kaskatı kesildi. "Yeğenimi kaçıran pislik bu mu?"

"Hayır," diye fısıldadı Idess. "Olamaz. Rami... hayır."

"Rami?" Lore dişlerini sıktı. "Yükselen kardeş gibi mi?"

"Sana benden mi bahsetti?" Erkek gülümseyerek ellerini kot pantolonunun ceplerine soktu. "Gururum okşandı."

Lore'un kollarında Idess titredi. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Açıkçası, küçük kardeşim, düştüm. Senin yüzünden."

"Nasıl? Neden?" Lore'un elini silkti ama onun yanında kaldı.

"Aptal sürtük," diye tısladı ve Lore, Haven büyüü olsun ya da olmasın, herifin beynini dağıtmamak için kendini zor tuttu. "Bana ihanet ettin. Beni mahvettin."

Personel yaklaşmaya başladı, hepsi de sanki bir sipariş bekliyormuş gibi Eidolon'a bakıyordu.

"Yaptığım şey," dedi Idess, "korkunçtu. Bunu telafi etmek için ne istersen yaparım. Yeter ki çocuğa zarar verme."

Hem Lore hem de Eidolon aynı anda homurdandı, "Nerede o?"

"Yavru... güvende. Nispeten." Rami omuzlarını yuvarlayarak siyah tişörtünün altındaki kaslarının gerilmesini sağladı. "Ancak kız kardeşin..."

Lore'un ciğerlerindeki hava acı verici bir hızla patladı. "Ona ne yaptın?"

Rami dişlerini gösterdi. "Jiletli telle eğlence. Şimdi bir ziyaret etmek için mağara." Durakladı ve yüz ifadesi buz kesmiş olan Eidolon'a sahte bir kaş çatma hareketi yaptı. "Shade'in mağarasını ya da oraya nasıl gidileceğini bilmediğimi mi sanıyordun? Roag bir bilgi hazinesi."

Lore düşmüş meleğe doğru fırladı. Rami drama kraliçesi edasıyla parmaklarını şıklattı ve Lore'un eli boş havada kapandı. "Buradan nasıl çıkabilir?"

"Yapamaz!" Idess Harrowgate'e doğru koştu. "Ama görünmez olabilir-" Kapı kapandı ve Idess kayarak durdu. "O gitti. Orospu çocuğu, gitmiş."

Eidolon el yordamıyla cep telefonunu aradı. Tuşlara basarken parmakları titriyordu. "Hadi, Shade. Cevap ver. Cevap ver..." Bekledi ve sonra, "Shade! Çık oradan. Kapatma... Siktir!" Tekrar aradı, çılgınca volta atıyor ve küfrediyordu.

Sonra hırlayarak telefonunu duvara fırlattı. Plastik parçaları ve elektronik bağırsaklar havada patladı.

Lore, "Onlara gitmeliyiz," dedi.

"Biliyorum." Eidolon triyaj masasının arkasına eğildi ve bir düğmeye bastı. "Sağlık görevlileri Acil Servis'e, Yeşil Kod."

Neredeyse anında, iki erkek sağlık görevlisi omuzlarına asılı çantalarıyla otopark çıkışına yakın bir kapıdan koşarak içeri girdi. Gümüş gözlü sarışın erkek Eidolon'un önünde durdu ve takip etmelerini işaret etti.

Idess'in gözlerinde yaşlar parıldadı. "Bu senin suçun değil," dedi Lore dudaklarını Idess'in dudaklarına değdirirken. Onun elini eldivenli elinin içine aldı ve Eidolon ve sağlık görevlileriyle birlikte geçide girdi. Geçit buharlı bir ormanda açıldı ve Eidolon güneşin vurduğu bir patikadan aşağıya doğru koşmaya başladı.

Koşarak takip ettiler. Dallar yüzlerine çarpıyor, kökler ve sarmaşıklar yerden yukarı uzanıyor gibiydi ama onlar yavaşlamadı, devasa bir kayalığın içine yerleşmiş bir şelaleye ulaşana kadar koşmaya devam ettiler. Eidolon etrafından dolaştı, bir deliğe uzandı ve duvarın büyük bir bölümü gümbürdedi ve kenara çekildi.

"Gölge!" Eidolon'un panikle attığı çığlık mağaranın içinden gelen kan dondurucu savaş seslerine karıştı.

Garip bir şekilde modern bir mutfaktan geçerek Shade'in Rami ile boğuştuğu büyük bir yatak odasına doğru ilerlediler. Rami'nin darbeleri sert ve hızlı bir şekilde yağarken, Shade'in güçlü yumrukları düşmüş olan için küçük bir rahatsızlık gibi görünüyordu

Melek. Lore'un söyleyebildiği kadarıyla çoğu Shade'e ait olan kan zemini kaplamış ve duvarlara bulaşmıştı. Bir köşede, kocaman, şekerleme kürklü bir warg koruyucu bir şekilde bir bebeğin üzerine çömelmişti. Yakınlarda, Sin kan ve çürükler içinde hareketsiz bir yığındı.

Onu daha önce de böyle görmüştü ve hatırası beynine tokat gibi inerken başı geriye doğru sallandı.

Lore duvara çarptığı kadını tanıyamadı. Kadın yerde yatıyordu, kanlar içindeydi ve kendi üzerine kıvrılmıştı. Kana susamışlık damarlarında kükreyerek zaten yanmakta olan tenini alevlendirdi. Kolu yanıyordu, garip yeni izler parlıyordu.

Öldürün.

Yerdeki kadında da aynı izler vardı. İnledi.

Öldürün.

Vücudunu soğuk terler kapladı ama bu yanmayı durdurmadı. Dişi tekrar inledi.

Koş.

Lore anıların sarhoşluğuyla geriye doğru sendeledi. Solmakta olan görüşün sisi arasından Eidolon ve sağlık görevlilerinin savaşa girdiğini, Shade'i düşmüş melekten kopardıklarını ve savaşa biraz taze kas kattıklarını gördü. Sayıca üstün olan Rami hırladı ve puflayarak oradan uzaklaştı. Her şey çok uzak görünüyordu, o günün anısı dövmelerini ve hediyelerini hala zihninin duvarlarına yapışmış olarak kazandı.

Günah. Hiçbirini hatırlamıyordu. Şu ana kadar. Tanrım, o onu hayal kırıklığına uğrattı. Tekrar tekrar ve asla başaramayacaktı.

ona doğru. Onun yanında dizlerinin üzerine çöktü ve diz kapaklarına aldığı acı dolu darbeyi yetersiz bir kefaretle olarak kabul etti. İdess ve sarışın doktor da ona katıldı.

Arka planda, kardeşleri sert sözler ve yumuşak mırıltılarla konuşuyorlardı... ve sonra Runa, şimdi insan formunda, Sin'in yanında diz çöküyordu.

Lore kız kardeşinin omzunu kavradı. Kollarını garip bir şekilde altına sokmuştu ve garip bir şekilde kambur duruyordu. İnleyerek yer değiştirdi. Altında, karnına yaslanmış ikinci bebek duruyordu.

Bebeği göğsüne bastırırken Runa'nın yanaklarından yaşlar süzüldü. "Teşekkür ederim," diye hıçkırdı. "Onun hayatını kurtardınız."

"Evet." Sin'in alaycı sesi acı dolu bir fısıltıya dönüşmüştü. "Ben bir kahramanım." Yan yattı ve Lore'un içi burkuldu. etini derinlemesine kesen jiletli telle bağlanmış kanlı bileklerini gördü. İçinden gelen dürtüye direndi. sempati içinde kendi bileklerini ovuşturdu.

Doktor küfretti ve Sin'in şaşkın bakışları ona kaydı. "Con," diye mırıldandı. "Uzak kalamadın, ha?"

Con homurdandı ve eldivenli ellerini Sin'in vücudunda pratik bir güvenle gezdirdi. "Ne acıyor?"

"Jiletli tel o kadar da rahat değil," diye

homurdandı. "Kıpırdamadan dur. Onu çıkarmak

için Doktor E'nin yardımına ihtiyacım var." Lore

küfretti. "Sin, özür dilerim-"

"Kapa çenenini," dedi ama sesinde öfke yoktu. "Her şeyi berbat ettim ve o melek pisliğinin beni hazırlıksız yakalamasına izin verdim. O

Beni buraya yeğenlerimin ölümünü izleyebileyim diye getirdi." Yüzünü buruşturarak, yer değiştirdi. "Altımda. Hançer."

Lore elini dikkatlice kadının altına soktu ve Gargantua hançerini çıkardı... hançer kanla kaplıydı. "Bu mu-"

"Evet." Titrek bir gülümseme sundu. "O pisliği bıçakladım. Şimdi git yakala onu." Gülümsemesi soldu. "Kardeşim, zamanın tükeniyor."

Rariel'den bahsetmiyordu ve o da bunu biliyordu. Köle bağı o kadar hızlı zonkluyordu ki acı artık neredeyse sabitti. Ya Rariel ölecekti ya da Kynan Zorundaydı ve birinin ölümünü gerçekleştirmek için sadece yirmi dört saati vardı.

"Biliyorum, Sin. Ben hallettim." Lore, Con ile bakışlarını kilitledi. "Ona iyi bak."

"Merak etme."

Lore ayağa kalktı. Diğer sağlık görevlisi ve Eidolon, Aziz Andrew haçına yaslanmış olan Shade üzerinde çalışıyorlardı ve Lore tüm bu... ilginç... şeyleri o zaman fark etti. duvarları kaplayan aksesuarlar. Kürklü kelepçeler, yumuşak deri kırbaçlar ve maskeler... ve evet, bu çok fazla bilgi içeriyordu. Yatağın üzerinde sessizce oturmuş, gözlerini Endişeli gözlerle oğullarını sıkıca tutarak bir kırbaç tutuyorlar.

"Sin nasıl?" Eidolon, Shade'in uyluğundaki devasa kanamadan başını kaldırıp bakmadı.

"Hayati fonksiyonları iyi," diye cevap verdi Con. "Yaralar çoğunlukla ezikler ve yüzeysel kesikler ama bileklerinde jiletli tel var. Kılcal damar dolumu tatmin edici düzeyde."

Eidolon başıyla keskin bir selam verdi. "Bıçaklar muhtemelen ana damarları ıskaladı."

Sin'in acil bir tehlike altında olmadığından emin olan Lore, Idess'e döndü ama o ortadan kaybolmuştu. Onu oturma odasında buldu, başı öne eğik, kolları birbirine sarılmıştı. kendi etrafında.

"Hey," dedi, onu kollarının arasına çekerek. Tanrım, ona karşı kendini iyi hissediyordu. Sanki ona aitmiş gibi. Sanki böyle kaldıkları sürece her şey yoluna girecekmiş gibi.

"Kardeşim." Büyük, ürpertici bir hıçkırık tutturdu. "Bu nasıl olabilir? Buna nasıl izin verebildim? ne olacak?"

Lore'un kalbi yarıldı. "Bu senin suçun değil meleğim. O bir zamanlar tanıdığın adam değil. O öfkeli ve deli -" Sin'in büyükanne ve büyükbabalarının evinde yerde kanlar içinde yatarkenki görüntüsü aklına gelince sözünü kesti. Onun sesi boğuk bir törpüye dönüştü. "Herkes iyi. Buraya zamanında geldik."

Başını öyle sert salladı ki at kuyruğu adamın koluna çarptı. "Ama Rade. Oh, Lore... eğer Rade'e zarar verirse-"

"Yapmayacak," diye yemin etti Lore. "Kıçını duvara çivileyeceğiz. Hançerim onun kanının tadına baktı. Bizi ona gösterebilirsin."

"Güzel," diye fısıldadı. "Bu çok iyi."

Yerdeki bot sesleri iki kişinin geldiğini haber veriyordu. Idess'i koruyucu bir şekilde kendisine yaslayan Lore döndü.

Eidolon kanepenin yanındaki sehpadan bir uydu telefonu kaptı. Shade, Lore'dan birkaç adım ötede duruyordu, hâlâ kan içindeydi ve bakışları karanlıktı. "Demek bu Rariel denen adam Rade'i kaçırdı." Bu

Bu bir soru değildi ve Lore başını salladığında Shade yutkundu. "Onu yakaladığınızı sanıyordum."

"Yanılmışsın."

Daha fazla yutma. Ve özür dilemedi. "Ama sen Ky'yi öldürmek için tutuldun."

"Kiralamak" doğru kelime değildi. "Zorla" daha yakındı, ama şu anda cehennem kıllarını ayırmanın zamanı değildi. "Evet."

Shade'in elleri yumruk oldu ve Lore Idess'i bir kenara bırakıp Bir darbe için kendini hazırladı. "E, eğer yapmazsan Sin'in öleceğini söyledi." Lore'un minnettar olduğu sessiz bir tonda konuşmuştu.

"Evet."

"İkisinin de olmasına izin veremeyiz." Shade'in sesi ölüydü. Düz.

Ama en azından durumun gerçek yüzünü görmüş ve kız kardeşlerini kurtarmaya yardım etmek istemişti.

"Bu yüzden Idess ve ben Rariel'i öldüreceğiz." Onun yanında, Idess ip gibi gerilmişti ve kahretsin, o piçi öldürmeye hazır olsa iyi ederdi. "Adının Rami olduğunu söylemiştin. Neden kendine Rariel diyor?"

"Yükselişte bize yeni isimler verilir." Başını eğdi ve omuzları çöktü. "Buna hâlâ inanamıyorum."

Shade mağara duvarına gömülü bir kancadan siyah bir motorcu ceketi aldı. "Ben de seninle geliyorum."

"Yapamazsın," dedi Idess. "Bulunduğu yere yalnızca bir kişiyi gönderebilirim."

"Cehennemin çanları." Shade'in iğrenç laneti odanın içinde yankılandı. "Mağarayı nasıl bulduğunu bilmek istiyorum." Ceketini yere fırlattı ve kanepenin üzerindeki altın çingırağı yere düşürdü.

Neredeyse saygıyla, üzerinde "Rade" yazan oyuncağı eline aldı.

Eidolon uydu telefonunu yuvasına yerleştirdi. "Roag." O "Runa saldırıya uğramadan hemen önce sana anlatmaya çalıştığım şey buydu ve bir süre sonra aradığımda."

Gerginlik havada kanatlandı ve Lore nefesini tuttu, Shade'in Eidolon'un uyarısını dinlemeyi inatla reddettiği için Eidolon'a saldırıp saldırmayacağından emin değildi.

Shade hırladığında fırtına geçti. "O yanmış, sümüklü kafatası piçi." Çingırağı öyle sert kavradı ki Lore kırılmasını bekliyordu. Ama en azından E'ye sırtını dönmemişti. "Ölmüş sayılır ve hâlâ bizimle taşak geçiyor."

"Kim bizimle taşak geçiyor?" Runa oturma odasının girişinde duruyordu. Karamel rengi saçları gevşek ipler halinde solgun yüzünün etrafında sallanıyordu ama Lore, onun Göründüğü kadar kırılğan.

Shade onun yanına gitti. "Önemli bir şey değil. Sen çocuklarla ilgilen, ben bu işi hallederim."

"Cehenneme kadar yolun var!" Onu omzundan bıçakladı. "Oğlum tehlikede ve ben her şeyi bilmek istiyorum."

"Runa-"

"Her şeyi."

Shade içini çekti. "E, Roag olduğunu söylüyor. Tüm bunlarla bir ilgisi var."

Runa az da olsa rengini kaybetmişti ama sesi kararlı ve ölümcüldü: "Onun ölmesini istiyorum. Acı çekerek ölmesini."

Idess odayı geçti ve Runa'nın önünde durduğunda dışının elini tuttu. "Bunu senin için düzelteceğim," diye yemin etti usulca. "Hepinize yemin ederim ki, bunu bir şekilde düzelteceğim."

"Idess," dedi Lore, "sana söyledim. Bu senin suçun değil."

"Ama öyle. Kardeşim benden intikam almak istiyor ve bir şekilde hepinizi bu işin içine çekmeyi başardı."

"Eğer tüm bunlar doğruysa," diye söze başladı Eidolon, "Roag ve Rariel'in nasıl bir araya geldiğini bilmek isterim."

"Roag lanetlendikten sonra nasıl bir araya geldiklerini bilmiyorum," dedi Lore, "ama ondan önce de birbirlerini tanıyorlardı."

Roag seni öldürmem için beni tuttuğunda Rariel oradaydı."

Bu, Idess hariç herkesin ona ters ters bakmasına neden oldu.

"Hey. Ben

üzgün olduğumu söyledim." Aslında söylediğini sanmıyordu ama belki de hatırlamazlardı. Muhtemelen daha önce gitme zamanı gelmişti.

yaptılar. Saatini kontrol etti. Rami'nin peşine düşmeden önce bir saatleri vardı.

"Idess, gitmeliyiz. Şeytanın saati yaklaşıyor ve hazırlanmamız gerek."

Eidolon'a döndü. "Kynan veya Tayla'yı qeres ile işlenmiş bazı silahlarla Lore'un yerine gönderebilir misin?"

"Tamamdır."

"Qeres?" Lore sordu. "Bir çeşit melek karşıtı zehir mi?"

Başını salladı. "Tayla beni vurduğunda beni çok kötü etkileyen şey buydu. Rami'yi de aynı şekilde etkisiz hale getirecektir."

"Onu etkisiz hale getirmek istemiyorum," diye bağırdı Shade. "Ölmesini istiyorum."

Gözlerini kapatan Idess yutkundu. Söyleyemedi önce Lore, Rami'yi savunmak için Shade ve Runa'nın hoşuna gitmeyecek herhangi bir şey söylediğinde onun elini tuttu. "Hadi, Cookie. Beni evime götür. Hazırlanmamız gereken bir savaş var."

Lore'un evine vardıklarında Idess hâlâ uyuşuktu. Oturma odasının ortasında durdular ve Lore onu kollarına çekmeye çalıştıysa da, yaptığı şeyden sonra nezaketi hazmedemeyerek uzaklaştı.

"Hey. Bu senin değil-"

"Şunu söylemeyi kes! Bilmiyorsun. Ne yaptığımı anlamıyorsun!"

"O zaman söyle bana," dedi yumuşak bir sesle. "Cennetten kovulmasına neden olacak kadar korkunç ne yapmış olabileceğini söyle bana. ve delirdi."

"Bu ciddi, Lore. Ona ihanet ettim. Ve şimdi o Dünyaya bağlı ve bana ve ilişkide olduğum herkese zarar vermek için dışarıda." Lore'a bakamayacak kadar utanarak yere baktı.

"Hey." Çenesini yakaladı ve onu bakışlarıyla buluşmaya zorladı. "Haklı olsan bile, Roag'la olan şey kesinlikle senin suçun değil. İblis tüm bunlar olmadan önce kafayı yemişti. Sadece intikamını almak için birinin ona yardım etmesini bekliyordu."

Kapının çalınması Tayla ve Kynan'ın geldiğini haber verdi.

İçeri girdiler ve Kynan bir kez olsun

Lore'u öldürmek istiyordu. Tayla bir arbalet taşıyordu ve Kynan'ın da bir geniş kılıcı vardı. Kabzasını önce Lore'a uzattı.

Kynan, "Kılıç ve iki arbalet oku qeres ile kaplandı," dedi. "Keşke daha fazla olsaydı ama Aegis'in çok sınırlı bir kaynağı var."

"Nedenmiş o?" Lore sordu.

"Tarif kayboldu. Elimizdeki tek şey çok az şey."

"O yüzden akıllıca kullan." Tayla arbaleti Idess'e uzattı. "Gidemeyeceğimize emin misin?"

"Olumlu." Idess pek çok açıdan buna sevinmişti. Kardeşinin incitebileceği daha az insan vardı. Utancına daha az tanık olacaktı. "Sadece bir kişiyle flaş patlatabilirim."

"O zaman beni al," dedi Kynan. "Onun istediği benim. Beni Rade'le takas et. Rade'i oradan çıkardıktan sonra kendi başımın çaresine bakabilirim."

Idess iç çekti. "Seni bu şekilde riske atamam. Nihayetinde senin ölmeni istiyor ama kendi eliyle değil. Onun amacı beni mahvetmek, bu da ancak onun dışında biri tarafından öldürülürsen gerçekleşecek."

"Kahretsin," diye nefes aldı.

Lanetin uygunluğu karşısında başını salladı. "Aegis neler olduğunu biliyor mu?"

"Sigil tehlikede olduğumu biliyor-" Kynan Lore'a ters ters baktı "-ama biz bunu düşmüş melek tehdidi olarak değerlendiriyoruz. Çünkü bu pislik öldüyse, senin için endişelenmeme gerek yok, değil mi?"

"Yine de endişelenmelisin," diye mırıldandı Lore ve Idess boğazını temizledi. Ona mahcup bir bakış attı. "Evet, evet. Sözleşme geçersiz olduğunda benden korkmanı gerektirecek hiçbir şey yok."

Kynan homurdandı. "Ben hiç korkmadım."

"Saçmalık. Altına işemenin eşiğindeydin."

Idess yarı yarıya heraldi'lerinin yanmaya başlamasını bekliyordu, bu yüzden Kynan güldüğünde bir şeyler duyduğunu sandı. "Senden bu kadar nefret etmeseydim, sanırım senden gerçekten hoşlanabilirdim."

"Benden nefret etmeye devam etseydin muhtemelen daha çok hoşuma giderdi."

Kynan'ın orantısız sırtışı trafiğı durdurdu. "Sadece kızı kaptığım için kızgınsın."

"Hayır," dedi Lore, bakışlarını öylesine sıcak bir sahiplenmeyle Idess'e kaydırđı ki nefesi boğazında tıkanığı, "İstedığımı aldım."

Kalbi çarpmaya ve yüzü ısınmaya başladığında boğazını temizledi. "Eğer ikinizin işi bittiyse, yapmamız gereken şey için hazırlanmalıyız." "Rami'yi öldürün" demeyecekti çünkü O noktaya gelmemesi için dua etti. Belki pazarlık yapabilirdi.

onunla birlikte. Ya da onu bir şekilde kurtarmak. Çünkü onu yok etmek kendisini de yok edebilirdi. "Gem nasıl bu arada?"

"Her zaman söylediğim gibi, sert bir kafası var," dedi Kynan, çakıllı sesindeki şefkat açıldı. "Görünüşe göre, yerdeki bir şeyi almak için eğildiğinde, kahve makinesi tezgahtan düşmüş ve ona çarpmış."

Idess "düşmediğinden" emindi. Hayaletlerden biri onu itmişti, muhtemelen Roag'ın yönlendirmesiyle.

"Gitsek iyi olacak," dedi Tayla. "Shade ve Runa'yı kontrol etmek istiyorum. Bu arada E, Sin'in iyi olduğunu söylememi istedi. UG'de kontrolden geçiyor."

Lore alaycı bir ifadeyle, "Bundan hoşlandığına şüphe yok," dedi.

"Şey, arka planda bir sürü küfür duydum..." Tayla omuz silkti. "Siz dikkatli olun. Ve lütfen Rade'i geri getirin."

"Yapacağız," diye yemin etti Lore. "Yapacağım son şey de olsa, o çocuğu Shade'e teslim edeceğim."

Tayla başıyla onayladı ve sonra Kynan'la birlikte oradan çıktılar.

"Bu tehlikeli olacak," dedi Idess. "Qeres silahlarıyla bile Rami'nin bir avantajı var, Lore. Düşmüş bir melek olarak Sheoul'un gücünden yararlanıyor. Ben gerçek bir melek değilim ve ondan çok daha zayıfım."

"Bu yüzden mi tatar yayı okundan bu kadar kötü etkilendiniz?"

"Aynen öyle." Dalgınca göğüs kafesini ovuşturdu. "Ama gerçekten, içinden yumruk büyüklüğünde bir delik açılsın ve bakalım ne yapacaksın."

"Ben almayayım." Eldivenlerini çıkardı ve mutfak masasına fırlattı. "Ondan hemen sonra pufladın. Ya o da aynısını yaparsa?"

"Yapmayacak. Kolumda bir numara var."

Ceketi de gitti ve kısa kollu tişörtüyle kolları ağız sulandıracak kadar çıplak kaldı. "Hangisi?"

"Toz haline getirilmiş Benedictine keşiş şarabı."

"Keşiş... şarap?" Göğsündeki deri silah kayışının kemerini çözerken durakladı. "Keşişler tarafından yapılan şarap gibi mi?"

Başıyla onayladı. "İngiltere'deki Buck-fast Manastırı'ndaki gizli bir odada yapılan şarap keşişler tarafından kutsanır ve kurutulur. Toz haline getirildikten sonra, düşmüş meleklerle karşı geçici bir anti maddeleşme silahı olarak kullanılabilir." Ve melekler, bu yüzden kilit altında tutuluyordu. Eğer yanlış ellere geçerse.

Son Savaş sırasında Tanrı'nın melek ordusunu hareketsiz

bırakır. "Ne kadar geçici?"

"Bu bize sadece birkaç dakika kazandırır."

"Bu berbat ama hiç yoktan iyidir." Lore koşum takımını yerleştirdi ve her bir silahı sistematik olarak kontrol etti. Eğer kardeşinin peşinden gitmiyor olsalardı, aslında onun Silahları kullanırken gösterdiği etkinlik ve güven inanılmaz derecede seksiydi. "Peki sence nerede olacak?"

"Sheoul. Yasak Abyssal." Sesi, içinde hissettiğinden daha güçlüydü.

Lore'un iğrenç laneti havayı kavurdu. "Bu onun için güzel bir isim. Nerede olduğunu biliyor musun? Ne olduğunu?"

"Duymuştum." Kim duymamış ki?

"Burası Kasapların Oyun Alanı olarak bilinir." Sesi acımasızdı. "Orada hiçbir şeyin yasak olmadığı söylenir. Hiçbir şeyin çabuk ölmemesi dışında hiçbir kural yok."

Ayrıca Sheoul'da meleklerin giremediği birkaç yerden biriydi. Bazıları Şeytan'ın kendisinin orada takılmayı sevdiğini iddia ediyordu. Onun gibi biri için harika bir tatil yeri olduğuna şüphe yok.

"Bu yüzden orada olacağını biliyorum. O hiçbir zaman yarım tedbirler alan biri olmadı ve eğer kötüye gittiye, kötüye gitmiştir."

"Kahretsin," diye mırıldandı Lore. "Sheoul'da olduğu için bizi oraya götüremezsin ve söylentiler doğruysa en yakın Harrowgate günler uzaklıkta. Bu bir King Kong-büyükte bir anahtar. Yirmi dört saat sonra benim için oyun biter meleğim."

Idess duvardaki saate baktı. Kırk beş dakikaları vardı. Rami Oyun Alanı'nda olmasa bile, onu bir saat içinde bulamazlarsa, yirmi üç dakika daha mahvolacaklardı.

Bu da onları Lore'un son teslim tarihine tehlikeli bir şekilde yaklaştırdı.

Karşısında duran iblise baktı, kalbinde yüzyıllar boyunca güvende tuttuğu insanların çoğundan daha fazla onur ve sevgi taşıyan bir iblise. Kader ona kötü bir el dağıtmıştı ve yüz otuz yılı aşkın bir süredir bunun bedelini ödüyordu.

Kader onu aynı zamanda Primori yapmıştı, bu da onu koruması gerektiği anlamına geliyordu. Oyun Alanı'nda Rami'yle tek başına yüzleşemezdi.

Ve geçemezdi. Eğer bu bir sınav olsaydı, geçerdi ama Bunu yapmak için hile yapması gerekecekti. Onunla gidebilirdi, ama sadece artık bir melek değilse.

"Lore?"

"Öyle mi?"

Dudaklarını yalayarak avucunu adamın göğsüne, suikastçı işaretinin tam üzerine koydu ve sonra elini aşağı doğru sürükledi. Yavaşça. Kot pantolonunun kemerine ulaştığında, burun delikleri sanki ona dokunduğu anda içinde kıvılcımlanan uyarılmanın kokusunu alıyormuş gibi alevlendi.

"Benimle seviş."

Yirmi iki

"Idess..." Adı boğuk bir sesle çıktı. "Lütfen."

Geri adım atmak şimdiye kadar yaptığı en zor şeydi. "Şimdi zamanı değil." Ne diyordu? Her zaman doğru zamandı. Özellikle de ikisi de ölebileceği ve bu biriyle seks yapmak için son şansları olabileceği için.

"Mükemmel bir zaman."

"Sanırım Kasaplar Bahçesi meselesi ölümle yüz yüze geldiğinizde çok da önemli değil, ha?"

"Sanırım değil."

"Ama... yemininiz. Bozarsan ne olur?"

Tekrar ona doğru adım attı. "Bir çeşit kefarete. Üstesinden gelemeyeceğim bir şey değil."

Sağduyusu ona bir meleğin bekârlık yeminini bozmasının cezasının hafif olmayacağını söylüyordu ve onun için ne kadar acı çekiyor olursa olsun acı çekmesine izin veremezdi.

Ama geri çekilmeye çalıştığında, kalçalarını kavradı ve vücudunun tüm uzun, seksi boyunu ona doğru bastırdı. Yine de ona karşı bir şansı olabilirdi... ta ki kadın onun kasıklarını beceriksizce avuçlayana kadar.

Şefkatle dolup taşı. Onu istiyordu ama seksi nasıl başlatacağını bilmiyordu. O da bu konuda çok iyi değildi. İkisi de teknik olarak bakire değildi ama duygusal olarak? O öyleydi.

Becerilmişti. Emilmişti. Ama hiç kimseyle sevişmemişti.

Ona, şu anda bile umutsuz bir dürüstlikle parıldayan kurnaz gözlerine baktı. Kız Kendini bir şeye -muhtemelen ölümlerine- teslim etmişti ve bununla yüzleşmeye hazırды.

Onun gücü onu alçalttı. Onu harap etti. Ne pahasına olursa olsun onu kendisine ait kılmak istemesine neden oldu.

"Benim," diye homurdandı, onu kollarının arasına alıp yatak odasına doğru yürürken. Ne tür bir mağara adamı içgüdüünün onu ele geçirdiği hakkında hiçbir fikri yoktu, ama bu içgüdü onu ele geçirmişti ve şimdi kontrolü ele almıştı ve yapabileceği tek şey otomatik pilota uçuşına izin vermektir. Ve Idess onunla savaşıyor da değildi.

Göğsü soluk soluğa inip kalkıyor, teni uyarılmışlıktan kızarıyor ve göğüs uçlarının üst kısmındaki hatları, dokunması için yalvaran minik tepeler bırakıyordu. Dilini. Kumaşın içinden.

Benimkini.

Giysilerin tenine değmesine bir saniye daha dayanamayan adam onu yatağa yatırdı ve tişörtünü çıkardı, ancak pantolonunun düğmelerini açmadan kadın yatağın üzerinde dizlerinin üzerine çökmüş, adamın ellerini tokatlayarak yoldan çekmişti.

"Bunu ben yapacağım."

Tartışmak ona düşmezdi. Ayrıca, dilinin pembe ucunun dudaklarının arasından kayması gerçekten çok sıcaktı. fermuarını açtı. Aleti serbest kaldı, kızın sıcak eli etrafını sarmadan önce serin havanın şokunun tadını çıkaracak zamanı bile olmadı.

Zorlanan ciğerlerine hırıltılı bir nefes çekti. "Idess..."

Ağız sikinin başının üzerine kapandı ve neredeyse dilini yutacaktı. Gözlerini kafasının içinde döndürmesine neden olan bir emme uyguladı ve sonra yumuşak bir patlamayla onu serbest bıraktı.

"Bunu yapmayı çok istiyordum," dedi, sabahki sert mırıltısıyla ve onu elinin yapabileceğinden daha sıkı bir şekilde bacaklarının arasından yakaladı.

Uykulu, baştan çıkarıcı bakışlarla ona baktı ve lanet olsun, bu bir ten filminden fırlamış gibiydi. Sinsi bir gülümsemeyle onu tekrar ağzının sıcak, ıslak derinliklerine aldı. Oh, kahretsin, bu inanılmazdı. O kadar muhteşemdi ki

Kadın onu emerken dizleri lastik gibi oldu. Dilini yarığın içinde döndürmeye, orada oluşan kristal boncukları yakalamaya özel bir dikkat gösterdiğinde, bağdırmamak için yanağını ısırarak zorunda kaldı.

Bir eliyle taşaklarını okşadı, başparmağıyla aralarındaki dikişini okşadı. Nemli şaftının üzerine serin bir hava üfledi ve adam zevkten titredi. Şeytani bir alaycıydı ama başka türlü de olamazdı.

Yavaşça, dilinin düz kısmını adamın boyundan aşağı, taşaklarına kadar sürükledi. Kasları gerildi, boşaldı. Testislerini ağzına alıp dilinin üzerinde zıplattığında daha da ısındı.

"İdiss," diye inledi.

Dudaklarının bir gülümsemeye dönüştüğünü hissetti ve kasıklarından kafatasına bir uyarım şoku gönderen hınzır bir mırıltıdanmaya başladı. Başını döndü ve derisi gerildi. Duyuma yetisi

daha keskin, koku alma duyusu daha keskin hale geldi. Renkler daha parlak, duyguları daha yoğun.

Ağız tekrar adamın sikine doğru kayd, dişleri hafifçe sıyrıldı ve ilerlerken ısırıldı. Bu sihrî nasıl öğrenmişti?

Onu derinlere aldı, o kadar derine ki boğazının arkasını hissetti... ve sonra yuttu. Tanrım, onu yuttu, parmağı ve başparmağı tabanı halkalayp yukarı aşağı pompalarken ve diğer eli taşaklarını sıkarken horozunun ucunda bir his girdabı yarattı.

"Dur, oh, kahretsin... dur..." Dayanamadı, içini dışına çıkaran hislere karşı koyamadı. Ellerini sürdürdü Ama doruk noktası yaklaştıkça, bıçak sırtında ilerlerken, sağ elini geri çekti. Biliyordu ki

onu etkilemeyecekti ama yüz yıllık paranoya bir gecede yok olmayacaktı.

Ritmini bozmadan elini tuttu ve kafa derisine geri götürdü. İlk kez, onun ne kadar özel olduğunu gerçekten fark etti. Bırakabilirdi... kadın onun bırakmasını istiyordu. Özgür olmasını. Onunla birlikte olmasını.

Eli kesesini yuvarlarken yukarı doğru emdi. Dermoire'ı kıvrandı, güç omzundan eline doğru yanıyordu ama Idess güvendeydi. Etkilenmemişti. Bilgi ve özgürlük tüm duygularını, tüm hislerini yoğunlaştırdı, onları o kadar yoğunlaştırdı ki ayaklarının hâlâ yerde olduğuna inanamadı. Boşalması şaftından yukarı kaydadı, ateşli bir akıntıya dönüştü. Dalgalanarak, kontrolünü kaybederek kadının ağzına pompaladı. Kadın her şeyi aldı ve adam öylesine boşalana kadar yalamaya ve emmeye devam etti ki onu uzaklaştırmak zorunda kaldı.

Ona bakarken yüzünde memnuniyet ve şefkat dolu bir gülümseme vardı. Arzu da orada yanıyordu ve bir kalp atışı sonra pantolonunu çıkarıyordu.

"Bu doğru," dedi boğuk bir

sesle. "Ne doğru?"

Yatağa uzanıp elini külotunun içine sokarken ona boğucu bir sırıtış attı. Neredeyse tekrar boşalıyordu. "Senin cinsinin menisiyle ilgili hikâyeler. Bu bir afrodisyak. Tahmin ettiğimden daha hafif ama... mmm... bu inanılmaz..."

"İnsan tarafım muhtemelen gücü etkiliyor-" Kadın başını geriye atıp kendini tatmin etmeye başlayınca sözünü kesti. "Belki de etkilemiyordur."

"İzlemek ister misin? Bilirsin, boşalmamı izlemek?"

"Siktir, evet..." Boğazını temizlemek zorunda kaldı çünkü şehvetinden boğulmak üzereydi.

"Doğru... şimdi... oh, evet..." Doruğa ulaştığında vücudu yataktan fırladı ve eğer bu şimdiye kadar gördüğü en ateşli şey değilse, ne olduğunu bilmiyordu.

Yatağa dalarak kadının kalçalarını kavradı ve araladı. Onun kadınsı uyarılma kokusu başını döndürdü ve ağzını sulandırdı ve bir saniye daha beklemedi. O

Ağzını kadının cinsel organının üzerine, onu örten ipeğin üzerine kapattı ve kumaşın içinden yaladı.

Zevk iniltileri kalçalarının çılgınca yuvarlanışına eşlik ederken, adamın ağzına sürtünüyordu. Sabırsızlığı yüzünden iç çamaşırını yırtıp dilini içine daldırmadan önce iki kez sertçe boşaldı. Tatlı bal ağzını doldurdu ve beynini tıkadı. Onun tadı bir uyuşturucuydu ve anında bağımlısı olmuştu, buna her gün ihtiyaç duyacaktı. Günde iki kez. Sabah ve akşam. Belki öğlen de.

Orgazmları birbiri ardına geldi, adam saymayı unutana ve onu kendisine çekmek için saçlarını çekene kadar birikti. Büyük, iyi beslenmiş bir kedi gibi sersemlemiş ve doymuş bir halde, onun vücudunda gezinmesini izledi ve sonra onu bacaklarının arasında karşıladı.

Kör ucu girişini yoklarken siki kaya gibi sertleşmişti ama henüz hazır değildi. Bunun özel olmasını istiyordu. Her anın tadını çıkarmak istedim.

Onu öperek eşofmanını çıkardı. Yavaşça, acele etmeden, parmakları titrediği için biraz beceriksizce yaptı. Kızın elleri hâlâ adamın saçlarına dolanmıştı. Çaresizliği bir kademe daha artarken dili onunkine karıştı.

"Benimle seviş," dedi onun ağzına karşı, kendini onun şaftına sokmak için pelvisini kavislendirdi.

"Hiçbir şey beni durduramaz." Çenesinden aşağı, kremi boğazına doğru bir öpücük izi bıraktı. O bir hediye idi ve onu yavaşça açacaktı. Onun çürük ambalajını açarken nefesi sıcaktı.

dantelli sütyen. Son giysisini çıkarmak için bile onu öpmeyi bırakmak istemiyordu ama onu çıplak istiyordu. Bir daha asla aralarında hiçbir şey olmadan ten tene.

Cep telefonu çaldı. Sin'in sesi. Görmezden geldi. Idess'in içine girmek zorundaydı. Kimse onunla onun arasına giremezdi. Sanki onun çaresizliğini hissetmiş gibi kollarını boynuna, bacaklarını da kalçalarına öyle sıkı doladı ki, istese de kurtulamayacağını düşündü.

Zevkle guruldayarak onun yumuşak, istekli bedenine gömüldü. Idess nefesini tuttu, ona şiddetle sarıldı ve kulağına tatlı, sıcak emirler fısıldadı.

İtmeye başladığında elektrik çarpmaları içinde fırtınalar estirdi. O ve Idess vücutlarından daha fazlasıyla birleşmişlerdi ve şimdi kardeşlerinin neden eş aldıklarını anlıyordu. Rastgele bir dişiyi becermekle, bir kadınla sevişmek arasındaki fark

Birini tüm bedeniniz ve kalbinizle sevmek ancak Richter ölçeğine benzer bir şeyle ölçülebilir.

Idess'le sevişmek onu derinden sarsmış ve tüm duvarlarını yerle bir etmişti. O kesinlikle on puanlık bir kızdı ve dünyasını sallamaya devam ettiği sürece, hasarı almaya hazır ve istekliydi.

Idess hiç bu kadar mükemmel bir şey tanımamıştı. Lore onun içine girerken onu öpüyor, onu yeni, ruhunu parçalayan doruklara çıkarıyordu ve sonunda kendini bir başkasına vermenin güzelliğini anladı.

Rami'den beri hayatı kendini cezalandırmakla geçmişti, Hak ettiğinden emin olmadığı bir ödülü beklerken kendi kendine kefareet ödüyordu.

Beklediği şekilde olmasa da sonunda o ödülü almıştı.

"Idess." Lore'un sesi harika bir şekilde boğuktu.

Gidebildiği kadar derine itti ve kadın yukarı doğru kamburlaştı, vücudu sıkıştı ve onu orada tuttu. Tutkusundan tırnaklarıyla sırtını çizdi ve adam zevkle tısladı.

"Evet. Kahretsin..." Yer değiştirdi, kızın poposunu avuçladı ve onu sertçe kendine doğru çekti. Alnını onunkine yaklaştırıp gözlerinin içine baktı ve vahşi, çiğ bir telaşla ona vurmaya başladı.

Sürtünme alevlendi, tüttü ve sonra zevk onu bulutlara fırlattı. Lore, kalp atışlarının kulaklarındaki gümbürtüsünden zar zor duyduğu bir çığlıkla serbest kaldı. Bu sonsuza dek sürecekmış gibi görünüyordu ve duyuları onun üzerinde yuvarlanırken, onları nasıl ayıracağından emin olamadığı pek çok duyguyla birlikte eridiler.

Tüm bunlar inanılmaz derecede doğruydı. Adam üzerine yığıldığında gözlerini kapatarak Lore'u tuttu. Adamın ağırlığı onu eziyordu ama nefesinin kesilmesinden hiç bu kadar mutlu olmamıştı.

"Üzgünüm," diye mırıldandı onun boğazına doğru. "Yuvarlanacak enerjim yok." Kadın güldü, en azından gülmeye çalıştı ve adam inleyerek yuvarlandı, onu kendine yaklaştırdı. "Bu kadar komik olan ne?"

Kutsanmış hava ciğerlerine doldu ve kahkahası sonunda dışarı çıktı. "Sen. Sadece bir dişi tarafından yorgunluktan bir yumruya indirgenmiş büyük kötü iblis."

Eli onun kolunu okşadı. "Seninle ilgili hiçbir şey basit değil. Başından beri beni koşturdun."

Adamın göğsüne doğru gülümsedi, yüzyıllar sonra ilk kez yeniden kendisi olabilmeyi, onu bu kadar zapteden kısıtlamaları kırabilmeyi seviyordu. Çılgına dönmek, bir kulüpte dans etmek, okyanusta çıplak yüzmek, bir margarita içmek ve sonra Lore ile bir sürü egzotik cinsel şey denemek istiyordu. "Tam bir çift olduk, değil mi?"

Uzun bir sessizlik geçti. Idess ilk başta bu sessizliğin tadını çıkardı, memnun ve doygun bir halde. Ama yavaş yavaş, giderek artan bir gerginliğin farkına vardı.

"Gitme vakti geldi, değil mi?"

"Evet." Onu o kadar sert sıktı ki eklemleri patladı. "Daha ne kadar zamanın var? Dünya'da yani."

"Gerçekten bilmiyorum."

Tüm vücudu hareketsiz kaldı. "Seni kaybetmek istemiyorum. Bunun beni korkak biri gibi gösterdiğini biliyorum ama istemiyorum." Boğazı zorlukla yutkunmaya çalıştı. "Ben bile..." Başını iki yana salladı. "Boş ver."

"Ne?" Ona bakabilmek için bir dirseğinin üzerine çıktı. "Bana anlatabilirsin."

Bir kolunu gözlerinin üzerine attı. "Benden nefret edeceksin."

"Hayır, etmeyeceğim." Adamın kolunu sıyırdı. "Dökül bakalım."

Tekrar yutkunarak, yatağın üzerinde tembel daireler çizen tavan vantilatörüne baktı. "Aslında Kynan'ı öldürürsem o kadar da kötü olmaz diye düşünmüştüm, çünkü daha uzun kalman gerekecekti."

Buz göğüs boşluğunu doldurdu ve kalbinin atması için yer bırakmadı. "Bunu yapar mıydın? Geleceğimi mahveder misin?" Aynı şeyi Rami'ye de yaptığı düşünülduğünde dehşete kapılmaya hakkı yoktu ama buz ve acı içine yayılırken kardeşinin ne kadar ihanete uğramış ve incinmiş hissettiğini gerçekten anlamaya başladı.

Lore onu ürküten hızlı ve akıcı bir hareketle doğruldu. "Tabii ki hayır. Çaresiz, rastgele bir düşünceydi. Ben bencil bir pisliğim ama sana asla böyle affedilemez bir şey yapamam." Kadın haykırdı ama adam yanlış anladı ve sıcak avuçlarıyla yüzünü okşadı ve dudaklarını onunkilere değdirdi. "Yalan söylemiyorum Idess. Sana yemin ederim ki, asla kanatlarınız kadar önemli bir şeyi elinizden alır. Önce ben ölürüm."

Gözyaşları gözlerini yaktı. Hak ettiği korkunç, asitli gözyaşları. Rami'ye yaptıklarının affedilemez olduğunu biliyordu ama bir iblis olan Lore'un bunun ne kadar korkunç olduğunu böylesine tutkuyla söylediğini duymak, ah, tatlı, tatlı Tanrım Rami ona ne yaptıysa hak etti.

"Idess? Özür dilerim. Sana söylememeliydim-"

"Sorun o değil." Gerçekten kusmak istiyordu. "Sen Kanatlarımı almam konusunda endişelenmene gerek yok. Onları almayacağım." Zaten onları hak etmiyordu. Cennete gideceğini düşünerek yüzyıllarca kendini kandırdı.

Kaşları çatıldı ve kara kaşları aşağı indi. "Bana söylemediğin şey ne?"

"Son teslim tarihinden önce Rami'yi bulmak için tek şansımız var. Meleklerin Oyun Alanı'na girmesi yasak, bu yüzden yeminimi bozdum ve mahvolduğumdan emin oldum. Artık Sheoul'a dönüşebilirim."

"Mahvolmuş mu?" Dizlerinin üzerine çöktü ve sanki onu sarsacakmış gibi omuzlarını kavradı. "Ah, lanet olsun. Sakın bana seninle sevişerek seni mahvettiğimi söyleme."

"Bu benim seçimimdi. Rami'ye ulaşmamızın tek yolu buydu. Sen ve Kynan'ın kurtulması için tek yol buydu. Resmi olarak çağrılana kadar güçlerim hâlâ bende olacak. Sadece melek statüsünde değilim."

"Kahretsin," diye fısıldadı. "Seninle sevişmemem gerektiğini biliyordum. Sen benden çok daha iyisin. Seni lekeledim-"

Parmağını onun günahkâr dudaklarına bastırarak onu durdurdu. "Beni dinlemiyorsun. Ve hayır, ben senden daha iyi değilim.

Anlamıyor musun, Lore? Olduğun şey yüzünden kendini cezalandırdın. Kardeşini o kadar çok sevdiğin için, ihanet olarak görsen de en iyisi olduğunu düşündüğün şeyi yaptın. Kız kardeşine her şeyini verdin ve bu Kendin için bir şey alma zamanı. Beni de al. Artık seninle olabilirim." "Şimdi "nin muhtemelen Memitim Konseyi'nin huzuruna çağrılmadan ve muhtemelen yok edilmeden önce birkaç saatten fazlası anlamına gelmediğini bilmesine gerek yoktu.

Sertçe yutkundu. "Az önce ne dediğinin farkında mısın meleğim? Kendine dön."

Yavaş yavaş farkına varıyordu. Yüzyıllardır Rami yüzünden kendini cezalandırıyor, tüm enerjisini suçluluk duygusuna harcıyordu. Az önce yaptığı şeyin aynısını yapıyordu. Lore'u suçladı. Ama onun ihaneti kardeşine çok ama çok daha fazla zarar vermişti.

Sefilce yutkundu. "Aynı şey değil."

"Kendim için bir şeyler almamı, kendimi affetmemi nasıl söylersin, hem de bunu yapmadığın halde?"

Adam haklıydı ve kadın neredeyse kendi ikiyüzlülüğünden boğulacaktı. "O zaman kendim için bir şey alacağım. Bu işi hallettikten sonra Rami."

"Kanıtla. Benimle bağ kur," diye ağzından kaçırdı. "Eşim olacağına yemin et."

Kalbi kaburgalarına çarptı. Bunun olacağını tahmin etmemişti. Daha çok tropik bir gemi seyahati ya da daha büyük bir ev gibi şeyler düşünüyordu. Kuru kuru yutkunarak yatağının başucundaki saate baktı çünkü Lore'a bakamıyordu, yüzündeki şüpheyi onu reddetmekle karıştırmasından çok korkuyordu, oysa gerçek şu ki, bu kadar harika bir şeyi almayı hak ettiğinden hâlâ emin değildi.

"Gitmek zorundayız." Sesi çatallaştı ve içinden şüphe sızdı.

"Biliyorum." Onun çenesini kavradı ve yüzünü tekrar kendine çevirdi. "Bunu istiyorum Idess. Sana sürekli bencil olduğumu söylüyorum ve bu sadece bunu kanıtlıyor. Deth'e bağlı olduğum sürece kimseyle bağ kuramam ama kardeşini yendiğimiz anda özgür olacağım. Buraya geri döneceğiz ve seni benim yapacağım. Sonsuza kadar. Hayır deme."

Belki o bunu hak etmiyordu ama o hak ediyordu. Ve onu hiçbir şeyden mahrum edemezdi. "Evet," diye fısıldadı. "Onunla bağ kuracağım sen." Dudaklarındaki titremeyi fark etmemesini umarak gülümsedi, çünkü kesinlikle sonsuza dek yaşamamışlardı.

Venezuela saatiyle sabah 2.49.

Lore derin bir nefes aldı ve hançeri Idess'e uzattı.

"Bunu yapmaya hazır mısın?" "

Hiç de değil." Küçük toz keşiş şarabı torbasını daha sıkı kavradı. Manastıra sorunsuzca girip çıkmıştı ve güçlerini test etmekten memnun olduğunu ona itiraf etmişti. Rami ona harap Memitim'in Konsey'e resmi olarak çağrılana kadar yeteneklerini koruduğunu söylemişti ama yine de bu konuda gergindi.

"Bunu yapabilir misin?"

Kadın bakışlarını kaçırdı ve adamın içine bir korku yayıldı. Sevgili kardeşini öldüreceklerini anlamıştı. Ama onu öldürmezlerse, Deth'le yapılan anlaşma hâlâ geçerli olacak ve Lore bir kez daha Kynan ve Sin'le imkânsız bir durumda kalacaktı.

Gerçi... Idess Lore'la yatarak kendini mahvetseydi, yine de Kynan'ı koruması gerekecek miydi?

Lanet olsun. Hâlâ bunu yaptığına inanamıyordu - iki bin yıl boyunca tek hayali kanatlarını kazanmakken kendini böyle lanetlemişti. Ve şimdi yapamıyordu.

Onun yüzünden.

Bunu bir şekilde telafi etmek zorundaydı, sadece hayatının geri kalanını geçirdiğinden emin olsa bile Mutlu. Onu şımartacak, onunla sevişecek ve ona lanet bir kraliçe gibi davranacaktı.

Önce kardeşini öldürmeleri

gerekiyordu. "Idess?"

"Evet," diye fısıldadı. "Evet. Yapabilirim." Onu sıktı yayını kavradı, hançeri tutan elini tuttu ve aniden Sheoul'un derinliklerindeki bir mağaradaydılar.

Duvarlar, çarpık çarmıhlarda çarmıha gerilmiş, bazıları çeşitli cehennem yaratıkları tarafından canlı canlı yenen canlı iblislerle kaplıydı.

Rami, Lore ve Idess'ten sadece bir metre uzakta, ağzı açık bir şekilde duruyordu.

"Nasıl-"

Idess Lore'u serbest bıraktı ve şarap tozunu Rami'nin yüzüne fırlattı. Düşmüş melek çığlık attı ve gözlerini tırmaladı. Rami'nin sefaletinden faydalanan Lore kılıcını meleğin karnına gömdü ve Idess kardeşinin kazığa oturtuluşunun dehşet verici görüntüsü karşısında haykırdı. Yaradan buhar tısladı, ıslak, grotesk bir sest ve Rami geriye doğru tökezleyip kılıçtan kurtulurken kemiğin çelik üzerinde kaymasıyla birleşti.

Momentumu kovalayan Lore, öyle bir yumruk savurdu ki meleğin başını kesebilirdi. Ama piç kurusu bir bulanıklık içinde dönüp gitti ve kılıcın ucu sadece boğazını sıyırdı.

Duvara yaslandı, dişlerini gösterdi, karnını tuttu ve onu yaylı tüfeğinin nişangâhına almış olan Idess'e dik dik baktı. "Seni kaltak."

"Rami, lütfen. Beni dinle. Özür dilerim. Yaptığım şey aptalcaydı. Bencilceydi. Bunu biliyorum-"

"Bunu biliyor muydun? Senin kendi çıkarların beni bu cehennem çukuru gezegende fazladan iki yüzyıl daha tuttu!" diye bağırdı.

"Ve sonra beni cennetten kovdurdu, seni saksocu fahişe!"

Arbalet sallanmaya başladı. Tek yapmak istediği kılıcı kardeşinin kışına sokmakken Lore Idess'e yaklaştı. Sesi de en az silahı kadar sert titriyordu.

"Yaptığım şey affedilemezdi. Ama bu seni dünyada etkiledi, cennette değil."

"Hiçbir fikrin yok." Rami onların etrafında döndü, karnındaki deliğe rağmen hareketleri bir yılanınki kadar kıvrımlıydı.

"İhanetinizi Yükselişimden günler sonra öğrendim. Biliyor muydun kardeşim, bir meleğin içinde acı bir kez kök saldı mı, bir yılan gibi büyür.

Ot mu? Ruh pörsüyene ve nefretle kirlenene kadar büyür, bu da cennette hoş karşılanmaz. Kovulmam senin suçun."

"Hayır." Idess çirkin gerçeği duymamak için kulaklarını tıkamak istedi. "Hayır!"

"Kapa şu lanet çeneni!" Lore qeres kaplı kılıcını savurdu ama Rami tekrar geri döndü ve Lore Rami'nin omzuna sadece bir darbe indirebildi. Yine de yara tütüyor ve tıslıyordu ve Idess ne kadar acıdığını çok iyi biliyordu.

"Çok koruyucu ve sahiplenici." Rami bir varilden iki uçlu bir yaba aleti kaptı ve çarmıha gerilmiş bir iblisin ayağını kemiren pullu sıçanlardan birine sapladı. "Bir hayvan gibi," dedi çaresiz yarattığın yaba dişleri üzerinde acı içinde kıvrınmasını izlerken. "Çünkü iblisler hep böyledir, Idess. Serseriler. İnsanların beslendiği hayvanlardan bile daha aşağılıklar."

Kısa bir süre önce aynı fikirde olabilirdi ama iki bin yıl boyunca bazı insanlardan daha yürekli hayvanlar görmüştü ve son zamanlarda daha merhametli ibislere tanık olmuştu.

Öne doğru eğilerek sesini yumuşak ve yatıştırıcı tutmaya odaklandı. "Rami, bana dünyada her zaman bir denge olduğunu söyledin. Eğer bu doğruysa, ki doğru olduğunu biliyorsun, o zaman tüm iblisler kötü değildir. Senin aldığın gibi. Rade masum. Onu bize vermelisin."

Rami alay etti. "Masum mu? O bir böcek. Sen hiç hamamböceğine basmadın mı?"

"Ah, Rami." Umutsuzluk kalbini parçaladı. "Ne hale geldin sen?"

"Ben senin sayende bu haldeyim!" diye gürledi.

"Bunu düzeltebiliriz. Babamıza gidebiliriz-"

"Daha iyi mi?" Güldü ama seste neşe yoktu. "Neyin daha iyi olacağını biliyor musun? Senin tamamen ve tam bir yıkım. Tüm Primori'lerinin ölmesini istedim, böylece asla Yükselemeyecektin. Başarısız olmanı istedim. Bana ne yaptığını öğrendiğimde hissettiğim aşağılanmayı hissetmen için."

Lore bir sabah yıldızı fırlattı ve Rami dönerek kaçmasına rağmen silah omzuna saplandı. Rami silahı etinden söktü ve yere fırlattı. "Ben hayal kırıklığına uğradım, suikastçı. Roag, onu hayal kırıklığına uğratmana rağmen yetkin olduğuna yemin etmişti. Şimdi Kynan'ı kendim katletmek zorunda kalacağım. Ve tilsimi aldıktan sonra pazarlık yaparak Cennet'e geri döneceğim."

"Sen delirmişsin," diye soludu Idess. "Seni asla kabul etmeyecekler." "O zaman Şeytan kabul edecek," diye

mırıldandı. "O kolyeyi isteyecek, ve bana istediğim her şeyi verecek. Ne derler bilirsin. "Cehennemde hüküm sürmek, cennette hizmet etmekten daha iyidir."

Lore homurdandı. "Düşmüş meleklerden daha büyük pisliklerle hiç karşılaşmadım. Yine de neden Roag'la çalışıyorsun?" Lore'un eli ceketinin altından kaydı ve Idess onun başka bir silaha doğru gittiğini anladı. "Kardeşlerimin cezalandırılmasından sana ne?"

"Bağlayıcı sözleşmelerden anladığınıza eminim." Arkasında, kazığa oturtulmuş iblislerden biri çığlık attı ve Rami sesin tadını çıkarırcasına gözlerini kapadı ve cevap verirken sesi neredeyse kendinden geçmiş gibiydi. "Roag'la bir işim vardı. Idess'in Primori'sinin kim olduğunu öğrenmek için karaborsa ve yeraltı bağlantılarını kullandı ve karşılığında ona istediği her şeyi verecektim. Ortadan kaybolduğunda, paçayı kurtardığımı sanmıştım."

"Çünkü onun öldüğüne inanıyordun." Idess'in her şey bitene kadar göremediği kadar hızlı bir hareketle, Lore Rami'nin kafasına bıçak.

"Evet." Rami sola doğru kaydı ve bıçak vınlayarak zararsızca kulağının yanından geçti. Gözleri hâlâ kapalıydı. "Ama anlaşılan o ki, kontratım hâlâ geçerli. Şartlar çok ağır. Eğer kardeşlerinin hayatını mahvetmeyi başaramazsam Onları parçalara ayırırsam... parçalanırım."

"Bu çok kötü olurdu," diye söylendi Lore.

Idess'in zihni yüksek vitesine geçti. "Kynan'ın büyülendiğini Roag sayesinde anladın," diye düşündü. "Kardeşlerini gizlice dinliyordu." Kynan tılsımını Rami düştükten çok sonra almıştı, bu yüzden insanın İşaretli Nöbetçi statüsünü biliyor olamazdı. Arbaleti sıkıca kavradı ve sesini yükseltti, çünkü sonuçta bunların hiçbirinin önemi yoktu ve şarap tozunun etkisi geçmeden ve Rami oradan hızla uzaklaşmadan önce fazla zamanları yoktu. "Çocuk nerede? Onu ailesine geri götürmeliyim. aile."

"Acı çekmekten başka bir şey yapmana gerek yok." Rami'nin gözleri açıldı ve gözlerinden kutsal olmayan, kör edici bir parıltı çıktı. Bir ısı ve kan patlamasıyla, bedeninden dışarı fırladı. Güzelim derisi parçalanmış etten damlayan siyah, hortlağa benzer bir yaratığa dönüştü. Hava öfkeyle çığlık attı ve

Çarmıha gerilmiş iblisler ezilmiş kâğıt gibi büzüştüler.
Ruhları bedenlerinden kurtuldu ve odanın içinde çırpınmaya başladı.
duvarlarda asılı.

Odanın arka tarafındaki karanlık bir mağaranın içinden mürekkep gibi bir rüzgâr uğuldadı. Idess'in ayaklarının altındaki zemin sarsıldı ve gümbürdedi. Rüzgâr bir duman bulutu halinde açıklıktan dışarı fırladı ve etraflarında dönmeye başladı, kükremesi İblis ruhların acı dolu çığlıklarına karışıyordu. Idess kulaklarını kapattı ama saniyeler içinde korkunç sesler kesildi. Ruhlar ortadan kaybolmuştu.

Yüce Tanrım, Rami onları yok etmişti. Ruhları yok etme gücüne sahipti. Tıpkı babaları gibi.

"Şimdi," diye hırladı, "sevgilinin yavaşça ölmesini izlemeni sağlayacağım." Saldırdı, yumruğunu Lore'un boğazına indirdi. Çarpmanın etkisiyle kılıç Lore'un elinden fırladı ve onu duvara yapıştırdı. Kafatası taşa çarparak çatladı ve yavaşça kayarak yere yığıldı.

"Lore!" Idess ona doğru koştu ama Rami ondan önce davrandı. Kılıcını indirdi ve ucu Lore'un boynunu ısırduğında durdu. Kan yavaşça boğazından aşağı aktı.

"Onu becerirken ondan beslendin mi?" Rami sordu.
"Dehşetini hissedebiliyor musun? Acısını hissedecek misin?" Lore'un ölümünün tadını bekliyormuş gibi dudaklarını yaladı. Idess çapraz yayı kaldırırken Lore meydan okurcasına parladı.

"Yapma bunu!" Dizlerinin titrememesini ve sesinin de aynı şekilde çıkmamasını dileyerek bir adım daha yaklaştı. "Seni öldüreceğim."

Rami güldü. "Ben zaten kazandım. Saflığını mahvettin ve yükselemiyorsun. Ben kazandım."

Göz kırparak kılıcını geri çekti ve kolay bir hareketle ileri doğru savurdu. Idess haykırarak tetiği çekti.

Cıvata göğüs kafesini koltuk altının hemen altından delip diğer taraftan çıkarken Rami irkildi. Rami'nin darbesinin ileri doğru ivmesi kılıcı ileri doğru itti. Idess dehşet verici bir ağır çekimde, Lore'un kılıcı engellemeye çalışmasını izledi. Kılıç ön kolunu ısırduğında metalin etle buluşma sesi çınladı. Kan fışkırdı ama Lore ayağa fırlayıp yumruğunu Rami'nin suratına indirirken hiç tereddüt etmedi.

Rami Lore'un saldırısından kaçarken hâlâ kılıcı tutuyordu. Yanlarından ikiz kırmızı nehirler akıyordu. Şaşkınlıktan donmuş gözleri Idess'e kaydı. "Sen... beni vurdun." Onun inanmayan sesi kaburgalarındaki yaralar gibi çiğ ve gürültülüydü.

Hazneye bir sürgü daha sıkıştırdı. "Tekrar yapacağım, Rami. Bana Rade'in nerede olduğunu söyle."

Bir gülümseme dudaklarını büktü, kılıcını savurmadan önceki tek uyarıydı bu. Lore saldırının etkisiyle geriye düştü ve Idess bir el daha ateş ederken kalbinde acı alevlendi. Sürgü

Rami'nin omurgasına, kürek kemiklerinin tam ortasına bir yumruk indirdi. Adamın acı dolu feryadı kulaklarına asit gibi geldi ve Lore'a doğru sendeleyişini izlerken hıçkırıklara boğuldu.

"Orospu," diye homurdandı. Eli, yaraları göz önüne alındığında yapabileceğinden daha hızlı bir şekilde dışarı çıktı ve Lore'u boğazından yakaladı.

Lore hırladı ve acımasızca yumruğunu Rami'nin böğründeki cıvata deliğine sapladı. Rami çığlık attı, elektrik çarpmış gibi sarsıldı ve yere yığıldı. Seğirerek sırt üstü yattı, gözleri kocaman açılmıştı.

Lore kılıcı elinden çekip alırken nefes almakta zorlanıyordu.

Yüce Tanrım, Rami'nin yozlaştığını, artık sevdiği sıcak, şefkatli ağabeyi olmadığını biliyordu ama kırık ve kanlar içinde yatarken, gözleri acıyla parlarken, sadece insan ebeveynleri öldüğünde onu teselli eden ağabeyini, onun yanında iblislerle savaşan ağabeyini görüyordu.

"Rami, lütfen. Doğru şeyi yapmak için hâlâ zaman var." Onun yanında dizlerinin üzerine çöktü. "Senin içinde iyilik var. Var olduğunu biliyorum. Bebek nerede? Ona ne yaptığını anlat bize."

Rami yavaşça elini Idess'e doğru uzattı. Parmaklarını kavrarken tüm vücudu titriyordu. Gözyaşları Idess'in yüzünden aşağı aktı ve Rami öksürdüğünde hıçkırarak ağladı,

Gayzer gibi kan püskürüyordu. Lore bir an için Idess'in adama gerçekten ulaştığını düşündü. Ama hırıltı nöbeti sona erdiğinde, Rami'nin soğuk bakışları Lore'unkilerle buluştu ve Gülümseme Lore'un tüylerini diken diken etti.

"Şeytan çocuk-" diye hırıltılı bir nefes çekti "- patronunuza güzel bir yemek yaptı."

Saf, katıksız nefret Lore'un beynindeki her düşünciyi yok etti ve yerine sadece bir tane koydu. Öldürmek. Lore bir kükreyle bıçağı meleğin boynuna indirdi. Başı vücudundan ayrıldı ve Lore'un botlarına doğru yuvarlandı. Ama kan Rami'nin omuzlarından bir nehir gibi akarken bile, kafayı kavrayan ve bedene doğru çeken sinirli ipler oluşturdu.

Idess sırtının alt kısmındaki kınından bir kılıç çıkardı. "Sen gerçekten gittin kardeşim," diye fısıldadı.

Eli titrese de bileğini keserken tereddüt etmedi ve kanayan kolunu tutarak kanının Rami'ninkiyle karışmasını sağladı. Tıslayan buhar yukarı doğru püskürdü ve bir kalp atışı sonra eski meleğin bedeni bir duman ve kül bulutu içinde havaya uçtu.

Ayağa kalkarken Idess'in gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Kömürleşmiş kalıntı yığınının üzerinde, parmaklarının arasından kan sızarken bileğini tutuyordu.

Bir şey söylemesine gerek yoktu. Lore onu kollarının arasına aldı ve hıçkırıklar içinde yere yığılırken ona sarıldı.

Yirmi üç

Idess ağlamakla fazla vakit kaybetmedi. Kardeşini yok etmişti ve bir şekilde bununla başa çıkmak zorundaydı ama hem kendisinin hem de Lore'un kanaması çok kötüydü ve iki ebeveyne oğullarının öldüğünü söylemek zorundaydılar.

"Gitmeliyiz," diye mırıldandı ve Lore başını salladı.

Onları hastanenin otoparkına götürdü. Birlikte UG'ye girdiler ve içeride Eidolon'u bir hastaneyi temizlerken buldular. Acil servisin etrafına saçılmış çok sayıda dağınıklık; parçalanmış ekipman, devrilmiş sandalyeler, yere saçılmış haplar. Ruhlar aktifti.

Eidolon Lore ve Idess'e doğru koştu, onlara ulaşmadan önce yavaşladı, yıkılmış ifadesi Idess'e onlarınkini okuduğunu söylüyordu.

"Özür dilerim," diye homurdandı Lore.

Uzun bir an için Eidolon'un yıkılacağını düşündü. Tekrar tekrar yutkundu, gözleri kan çanağına dönmüştü ve

Sıvı. Ancak Lore'un kanı yere damlamaya başlayınca doktor moduna geçti.

"Benimle gelin." Onlara kendisini takip etmekten başka seçenek bırakmadı. muayene odasına götürdü ve Idess'e yatağa oturmasını, Lore'a da oturmasını işaret etti. "Sanırım o piç kurusu öldü," dedi eldivenlerini çıkarırken.

"Çok." Lore yaralı kolunu koruyucu bir şekilde vücuduna bastırdı. "Önce Idess'le ilgilen."

Lore itiraz edemedi. Eidolon onun bileğini tuttu. "Yarana baskı uygulamaya devam et," dedi Lore'a. Idess dişlerini sıkarken Eidolon yarasını iyileştirmek için acılı bir sürece başladı ve işi bittiğinde kanı nazikçe sildi ve büyük ölçüde iyileşmiş olan yarayı bir gazlı bez ve bantla kapattı.

Eidolon kardeşinin karşısındaki sandalyeye oturdu. "Kalıntıları... aldın mı?"

Idess gözlerini kapadı ve kardeşinin öldürdüğü küçük çocuk için dua etti.

"Burada işim biter bitmez onları yakalayacağım." Lore acımasızca söyledi.

Eidolon çok nazikçe Lore'un kolunu uyluğunun üzerine koydu. "Bunun üzerine bir numara yapmışsın," diye mırıldandı. "Kılıç mı?"

"Vay canına," dedi Lore, Idess ona doğru ilerleyip sağlam elini kendi elinin içine alırken. "Çok iyisin."

Eidolon alaycı bir ifadeyle, "Bunu çok görüyorum," dedi. "Genellikle Wraith'te. Hazır mısın?"

"Evet." Lore ona bakarak elini sıktı. "Evet, öyleyim."

Göğsünde bir şey kıpırdadı. Lore genellikle tek başına acı çeker ve kimseye güvenmezdi ve muhtemelen böyle olmasını tercih ediyordu. Ama ondan güç ve teselli alıyordu.

Eidolon'un dolabı aydınlandı ve Eidolon işini bitirdiğinde kanı sildi.

Idess, doktorun çağrı cihazı çaldığı sırada Lore'un yanına çöktü. Kontrol etti, sesli bir şekilde sövdü.

"Ne oldu?" Lore sordu.

"Warglar," dedi. "Ambulansla gelen iki tane ve Harrow Geçidi'nden gelen üç tane var." Eidolon gözlerini kapadı ve uzun bir nefes verdi. "Bu, birkaç gün içinde sekiz oldu. Elimizde bir salgın var." O

Gözlerini açtı ve Lore'a Idess'in iliklerine kadar ürperten bir bakış attı. "Sin'in herhangi bir iyileştirme yeteneği var mı? Herhangi bir tersine çevirme gücü?"

"Hayır, neden?" Ama Idess'in bildiğine dair bir his vardı ve Lore'un yüzünde onun da bildiğini gördü. "Oh, Tanrım. Günah. Bunu o başlattı, değil mi?"

"Evet."

Lore küfretti. "Buralarda bir türlü rahat edemiyoruz, değil mi?"

Eidolon boynundaki stetoskopu düzeltti. "Bunun olağandışı olduğunu söylemek isterdim ama son birkaç yıldır kaostan başka bir şey olmadı. Ve bu durum daha da kötüleşecek. Roag ve onun neşeli hayalet grubundan kurtulamayız."

Aptal piç! Benden kurtulamazsın. Beni sen yarattın!

Idess başını Roag'ın gizlendiği kapı aralığına doğru çevirdi, kapüşonunu geriye iterek iğrenç yüzünü gösterdi,

deforme olmuş bir yüz. Derisi, yer yer görülebilen kemiklerin üzerine gerilmiş koyu renkli bir yara dokusundan oluşuyordu. Ölü gözlerinde delilik parılıyordu.

"Aslında," dedi Idess sessizce, "sanırım bu konuda bir şeyler yapabilirim."

Bana yardım edebilir misin? Lütfen. Bu lanet... anlayamayacağın bir ıstırap. Bunu hak edecek hiçbir şey yapmadım.

"Kardeşini kendi kardeşlerini öldürmesi için kiraladın," dedi ona. "Kardeşlerini."

"Ah... Idess?" Lore'un sesi arkasından geldi, ancak hem onu hem de Eidolon'u durdurmak için elini kaldırdı.

"Beni duydun mu, Roag? Kendi kardeşlerinin ölmesini istedin."

Çünkü beni diri diri yaktılar! Pelerinini yırttı ve Adamın buruşmuş, bükülmüş enkaz halindeki bedenine bakarken neredeyse nefesi kesiliyordu. Ve şimdi canım yanıyor. Açlıktan ölüyorum. Susadım. Hiçbir şey beni rahatlatmıyor. Lütfen, bana yardım edin. Dudakları şimdiye kadar gördüğü en şeytani sırtışıla aralandı. Kardeşlerimi ve ailelerini katledin, böylece kanları sokaklarda bir nehir gibi aksın. Bağırsaklarını deşin. Uzuvarlarını vücutlarından, gözlerini yuvalarından ayırın!

Kahkahası buzdan oyulmuş bir mızrak gibi delip geçti onu.

"Yardım mı istiyorsun? Gerçekten mi?" Roag'ı kolundan yakaladı. Ona karşı katı olmamasına rağmen, enerjisi ona statik gibi yapıştı.

Elektrik. "Seni sefaletinden kurtarabilirim. Kesinlikle. Ruhları yok etme gücüne sahip değilim ama bunu yapabilecek birini tanıyorum."

Onu hastaneden dışarı ve otoparka sürükledi. Belli belirsiz, Lore ve Eidolon'un ona seslendiğini duydu, ama o

devam etti. Kardeşi bu aileyi parçalamıştı ve bu konuda hiçbir şey yapamazdı ama bu konuda kesinlikle bir şeyler yapabilirdi.

Derin bir nefes alan Idess, babasının yaşadığı, sadece çocuklarının ve yakınmalarının girebildiğı diyara ışınlandı. Eski bir Yunan tapınağının basamaklarında belirdi, siyah sütunlarla çevrili ve diğeri siyah yapıların arasına yerleştirilmiş büyük bir abanoz bina. Bir keresinde Elini duvarın üzerinde gezdirdi, ancak is benzeri bir maddeyle kaplanmıştı. Elinin olduğı yerde, yağlı kumların arasından kirli beyaz mermer görünüyordu.

Devasa binalar, sütunlar ve heykeller bir zamanlar bembeyazdı. şimdi ise leke ve yozlaşmanın ağırlığı altında inliyorlardı. Tüm diyar Atina'nın dev bir kopyasıydı ama karanlıkta. Kabuslarındaki Atina.

Çırpınışları teninde sadece bir fısıltıdan ibaret olan Roag'a tutunmaya devam ederek basamakları tırmandı ve King Kong'un geçmesine izin verecek büyüklükteki çift kapıdan içeri girdi. İçeride, cilalı abanoz zeminler sonsuza kadar. Duvarlarda acı çeken iblislerin ve insanların korkunç, karanlık heykelleri sıralanmıştı ve büyük odanın ortasında, tabandaki karanlık bir havuza akan kırmızı bir fıskiye vardı.

Roag'u labirent gibi bir koridorda sürükledi, düzinelerce sağı sola gidip geldi ve sonunda, birini hayal meyal tanıdığı iki erkek kardeşi en sondaki büyük demir kapıyı açtı.

Idess açıklıktan sızan parlak ışıklar yüzünden neredeyse kör olmuştu. Tüm diyar kasvetle kaplanmıştı ama Azagoth rengini seviyordu ve yüzünü buruşturarak fark etti ki Beatles müziğini de seviyordu.

Ölü iblislerin ruhlarını taşıyan griminionların geçit yaptığı bir kemerin önünde durduğu yerden ona döndü. O döner dönmez, griminionlar yollarında durdular, patronları görene kadar son hedefleri olan Sheoul-gra'ya doğru ilerlemek istemediler.

önüne getirilen her ruhu onayladı.

Azagoth erkek güzelliğinin timsaliydi. Otuzlu yaşlarının başında görünen Azagoth uzun boylu, siyah saçlı, elmacık kemikleri çıkık ve güçlü, kare bir çeneye sahipti. Gözleriyle uyumlu düğmeli zümrüt rengi bir gömlek ve uzun bacaklarını vurgulayan siyah, dar kesim bir pantolon giymişti. Elinde bir fincan Starbucks kahvesi vardı.

"Kızım," dedi, herhangi bir insan kadını bayıltacak ama Idess'e soğuk gelen bir gülümsemeye. "Yüzyıllar oldu." Odaya girdiğinde kaskatı kesilmiş olan Roag'a bir bakış attı. "Ve sen de bir Misafir."

"Neredeyim ben?" Roag bağırdı. "Ne yaptın sen, seni aptal amcık?"

Idess, Roag'ı serbest bıraktı ve onun dokunuşunun tenini ürpertmeyi bırakması için kaç duş alması gerektiğini merak etti. Odanın içinde umursamazca dolaştı ama hiçbir çıkış yolu olmadığını anlayınca ona doğru koştu. Ona doğru hamle yaptı ama pençe gibi eli zararsız bir şekilde kadının vücudundan geçti.

"Gördüğünüz gibi, burada hiçbir gücünüz yok." Azagoth kollarını rahatça göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Ya da herhangi bir yerde."

Roag eline bakarken gözleri büyüdü. "Ben... ölü müyüm?"

"Ne yazık ki hayır," dedi Idess. "Ben neden buradayım?" İblis Azagoth'un üzerine yürüdü. "Kimsin sen?"

Oh, bu iyi olacağına söz verdi.

Babasının dramatik bir yeteneği vardı ve "Ben Azrail olarak bildiğiniz varlığım" demeden önce birkaç dakikalık gergin bir sessizliğin geçmesine izin verdi.

Roag boğuk bir ses çıkardı. "Benden ne istiyorsun?"

"Bilmiyorum. Kızım?" Azagoth, yanan ama ısı yaymayan bir şöminenin yanındaki modern meşe masasına doğru ilerledi. Odası buz gibiydi. Oturdu, ayaklarını masasının üzerine uzattı ve kızının konuşmasını bekledi. Bir şey söyle.

"Baba," dedi, onun tercih ettiği resmi konuşmaya kendini hazırlayarak, "bu aşağılık yaratığa bir son vermenizi naçizane rica ediyorum. Bunu dünyevi alemde kendim de yapardım ama o şekilsizliğe lanetlenmiş ve öldürecek bir bedeni yok."

Azagoth kahvesini bıraktı. "Gerçekten mi? İlginç bir lanet."

"İlginç mi?" Roag çığlık attı. "Bu en zalim türden bir acı!"

"Lütfen," diye alay etti Idess. "Hayatında yaptıklarına bakılırsa, zulüm hakkında sızlanmanı duymak beni hasta ediyor."

Roag onunla alay etti. "Demek beni buraya öldürmek için getirdin. Sence bu beni korkutuyor mu? Kendimi kızdırdığımı mı sanıyorsun?"

Pantolon mu? Ölüm hoş geldi."

Şüphesiz ölüm, acı çektiği kadere tercih edilirdi. Öldükten sonra Sheoul-gra'ya götürülecek ve orada yeniden doğana kadar diğer iblislerle takılacaktı.

"Baba, onun ölmesini istemiyorum." Roag'ı kenara iterek bir adım öne çıktı. "Onun yok edilmesini istiyorum."

Roag'ın nefesi odada yankılandı ve tünelde homurdananlar bile ürperdi. "Bunu yapamazsın," diye homurdandı. "Buna hakkınız yok!"

Azagoth parmaklarını göğsünün üzerinde birleştirdi ve soğuk bakışlarıyla onu duvara sabitledi. "İstediğin şey nadiren yapılır. Bunca zaman boyunca sadece bir avuç ruhu yok ettim, o da sonuçsuz kalmadı. Öyleyse sevgili kızım, neden bu tek iblis için Şeytan'ın gazabını riske atayım?"

Tünel kemerinin yanında duran Roag'a baktı. Gözleri cehennem ateşi kızılığında ve kötü niyetle parlıyordu. Ondan o kadar güçlü bir şekilde yayıldı ki, en yakınındaki iblis ruhu uzaklaşmaya çalıştı, ancak griminion refakatçisi tarafından sabit tutuldu.

"O hiç hissetmediğim kadar kötü biri baba. Kardeşim, oğlunuz Rami de dahil olmak üzere düşmüş meleklerle takıldı,

Rariel olarak da bilinir. Geçmişi ve kötülüğün gücü göz önüne alındığında, Roag'ın Sheoul-gra'daki zamanının kısa olacağından ve anıları bozulmadan yeniden doğacak kadar güçlü olmasından korkuyorum.

İntikam peşinde koşmaktan asla vazgeçmeyecek ve böyle bir ruh sadece Şeytan'a hizmet edecek ve ona daha fazla güç getirecektir."

Azagoth'un gözlerinde gölgeler, midesinde ise korku uçuştı. "Rami'den bahsetmişken... Artık onun yaşam gücünü hissetmiyorum."

Başını salladı. "Onu yok ettim, baba."

Gölgeler daha hızlı dans ediyor, daha karanlık oluyordu. "Onu nerede öldürdün?"

"Sheoul. Yasak Abyssal."

"İnsanlığa hizmetin sana pahalıya mal oldu." Azagoth yavaşça ayağa kalktı ve Roag'ın yanına gitti. Babasının eli iblisin boğazına kenetlendiğinde buruşmuş iblis titredi.

Roag'ın gözleri sıkıca kapandı. "Lütfen... hayır..."

"Kim olduğumu biliyorum," diye fısıldadı Azagoth. "İşkence ettiğin ve öldürdüğün her ruhu gördüm. kemerli geçit. Acılarını hissettim. Kızım senin hakkında haklı ve benden varlığına kalıcı olarak son vermemi istemeseydi bile bunu yapardım. Görüyorsunuz, Tanrı eşit ve zıt talep eder. Kısasa kısas. Ve seninki kadar büyük bir kötülüğün insan dünyasında saf ve iyi bir eşi yoktur. Evrenin dengesini bozuyorsun. Bu yüzden yok olacaksın."

Bununla birlikte, sıktı. Roag'ın gözleri fal taşı gibi açıldı ve bedeni şiddetli bir sarsıntı geçirirken attığı sessiz çığlık Idess'in zihninde tiz bir ısıklık gibi çınladı. Babasının parmak uçlarından çıkan ateş, Roag'ın zaten yanmış olan bedenine yayıldı ve geriye sadece iblis şeklinde bir kül kaldı.

Ve sonra hiçbir şey yoktu. Kül yok, ruh yok, kötülük yok.

Adam ona döndüğünde nedense Blue Oyster Cult'ın "Don't Fear The Reaper" şarkısı kafasında çınladı. "Başka bir şey var mıydı?"

Bunu soruş şeklinin hoşluğu, "Bir patates kızartması lütfen" diye cevap vermek istemesine neden oldu. Bunun yerine başını eğdi. "Teşekkür ederim Peder, ama hayır."

"Idess." Sesi yumuşak ama acildi. "Senin için geliyor. Işık. Ve ne yaparsan yap, sakın kaçma."

Lore Deth'in odasına girdi, akıllı tek bir şeye odaklanmıştı tek bir amaç. Rade'in kalıntıları geri alacaktı. Eidolon'un

Lore UG'ye dönene kadar Shade ve Runa'ya hiçbir şey söylememeye yemin etmişti ama bir cesetle bu haberin ne kadar kolay olacağından emin değildi.

Her iki durumda da iki ebeveyn yok olacaktı.

Patronlarının önünde duran kız kardeşini gördüğünde yemin etti. Lanet olsun. Rade'in kalıntıları için Deth'le pazarlık yapmak zorunda kalacağından hiç şüphesi yoktu ve Sin'in işleri daha da karmaşık hale getireceğinden de şüphesi yoktu.

"Kendi iyiliğin için, umarım görevini tamamlamışsındır." Deth'in sağ eli sandalyesinin kenarından sarkıyordu ve Lore yaklaştıkça bunun nedeni anlaşıldı.

Deth yeni Seminus'u, Tavin'i ve onu okşuyordu. Karabasan çömelmişti, çıplak ve yara bere içindeydi, çene hizasındaki saçları yüzünü gizledi. Ama başını kaldırıp baktığında gözleri Nefret ve meydan okumayla altın gibi parlıyordu - ve bakışlarını Sin'e kilitlediğinde şehvetle de parlıyordu. Deth, o orospu çocuğu, erkek dişileri inkâr etmişti; bu onu çılgına çevirecek ve çok uzun süre devam ederse ölümüyle sonuçlanacak bir şeydi.

Lore, Deth'in kalbini söküp Ramrellere yedirmek istiyordu.

"Kynan'ı ben öldürmedim," dedi Lore. "Kontrat sahibini öldürdüm. Rariel bir leke. Sözleşme geçersizdir."

Lore bir an için Deth'in bayılacağını sandı. Domuzcuk gözleri kocaman açılmış, teni kızarmıştı ve bu çok komikti. "Sana inanmıyorum. Bu bir numara."

Lore omuz silkti. "Sözleşmeyi kontrol et."

Deth, taş duvardaki bir kolu manipüle eden Ramrellerden birine işaret etti. Bir taş gıcırtısıyla bir panel geriye sıyrıldı ve duvara yerleştirilmiş parlayan taşlar içeren başka bir panel ortaya çıktı. Ramreel taşlardan birini avuçladı ve Deth'e getirdi.

Lore'un ustası parlayan yeşil küreyi bir elinde tutarken diğer elini kürenin üzerinden geçirdi. Bu şey bir parşömene dönüştü ve Deth'in bir anlığına baktığı parşömen ellerinde ufalanarak kum gibi yere düştü.

"Sana söylemiştim," dedi Lore.

"Özgürüz o zaman?" Sin heyecanına engel olamayarak ayak parmaklarının üzerinde zıpladı.

Deth hırladı. "Bu bir rezalet! Beni kandırdınız."

"Sözleşmenin şartlarını aştım, seni orospu çocuğu. Şimdi bizi serbest bırak."

Deth tahtından fırladı ve çılgınca volta atmaya başladı, dişleri grotesk bir kızgınlık gösterisiyle takırdıyordu ve Lore onun onları hizmette tutmasını sağlayacak bir boşluk bulmaya çalıştığını biliyordu.

"Şimdi," diye homurdandı Lore.

Deth tısladı. "Rariel'den ödeme almadım. Paramı alana kadar en iyi iki suikastçıyı kaybetmeyeceğim. Tam."

"Benim sorunum değil," dedi Lore.

Deth'in dudaklarından küfürler döküldü. Volta atmaya

devam etti, oyalanıyordu. "Deth, şimdi!"

Deth döndü, zırhı şingirdiyordu. "Çocuk," dedi. "Rariel'in bana getirdiği çocuk. Seninle akraba, değil mi?"

Kalp atışları hızlanırken bile Lore'un damarlarındaki kan pıhtılaştı. Sanki Rade hâlâ hayattaymış gibi geliyordu.

Sakin olun. Sakin ol. "Hayır."

Deth'in gözleri kısıldı. Parmaklarını şıklattı ve en yakınındaki Ramreel bir yan çıkıştan kayboldu ve Rade'le birlikte geri döndü, vücudu iblisin kollarında gevşek ve hareketsiz yatıyordu.

"Ona ne yaptınız?" Sakinlik buraya kadarmış.

Deth gülümsedi. "Bir bebeğe nasıl bakılacağını bilmiyorum. Onu hayatta tutmak için hiçbir sebep yok. Ne de olsa bir evcil hayvan değil, bir yemek olması gerekiyordu."

Sin, çökük göğsü neredeyse belli belirsiz yükselen Rade'e doğru ilerledi.

"Gördüğünüz gibi henüz ölmedi. Ama onu istiyorsanız, yeni şartlarımı kabul edeceksiniz."

Sin sıkılmış dişlerinin arasından hava emdi. "Seni lanet olası," diye bağırdı.

Lore kendi çenesini açmaya zorladı. "Ne istiyorsun?"

"İçinizden birinin benimle kalmasını istiyorum. Sonsuza kadar."

Öfke neredeyse Lore'un ayaklarını yerden kesiyordu. "Asla."

"O zaman çocuk mutfaklara gönderilecek." Deth Ramreel'i işaret etti.

"Hayır! Sadece... bekle." Şimdiye kadar Lore'un inanılmaz Hulk'u kapıyı çalmış olmalıydı ve sesi titreyecek kadar öfkeli olmasına rağmen, onun derisinden fırlayıp bir canavara dönüşecekti. Idess'in dokunuşu vahşi canavarı yatıştırmış gibi görünüyordu. Idess, onu yalnızlık ve ölümle dolu hayatından çekip çıkarmış ve sıcaklık ve ışıkla değiştirdi.

Ve Deth tüm bunları onun altından çekip almıştı. Lore artık onunla bağ kuramazdı. Birlikte olabileceklerini hiç sanmıyordu. Nasıl gelecekti Gece eve gelip ona gününü mü anlatacak?

Hey, meleğim, bugün birini boğmam gerekti. Ölmesi biraz zaman aldı, çünkü kalın bir boynu vardı ve ölüm hediyem çünkü beni kuruttun. Ve yarın, Deth eşini aldattığı için bir dişinin bacaklarını kırmamı istiyor. Sanırım o işi reddedip iki günlük işkenceyi kabul edeceğim.

Oh, evet. Güzel günler bizi bekliyor.

Lore kız kardeşinin elini tuttu ve onu Deth'in kulak misafiri olamayacağı sessiz bir köşeye götürdü.

"O hasta piç," diye tersledi. "Onu öldüreceğim, Lore. Ona herpes, frengi ve Khileshi horoz ateşi vereceğim ve yavaşça ve acı içinde ölecek-"

"Beni dinle," diye araya girdi Lore. "Bu şansa sahip olmanı istiyorum ama bunu yapabilmen için özgür bırakılman gerekiyor." Deth'i öldürmek hiç de kolay olmayacaktı, tabii mümkünse. "Hizmet için ona boyun eğeceğim. Sen özgürsün. Sadece iş bittiğinde Rade'i UG'ye götürmeni istiyorum."

"Ne? Hayır!" İki eliyle adamın ceketini kavradı ve Ayak parmaklarının ucuna kalktı ve adamın yüzüne baktı. "Çocuğu sen idare ediyorsun

ve kardeşlerin. Birimizin kalması gerekiyorsa, o ben olacağım."

Yavaşça ellerini paltosundan sıyırdı ve göğsüne bastırdı. "Sin, bunu yapmak zorundasın. Sana borçluyum. Sana çok şey borçluyum. Özgürlüğüne kavuşmanı istiyorum."

Bir ayağından diğerine beceriksizce kaydı. Çocukluklarından beri ikinci kez gözleri parlıyordu.

O zaman bile ağlayan biri olmamıştı. "Bana hiçbir şey borçlu değilsin. En başta benim yüzümden buradasın. Kendini özgür bırakmalısın."

Hayal kırıklığı kafatasını delip geçti. Bunu olması gerekenden daha da zorlaştırıyordu. "Benim yüzümden buradasın,

Ben de. Eğer yıllar önce seni terk etmeseydim, seni korumak için elimden geleni yapsaydım, hayatta kalmak için hizmetlerini satmak zorunda kalmazdın."

"Bunun hakkında konuşmayacağız," dedi sertçe. "Bu geçmişte kaldı ve bitti."

Onun için asla bitmeyecekti ve bunu biliyordu. "Demek istediğim, sen hiç özgür olmadın. Buna ihtiyacın var. Normal bir hayata ihtiyacın var. Artık buna sahip olabilirsin."

Acı acı homurdandı. "Normal mi? Herhangi bir şekilde normal olabileceğimi mi düşünüyorsun? Merhaba Lore, ben lanet olası bir hilkat garibesiyim." Sağ elini adamın önünde salladı, sanki Lore onların ne kadar acıya sebep olduğunu bilmiyormuş gibi.

"Evet..." Tereddüt etti, sonu Sin'in kapısına varan bir yolda yürümek istemiyordu. Sonra Tavin bir çığlık attı. Detharu'nun yüzü, Lore'a bazı boktan durumlardan kaçınılamayacağını hatırlattı. "Hastalıklı kurtadamlar hakkında ne biliyorsun?"

Yüzündeki renk, adamın şüphesini doğrularcasına çekildi. "Eidolon'u görmek gerek. Bir çeşit wargla karşı karşıya. veba."

Bir küfür savurdu. "Evet. Tamam. Sonra görüşürüz. Önce bunu halletmemiz gerek." Deth'e karanlık bir bakış fırlattı. "Bak, bunu yapmak istediğini biliyorum ama kabul edemem."

"Başka seçeneğin yok." Lore etrafında döndü. "Deth, onu serbest bırak. Ben kalacağım."

"Hayır!" Onu kenara itti ve iblise doğru yürüdü. "Özgür olmak istemiyorum."

"Kahretsin, Sin, bu bir ömür boyu hapis cezası!"

Durdu ve yavaşça arkasını döndü, sanki "ömür boyu hapis cezası" kelimeleri nihayet kafasına dank etmişti. Başını sallamadan önce birkaç kez yutkundu. "Önemli değil. Gerçek şu ki, burayı seviyorum. Yaptığım işte iyiyim. Yapabildiğim tek şey bu. Ve artık Idess'in var. Mutlu olmak için bir şans. Bunu değerlendirmelisin." Detharu'nun üzerine yürüdü. "Onu serbest bırak."

"Onu dinleme," diye uyardı Lore. "Ben kalmak istiyorum."

İblis parmaklarını dikleştirdi ve şiddetli bir ilgiyle onları izledi. Bundan fazlasıyla zevk alıyordu. Ayaklarının dibinde Tavin dikkatle Sin'i izliyordu, acı dolu nefesleri sessizliği dolduruyordu. Lore adam için üzülmüyordu ama eğer serbest kalırsa Lore onu öldürecek. Lore hiçbir şekilde Tavin'in Sin'e doğasının onu yapmaya zorladığı şeyi yapmasına izin vermezdi.

"Eğer serbest bırakılmak istemiyorsa," dedi Deth sonunda, "onu zorlamayacağım."

"O zaman ben de gitmeyeceğim." Lore ayaklarını dikti ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

Sin birkaç farklı dilde küfür etti. "Sen bir aptalsın. Bu kadar inatçı olmayı bırak."

Lore ellerini onun boynuna dolamamak ve aklını başına getirmemek için sıkı.

"Yeter!" Deth bağırdı. "Lore, bu senin sözleşmendi. Bu yüzden özgürsün."

Lore itiraz edemedi Deth sandalyesinden fırladı ve avucunu Lore'un göğsüne vurdu. Lore'un ciğerlerindeki hava püskürdü ve birden kendini yüz kilo hafiflemiş hissetti.

Bu duygu harika olsa da aynı zamanda korkunçtu, Çünkü Sin hâlâ Deth'in kaltağıydı. Sonsuza dek. "Seni piç kurusu," diye homurdandı.

Deth elini kovarcasına salladı. "Artık buraya ait değilsin."

Sin de öyle. Lore atılarak yeteneğini ateşledi. En azından denedi. Kıvılcım bile çıkmadı ama Lore Deth'i çıplak elleriyle haklayabilirdi-

"Dur!" Deth, Rade'i Ramreel'in elinden kaptı ve parmaklarını bebeğin boğazına doladı. "Onu öldüreceğim. Odadan çık yoksa yavru ölür."

Nefes nefese kalan ve küfreden Lore, kapıya doğru geri çekilirken nefretinin tüm zerresini bakışlarına odakladı. Koridorda durduğunda, iki muhafız palalarını kaburgalarına saplarken, bir diğeri Rade'i ona getirdi.

Deth iğrenç bir parmağını Sin'in boğazından aşağı yavaşça, duyulara hitap eden bir iz bırakarak sürükledi; bu alaycı hareket neredeyse Lore'un piçin peşinden tekrar gitmesine neden olacaktı. "Gözümün önünden kaybol ve yeni bir sözleşme imzalamaya niyetin yoksa geri dönme."

Git, Sin mouthed. Ben iyi olacağım.

Uzaklaşmak Lore'un şimdiye kadar yaptığı en zor şeydi ve bunu yaparken, bir kez daha ikizini hayal kırıklığına uğratmış gibi hissetmekten kendini alamadı.

Yirmi dört

Bazı nedenlerden dolayı, Lore'un heraldi'si artık çalışmıyordu.

Idess

babasının şakağının önünde durmuş, parmağını dairesel yaranın üzerinde tekrar tekrar gezdiriyordu.

Hiçbir şey.

Babasının ışığın kendisi için geleceğinden bahsetmesi onu zaten tedirgin etmişti.

parmağının ucuyla Kynan'ın işaretine dokunduğunda paniğe kapıldı.

Hala bir şey yok.

Oh, hayır. Bu kötü oldu. Çok, çok kötüydü. Çabucak Lore'un evine gitti ama adam içeride değildi. Dışarıya, güverteye fırladı. Ondan iz yoktu ama ensesindeki tüyler diken diken olmuştu.

ayağa kalktı. Etrafındaki hava sakinleşti ve orman hayvanları sessizleşti. Savunma pozisyonunda çömelerek etrafına bakındı, ne bekliyordu... ne? Hissettiği şey kötü değildi. Aslında, derisi hoş bir şekilde karıncalanmaya başladı.

Ve sonra, sessiz bir şimşek gibi önünde patlayan dikey bir ışık sütunu belirdi. Göklerden parıldayan bir çağlayan halinde dökülüyor ve onu çağırıyordu. Römorkör bütün büyük, duygusal bir kucaklama gibi ruhuna giden yol.

Ona doğru sürüklenirken üzerine sakin, güzel bir sıcaklık çöktü. Çok hoş. Çok davetkâr.

Eve gel.

Müzikal ses sadece kafasında değil, tüm vücudunda şarkı söylüyordu.

Vakit geldi.

Hayır. Tökezleyerek durdu, parmaklarını uzattı ve neredeyse ışık akışına dokunacaktı. Bu günün hayalini kurmuştu ve şimdi burada olduğuna göre tek istediği koşmaktı. Bu olmalı hayatının en mutlu günü olabilirdi ama bu bir Yükseliş çağrısı değildi. Bu, yaptıklarının hesabını vermesi için bir çağrıydı. Bir Primori'yi kaybetmiş ve bir iblisle yatmıştı.

Işık akımı ona doğru süzüldü. Yan tarafa doğru hareket etti ama ışık onu takip etti. Hiçbir şekilde gitmiyordu. Rami ve Roag'a ne olduğunu görmüştü. varlıkları sona erdi. Sonsuza dek gitmişlerdi. Peki ya onun kaderi daha kötüyse? Yalnızlığa ve Primori'yi sonsuza dek korumaya mı mahkûmdu?

Peki ya Lore? Yüzyıllar önce Rami'yi kaybetmek onu kederli bırakmış, asla iyileşmeyen yaraları kanamıştı.

Lore için hissettikleri bin kat daha güçlüydü. Onsuz yaşamak onu öldürebilirdi.

Işık yaklaştı. Bir çığlık atarak İtalya'daki evine gitti. Işık onu takip etti, çatısını deldi ve oturma odasının ortasında parladı. Tekrar parladı, bu sefer Ağrı Dağı'nın tepesine.

Işık oradaydı.

Pompeii'ye gittiğinde panik görüşünün kenarlarını bulanıklaştırdı. Stonehenge. Çin Seddi. Ve her yerde ışık onu takip etti. Bir çaresizlik hıçkırığı

gözlerini sımsıkı kapatıp
Underworld General'ın otoparkına gitti. Gergin bir
Chihuahua gibi titreyerek gözlerini açtı ve yavaş bir daire
çizdi. Işık yoktu.

Şimdi düşününce mantıklı geliyordu, çünkü insan
hayaletler iblislerin inşa ettiği hastanede sıkışıp
kalmışlardı, çünkü ilahi ışık içeri girmiyordu.

Bir aracın motorundan gelen ani gümbürtü, yeraltı
boşluğunda bir ejderhanın hırıltısı gibi duyuluyordu. Siyah bir
Ambulans durağından çıktı ve bir Harrowgate gibi
parıldamaya başlayan uzak duvara doğru yuvarlandı. Tabii
ki... araçların geldiği açıklık bu olmalıydı.

Elbette, sanki tüm duvar camdan yapılmış gibi
görünüyordu ve ambulansın geçmesine ve diğer taraftaki
insan yapımı otoparka girmesine izin veriyordu.

Odaklanmış bir ışık huzmesinin gizlendiği bir otopark. Onu
bekliyordu.

Araç kapısı kapandı ve geriye yine sağlam bir duvar kaldı.

Işığı artık göremiyor olması onu rahatlatmıyordu, çünkü ışık
hâlâ oradaydı. Her zaman orada olacaktı ve babasının
sözleri aklından çıkmıyordu.

Kaçmayın.

Lore doğruca UG'ye gitti. Harrowgate'ten dışarı adımını attığı
anda Eidolon oradaydı. Rade'in hayatta olduğunu görünce
yaşadığı şok ve sevincin hemen ardından durumundan
duyduğu endişe geldi.

"Lanet olsun," diye fısıldadı çocuğu alırken. "Ona ne yapmışlar?"

"Hiçbir şey," dedi Lore. "Beslendiğini ya da ona bakıldığını hiç sanmıyorum."

"Kesinlikle hipotermik." Eidolon bir hemşireye Gölge ve bir diğerine ısıtılmış battaniye getirmesi talimatını verirken, çocuğu travma odalarından birine götürdü, dermoire'ı parlıyordu. Eidolon pembeleşmiş olan bebeği değerlendirdi. azdı ve Eidolon'un gücüyle ona her ne yaptıysa ondan sonra daha iyi görünüyordu.

"Bir şey yapabilir miyim?" Lore sol işaret parmağını bebeğe uzattı ve Rade'nin minik eli parmağın etrafında kıvrıldı.

"Yaptığın şey mükemmel." Eidolon çok dikkatli Serum takmaya başladı ve işi bittiğinde bir doktor asistanı battaniyelerle gelmişti.

Lore, Rade'in kundaklanmasına yardım etti ve Rade tamamen mumyalandıktan sonra Lore yatağa oturup çocuğu göğsüne bastırdı, fazladan sıcaklığın zarar vermeyeceğini düşündü ve Eidolon da ona aksini söylemedi.

"O iyi olacak mı?"

Eidolon gülümsedi. "Vücut ısısı yükseldiğinde ve hemşirelik yaptığında iyi olacaktır. O dayanıklı bir küçük adam."

Lore kucağında sakince yatan ve iri, kahverengi gözleriyle kendisine bakan bebeğe baktı. İçindeki özlem duygusu karnına saplanan bir sancı gibiydi. Idess'in çocuğu olabilir miydi? Onları istiyor muydu?

Shade, Lore'a insan-Sem çocuklarının kısır olduğunu söylemişti, ama Idess çocuk istiyorsa, Lore güneşi hareket

ettirerek

Onlara sahip olduğundan emindi. "Idess geri döndü mü?"

"Onu görmedim." Eidolon kulak termometresiyle Rade'in ateşini kontrol etti. "İyi görünüyor. Gidip Shade'i kontrol edeceğim."

Lore, Shade ve Runa diğer çocuklarıyla gelmeden önce Rade'yle orada ne kadar yalnız oturduğundan, onu salladığından ve aptalca, kısık bir bebek sesiyle onunla konuştuğundan emin değildi. İki oğul. Koşarak odaya girdiler ve hemen arkalarında Tayla ve Eidolon, onların ardından da Wraith ve Serena vardı.

Wraith'in eşini en son gördüğünden bu yana neredeyse bir ay geçmişti; Wraith ölümden sadece birkaç saat uzakta, bir yatakta yatıyordu. Şimdi muhteşem, uzun boylu sarışın elinde küçük bebek.

Ayağa kalkan Lore, Rade'yi o kadar çok ağlayan Runa'ya uzattı ki Runa onun söylediği hiçbir şeyi anlayamadı. O da Kalabalıktan uzaklaşırken en iyi görünmez taklidini yaptı, ancak katı bir vücuda çarptığında durdu. Daha arkasını dönmeden kim olduğunu anlamıştı.

Kynan. Gem onun yanında durmuş, elini tutuyordu.

Uzun bir an boyunca hepsi bakakaldı. Ve sonra Gem ona sarıldı. Daha bir ay önce ona sahip olmak için öldürebileceği şekilde ona sarıldı. Şimdi tek istediği Idess'in de aynı şeyi yapmasıydı. Idess neredeydi?

"Teşekkür ederim." Gem geri çekildi ve Kynan'a doğru bir adım attı. "Rade'i kurtardın ve hiçbirimizin sana yeterince teşekkür edebileceğini sanmıyorum."

Teşekkürü hak eden Sin'di ama Sin'in kurban edildiğini duyurarak bu mutlu buluşmayı mahvetmeyecekti.

Bunun yerine, eski rakibini iğnelemeye çalıştı. "Ben de Kynan'ı kurtardım, biliyorsun."

"Evet," dedi Kynan, "ama bunun üzerinde durmamaya çalışacağız."

"Oh, bunu yüzüme vurmak niyetindeyim. Hem de çok." Lore, Kynan'ın bedduasına güldü. "Bu arada yeni yavrun için tebrikler."

"Şey," dedi Gem, "bu Wraith'in söylediğinden daha iyiydi." Sesini alçalttı ve Wraith'in bir taklidini yaptı. "Sikiş kupası konusunda çok havalı."

Kynan gözlerini devirdi. "İblisin kelimelerle arası iyi." Gem'in elini tuttu ve Lore'u sırtından alkışladı. "Sağ ol, dostum."

Ky ve Gem içeri girdiğinde Rade'in odasındaki parti doruğa ulaştı. Lore'un kardeşlerinin hepsi çok mutlu görünüyordu, arkadaşları sırtlıyor ve birbirlerine sıkıca sarılıyorlardı. Kahkahalar, anımsamalar ve birkaç iyi huylu hakaretle tamamlanan, lanet olası bir film den ya da başka bir şeyden çıkmış bir sahneydi.

Lore buraya ait değildi.

Yine de Idess'i bulması gerekiyordu. Acil servis kapıları açılır açılmaz Harrowgate'e doğru yola koyuldu. Idess fırladı içeri ve kollarına.

Lore onu kucakladı ve gitmesine asla izin vermeyeceğine dair sessiz bir söz vererek onu sıktı. "Nerelerdeydin? İyi misin? Roag nerede?"

"Daha sonra." Onun ağzını, tüm başlangıç düğmelerine basan umutsuz bir öpücük aldı. "Sen..."

"Evet. Rade hayattaydı." Ayaklarının tekrar yere değmesine izin verdi. "O iyi olacak."

"Çok memnun oldum." Sesi rahatlamış gibiydi ama altında tanımlayamadığı garip bir ton vardı.

Kaşlarını çatarak, uçuşan bir tutam saç kulağının arkasına sıkıştırdı. "Ne oldu? Bana söylemediğin şey ne?"

Eli yanağına geldi, dokunuşu şefkatliydi. "Yok bir şey. Sadece uzun bir gün oldu."

Rami. Tanrım, tam bir pislikti. Adam bir canavar olabilirdi ama yine de onun kardeşıydı ve onu iki bin yıldır seviyordu. Onun neye dönüştüğünü öğrendikten sadece birkaç saat sonra onu öldürmeye razı olmasını beklemek aptallıktı.

"Özür dilerim. Düşünemedim."

Bir boğaz temizleme sesi Lore'un sözünün kesilmesine hırlamasına neden oldu. Ama dönüp tüm kardeşlerinin -ve Kynan'ın- orada durduğunu gördüğünde, hırçınlığı yerini şaşkınlığa bıraktı.

"Ah... evet?"

Gölge bir adım öne çıktı. "Runa ve ben sana borçluyuz." Derin bir nefes aldı, bakışlarını tavana dikti. "Son birkaç gündür bana ne oldu bilmiyorum. Ölmeni istedim, kardeşime sırtımı döndüm ve nedenini bilmiyorum."

"Biliyorum," dedi Idess ve beş çift göz ona odaklandı. "Roag yaptı. Sadece hayaletleri kışkırtmıyordu. Onun kendisi özü hepinizi etkiliyordu. O yakındayken, sen

hepsi daha kızgındı. Daha agresif. Onun istediği de buydu."

"Nerede o?" Bu Wraith'ten. "Yok

edildi."

Kynan'ın kara kaşları havaya kalktı. "O öldü mü? Gerçekten mi? Sadece görünmez değil mi?"

"O ölmedi. Ruhu yok edildi. Silindi. Yeniden doğamaz."

"Vay anasını," dedi Shade. "Nasıl?"

"Babamın çok güçlü bir adam olduğunu söyleyelim."

"Bu biraz abartılı değil mi sence de?" Lore kolunu kızın omzuna attı ve onu kendine doğru çekti. aitti. "Bilirsin, onun nasıl Azrail olduğunu görünce."

Dostum, o sessizlikte hayaletlerin sessizce geçip gittiğini duyabilirdin. En azından Wraith Lore'a sempati dolu bir bakış atana kadar. "Duuuude."

Kynan, "Hadi canım," diye araya girdi.

"Sen ve baban her ne yaptıysanız," dedi Eidolon, "hepimiz çok minnettarız."

Idess'in bakışları yere düştü. "En azından bunu yapabilirim." Acil servisin kapılarına bir bakış attı. Karanlıklar Prensi'nin kendisi her an aralarından çıkabilir. "Sanırım senin hayalet sorunun için de bir şeyler yapabilirim."

"Roag gittiğine göre, artık sakinleşmeleri gerekmez mi?"
Eidolon sordu.

"Birazcık. Ama buraya ait değiller. Kapana kısıldılar ve acı çekecekler. En uzun süredir burada olanlar zaten öyle. Roag onlara nasıl tahribat yaratacaklarını gösterdi. Şimdi onları ışığa yönlendirecek birine ihtiyaçları var."

Nedense cümlesinin son kısmına takılıp kaldı.

"Ve bunu yapabilir misin?"

"Evet, ama daha fazlası da olacak. Hastanenizi düzenli olarak temizleyecek birine ihtiyacınız olacak."

"Bu iş için gönüllü müsün? Çünkü bu işi yapacak başka bir melek bulmakta zorlanacağımı düşünüyorum."

Idess kaskatı kesildi. Muhtemelen sadece Lore'un fark ettiği ince bir hareketti. Ama evet, burada kesinlikle yanlış giden bir şeyler vardı.

"Yapamam," dedi usulca. "Özür dilerim."

Lore kardeşlerinin tartışmasını ya da onu ikna etmeye çalışmasını bekliyordu ama Eidolon sadece başını salladı. "Eğer fikrini değiştirirsen sana sahip olmayı seviyorum."

Gölge Rade'in odasını işaret etti. "Runa ve çocukları eve götürüyorum. Veba yüzünden burada olmalarından hoşlanmıyorum.

devam ediyor." Lore'un omzunu sıktı. "Tekrar teşekkürler. Ve ailemize hoş geldin." Çok yavaşça Eidolon'a döndü. Bakışları kilitlendi ve etraflarındaki her şey durdu. Sonra Shade sessiz ama güçlü bir özürle E'yi kucakladı. Ayrıldıklarında Shade'in gözleri ıslaktı.

Wraith ve Kynan, Shade ile birlikte gittiler ve onlar gittikten sonra,
Lore kendini Idess'e sardı, çünkü o
bir süre hiçbir yere gidemeyecek. "Vebadan bahsetmişken,
neler oluyor?"

Uzun, gergin bir sessizlik oldu ve Lore, Eidolon'un Sin'in varlığına sessizce lanet okuyup okumadığını ya da Shade'in ömrünü hâlâ içine sindirip sindirmediğini merak etti. Tahmin etmek nadir görülen bir şeydi. "Biliyorsam ne olayım. Nasıl yayıldığına ya da warg nüfusunun hangi kesimini etkilediğine dair herhangi bir model yok gibi görünüyor. Morgumda cesetler birikiyor ve Warg Konseyi ensemde soluyor."

"Morgunuz var mı?" Idess sordu.

"ME'si olmayan bir morg. O lanet olası bir wargdı." Lore bunu düşündü. "Bir göz atabilir miyim?"

"Ölü adli tabibimde mi?" "Morgda."

"Seni ne heyecanlandırıyor?" Eidolon koridorlardan birine doğru ilerlemeye başladı. "Bu taraftan."

Onu bir Gargantua alabilecek kadar büyük bir asansöre kadar takip ettiler. Onu aşağı indirdiler, ki tek seçenek buydu, ve bir spor salonu büyüklüğünde soğuk bir alana açıldı. Cesetleri saklamak için kullanılan çekmeceler bir duvarı kaplıyordu ve boyutları bir insan ile onun dört katı arasında değişiyordu.

"Tıbbi tetkikçiniz ne iş yapıyor?" Idess sordu.

Eidolon'un parmakları bir sevgilinin parmakları gibi otopsi masasının üzerinde geziniyordu ki bu çok anlamlıydı; bu hastane onun bebeğiydi ve bundan büyük gurur duyuyordu.

"İblislerin çoğu

Ayrıntılı kanıtlar ve bilimsel deliller gerektiren adalette, bizim adamımız çoğunlukla sadece kimliği ve genel bir ölüm nedenini belirler. Mistik ya da doğal, kaza ya da cinayet, kullanılan silahın türü... bu tür şeyler."

Lore eldivenini çıkardı, çekmecelerden birini açtı ve çıplak elini içindeki sert dişinin üzerine koydu. "Bu öldü doğal sebeplerden. En azından mistik olmayan nedenlerle

öldü." E kaşlarını çattı. "Nereden biliyorsun?"

"Çünkü diriltme gücüm sadece kişi doğal nedenlerle öldüğünde tetikleniyor. Birini ancak ölüm birkaç dakika önce gerçekleşmişse geri getirebiliyorum ama aynı güç bana birinin nasıl öldüğünü de söylüyor." Odanın etrafına göz gezdirdi. "Hastalıklı kurtadamlar nerede?"

Eidolon Lore'u paslanmaz çelik bir kapıya götürdü. Çekerek açtı ve içeride gurme bir şefin uğruna fındık verebileceği bir buzdolabı vardı. Eğer iki düzine ceset depolamıyor olsaydı.

Lore bir erkeğin alnını avuçladı. Doğaüstü bir ölümün habercisi olan sızı kolundan yukarı fırladı. "Hastalık kesinlikle doğal kaynaklı değil" dedi, "ancak bu Sin'in sorumlu olduğu anlamına gelmiyor."

"İlk kurbanı öldürdüğünü itiraf etti," dedi Eidolon.

"Görünüşe göre, her ne yapıyorsa tam dozunu veremedi yarıda kesilmiş. Warg bir sürü arkadaşına kaçmış, o da sıfırıncı hastadan birkaç saat sonra ölmüş. Şimdi tüm sürü yok oldu ve hastalık Avrupa'ya yayıldı."

"Oh, kahretsin." Lore elini yüzünde ovuşturdu. "Ne yapacaksın?"

"Sin'e burada ihtiyacım var. Tüm bunların anahtarı o."

"Bu kolay olmayacak-"

Eidolon, "Zor iş," diye ısırdı. "Buna o sebep oldu, o yüzden benim emrime amade olabilir."

Lore başını salladı. "Ondan değil. Meşgul olacak." Idess'e yaslandı, onun gücüne ihtiyacı vardı. "O Rade'i geri almak için ömür boyu kölelik yapmaya karar verdi."

Idess'in nefesi kesildi ve Eidolon sert bir nefes çekti. "Onu bundan kurtarmalıyız."

Lore bunu daha önce de denemiş ve sonunda otuz yıl boyunca hizmet etmişti. "Önerilere açığım."

Eidolon, sanki ölüyü rahatsız etmek istemiyormuş gibi, lanet okuyarak buzdolabının kapısını yavaşça kapattı. "Siz ikiniz zor birkaç gün geçirdiniz. Biraz dinlenin. Hayaletler bekleyebilir. Yakında buluşalım ve Sin'i içinde bulunduğu durumdan kurtarmak için neler yapabileceğimizi konuşalım." Lore ve Idess'i Lore'un şu anda olmak isteyeceği en son yerde yalnız bırakarak çekip gitti.

Şu anda onun içinde olmak, suikastçı ustaların olmadığı yatakta günün olaylarını çözmek istiyordu, ne düşmüş melekler, ne kötü kardeşler, ne de kurt adam hastalıkları. Sadece Lore ve Idess ve bir sürü çıplak ten olacaktı.

Şehvet adamın karnında alevlendi ve kadın onun ne düşündüğünü tam olarak biliyor olmalıydı, çünkü sıvı karamel gözleri sıcaktan parlıyordu ve yüzü kızarmıştı. "Doktorun tavsiyesine uyup biraz... dinlenmek için benim evime dönmeye ne dersin?"

"Gelemem," diye fısıldadı. "Çok üzgünüm ama seninle gelemem."

"O zaman senin evine gidelim. Benimkine gitmek zorunda değiliz."

"Hayır, Lore. Seninle hiçbir yere gidemem." Derin, ürpertici bir nefes aldı. Lore nefes almayı tamamen kesti. "Asla."

Lore'un ifadesindeki şaşkınlık ve yıkım Idess'in neredeyse dizlerinin bağının çözülmesine neden oluyordu.

"Ne oldu?" Lore onun omuzlarını kavradı. "Kahretsin, sorun ne? Beni korkutuyorsun."

"Bunu konuşmak için başka bir yere gidebilir miyiz? Bize bakan bir sürü ölü insanın olmadığı bir yere?" Hayaletler de buna dahildi, çünkü ölü olduklarını hatırlatan yerlerden kaçınma eğilimleri olmasına rağmen birkaçı onları buraya kadar takip etmişti.

Asansörü tekrar yukarı çıkardılar ve Lore onu boş bir hasta odasına götürdü. Pişmanlık ve acı Idess'in içinde çırpınıyordu. yatağa uzanırken göğsüne baktı. Odada bir panter gibi sinsice dolaşıyordu.

"Bana sorunun ne olduğunu söyle." Sözleri sert bir emir gibi çıkmıştı ama kız alınmamıştı. Ses tonunun ardındaki itici güç kaygıydı ve bunu biliyordu.

"Nasıl yapacağımı bilmiyorum."

"Beni kızdıracak ya da üzecek hiçbir şey söyleyemezsin. Bunu biliyorsun, değil mi? Neden sadece gitmiyoruz. Buradan gidelim. Güzel bir tropik adaya gidip rom ve kola içip kumsalda yuvarlanmıyoruz? Bütün bunları unut. Tanrı biliyor ya, bir tatile ihtiyacımız var."

Gözyaşları gözlerini yaktı. "Buradan ayrılamam, Lore. Gidebilirim ama sadece Sheoul'a gitmek için." Kendine sarıldı, aniden

soğuk. "Çağrıldım ve eğer üst tarafa gidersem beni götürürler."

"Alındı mı?"

"Cennete."

Kaskatı kesildi ve sesi kesildi. "Ama mahvolduğunu söylemiştin. Seks yaptığımızı ve-"

"Yanılmışım." Yalanı kulaklarındaki nabız kadar yüksek sesle çarpıyordu. Ona gerçeği söyleyemezdi, yas tutmasına izin veremezdi. Onu bunun için çok seviyordu.

"Söylenecek en doğru şey tebrikler, değil mi? Ben Senin adına mutlu olduğumu söylemem gerekiyordu, değil mi?" Başını eğdi ve sesi titredi. "Ben nasıl bir pisliğim ki mutlu değilim? Ne tür bir bencil pislik seni yakalayıp gitmemen için yalvarmak ister?"

"Oh, Lore..." Yataktan fırladı ve ona öyle sıkı sarıldı ki ciğerlerinden hava fışkırdı. "Seninle kalmak istiyorum."

"Var mı... bir yolu var mı? Sormamam gerektiğini biliyorum. Asil falan olmam gerektiğini biliyorum... ama değilim. Ben bencil bir piçim ve... siktir. Siktir."

Sakin kalmaya çalışarak ellerini adamın sırtında aşağı yukarı gezdirdi, sanki bunu yapmak onu topraklıyor ve milyonlarca parçaya ayrılıyor. "Hayatımın sonuna kadar hastanede saklanabilirim. Bu benim tek seçeneğim."

İri bedeni ürperdi. "Bir yanım beni terk etmektense bunu yapmanı tercih eder. Ama diğer yanım bu şekilde yaşamana izin veremez. Sen benim için çok iyisin, böyle bir hayat için... Tanrım, Idess, ne zaman gitmen gerekiyor?"

"Yakında." Bu işi uzatmanın bir anlamı yoktu. Eğer uzatırsa, işler daha da zorlaşacaktı ve Eidolon'a bir oda kiralayıp kiralayamayacağını sormak isteyebilirdi.

Göğsü kabardı ve kolları ona daha sıkı sarıldı. "Seni durdurmak için ne yapabilirim? Ya da sana yardım etmek için? Kahretsin, ne istediğimi bile bilmiyorum."

"Ne istediğimi biliyorum," diye fısıldadı. "Benimle seviş. Bir kez daha."

"Ne istersen meleğim." Lore Idess'i kaldırdı ve yatağa taşıdı. Sessizce ama hızlıca kapıyı kilitledi ve önce kendisi, sonra da Idess'i soydu. O kadar nazikti ki Yanına uzandı ve yüzünü çerçeveleyip onu öperken elleri titredi. Şefkatli dudakları önce yavaşça onunkileri okşadı ve aralarındaki sıcaklık arttıkça öpücükleri daha acil hale geldi. Adamın eli boğazından göğsüne doğru ilerledi ve kadın adamın nasırlı parmaklarının baş döndürücü hissiyle tısladı hassas bedenini büyük bir ustalıkla okşuyordu.

İnleyerek bir bacağını onun kalçasının üzerine attı ve onu kalçalarının arasına kaymaya zorladı. Adamın sert uyarılmışlığı kadına sürtündü. seks, ondan da bir inilti çekti. Ve onun içine doğru sallanmaya başladığında, shaftını kaygan nemi boyunca kaydırduğunda ve kalçalarının her pompasıyla klitorisini okşadığında, ikisi de nefes aldı.

"Bunun bitmesini istemiyorum," diye mırıldandı onun dudaklarına karşı. "Belki bunu sonsuza dek yapabiliriz. Kardeşlerim bize yemek getirebilir ve biz de burada böyle kalabiliriz."

Cezbedici, çok cezbedici. Elini onun eline doladı ve sıkı. "Sana içimde ihtiyacım var. Lütfen. Şimdi."

Bir kolunu yukarı kaldırdı, kasları kıvranan dermoire'inin altında toplanmıştı. Bakışları onunkilere çarptı. "Seviyorum

Sen. Bunu asla unutma. Beni asla unutma."

Onu seviyordu. Duyguları boğazında kabarak sesini tamamen harap etti. "Asla," diye mırıldandı.

Adam güçlü bir hamleyle kızın içine girdi. İkisi de haykırdı, Sonra itmeye başladı, uzun, yavaş kayışlarla derinlere iniyor, sonra o kadar sığlaşıyordu ki neredeyse ondan kurtulacaktı. Ama bu yeterli değildi. Onun içinde daha fazlasına ihtiyacı vardı. Onun duygularını hissetmek istiyordu. İlk kez beslenmek bir angarya değil, bir arzuydu.

Dilini köpek dişlerinin üzerinde gezdirerek uzamalarını istedi ve onlar da intikam alırcasına diş etlerini acıyla yumruklayarak uzadılar.

"Bu çok seksi." Vücudu da aynı fikirdeymiş gibi daha hızlı pompaladı. "Öyle mi?"

Başını yana eğerek bronz boynunu ortaya çıkardı. "Evet."

Parmaklarını adamın saçlarına dolayarak onu aşağı çekti. Adamın kokusu burun deliklerini doldurdu ve kadının içi eridi. A
Ondan erkeksi bir mırıltı yükseldi ve kız onun da bunu hissettiğini biliyordu.

Dilini şahdamarı boyunca sürükledi, bir, iki, üç kez, çünkü onu tatmaktan asla bıkmayacaktı ve bunun sürmesini istiyordu. Onunla ilgili her şeyi hatırlamak istiyordu. Tadını, kokusunu, hatta nefes alışını bile.

"Tanrım, Idess. Ondan gelebilirim."

"Mmm." Onu tekrar yaladı ve dişlerinin arasından nefesini çekişine gülümsedi. "Buna izin veremem." Ağz

sulanarak, dişlerini ona geçirdi.

Ağızı onun ipeksi, karanlık özüyle doldu ve bedeni güçle doldu. Daha önce hissettiği o tuhaf duygu, sanki biri kalemle tenine kendi dermoire desenini çiziyormuş gibi hissettiren o duygu yeniden başladı. Ve onun içine attığı her duygu... aşk, neşe, umutsuzluk. Ama en çok şehvet ve vücudu cevap verdi.

Bacaklarının arasında erotik bir fırtına toplanmış, bahardaki gök gürültüsü gibi yükseliyordu. Lore'un vücudu, dişleri onun içinde olduğu sürece kendi aklına sahipmiş gibi görünüyordu, sanki onun ihtiyacını hissediyordu ve sadece buna cevap verebilirdi. Rahatlatmak.

"Ah, evet... Idess... Ben... duramıyorum..."

Sanki onun yapmasını istiyormuş gibi! Daha fazlasını istedi. Daha sert. Daha hızlı. Öteki Taraf'ta attığı her adım ona onu hatırlatsın diye acı ve ağrı içinde olmak istiyordu.

Benimle bağ kur.

Rami ile savaşa gitmeden önce bunu yapmak istediğinden bahsetmişti.

Benimle bağ kur.

Bunu istiyordu. Ama Memitim Konseyi onu yok ettiğinde, bağın koptuğunu hissettiğinde anlayacaktı.

"Benimle bağ kur!"

Bir başlangıçla, onun yüksek sesle konuştuğunu fark etti. Sözleri kafasının içinde değildi. Güçlenen fırtınanın şimşekleri içinden geçerek kanını yakıtla dönüştürdü ve vücudunu ateşe veriyordu. Lore'un içkisiyle sarhoş olmuştu.

ve onun bağlanma emri, karşı koyamadığı bir dürtü haline geldi.

"Kanın," diye nefes nefese kaldı. "Ver onu bana."

Dişlerini çıkararak yarayı diliyle kapattı. Fiziksel ve duygusal hislerin aşırı yüklenmesiyle, bileğini ısırды ve ağzına bastırdı. Açgözlülükle, sağ eliyle sol elinin düğümünü sıkarken ona yapıştı.

Yanan, titreşen enerji onu yıkadı. Orgazmının keskin patlaması onu paramparça etti. Ve ruhu onunkine çarptı, Sadece coşku kalana kadar dönüp durdu.

Bittiğinde onun üzerine yığıldı, ancak vücudunun üst kısmını dirseklerine dayayarak onu tamamen eziyordu.

Uzun bir süre orada öylece yattılar, nefes nefese kaldılar ve terlediler. Açtığı delikleri kapatmak için bileğini ağzına götürecek gücü zor buluyordu. Karıncalanmalar diğer koluna doğru ilerledi. Kaşlarını çatarak başını yana çevirdi.

"Lore?"

"Mmm?"

"Kolum."

Başını, yüzünü onun omzunun kıvrımlarına gömdüğü yerden kaldırdı. "Kahretsin," diye nefes aldı. "Gerçekten başardık. Dermoire'im tenine yerleşiyor."

"Ne yapacağını nasıl bildin?"

"Bilmiyorum." Parmakları derisinin hemen altında titreşen gölgeli desenin üzerinde gezindi ve kadın havayı içine çekti. Vay canına.

Erojen bölge. Hem de çok. "İçgüdü, sanırım. Sadece... kontrolü ele geçirdi." Adam gerildi ve kadın onun korkusunu tam kalbinde hissetti. "Bunu yapmamalıydık. Ya melek arkadaşların bunu görürse? Bir iblise bağlanmış olmak bu iş için bir tür diskalifiye edici olmalı."

Hayır, iffet yeminini bir iblisle bozmak bunu zaten yapmıştı. "Sorun yok." Güven verici bir şekilde gülümsedi çünkü adamın gözlerindeki şüphe buna inanmadığını gösteriyordu. "Ama gitmeliyim."

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Sadece biraz daha."

Yüzüne dokundu, her açısını, her kıvrımını, her gözeneğini hafızasına işledi. "Vakit geldi."

Üç düzineden fazla ruh acil servisin kapısında Idess'i bekliyordu. Ona doğru koştular ama Lore ile el ele yürürken onları görmezden gelmek için elinden geleni yaptı, Odadan çıktıklarından beri sessizdi. Gözleri dökülmemiş yaşlarla şişmişti ve hıçkırıkları dökülmesin diye ağzını açmaya korkuyormuş gibi çenesi gergindi.

Onun nasıl hissettiğini tam olarak biliyordu ve bu sadece aralarındaki bağdan kaynaklanmıyordu.

Otoparkta yürürken adımları kurşun gibiydi, hayalet sürüsü peşlerindeydi. Uzak duvara ulaştıklarında nihayet konuştu.

"Ne olacak?" "Kapının

açılması gerekiyor."

Başını salladı ve Shade'in mağarasına kadar onlara eşlik eden sıhhiyeciyeye seslendi. "Hey! Con! Mağaranın kapısını açman

araç girişi."

Sağlık görevlisi ambulansa tırmandı ve bir düğmeye basmış olmalıydı, çünkü duvar daha önce olduğu gibi parıldadı ve kayboldu. Dışarıda ışık sütunu bekliyordu. Ve onun ötesinde, farklı bir seviyede, mavimsi, daha az odaklanmış bir ışık vardı. parlıyordu. İnsan ruhlarını bekleyen buydu. Orada durdular, kafaları karışmıştı... görünüşe göre ışığı göremiyorlardı. Arsanın içinde.

"Benimle gelin." Kendi ışığına fazla yaklaşmamaya dikkat ederek onları kapıya doğru götürdü. Henüz değil. "Şimdi gidin." Biri hariç hepsi kapıdan çıktı ve doğruca onları küçük parıltılar halinde yutan ışığın içine girdi.

Geride belki on insan yaşında bir çocuk kaldı. Korkuyorum.

Boğazındaki yumruyu yutarak onun önünde dizlerinin üzerine çöktü. "Ben de öyle."

Gerçekten mi?

"Evet, ama sadece yeni bir şey olduğu için. Ama aynı zamanda harika bir şey. Aileni özlüyor musun?" Onun Asık suratla başını salladı, onun elini tuttu. "Şu ışığın diğer tarafında seni bekliyor olacaklar."

Ailem mi? Ya kız kardeşin?

"Onu bunu bilmem ama inanın bana, aile nesilleri sizi karşılamak için bekliyor."

Başını eğdi. Ben öyle düşünmüyorum. Kötü bir şey yaptım. Kibritle oynadım.

"Böyle mi öldün?"

Ve kız kardeşimi.

"Oh, tatlım, endişelenme. Ailen seni seviyor. Işığın içinde sonsuz bir bağışlanma var." Birkaç yetişkinin ve genç bir kızın gülümseyerek durduğu ışığa döndü. "Gördün mü? Bekliyorlar."

Işığa bakarken gerginliği artıyordu, çenesi Titriyordu ve gözyaşları yüzünden aşağı süzülüyordu. Ayaklarını kaydırmaya devam etti, kaçmak üzere olan bir tay gibi ayaklarını yere vurdu. Sonunda kocaman bir hıçkırıkla koşarak onların kollarına atıldı. Ona el sallamak için döndüğünde, ruhun ışığı soldu.

Onunki kaldı.

Lore'a döndüğünde, onun gözleri de çocuğunkiler kadar iriydi. "Idess. Benim... Tanrım."

"Gördün mü?"

Uyuşmuş bir şekilde başını salladı. "Bağdan falan olmalı ama evet. Vay canına. Bu... çok güzeldi."

Parmaklarını onunkilerle birleştirdi. "Sıra bende."

"Biliyorum. Sonsuz bağışlanma, değil mi?" Gülümsemesi titriyordu ama onun için güçlü olmaya çalışıyordu.

Sonsuz bağışlanma. Çocuğa yalan söylememiştir. Bunu kalbinde ve ruhunda hissetti ve ışık ona geldiğinden beri ilk kez korkmuyordu.

Yavaşça başını eğdi ve dudaklarını onunkilere dokundurdu. "Seni seviyorum," diye mırıldandı. "Seni çok seviyorum."

"İyi ol," dedi, kalbi yarılrken bile. Korkmuyordu ama acı çekiyordu.

Fikrini değiştirmeden ondan uzaklaştı ve ışığa doğru yürüdü.

Arkasına bakmadı.

Lore onun gidişini izledi ve onun gözden kaybolduğu ve kapının kapanıp karanlık, soğuk kayadan başka bir şey kalmadığı anda dizlerinin üzerine çöküp çığlık attı.

Sağlık görevlileri gelene kadar çığlık attı. Sonra Eidolon. Sonra pazılarına bir iğne battı ve merhametli bir şekilde dünya karardı.

Yirmi beş

Lore, Deth'i öldürecekti. Tamam, tabii, bunu her zaman söylerdi. Ama iki gün boyunca kulübesinde oturup içmekten başka bir şey yapmadıktan sonra, Lore zaten yapacak daha iyi bir şeyi olmadığını fark etti. Ve eğer Lore bu girişim sırasında ölürse, öyle olsun. Kendisini daha az önemseyemezdi, çünkü en iyi parçası gitmişti.

Idess'le olan bağ kopmuştu. Bu da onun öldüğü anlamına geliyordu.

Sağlığını mahvettin ve Yükselsemezsin. Muhtemelen yok edileceksin.

Rami'nin sözleri, kız ışığın içinde kaybolduğu andan beri kafasının içinde dönüp duruyordu. Hakkında yalan söylemişti

Kanatlarını almak için çağırılmıştı, lanet olsun ona. Lore buna inanacak kadar aptaldı ve şimdi ölmüştü. Evet, eğer o da ölürse, ne olmuş yani? Ve eğer hayatta kalırsa, Sin artık o şeytani piçin merhametine kalmayacaktı. Idess, Sin'e yaptıkları için kendini affetmesine yardım etmişti ama bu, Sin'in gönlünü almaya çalışmayacağı anlamına gelmiyordu.

Lore sadece kız kardeşinin iyi olduğunu umuyordu. Onunla iletişime geçmemiş, mesajlarına cevap vermemiş ya da aramalarına geri dönmemişti. Eğer Deth ona zarar verdiyse...

Ruhu yakan öfke, hiçbir beyaz şimşegin dolduramayacağı keder kara deliğine katıldı.

Sin'i yine geride bırakmamalıydın. Idess'in gitmesine izin vermemeliydin. İkisi de senin yüzünden öldü.

Alkolden bir yudum aldı ve gırtlığındaki çiğ yanığın tadını çıkardı. Kederi yok edemiyorsa bile en azından acının tadını çıkarabilirdi. Şişeyi havaya kaldırdı.

"Sana, Deth. Sabaha kadar ikimizden biri ölmüş olacak."

Lore gece yarısı iblis barlarına gitti. Kimi aradığını çok iyi biliyordu ve kaplan şekil değiştiren Sunil'i bir poker masasında bir vampiri, bir Sora'yı ve türü bilinmeyen turuncu, boynuzlu bir şeyi dolandırmak için elinden geleni yaparken buldu.

"Hey, dostum, seninle konuşabilir miyim?"

Sunil kartlarını yere attı. "Ben zaten yokum." Lore'u köşedeki masaya kadar takip etti. "Özgür olduğunu duydum. Tebrikler."

"Evet. Sin nasıl?"

"Onu görmedim."

Lore'un damarlarında bir ürperti dolaştı. "Onu görmedim de ne demek? Özgür olduğumu nereden biliyorsun?"

"Yeni Sem söyledi. Deth'in onunla işi bittikten sonra biraz iyileşmek için bana geldi." Sunil başını iki yana salladı ve uzun, sarı perçemleri gözlerinin üzerinde

silecek lastikleri. "Piç herif Tavin şehvetten çıldırana kadar bekledi ve sonra bir fahişe getirdi. Tav'ı serbest bıraktı ve gösteriyi izledi. Dişkiye ne olduğunu bilmiyorum ama lanet olsun, Tav mahvolmuş. Daha sonra Deth onu onarmam için bana gönderdi."

O hasta orospu çocuğu. Lore hem Tavin'in hem de Sin'in intikamını alacaktı. "Beni sığınağa götürebilir misin?"

Sunil birasından bir yudum aldı. "Siktir et." Elinin tersiyle ağzını sildi. "Başımın omuzlarımda üzerinde olmasını seviyorum, çok teşekkür ederim."

"Sin'in başı belada olabilir."

"Kız kardeşini sevdiğimi biliyorsun, dostum. Ama onun için hayatımı riske atamam. Bakmam gereken çocuklarım var."

"Biliyorum ve önemli olmasaydı sormazdım. Deth ile yeniden anlaşmayı planlıyorum," diye yalan söyledi.

"O zaman normal kanallardan gidin."

Bunu yapamazdı, çünkü Deth onunla Lonca Salonu, Yeraltı Generalini koruyana benzer bir Cennet büyüü altındaydı.

"Önce Sin'i görmem gerek."

"Kahretsin, Sem-"

"Lütfen." Kahretsin, Lore yalvarmaktan nefret ederdi. Ama içine attı ve ekledi, "Her şeyi yaparım."

Sunil lanetledi. Uzun ve sert. Sonunda homurdandı: "Seni bariyerden geçireceğim. Kendini bariyere sokmaktan sen sorumlusun."

Deth'in kalesinin içinde. Ve eğer yakalanırsak, kendimi kurtaracağım ve beni senin zorladığını söyleyeceğim."

Lore sıırttı. "Başka bir şey beklemezdim."

Deth ölmüş sayılırdı. Lore'un artık tek yapması gereken Eidolon'u ziyaret etmekte.

Lore, Doktor Birader'den şiddetli bir kış tekmelemeyi hak etmişti.

"Sana bir düzine mesaj bıraktım," dedi Eidolon, avucunu Lore'un çıplak göğsüne yayarken.

"Cevap vermek istemedim."

"Nasılsın?"

Lore tam da bu yüzden Eidolon'dan uzak duruyordu. Bunların hiçbirini hakkında konuşmak istemiyordu. Bu konuda konuşmak, düşünmek, burada olmak istemiyordu çünkü Idess'le son kez bu hastanede sevişmişti.

"Eşimi kaybettim," diye homurdandı Lore. "Nasıl olduğumu sanıyorsun?"

"Özür dilerim. Eğer Tayla'ya bir şey olduysa..."

"Ölürsün. Biliyorum." Lore kesik kesik bir nefes aldı. "Bu arada teşekkürler. Geçen gün beni bayılttığın için." Kardeşi onu her ne ile vurduysa, on iki saat boyunca kış üstü yatmasına neden olmuştu.

Ama hastane yatağında uyandığında Idess hâlâ yoktu ve yeni bir sinir krizine girmişti.

Eidolon başını salladı. "Bu kadar erken yola çıkmamalıydın."

"Çünkü burada takılmayı ve herkesin bana acımasını izlemeyi çok istiyordum." Eidolon'un eline baktı. "Biraz sağa. Deth'in kiralık katil ekibini atlatabilmem için yara izinin gerçek görünmesi gerekiyor."

Eidolon avucunu düzeltti. "Bunu yapmak istediğine emin misin? Eğer beklersen, Sin'i oradan çıkarmak için bir plan yapabiliriz."

"Bekleyemem. Yapacak bir şeylere ihtiyacım var."
Kardeşlerinin Sin'in Deth'in kontratından çıkmasına yardım etmeleri için bir yol göremiyordu.
Her neyse. Bu onların en iyi şansıydı.

"Seni meşgul edebiliriz."

Lore homurdandı. "Ne yapıyorsun? Yerleri cilalamayı mı? Çöpleri boşaltmak mı? Ben insanları öldürmekte iyiyim, iyileştirmekte değil."

Eidolon omuz silkerek, "ME'mizi değiştirmedik," dedi ve Lore bakakaldı.

"Benimle dalga geçiyor olmalısın."

"Bu senin için mükemmel. Kimseyi öldürme konusunda endişelenmene gerek yok."

Lore, Eidolon'un serçe parmağını sola doğru kaydırды. "Stand-up yapmalısın."

"Ben ciddiylim, Lore. Seni kullanabiliriz."

"Evet, her neyse. Bak ne diyeceğim. Eğer Deth beni öldürmezse, bana ne istersen yapabilirsin." O olmadığını anladı
geri dönecekti, yani bu da kardeşine verdiği ve tutamayacağı bir başka söz olacaktı.

Eidolon elini Lore'un kalbinin üzerine daha sıkı bastırdı. "Bu acıtacak."

"Yine, her neyse." Orada yaralanacak hiçbir şey kalmamıştı.

Eidolon'un dolabı aydınlandı ve Lore'un göğsünü anlık, yakıcı bir acı yırttı. Kimin umurundaydı ki? Ne kadar sürdüğünü unuttu ama bittiğinde göğsünde el şeklinde bir yara izi vardı. Deth'inkinin tam bir kopyası değildi ama Deth'in kölelerini geçmesi için yeterli olacaktır.

"İyi şanslar," dedi E. "Yardım edemeyeceğimize emin misin? Wraithler her şeyin içine girebilir."

"Deth ve Sin'e ulaşmadan önce alarm verilmesi riskini göze alamam. Ben daha taht odasına varmadan onu öldürüp kaçacaktır."

"Fikrinizi değiştirirseniz, arayın."

"Emin olabilirsin." Uzandı ve Eidolon'un elini sıktı.
"Teşekkür ederim. Her şey için."

E başını salladı. "Eğer sana bir şey olursa, Sin'i kurtarmak için bir yol aramaktan vazgeçmeyeceğiz."

"Buna güveniyorum."

Lore iblis barında Sunil'le buluştu ve birlikte Sheoul'a doğru yola çıktılar. Otuz yıldır ilk kez, Lore Deth'in kalesinin girişini göremiyordu. Sunil Lore'u kolundan tuttu ve Lore için görünmez olan bir bariyerden geçmesine rehberlik etti. İleride, donmuş toprak, kayalar ve korkunç bubi tuzaklarından oluşan dar bir geçidin ötesinde, Deth'in iki adamının nöbet tuttuğu inin kemerli girişi vardı.

Bu ilk test olacak.

Sunil muhafızlara işaretini gösterdi ve Lore'a iyi şanslar dileyen bir bakış attıktan sonra içeride kayboldu.

"Ee, Sem?" diye hırladı muhafızlardan biri dişlerinin arasından.

Lore gömleğini kaldırdı ve bekledikleri avuç içi şeklindeki izi ortaya çıkardı. Muhafız uzun bir süre boyunca gözlerini dikip baktı ve Lore'un nabızı damarlarında hızla atmaya başladı.

"Mark taze. Sözleşmeni yeniledin, ha?"

Lore omuz silkti. "Tek iyi olduğum şeyin öldürmek olduğunu keşfettim." Eidolon'un kozmetik yaralar yapmakta da iyi olduğunu keşfetti.

Diğer muhafız başparmağını girişe doğru kaldırdı. "Git."

Rahatlama Lore'un dizlerinin bağını çözdü ama sanki oraya aitmiş gibi kaleye girdi. Sanki Deth'in lanet kafasını koparmayacakmış gibi. Koridorda ilerledi, botları kalp atışlarıyla eş zamanlı olarak yere vuruyordu. İleride, Deth'in odasına açılan çift kapı kapalıydı.

İçeride iki Ramreel olacaktı. Lore gülümseyerek ceketinin altındaki silah kemerinden iki bıçak çıkardı. Kapılara ulaştığında yavaşlamadı bile. Kapıları fırlatıp açtı ve Ramreller gözlerini kırpamadan bıçaklarını boğazlarına gömdü.

Öfkelenen Deth kemik sandalyesinden fırladı. Yanında, tahtın tabanına çıplak zincirlenmiş olan Sin'di. O şeytan ona ne yapmıştı?

"Lore, hayır!" Kadının yalvarışındaki endişe, hızla cehenneme dönen öfkesinin ateşini körüklemekten başka bir işe yaramadı.

Deth daha fazla muhafız çağırırken elini bir cebine daldırıp kesici bir alet aldı ve Sin'e fırlattı. Bir ok Lore'un omzunu arkadan deldi ve her bir sinir ucundan acı fışkırdı. Tanıdık bir sis çöktü

ve hafızasında ilk kez bu öfkeden memnun oldu.

Işığın içinde ağırlıksızlıktan başka bir şey yoktu. Zaman duygusu yoktu, sıcak ya da soğuk yoktu, huzur duygusundan başka bir şey yoktu. Sonra birden Idess, dünyanın en güzel yerinin ortasında, beyaz mermerden bir çardağın içinde duruyordu hiç görmemişti. Zümrüt çimenler ve yakut güllerle dolu tarlaların üzerine elmas yağdıran hatmi bulutları gibiydi.

Hayal gücü bile bu kadarını uyduramazdı.

Ziyaret etmek güzel ama burada yaşamak istemezdim. Hayır, o buharlı Kuzey Carolina ormanlarını, McDonalds'ı ve deri giyinen iblis adamları istiyordu.

Solunda ikisi kadın, ikisi erkek dört melek duruyordu ve hepsi de Idess'in tören cübbesi olduğunu tahmin ettiği şeyler giymişti. Kıpırmızı. İlginç bir renk seçimi. Ellerinde altın tırpanlar tutuyorlardı.

Belli ki bu Memitim Konseyi'ydi. Ve hiçbiri mutlu görünmüyordu.

Idess derin bir eğilmeyle tek dizinin üzerine çöktü ve onlarınkine benzeyen bir cübbe giydiğini fark etti. Çıplak ayaklarının etrafında kan gibi birikmişti.

"Ayağa kalk." Bir erkek sesi onu ayağa kalkmaya zorladı. "Buraya neden getirildiğini biliyor musun?"

"Yargılama için," diye cevap verdi. "Sınavda başarısız olduğum için."

Kumral saçlı kadın başını salladı. "Başarısız olmadın."

Idess kaşlarını çatı. "Ama Lore. Onunla ilişkim vardı." Ben ona bağlıydı. Aslında, onu hissedemiyordu. O bir döküm

işaretlerin hâlâ tenini renklendirdiği eline gizli bir bakış attı. Belki de hâlâ birbirlerine bağlıydılar ama bağlantıları berbat bir cep telefonu şebekesindeki arama gibi kesilmişti?

"O senin sınavın değildi."

Idess bornozunu daha sıkı sarmak için çekiştirdi.

"Anlamıyorum. Benim sınavım olmasa bile, herhangi bir erkeği bu kadar yakından tanımak yasak değil mi? Bırakın bir iblis erkeği?"

"Sonuç olumlu olduğunda istisnalar yapılır." Şimdi

gerçekten kafası karışmıştı. "Sonuç mu?"

"Özverin senin sınavındı. Kardeşine ihanetinden sonra, büyüdüğünden emin olmalıydık. Ve büyüdün. Senin için en önemli olan şeyden -Yükselişinden- daha büyük bir iyilik için vazgeçerek değerini kanıtladın. Melezle ilişkinin sana neye mal olacağını biliyordun, yine de Rariel'in inine girebilmek için bunu yaptın. Tarafından Onu öldürerek Kynan'ın hayatı üzerindeki sözleşmeyi geçersiz kıldınız ve onun güvenliğini sağladınız."

"Aferin, Idess." Reaver'ın gürleyen sesi arkasından geldi. Bir sütuna yaslanmıştı, kolları ve bacakları ayak bilekleri gelişigüzel çapraz. "Kanatlarını takmanı izlemek için uğrayayım dedim."

"Kanatlar mı?" Sesi kulakları tarafından bile zar zor duyuluyordu. Pek çok duygu birbirine karışmıştı... sevinç, coşku... ve panik. Bunu iki bin yıldır istiyordu. Bütün günlerini bunun hayalini kurarak geçirmişti. Bu anı hayal ederek.

Dünya'ya geri dönebilseydi her şeyden anında vazgeçerdi.

"Kanatlar," dedi sarışın erkek Memitim. "Size yeni görevler verilecek, çünkü Yükselmiş Memitim muhafız değildir. Bizler yargıcız."

Rami bir keresinde ona koruyucu meleklerin kötü insanları terk ettiğini ve onları ölümlerinde yargılaması için Memitim'i bıraktıklarını söylemişti. Harika. Güzel. Ama artık o işi istemiyordu.

"Ama... en başta Rami'ye ihanet etmenin bir cezası olmayacak mı? Ben olmasaydım, o düşmeyecekti."

Sarışın erkek homurdandı. "Sınavı geçemedi. İçeri girmesine asla izin vermemeliydik."

Şaşkına dönen Idess meleklerle bakakaldı. "Başarısız olmadı. O kadınla yatmadı."

"Öyle yaptı," dedi erkek. "Sence çağrı ışığından neden bu kadar uzun süre kaçtı?"

"Benimle olmak için..." Memitim'in acıyan bakışları altında kendini aptal gibi hissederek sözünü kesti. Yalan söylemişti.

"Bize ruhunda bir lekeyle geldi." Kumral dişi sarışın erkeğe ters ters baktı ve Idess onun bu işte bir şekilde rol oynadığını biliyordu. "Rami Dünya'ya dönmektense kalmamız için bize yalvardı, biz de sevgimizden dolayı sınavı geçemediği için ona bir şans daha verdik. Ama ruhunu karartan şey kendi suçluluğuydu. Sizin ne yaptığınızı öğrendiğinde, bu zaten kaderinde olan şeyi hızlandırdı."

Onca yıl Idess kendini cezalandırmıştı... hem de bir hiç uğruna.

"Öne çıkın," diye devam etti kumral saçlı kadın. "Ödülünüzü hak ettiniz."

İdiss, mermer yerine buz da olabilen zeminde donup kaldı.
"Yapamam."

Sarışın erkek ona doğru ilerledi. "Yükselmeyi reddediyor
olamazsın."

"Dünya'da kalmak istiyorum."

"Lore'la birlikte olmak istiyorsun," dedi Reaver.

Bunu inkar etmedi. "Lütfen. İnsan olacağımı biliyorum.
Ölümlü. Ama onu seviyorum."

"Eğer ölümlüysen," dedi Reaver ciddiyetle, "onun yeteneği
seni öldürebilir. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Bu riski almaya hazırım." "Ya Lore bu

riski almak istemiyorsa?"

Omuz silkti. "Oraya varana kadar bilemeyeceğim."

"Bundan emin olun," dedi siyah saçlı kadın. "Yapılan bir şey
geri alınamaz."

"Bu tam olarak doğru değil," diye ağzından kaçırıldı
Reaver. "Bilirsiniz, bitmiş-bitmemiş olayı. Ben bunun
kanıtıyım."

Sessiz kalan havuç tepeli erkek, Reaver'a sinirli bir bakış
fırlattı. "Sen karışma, savaş meleği. Senin vurman gereken
iblisler yok mu?"

"Kesinlikle. Bugün Melbourne'da bir şeytan çıkarma ayini
planlanıyor. Ama öldürecek bir saatim var ve bu X-Box'tan
çok daha havalı."

Sarışın erkek, "Elektronik ve saçma sapan argo
çağından önce Yükselmiş olduğum için beni çok
memnun ediyorsunuz," dedi.

Reaver kuru bir sesle, "Eminim sizin Kara Ölüm ve cadı yakma çağınız çok daha eğlenceliydi," dedi.

Kumral kadın elini kaldırdı. "Yeter." Idess'e yaklaştı, yüz ifadesi endişeliydi. "Emin misin?"

"Evet," diye nefes aldı, "oh, evet."

"Memitim olarak kalamazsınız, ancak hizmetiniz sana ölümlü bir varoluştan daha fazlasını kazandırdı. Eğer Dünya'da kalma sebebiniz Lore'la birlikte olmaksa, sizi ona bağlayacağız, böylece gücü sizi öldürmeyecek, onunla Harrowgate'ler aracılığıyla seyahat edebileceksiniz ve ömrünüz onun ömrü olacak. Bir melez olarak, önünde yüzyıllar boyu sürecektir bir yaşam var. O öldüğünde, sen de öleceksin ve kötülüğe kapılmadığınızı varsayarsak, ikiniz de cennete gireceksiniz."

Cennet mi? "Yani... onun ruhu insan." Idess zorlukla bu haberle nefes aldı. Birlikte olacaklardı. Sonsuza dek. "Yap," dedi. "Bunu gerçekleştir."

"Bunun bir bedeli var. İsterseniz bir görev de diyebilirsiniz." "Ne olursa. Sadece acele et!"

"Öyle olsun." Kadın elini salladı ve anında Lore ile olan bağlantı geri geldi.

Bir intikamla.

Idess'in dizleri büküldü. Dizleri yere çarpmadan önce Reaver onu yakaladı. Karanlık ve öfkenin yanı sıra sefalet ve keder de beynine çarptı.

"Lore," diye nefes nefese kaldı. Otomatik olarak parmağını bileğine götürdü ama heraldi gitmişti.

"Sen artık Memitim değilsin, o da artık Primori değil," dedi kadın.

"Ona gitmeliyim." Onun bakışlarını yakaladı... hayır, onu değil... ama onun gördüğü şeyi. Kan. Silahlar. Detharu. "O sığınakta. Gitmem gerek. Beni oraya gönder!"

"Seni içeri sokamayız-" "O

zaman dışarı! Şimdi!"

Kuzgun saçlı kadın başını salladı. "Artık insansın ve Sheoul'daki iblislerle boy ölçüşemezsin."

"Umurumda değil! Nasıl dövüşüleceğini hatırlıyorum. Sadece beni gönder!"

Reaver onun omuzlarını kavradı ve Konsey'e seslendi. "Bunu ben hallederim." Idess ona baktığında sırtı ve kaşlarını salladı. "Savaş meleği. Gidip biraz iblis kıcı tekmeleyelim."

Yirmi altı

Sheoul'da, ağzından salyalar akan iki Ramrel tarafından korunan dev bir kapının hemen dışında cisimlendiler. Reaver iblislerin üzerine Terminatör gibi gitmeden önce canavarların palalarını çekecek zamanları bile olmadı. Onlarla savaşmadı; o onları yıktı.

Yerde titreyen et yığınlarından başka bir şey olmadıklarında, ellerini fırçaladı ve kapıyı iterek açtı. "İdari bir emir olmadan içeri giremem. İyi şanslar."

"Teşekkür ederim,

Reaver." Başını

sallayarak gitti.

Idess'in çıplak ayakları koşarken Deth'in ininin zeminini tokatlıyor, kıpkırmızı cübbesi bacaklarında ve bileklerinde sallanıyordu. Dehşet
Bağlantının Lore'dan getirdiği ezici öfke ve acıya doğru ilerleyerek içinden gürledi.

Oh, lütfen hayır. Idess kapılardan patladı... ve kayarak durdu. Kalbi göğüs kafesine çarptı ve orada kaldı, kemiğe yapıştı ve atmıyordu.

Lore öfkeliydi, birkaç iblisle savaşırken kan revan içindeydi. Sin yerde yatıyor, üç Ramrel'in şiddetli tutuşuna karşı mücadele ediyordu. Kanayan yaraları ve Sin'in etrafına saçılmış silahlar, onu yere sermeden önce onları öldürmek için yaptığı cesur girişimden bahsediyordu.

Deth tahtında durmuş, kuduz bir köpek gibi hırılıyordu. "Sen!" diye tısladı ona. "Bir anlaşma yapmıştık!"

Savurdu ama yeni insan bedeni alışkın olduğu güçten yoksundu ve Deth onu kolayca yakaladı. Onu kendine doğru çekti, eli göğsüne saplandı ve ateş cübbesini eritip tenini yaktı. Kız çığlık attı... Lore da öyle. Çevresel görüşünde, onun Deth'e doğru hamle yaptığını ama bir Ramreel tarafından yere çarpıldığını gördü.

"Öldürün onu!" Deth emretti ve Lore'la olan bağı zayıflarken, göğsündeki taze bağ sıcaklıkla alevlendi. "Lore'u öldür." Deth'in sesi panik ve öfkeyle boğuklaşmıştı. "Hemen yap!"

Lonca'da müzakere ettikleri şartlar arasında öldürmek yoktu ama yine de Idess'i itaat etme ihtiyacı çekiştiriyordu. İradesi dışında ayakları Lore'a doğru kaydı.

Hayır. Dişlerini sıkarak Deth'in dürtüsüyle savaştı. Alnından ter fışkırdı ve tırnakları avuçlarının derinliklerine battı. Durma noktasına geldiğinde, Deth'in zorlamalarına karşı direnci

komutu, derisinin altında ısırğan otlarının acı verici bir sızısına dönüştü.

Sin'in küfürleri ve savaşın sert sesleri kulaklarında çınliyordu. Lore, Ramreel'in palasından dişlerine kadar sahip olduğu her şeyle savaşıyordu. Gözleri kıpkırmızı parlıyordu, kafatasının içinde nefret korları vardı.

"Seni kaltak!" Lore Ramrellerden birini indirip suikastçı ustasının peşinden giderken Deth çığlık attı. "Öldür onu dedim!"

Bağları, omurgasına kadar işleyen beyaz ve sıcak bir damgaya dönüştü. Tahta gibi, yerden bir pala aldı. Ramreller bir şekilde Lore'un öldürücü kolunu onun altına sıkıştırmıştı. Savunmasızdı.

Öldürün onu!

Idess savurdu. Memitim gücünün kaybı silahın daha ağır görünmesine ve hareketlerinin daha yavaş olmasına neden oldu ama en yakındaki iblisin kafasını kopardı.

Serbest kalan Lore, Deth'e doğru fırladı ve onu göğsünden vurdu. İblis efendisi duvara uçtu, zırhı ezilmiş bir teneke kutu gibi büküldü. Ramreller Idess'e doğru geldi, ağızları köpük damlıyor.

Oh, tüy gibi hafif bir Memitim için neler vermezdi hemen şimdi. Kalbi boğazında çarparak sıçradı ve ağır bıçağı ustalıkla savurarak döndü. İblisler dağıldı ama o içlerinden birini kesmeyi başardı.

Karnına doğru açıldı. Diğeri kopmuş bir el ile geriye düştü.

Deth'e doğru gitti ama Lore çoktan oradaydı, büyük iblisi kesiyordu, ete çarpan metalin ıslak gümbürtüleri

odanın içinde yankılanıyor. Suikastçı ustanın aldığı ağır yaralar, elindeki silahı yere çarpmasına engel olmadı. Eldivenli yumruğunu, acı dolu bir tıslamayla geriye doğru sallanan Lore'a indirdi.

Idess kılıcıyla ona vurdu ve adam öfke ve acıyla uludu. Kadın tekrar vurdu. Ve tekrar. Kolsuz Ramreel ona arkadan saldırdı ve Idess tökezledi, bir anlığına oyundan alındı.

Tüm vücudu intikam için çılgık atıyordu. Dönüyordu. Diğerine yaptığı gibi onu da dilimledi. Bir gümbürtüyle yere düştü, elleri boş yere bağirsaklarını tutmaya çalışıyordu.

Idess son gücünü topladı ve Deth'e doğru savurdu. Palası adamın göğsünü yırttı.

Deth'in gözleri inançsızlıkla irileşti ve sonra vücudu yere yığılırken ölümle bulandı. Yere düşmeden önce, Lore'un bıçağı tüyler ürpertici bir fısıltıyla boynunu kesti. İblisin kafası, ölümünden bir saniye önce yere çarptı. Vücut.

Arkasında bir gümbürtü daha duydu; Sin'in Ramreel'i yere düşmüştü. Elinde kanlı bir bıçakla, çıplak ve nefes nefese onun bedeninin üzerinde durdu.

Tanrısal olmayan bir hırıltı sessizliği böldü. Göreceklerinden korkan Idess yavaşça Lore'a döndü. Gölgelemin arasında belirdi, hayattan daha büyüktü, kanı deri ceketinden ve pantolonundan akıyordu, lav bazaltın üzerine akıyordu.

"Öldürmek." Kelimenin kendisi yeterince tüyler ürperticiydi ama

Bunu söyleme şekli, sesinin vahşi tonu Idess'in kanını dondurdu.

Detharu'nun ölümü Lore'un öfkesini yatıştırmak için hiçbir şey yapmamıştı. Yüz ifadesini öfke kaplamıştı ve gözleri onu yok etmek için hedef alan kıpkırmızı lazerlere dönüşmüştü.

"Lore," diye fısıldadı, sesi çığ ve ağrılıydı. "Lore, benim."

Ona doğru geldi. Sin ona bağırdı ama hiçbir etkisi olmadı. O da

Idess'i yakaladı, üzerine çıktı ve bıçağının ucunu boğazına sapladı.

"Lore!" Idess onun elini kavradı ve kendisini bıçaklamasını engellemek için tüm gücünü kullandı. "Ben Idess."

Sin onlara doğru koştu ve Lore'un başı döndü. Ona doğru tısladı, saldırmak için gerildi.

"Günah! Dur!" Idess yutkundu ve boynundaki metal ısırığından dolayı irkildi. "Geri çekil."

Sin itaat etti ama siyah gözleri korkudan çılgına dönmüştü.

Idess ayağını Lore'un bacağına vurarak onun dikkatini tekrar kendisine çekti. "Hey. Bana bak. Bununla savaşabilirsin." Ayağını şefkatle baldırında gezdirerek yatıştırıcı bir okşayışta bulundu. "Bana zarar vermek istemediğini biliyorum."

Boğazındaki baskı biraz olsun azaldı. Adamın açtığı kesikten boynuna ılık bir damla aktı.

"Güzels," diye nefes aldı. "Bu çok iyi. Seni seviyorum, bunu biliyorsun, değıl mi?" Yavaşça, onu ürkütmemek için dizlerini yukarı kaldırdı ve kalçalarının arasında onun bedeni için bir beşik oluşturdu. Beklediğı gibi sertleşmişti -öfkeleri cinsel yan etki ve tam tersi.

Lore'un burun delikleri alevlendi ve ona bakarken çenesindeki bir kas gerildi. Bu onun hayal gücü olabilirdi ama Sanki gözlerindeki çılgın parıltı sönmüş gibiydi. Sonra göğsünde alçak bir hırıltı patladı ve başı kız kardeşine doğru döndü.

"Günah," dedi Idess, sesini yumuşak tutarak -vahşi canavarı yatıştırmak için falan. "Git buradan. Lütfen. Sadece... bekle kapının dışında."

"Ama-"

Lore'un dişlerinin şiddetli şaklaması onu susturdu. Onu tutmak Bakışlarını Lore'a diken Sin kapıdan çıkıp arkasından kapattı. Sin'in gitmesiyle Lore'un dikkati tamamen Idess'e döndü. Gözleri tekrar yoğun yanan kömür rengine dönmüştü ama bıçağı daha da fazla bırakırdı.

"Bana zarar vermeyeceksin," diye tekrarlardı ve buna inanmasına rağmen, küçük bir parçası dehşet içinde korktu. Artık bir insan olarak, o savunmasızdı ve bu gerçekten bir şey olabilirdi aptalca bir şeydi. "Yapacağından çok korkuyordun ama ben daha iyi biliyorum." Doğru şeyi yaptığına dua ederek başını yana eğdi ve boynunu daha da açığa çıkardı. "Beni oradan öp. Ağzını bıçağın olduğu yere koy."

Bakışları kızın boğazına kaydı ve dilinin şaşırtıcı derecede şehvetli bir hareketiyle dudaklarını yaladı. Duyuları biraz titredi, bu koşullar altında tamamen uygunsuz bir tepkiydi ama onu böyle etkilemişti ve bundan utanç duymayacaktı.

"İşte bu," diye mırıldandı. "Öp beni. Sev beni. Tam burada, hayatının cehenneme döndüğü bu odada. Her şeyi tersine çevirebilirsin." Kadın ona doğru eğildi ve bu kez çıkardığı ses acı dolu bir iniltiydi.

"Sev beni, Lore."

Bıçak elinden düştü ve adam başını eğip dudaklarını köprücük kemiğinden çenesine doğru sürüklerken kadın rahat bir nefes aldı.

"Idess?" Sesi yankılı ve derindi, tamamen yabancıydı. "Idess? Gerçekten sen misin?"

"Benim, Lore."

Gözlerini kırptırdı. "Öldüm mü ben?"

"Hayır, ama denemediğim için değil."

Birdenbire onu kollarının arasına aldı ve öyle sıkı sarıldı ki zar zor nefes alabildi. "Sen gerçeksın," diye boğuldu. "Seni hissedebiliyorum. İçini ve dışını." Yüzünü onun boynuna gömdü ve onu salladı. Islaklık teninden aşağı yuvarlandı ve onun ağladığını biliyordu.

Büyük, güçlü iblisi onun için ağlıyordu. Sarsılarak ona katıldı ve gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlanırken, onun duyguları da içine sızdı, paylaştıkları bağ onları bir kez daha birbirlerine bağladı. Deth'in işaretinden dolayı göğsünde oluşan yanma hafifledi, sadece hassaslaştı ve sonra tamamen kayboldu.

"Bu nasıl oldu?" diye sordu sonunda, arkasına yaslanıp gizlice gözlerini silerek. "Kanatlarını aldın mı?"

"Ben geçtim. Onun yerine seni aldım. Ve ölümlülüğü. Değıştirilmiş."

Sanki sokulmuş gibi sarsıldı. "Melek olmaktan vaz mı geçtin? Idess, geri dönmen gerek!"

"Şşş. Kendimi cezalandırmaktan vazgeçtim. İsteddiğimi alma vaktim geldi ve istediğim şey sensin." Yanağını avuçladı, yaralarına dokunmamaya dikkat etti. "Yaşam sürelerimiz birbirine bağlı olacak şekilde bağlandık. Bu dünyada birlikte olacağız.

ve bir sonraki hayat. Ve Harrowgate'leri seninle birlikte kullanabilirim." Yanından bir şey geçti ve kaşlarını çatı. "Ve Görünüşe göre hâlâ hayaletleri görebiliyorum." Bunun bir bedeli var. Bir görev de diyebilirsiniz.

Alnını onunkine yasladı. "Kahretsin," diye nefes aldı. "İstedığının bu olduğuna emin misin?"

"Tabii ki öyle. Tabii sen istemiyorsan?"

"Angel, artık döndüğüne göre, gitmene asla izin vermeyeceğim."

Kapıya ısrarla vuruldu ve ardından Sin'in boğuk bir çığlığı duyuldu. "Hey! Siz iyi misiniz?"

Sin kapıdan içeri dalarken Lore ayağa fırladı.

Hala bir kılıç sallıyordu, ama kıyafetler bulmuştu, bir Kendisinin iki katı büyüklükte biri için yapılmış kaba çuval bezi cübbe. Lore'a koşup onu sımsıkı kucaklarken yüzüne bir parıltı ve dudaklarına bir gülümseme yayıldı. "Tanrı'ya şükür iyisin." Idess'e bir bakış attı. "Ve yeni patronumu öldürmediğin için."

"Affedersiniz?" Idess ayağa kalktı, yeni yüksekliğin kulaklarını temizleyeceğini umuyordu.

"Ah, evet..." Lore, Deth'in yanına gitti ve parmağından bir yüzük çıkardı. "Bir suikastçı ustasına öldürücü darbeyi vuran kişi yönetimi ele geçirir. Bu yüzden bu kadar yüksek güvenlik."

"Ama onun kafasını kesen sensin."

"Sen ölümcül darbeyi vurduktan sonra. Yaptığım şey eğlence içindi." Lore omuz silkti. "Yüzüğü senindir. Ayrıca bedenini parçalara ayırıp parçalarını en büyük dört düşmanına göndermeli ve kafasını doksan iki gün boyunca Lonca girişine asmalısın." Bunu normal insanların söyleyeceği gibi söyledi, "Ayrıca pikniğe patates salatası da getirmen gerekiyor."

Birdenbire insan ve normal olmak -bir nevi- kulağa gerçekten harika geldi. "Peki, işi kabul edersem, tüm suikastçıları serbest bırakabilir miyim? ve bu işi bitirelim mi?"

Sin Deth'e öylesine kötü niyetle baktı ki Idess onun öldüğü için şanslı olduğunu düşündü. "Hayır. Sözleşmeleri bağlayıcıdır ve yerine getirilmeleri gerekir. Şartları ihlal ederlerse, sözleşmeleri değiştirebilirsiniz ama hepsi bu."

"İşi sana verebilir miyim?"

"Ciddi misin?" Sin'in kara gözleri önce parladı, sonra da kısıldı. "Neden istemiyorsun? Harika bir iş."

"Artık insan sayılırım." Tüm cesetleri, ölüm ve yıkımı taradı. "Ve bir suikastçı örgütünü yönetmek hayallerimdeki iş değil."

Sin omuz silkerek elini uzattı. "Tamam."

"Tamam mı?" Lore güldü ve yüzüğü ona doğru havaya fırlattı. "Bu kolay oldu."

"Sana tüm bildiğimin bu olduğunu söylemiştim," dedi ve Lore'un yüzünde bir hüznün titreşimi belirdi. "Yani patron ben olabilirim." Yüzüğü işaret parmağına geçirdi. "Hey, ben herkesin sözleşmeleri hakkında her şeyi biliyor!" Sırtarak Idess'e baktı. "Seninki tamamlandı."

"Ama bana Lore'u öldürmemi emretti ve ben bunu yapmadım."

"Sözleşmenin yeni sahibi ben olduğuma göre, Deth'in ölümü size emrettiği öldürme emrine sayılsın derim."

Mutluluk Idess'in içine sıçradı ve Sin'i kucaklayarak ezdi. Sin kaskatı kesildi ama Idess'in sırtını garip bir şekilde sıvazladıktan sonra iterek uzaklaştı ve aralarına birkaç metre mesafe koydu, belli ki sevgiden rahatsız olmuştu.

"Peki, şimdi ne olacak?" Idess Lore'a sordu.

"Şimdi," dedi şehvet dolu bir bakışla, "eve gidiyoruz."

Açlığı eş bağı aracılığıyla ona çarptı, içten içe yanana kadar kendisinininkini yoğunlaştırdı. "Benim evim mi senin evin mi?" diye nefes aldı.

"En yakın ne varsa," dedi kabaca ve kadın bu öneriyi kesinlikle kabul etti.

Sin gözlerini devirdi. "Git artık buradan."

Lore sıırttı. "Beni burada tutamazlardı. Eğer bu bok çukurunu bir daha görmek zorunda kalmazsam... anladınız işte." Sonra ayıldı, sanki söyledikleri doğru değilmiş gibi. Sarsak bir hareketle elini ceketinin altına soktu ve Gargantua kemiğinden hançerini çıkardı. "Sin, bu artık senin."

"Ama onu sana ben verdim."

Lore sessizce, "Ve hiçbir hediye bu kadar anlamlı olmamıştı," dedi. "Ama artık ona ihtiyacım yok. Senin var."

"Ama-"

"Bak ne diyeceğim," diyerek onun sözünü kesti. "Bu hayattan kurtulduğunda onu bana geri verebilirsin."

Sin'in gözlerindeki şiddetli parıltı bundan asla kurtulamayacağını söylüyordu, Lore'un da fark etmiş olması gereken bir şeydi bu ama yüz ifadesi değişmedi. Silahı uzattı ve bir süre sonra Sin onu aldı.

"Teşekkür ederim." Sin boğazındaki duygusal düğümleri temizledi ve birdenbire yine o kaygısız, neşeli suikastçı oluverdi. "Sen gelmiş geçmiş en iyi kardeşsin."

"Kardeşlerden bahsetmişken," dedi büyük bir ağabey tonuyla, "hemen Eidolon'u görmen gerekiyor."

"Ben de öyle," dedi Idess. "Artık geri döndüğüme göre, tam zamanlı hayalet yok ediciyi oynayabilirim."

Lore güldü. "Ölü hastalarıyla oynamamı istiyor."

"Yapacak mısınız?" Sin sordu ve sesinde Idess'in anlamadığı bir endişe vardı.

"Sin-"

"Sorun yok." Titrek bir gülümseme sundu. "Orada çalışmanı istiyorum. Onları tanımanı istiyorum." Hançeri sert bir hareketle kemerine soktu. "Şimdi, yürütmem gereken bir işim var. Görüşürüz."

Idess kolunu Lore'un beline doladı ve Lore onu kendine doğru çekince Idess onun içinde eridi. "O iyi olacak mı?"

Sin odadan çıkarken "Evet," diye nefes aldı. "O bir hayatta

kalan." Idess bunun gerçekten yeterli olup olmadığını merak

etmekten kendini alamadı.

İki bin yıldır hayatta kalmaya çalışıyordu, ama tüm bu

var olduğu anlamına geliyordu. Şimdi, Lore'a sarılırken, yaşıadığını biliyordu.

Yirmi yedi

Sin, açık olmasına rağmen Eidolon'un ofis kapısına vurdu. Kaşlarını çatarak bir yığın evraktan başını kaldırdı ama onu görünce sert ifadesi yumuşadı.

"Günah. İçeri gel."

Tereddüt etti. Sebep olduğu tüm sorunlar, üst üste yığılmıştı. Eidolon'un şimdiye kadar tanıştığı en korkutucu erkeklerden biri olduğu gerçeğı, hiç böyle olmadığı halde onu biraz güvensizleştirdi. Asla.

O çok... farklıydı. Lore, Shade ve Wraith farklı derecelerde mizah ve huysuzlukla birlikte tehlike saçıyordu. Hayatı boyunca tehlikenin içindeydi ve bununla başa çıkabilirdi. Bu konuda rahattı. Ancak Eidolon'un düşüncelerinin nerede olduğunu söylemek imkansızdı ve sakinleştikçe daha da öfkeleniyor gibiydi. Ayrıca, hiç de bağ kuramadığı mantıklı ve zeki bir tarafı vardı.

Hayır, kaos ve sokak zekası ona rehberlik ediyordu.

Kız hemen içeri girmeyince hiçbir şey söylemedi, sadece o donuk ifadesi ve gözleriyle orada oturdu. hiçbir şey göstermedi. Sonunda onun masasına doğru

yürüdü. "Bir şey öğrendin mi?"

"Neden bir... ne deniyordu ona... Şirine olduğun hakkında mı? Ya da veba hakkında?"

"Veba," dedi usulca. Varlığının ardındaki nedenler umurunda bile değildi. Hayattaydı ve bu

önemli olan tek şey.

"Elimde hiçbir şey yok," diye itiraf etti Eidolon. "Senin kanın herhangi bir ipucu ortaya çıkardı. Ve bu hastalık daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyor. Bu Sheoulic boyutlarında bir cehennem."

Oh, güzel, lanet olası bir salgına neden olmuştu. Lore her zaman bir şey yaptığında onu iyi yaptığını söylerdi. Onun sözlerini bir onur nişanı gibi taşırdı ama Bu sefer yaptığı şeyden gurur duyuyordu.

"Genellikle enfekte ettiğim herkeste benzersiz bir şey gelişir... kimse aynı şeyden ölmez. Gördüğünüz warglarda farklı semptomlar var mıydı?"

Eidolon sandalyesinde arkasına yaslandı. "Belirtiler ve semptomlardan kılcal damarlarının çözülme şekline kadar her şey ilk kurbanla aynıydı. kanama ve nihayetinde kalp durması. İlk warg'a her ne yaptıysanız, temas ettiği warglara da geçti, ancak bulaşma şekli hala bilinmiyor."

Kaşlarını çattı. "Conall onunla temas etti, o zaman neden hastalanmadı?"

"Vampir yarısının ona bağışıklık ya da direnç kazandırdığını tahmin ediyorum."

"Belki de kanında aşı yapılmasına yardımcı olabilecek bir şey vardır?"

Eidolon'un ağzının bir köşesinde küçük bir gülümseme belirdi. "Bir suikastçı olarak yeteneklerini boşa harcıyorsun. Burada çalışıyor olmalıydın."

Bu bir buçuk şakaydı. "Ben öldürürüm kardeşim. Yeteneklerim burada yatıyor."

"Bu şekilde olmak zorunda değil," dedi, ahlaki üstünlük ve yargılama damlayan bir sesle.

"Benim hakkımda ya da durumum hakkında hiçbir şey bilmiyorsun," diye tersledi. "O yüzden bana olması gerekmeyeni söylemeye cüret etme."

Yüz ifadesinden bir şey anlaşılmasa da parmaklarıyla masaüstüne çılgınca vurdu. "Biraz aşırı tepki veriyorsun _."

"Aşırı tepki mi? Isır beni, pislik. Bir dahaki sefere bütün bir türü yok etmekle tehdit eden bir salgın başlattığında, nasıl tepki vereceğini gör." Avuçlarını onun masasına vurdu. Adam irkilmedi bile, sadece o çıldırtıcı sakinliğini korudu. "Tek bildiğim sikişmek ve öldürmek ve şimdi sadece bir warg'ı değil, muhtemelen bütün bir nüfusu hasta ettim. O yüzden bana nasıl tepki vermem gerektiğini söyle."

"Bu doğru mu?" Derin ve gür ses, hem Sin'in hem de Eidolon'un kafalarını Conall ve daha yaşlı bir başka erkeğin durduğu kapıya çevirmesine neden oldu.

İkisi de mutlu görünmüyordu.

Eidolon saatine baktı. "Valko. Erkencisin."

Kızıl saçlı erkek hırlayarak ofise girdi, bakışları öldürücüydü ve Sin onun bir warg olduğunu hissetti. "Bu doğru mu?" Sin'e bir parmak salladı. "Bu kız halkımızı yok eden hastalığın sebebi nedir?"

Eidolon ona döndü. "Sin, neden daha sonra gelmiyorsun?" Bu bir rica değildi.

Kuru bir sesle yutkunarak başını salladı ama gitmeye çalıştığında warg onu engelledi. "Hiç sanmıyorum."

Eidolon sandalyesinden fırladı, gözleri altın sarısı, dişleri kamaşmıştı. Demek kardeşi her zamanki gibi soğukkanlı ve sakin bir adam değildi. Muhtemelen öyle olduğunu düşünmek hoşuna gitmiştir. Bildiğim iyi oldu.

"Bırakın onu. Şimdi." Sesi ölümcül bir tizliğe sahipti ve o anda Eidolon'u ciddi şekilde hafife aldığını anladı. Kardeşlerinden herhangi biri kadar tehlikeliydi, belki de en tehlikelisi, çünkü onunlayken baltayı boğazınıza dayanana kadar göremiyordunuz.

Sin'e tuhaf gelen, işkence gibi bir sessizlik oldu, Çünkü havada çatırdayan gerilim ses çıkarmalıydı. Eninde sonunda... ciğerleri patlamak üzereyken tuttuğu nefesi patlayınca warg kenara çekildi. Ne yazık ki bu, şimdi Conall'la yüzleşmesi gerektiği anlamına geliyordu. Conall koridorda kalmıştı ve kız onun yanından geçerken dirseğini yakaladı.

Eidolon'un hırıltısı onu takip etti, ama o elini kaldırarak onun sözünü kesti. "Sorun yok," dedi ama onun gözünün her şeyin üzerinde olacağını biliyordu.

Conall'ın gözlerinde gümüş hançerler parladı. "Ne yaptın sen?"

"Duymadınız mı? Hepinizi yok edecek gibi görünen bir veba salgını başlattım."

"Neden?"

Sanki bunu bilerek yapmış gibi konuştu. İyi. Onun oyununu oynayabilirdi. "Eğlenmek için. Başka neden olsun ki?"

Çenesindeki bir kas kıpırdadı ve diş minesinin diş minesine sürtünme sesini duyabildi. Bütün bu gıcırdatma muhtemelen dişleri için korkunçtu. "Beni enfekte mi ettin?"

"Pantolonuma girebileceğine dair beş yüz dolarına bahse giren bir adam için çok öfkелisin."

Onu omuzlarından yakaladı ve sarstı. "Cevap ver bana!"

Tatlı tatlı gülümsedi. "Eğer yapsaydım, çoktan ölmüş olurdun. Ve eğer ellerini çekmezsen, tam olarak ne olacak olur."

Adamın ifadesi daha da karardı ve dişleri kulak memesini tırmalayacak şekilde eğildiğinde kadın titreme isteğine direndi. "Dua et de tanıdığım kimse ölmesin."

"Ben olsam beni tehdit etme konusunda dikkatli olurdum," diyerek adamın elinden kurtuldu.

"Neden? Kardeşlerin peşimden gelecek diye mi?"

"Hayır. Çünkü ben geleceğim."

Bununla birlikte, başı dik bir şekilde uzaklaştı, ama içinde midesi çalkalanıyordu. Az önce yanlış adamı düşman edindiği hissinden kurtulamıyordu.

Conall, Sin'in uzaklaşmasını izlerken içi bir sürü duyguyla dolup taşıyordu. Öfke, şehvet, hayal kırıklığı. Onu istemişti -hâlâ da istiyordu- ama Sin'in bir kızdaki çok daha fazlası olduğu açıktı.

Kendine güveni ve mizahıyla onu büyüleyen kadın.

O soğukkanlı bir katildi.

Doktorun hala ayakta durduğu E'nin ofisine girmeden önce onun bir köşeye çekilip gözden kaybolmasını bekledi. Vücudu Conall'ın kafasını koparmaya hazırmış gibi kıvrılmıştı. Eidolon'un dikkatini öfkeden adeta kaynayan Valko'ya geri çevirmesi tam otuz saniye sürdü.

"O kadının kellesini istiyorum," diye tersledi ve Conall yüzünü buruşturdu, çünkü belli ki kıdemli Warg Konseyi üyesinin Fikir Sin, Eidolon'un kız kardeşıydi.

"Ona dokunursan," dedi Eidolon rahatsız edici derecede makul bir sesle, "ertesi sabaha kadar ölmüş olmanı sağlarım."

Conall elini Valko'nun omzuna indirdi. "Kontrol et. Onunla sonra ilgileniriz." Konsey üyesi arkadaşına şu anda sessiz bir mesaj vermek için elini sıktı, Eidolon'u kışkırtmak parlak bir fikir değildi.

Valko gerildi ama erkek aptal değildi ve başını eğerek kısa bir selam verdi. "Bu veba hakkında ne yapmayı planladığınızı bilmek istiyorum."

Lanet olsun. Conall warg'ı, Eidolon'a doktorun hizmetkârıymış gibi davranmaması konusunda uyarmıştı ama o yine de gitti ve iblisin gözleri buz kesti.

"Elimden geleni yapıyorum-"

"Bu yeterli değil," diye bağırdı Valko. "Warglar ölüyor. Warglar ölüyor. hastalık üç kıtaya ve on beş ülkeye yayıldı
_"

"Belki daha iyisini yapabilirsin?" Eidolon önerdi. "Tıp eğitiminizin benimkinden üstün olduğuna şüphe yok."

Durum bu kadar vahim olmasaydı Conall gülerdi.

Valko daha da gerildi, elik bir çubuk haline geldi. "Özür dilerim," diye homurdandı. "Ama eminim endişemi anlayabiliyorsunuzdur."

"Elbette yapabilirim." Eidolon oturdu. "Ama yapabileceğim çok şey var. Hastalık o kadar hızlı yayılıyor ki karantina çağrısı yapmak etkili olmadı ve bulaşma şeklini izole etme şansım olmadı. Doğrudan temas kesin gibi görünüyor, ancak patojenin hava yoluyla ya da dolaylı temasla da bulaşabilir. Ve bildiğim kadarıyla, bu hastalıkla temas eden hiç kimse Enfekte olmuş kurbanlar bağışıklık

kazanmıştır." Conall, "Ben hariç," dedi.

"Evet, ama muhtemelen senin vampir kanın bağışıklık. Bağışıklık kazandırmak için doğal antikorlarınızı kullanma olasılığı üzerinde deneyler yapıyoruz, ancak bu mümkün olsa bile, saf warglarda kullanılabilecek bir şey bulmak yıllar alabilir."

Conall lanetledi. Bu şey o kadar hızlı hareket ediyordu ki, kendi türünün yılları olduğunu düşünmüyordu. "Yardım etmek için ne yapabiliriz?"

Eidolon bir nefes verdi. "Bunu herkese duyurun. Sürülerin şimdilik izole kalmasını öneriyorum. Diğer warglardan uzak durun. Ve eğer enfekte bir wargla temas ettikten sonra hastalığa yakalanmayan birini duyarsanız, bunu bilmem gerek. Derhal."

"Tamamdır."

Valko Sin hakkında bir şeyler söylemek istiyordu; Conall bunu biliyordu. Ama alışılmadık bir itidal gösterisiyle

Eidolon ve ofisten dışarı çıktı. Conall onu takip ettiğinde, doktor boğazını temizledi.

"Bekle, dhampire."

Kahretsin. Conall arkasını döndü. "Ne oldu?"

"Kız kardeşimle aranızda neler oluyor?" Onu

becerdim ve adamım, çok iyiydi. "Hiçbir şey."

Şüphe Eidolon'un gözlerinin etrafına çizgiler çizdi ama başını salladı. "Bu şekilde kalsın."

Conall hiçbir şey söylemedi. Sadece salonda Valko'ya katıldı. Sessizce Harrowgate'e doğru yürüdüler ve kapı üzerlerine kapandığında Valko onları Moskova'daki Warg Konseyi merkezine götürecek sembolleri tuşladı.

Dışarı çıktıklarında Valko Conall'ı kolundan tuttu. "Bunu başımıza açan o kadın hakkında bilinmesi gereken her şeyi bilmek istiyorum. Eidolon bir tedavi bulsa da bulmasa da, yaptıklarının bedelini ödeyecek. Ve ben de senden bunu gör."

Conall ve Valko gider gitmez Eidolon dirseklerini masasına dayadı ve yüzünü ellerinin arasına gömdü. Bu kontrolden çıkmış ve kendi başına üstesinden gelemeyeceği bir hale gelmişti.

Ne yazık ki tanıdığı hemen hemen tüm iblis doktorları UGH'de çalışıyordu ve çalışmayanlar da cerrah ya da pratisyen hekimlerdi. Bu sorun üzerinde çalışan bulaşıcı hastalık uzmanlarına ihtiyacı vardı.

Ve aslında öyleydiler. Haberleri izliyordu, en son tıbbi uyarıları takip ediyordu ve hastalık

insan doktorlarının dikkatini çekti.

Anatomik olarak warglar insanlardan farklı değildi ve doktorlar tedavi ettikleri insanların ayın üç gecesi kana susamış canavarlara dönüştüğü gerçeğini fark edemezlerdi. Yani evet, bu gizemli yeni hastalıktan birkaç vaka görüyorlardı ama bunların birbiriyle bağlantısını bir milyon yıl geçse de asla bulamayacaklardı.

Yine de araştırmalarında öğrendikleri her şey Eidolon'a yardımcı olacaktı.

Sadece yeterince hızlı değil.

Bunu yapmaktan ne kadar nefret etse de, askerleri çağırmanın zamanı gelmişti.

Telefonu aldı ve Kynan'ı aradı. "Selam dostum, ben E. Beni asker arkadaşın Arik'le görüştürmeni istiyorum." Arik aynı zamanda Runa'nın kardeşiydi, ama Eidolon şu anda onu rahatsız etmek istemiyordu ve ayrıca Kynan ve ordunun gizli paranormal birimi hakkında herkesten daha çok şey biliyordu.

Eidolon, Kynan'ın hava emdiğini duyabiliyordu. "Tanrım... E, R-XR'a bulaşmanın iyi bir fikir olacağını sanmıyorum."

Eidolon'un da yoktu. "Başka seçeneğim yok. Bu kurt hastalığı durdurulmalı ama bunu yapacak kaynaklara sahip değilim."

"Ve ordunun yardım edeceğini mi umuyorsunuz?"

"USAMRIID'i onlar işletiyor ve bana R-XR'nin örgüt içinde bağlantıları olmadığını söyleyemezsiniz. Para-normal birimin işlevinin yarısının yeraltı dünyasına ait maddeleri ve biyolojik maddeleri bulmak olduğunu çok iyi biliyorsunuz.

savaşta kullanmak için. Ordu Bulaşıcı Hastalıklar Enstitüsü'nden biriyle çalışıyor olmaları. Hastalık."

Kynan'ın laneti radyo dalgalarında yankılandı. "Evet. Tamam. Tamam. Arik'le temasa geçeceğim."

Eidolon telefonu kapattı, doğru şeyi yapıp yapmadığını merak ediyordu. Ordunun yardım edebileceğinden hiç şüphesi yoktu. Sadece bedelinin ödeyebileceği bir şey olmasını umuyordu.

Yirmi sekiz

"Seni orada yenerim." Idess Harrowgate'ten dışarı fırladı ve evine doğru koşmaya başladı. Lore'un laneti onu takip etti, Aralarındaki mesafeyi kapatan ağır ayak sesleri eşlik ediyordu.

"Idess." Bağırışında yırtıcı, uğursuz bir uyarı vardı. "Seni yakaladığımda, indiğimiz yere götüreceğim."

Ve bunun bir tehdit olması mı gerekiyordu? "Ne zaman? Eğer," diye seslendi.

Gülerek hızını artırdı, ağaç dallarından kaçtı ve villasına giden yıpranmış patikaya damarlar halinde dolanan ağaç köklerinin üzerinden atladı. Omzunun üzerinden bir bakış atma riskini göze aldı ve sevinçle çığlık attı. Adam neredeyse ona doğru geliyordu. Yoğun Adamın kara gözlerinde açlık yanıyordu ve birdenbire kurttan kaçan bir tavşan olmanın nasıl bir şey olduğunu hissetti.

Bir şekilde son bir hız patlaması yaptı, ön kapıya ulaşmaya yetecek kadar. Onu orada yakaladı ve iri gövdesiyle tahtaya sıkıştırdı. Bir noktada hala giydiği eldiveni kaybetmişti, her ne kadar düzenli olarak ona geçici bir özgürlük vermek için ölüm gücünü tüketti.

Bir eli göğsünü avuçlarken diğeri kalçasını kavradı ve tüm vücudu beklentiyle mırıldandı.

"Seni uyarmıştım." Sesi koşmaktan ve ihtiyaçtan nefes nefese kalmıştı, ikincisini ruhunun derinliklerine kadar hissedebiliyordu.

Bacağını kaldırarak ağrıyan cinsel organını adamın ereksiyonuna temas ettirdi ve adam nefesini tutarak tısladı. "Tam burada, kapının karşısında mı?"

"Evet." Parmakları kot pantolonunun düğmelerini bulurken cızırtılı bakışları ona meydan okuyordu. Ama onu durdurmayacaktı. Aslında, adam fermuarını yırtarak açarken parmak eklemlerinin tenine değen yumuşak ama acil törpüsü karşısında neredeyse rahatlayarak ağlayacaktı.

"Sen etek giymeli." "İç

çamaşırı olmadan

mı?"

Hınzırca bir gülümseme ağzını yukarı kaldırdı ve onu konuşma yeteneği. "Külotla. Böylece onları dişlerimle koparabilirim."

Kelimeler, görüntüler baş döndürücüydü.

"Ve eğer onları çıkarmak için çok acelem varsa," dedi, elini pantolonunun önünden aşağı indirirken, "yapabilirim onları kenara çek." Bunu da ipeği yana çekip iki parmağını kadının göbeğine sokarak kanıtladı.

Bu harika istila karşısında haykırdı. "Lore..."

Ön kolunu başının yanındaki kapıya dayadı ve parmakları yavaşça içeri girip çıkmaya başlarken eğildi. Onun kendisini öpmesini bekliyordu, ama bunun yerine onu izledi, nefesleri kesildi, gözleri yarı kapalı kaldı. Onun hayran

bakışları altında kendini güzel bir hazine gibi hissetti.

"Sana bakmaktan asla bıkmayacağım," diye fısıldadı. "Her gün boşalmanı izlemek istiyorum. Günde on kez. Yüz kere."

"En harika şeyleri söylüyorsun," diye nefes nefese kaldı. "Artık benden asla kurtulamayacaksın." O günden bu yana bir hafta geçmişti. Suikastçının ininden sonsuza dek ayrılmışlardı ve o zamandan beri her gün aynı şeyi söylüyordu.

"Güzel." Adam parmaklarıyla günahkâr bir bükülme yaptı ve kadın adamın eline doğru kavis çizerek uçuşunun kenarında asılı kaldı. "Kahretsin, İdess. Sırılsıklamsın, çok ıslaksın ve hepsi benim için."

"Senin için," diye kabul etti. "Benim için," diye hırladı adam. "Senin."

Parmakları, içinde onu tutuşturan hassas bir noktayı tırmıkladı, nefesi bile boğazında yanana kadar alevleri içinden geçirdi. Vücudu çalkalanarak canlanırken, doruk noktasının her nabızı saf, zengin notalarla şarkı söylüyordu.

Lore onu merkezinin üzerinde hafif, nazik vuruşlarla aşağı indirdi, gözlerini bir kez bile ondan ayırmadı. O gelmeden önce, böylesine özel, mahrem bir anda izlenmenin bu kadar seksi olacağına inanmamıştı ama bakışlarının daha da ısınması, yüz ifadesinin daha da yoğunlaşması ve vücudunun daha da sertleşmesi... evet, bu hoşuna giden ve istediği bir şeydi sık sık tekrarlamak için. Zihni gelecek senaryolarını, o izlerken yapabileceği daha fazla şeyi gözden geçirmeye başladı ve ateş yeniden kıvılcımlandı.

"İçeri," diye homurdandı. "Şimdi."

"Karıya karşı ne oldu?" dedi alaycı bir tavrıla.

"Seni o kadar çok istiyorum ki kıracağım." Onu döndürüp poposuna şakacı bir tokat atmadan önce boğazını ısırıldı.
"Yatak. Yatağına ihtiyacım var."

Kapıyı açtı ve eşikte durakladı. "Artık bizim yatağıımız."

Yüz ifadesini erkeksi bir gurur ve sahiplenme duygusu ele geçirdi. Adam onu kollarının arasına alıp yatak odasına taşıırken kadın takdirle ürperdi. Hiç beklemediği bir nezaketle onu yatağı yatırdı.
İkisi de zincirlenmişti. Bir bakıma hâlâ öyleydiler ve o hiçbir şeyi değıştirmezdı.

Bir parmağıını dolabının kıvrımları boyunca gezdirdi ve adam bu kutsanmış hissi hayretle karşıladı, onlarca yıl önce dua etmeyi bıraktığı bir şeyi hissetmeye alışıp alışamayacağını bilmiyordu. "Bir keresinde her zaman bir katil olmadığını söylemiştin. Bundan daha fazlası olduğunu. Haklıydın."

"Bunu söylediğim sırada yalan söylüyordum."

"Peki şimdi bir suikastçı olmadığına göre? Hala bunun bir yalan olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Hayır," dedi öpücüklerini omzunda gezdirirken. "Ben geleceğı ve ailesi olan bir adamım. Senin sayende. Eski hayatım sona erdi ve bunun için sana ne kadar teşekkür etsem azdır."

Sırıttı. "Ben de aynı şekilde hissediyorum." Eli adamın beline, sonra da daha aşağılara, adam zevkten nefesi kesilene kadar indi. "Bizim için son sadece bir başlangıç."

"Larissa lone bu seriyle doğrudan zirveye çıktı."

- FallenAngelReviews.com

Lütfen önizleme için

bu sayfayı çevirin

bir sonraki heyecan verici romantizm

Larissa Ione'un Demonica Serisi

Sin Undone

Eylül 2010'da kitlesel pazarda satışa

sunulacak Bir

Günah çağrılmıştı.

İşte buradaydı, bir suikastçı ininin lanet olası başı, iki düzineden fazla son derece yetenekli katilin efendisi ve serseri bir şeytan gibi kardeşiyle görüşmeye çağrıldı. Büyük iblis doktor.

Ona çoktan kanını, DNA'sını, idrarını, omurilik sıvısını vermişti... Doktorun araştırması için istediği her türlü örneği teslim etmişti. Ne de olsa kurtadam ırkını yok eden hastalıktan Sin sorumluydu.

Ne şöhretli bir iddia.

Sin, Eidolon'un ofisine giderken Underworld General'ın karanlık koridorlarından geçerken kendi kendine mırıldandı. Dört erkek kardeşinden sarı saçlı ve mavi gözlü olan tek kişi Wraith, kapının eşiğinde duruyordu. onu bekliyor.

"Bu Tifolu Mary değil mi?"

Ona bir kuş vurdu ve ofise girmek için onu itti, sadece Eidolon'u değil, MD'yi de gördüğünde bir adımını kaçırdı,

ama Conall, SOB.

Harika. Vampir-kurtadamı en son geçen ay gördüğünde, çok kötü şartlarda ayrılmışlardı. Gerçi onu, halkını öldüren vebayı kasıtlı olarak kendisinin başlattığına inandırmıştı ama bu kadar hıyar olmasaydı, ona gerçeği söyleyebilirdi.

Gerçeğin çok daha iyi olduğundan değil.

"Günah." Eidolon masasından kalkmadı, koyu renk gözleri kan çanağına dönmüş ve koyu halkalarla çerçevelenmişti. "Otur."

Bu emir onun tüylerini diken diken etti ama ayağıyla bir sandalyeye asıldı, onu Conall'dan olabildiğince uzağa çekti ve kışını dikti. "Şimdi ne olacak? Hiç kanım kalmadı ve eğer dışkı örneği alacağını düşünüyorsan, yapabilirsin-"

"Dışkı örneğine ihtiyacım yok," diye araya girdi Eidolon. "Yardıma ihtiyacım var."

Con'un gümüş gözlerinin kendisini delip geçtiğini hissetti ve kızgınlığına rağmen vücudu sanki bir sıcaklıkla kızardı.

Ona yaptığı başka bir sondajı hatırlıyordu. Bu bir daha olmayacaktı. Onun kendisine dokunmasına bile izin vermeden öldü. "Ne tür bir yardım?"

"Harrowgate'ler ve anlık seyahat yeteneği sayesinde virüs Antarktika hariç her kıtaya ulaştı. Ölü sayısı giderek artıyor. Hastalık yüzde 100 ölüm oranına sahip.

Kuluçka dönemi yoktur ve hiçbir kurban enfeksiyondan sonra yetmiş iki saatten fazla yaşamamıştır. Temel olarak, bir hasta geldiğinde tedavi için çok fazla zamanımız kalmıyor."

Tanrım. Düşündüğünden de kötüydü. "Hiç ilerleme kaydedemedin mi?"

"Birazcık." Eidolon sandalyesinde arkasına yaslandı. "Ve enfeksiyona maruz kalmış ama kapmamış yarım düzine warg keşfettik. R-XR onları bağışık kılan şeyin ne olduğunu belirlemeye çalışıyor."

ABD Ordusu'nun paranormal birimi de mi işin içindeydi? Ve Eidolon onlarla mı çalışıyordu? Baldızı Runa'nın eskiden üye olduğunu ve Runa'nın kardeşinin de hala üye olduğunu biliyordu ama lanet olsun ki hükümetin bu işe herhangi bir şekilde karışması hiç doğru gelmiyordu. Underworld General.

"Demek buradayım, neden?" diye sordu. "Suikast hizmetine falan mı ihtiyacın var?" Bunu sırf gergin ve her zaman kontrolü elinde tutan ağabeyinden bir tepki almak için söylemişti ama şaşırdığı şey, sesi çıkaranın Con olmasıydı.

"Buradasın çünkü warglar ölüyor ve bu senin suçun," diye hırladı.

Ona ters ters bakmak için başını çevirdi. Bu iyi bir plan olabilirdi, eğer siyah sağlık görevlisi üniforması içinde bu kadar iyi görünmeseydi, bu da onun derin bronzlaşmış tenini ve güneşten kavrulmuş sarı saçlarını bu kadar iyi ortaya çıkarırdı. Çok güzeldi. Bir de gözleri vardı ki, ona dik dik bakmak yoktu. Sadece hayranlık duyuyordu.

"Neden buradasın ki?" diye tersledi, her şeyden çok ona verdiği tepkiye sinirlenmişti. "Hastalığın dhampirleri etkilediğini sanmıyordum."

"Warg Konseyi'ndeyim. Onları bilgilendiriyorum." "Aferin sana."

Eidolon otoriter bir tavırla boğazını temizledi. "Aslında ikinizin de burada olmasının bir sebebi var. Sin, yeteneğinle çalışma zamanı geldi. Onu hastalığı tedavi etmek için kullanmanın bir yolunu bulmalıyız."

"Benim yeteneğim öldürür. İyileştirmez." Yeteneği, Seminus babasına geri vermek isteyeceği bir şeydi. Ölmüş olması çok kötü.

"Evet, teknik olarak var olmamanız gerekiyor, bu yüzden imkânsız yok saymaya hazır değilim."

Kendisinin nasıl bir hilkat garibesi, doğmuş tek dişi Seminus iblisi olduğunun hatırlatılmasına bayılıyordu. "Peki planın nedir?"

"Yeteneğinizi bir bedenin içinde ne tür bir hastalık olduğunu belirlemek için kullanabilir misiniz? Hasta olan birine dokunursanız, onun neyle hasta olduğunu söyleyebilir misiniz?"

"Sayılır. Virüsün, bakterinin ya da her neyse onun düzenini hissedebiliyorum. Ve bir kez öğrendiğimde, o belirli hastalığı çoğaltabilirim." Conall'a bir sırtış fırlattı. "Khileshi horoz ateşi bir favorim."

Wraith güldü. Conall'ın rengi soldu. Eidolon ona, şimdiye kadar tedavi ettiği tüm dayanılmaz zührevi hastalık vakalarından sorumluymuş gibi baktı.

"Bu ne kadar rahatsız edici olsa da," dedi Eidolon, "tam da duymak istediğim şeydi."

Kapı çalındı ve Lore, Wraith'in yanından geçip gitti, Hala kapı pervazında nöbet tutuyordu. Lore deri eldivenli elinde bir dosya tutuyordu ve Sin ikiz kardeşini önlükle görmeye alışabileceğini hiç sanmıyordu. "R-XR'nin bağışık warglar hakkındaki ilk raporunu okudum ve bir şey dikkatimi çekti. Maruz kaldıktan sonra SF'ye yakalanmayan warglar

Warg olarak doğmuşlar. Bu yüzden morgumuzdaki cesetleri inceledim. Enfekte olan her warg'ın hastaneye gelmediğini biliyorum, ama gelenlerin hepsi mi? Warg'a dönüşmüş."

Sin kaşlarını çattı. "SF MI?"

Wraith biraz fazla keyifle, "Günah Ateşi," diye ekledi.

Sin Fever mı? Lanet hastalığa onun adını mı vermişler? Piçler.

E, dosyayı heyecanla karıştırırken her şeyden habersiz görünüyordu. "Tam da kurbanlar arasında bir bağlantı bulamayacağımızı düşünürken. R-XR'yi arayıp onlara haber vereceğim. Mükemmel iş, Lore."

"Peki, benden istediğin neydi?" diye sordu.

Eidolon evrak işlerinden başını kaldırdı ve gözlerinin altındaki halkalar biraz hafiflemiş gibiydi. "Bu konuda... işte bu yüzden Con'u bu toplantıya çağırdım."

Kaslı kollarını dizlerine dayayan Con sandalyesinde öne doğru eğildi. Konuşurken azı dişleri de gözleri gibi şiddetle parlıyordu. "Ne demek istiyorsun?"

"Sıfır numaralı hastayı getirdiğinizde SF'ye maruz kaldığınızı biliyorsunuz." Con başını sallayınca Eidolon devam etti. "Bu senin kanında var. Vücudun ona saldırmıyor, o da sana saldırmıyor. Ama laboratuvardaki karışıma Sin'in kanını eklediğimizde, senin ve onun akyuvarları güçlerini birleştirerek

Virüs. Bu önemli bir bulgu ve olası bir aşı geliştirmek için çalışıyoruz, ancak size daha önce de söylediğim gibi bu aylar ya da yıllar sürebilir."

Sin'in teni önseziyle karıncalandı. Eidolon dans ediyordu bir şey etrafında. "Yapıyı ve arka planı atlayın. Sonuç olarak. Bizden ne istiyorsunuz?"

"Con'un senden beslenmesine ihtiyacım var," dedi yumuşak bir sesle. "Ve bunun şimdi olmasına ihtiyacım var."

Con'un senden beslenmesine ihtiyacım var.

Eidolon'un sözleri Con'un kulaklarında çınlamaya devam etti. Sin'in hakkını yemeyelim, saçmalayıp durmuyordu. Ama sonra, cehennem hayır ile siyah gözlerinde yanıyordu ama buna ihtiyacı yoktu. Lore sanki Con'dan bir parça koparmak istiyormuş gibi bakıyordu. Wraith sadece eğlenmiş görünüyordu.

Con ayağa kalktı. "Her ne kadar size yardım etmek istesem de Doktor, istediğiniz şeyi yapamam." Elbette, daha önce Sin'in kanını tatmıştı ve çok da güzeldi ama işte tam da bu yüzden bunu bir daha yapamazdı.

"Onun en sevdiğin kişi olmadığını anlıyorum-"

"Bunu yapamayacağını söyledi," diye homurdandı Lore. "Bırak artık, E."

Eidolon başını salladı. "Ne yazık ki, bırak gitsin diye bir seçenek yok. Hızlı bir çözüm için tek şansımız bu olabilir."

"Anlamıyorum." Bir noktada, Sin bir fırlatma bıçağı çıkarmıştı ve şimdi parmaklarının arasında çeviriyordu ve Con hızının doğrudan heyecan seviyesiyle ilgili olduğunu hissetti. Bu enayi çok hızlı dönüyordu. "Çözüm derken ne demek istiyorsun?"

Eidolon parmağıyla masasının üzerinde uzun bir rakam sütunu karaladığı kâğıtlardan birine dokundu. "Virüsü yok etmek için ihtiyacımız olan miktarda kanı Conall'a onu öldürmeden enjekte edemem. Bunu yutması gerekiyor. Bir

dhampire, kanı neredeyse doğrudan kan dolaşımına iletmek için çift odacıklı bir mideye sahip. Yani hesaplamalarım doğruysa, normal bir beslenme, virüse saldırmaya başlamak için yeterli kanı almasını sağlayacaktır. Bu yapıldıktan sonra-

Sin, "Yeteneğimi kullanarak onun kanının bileşimini öğrenebilir ve bunu hastalıklı birinin içinde kopyalayabilirim" dedi.

"Aynen öyle." Eidolon sırttı. "Sana suikastçı olmak yerine burada çalışman gerektiğini söylemiştim."

"Isır beni," diye tersledi.

Eidolon Conall'ı işaret etti. "Bu onun işi olacak."

"Hayır," dedi Con acımasızca. "Olmayacak. Yardım etmek istemediğimden değil. Ama başka bir yolu olmalı."

"Katılıyorum." Sin ayağa kalktı, mavi-siyah saçları öfkeyle beline doğru savruluyordu. "Kimsenin beni dişlemesine izin vermem."

Bana izin verdin, seni küçük yalancı. Ateşli küçük yalancı. Dostum, Con ona bunun hesabını sormak istiyordu ama odadaki kardeşlerinden en az ikisi biraz aşırı korumacıydı ve diğerinin bir şeyleri öldürmek için bahaneye ihtiyacı yoktu.

"Bak," dedi Eidolon. "Eğer başka bir yol olsaydı, bulurdum. Ama yok. Ve düşünülmesi gereken başka bir şey daha var."

Con onun ses tonundan hoşlanmadı. Hem de hiç. "Başka ne var?"

"Sen." Eidolon sanki beyinde doğru kelimeleri arıyormuş gibi durakladı ve Con'un içi boşaldı. "Virüs senin içinde, canlı ve deli gibi çoğalıyor. Dışarı çıkmak istiyor."

"Tanrım," diye homurdandı Con. "Ben lanet bir taşıyıcıyım. İnsanlara bulaştırabilirdim."

"Ne yazık ki evet. Hastalık bulaşıcı gibi görünüyor hem doğrudan hem de dolaylı temas yoluyla ve hava yoluyla bulaşabilir, ancak asemptomatik bir taşıyıcı olarak farklı şekilde bulaşabilirsiniz.

Emin olmak için testler yapmamız gerekiyor ama Luc virüse yakalanmadığına göre, virüsü solumanız ya da temas yoluyla bulaştırmanız pek olası değil. Ancak yakın temastan kaçınmanız gerekiyor."

Oh, lanet olsun. Con son bir ay içinde kaç dişiden beslenmiş ve kaç dişiyle yatmıştı? Sayarken ve kurt adam olmayanları elerken akli bir karış havada kaldı. Sadece bir tane bir warg olmuştu... ama o şekilde mi doğmuştu, yoksa dönüşmüş müydü?

Con'un yapması gereken bir arama vardı. "Bekle, Doktor." Cebinden telefonunu çıkardı, aradı ve nabız atışını düşük tutmaya çalıştı. makul seviyede. Warg Konseyi'nin bir üyesi olan Yasashiku ikinci zil sesinde telefonu açtı.

"Con. Toplantıyı kaçıırıyorsun. Valko'nun damarı patlamak üzere. Neredesin?"

"İşteyim. En kısa zamanda orada olacağım." Bir köşeye doğru ilerleyerek sesini alçalttı. "Son zamanlarda Latisha'dan haber aldın mı?"

Ani sessizlik Con'un kulaklarındaki nabzın daha da yüksek atmasına neden oldu. "Duymadın mı?"

"Neyi duymak?" Sakın söyleme. Söyleme. Lanet olsun. Söyle.

"Virüse yakalandı," dedi Yas, belli belirsiz Japon aksanı duygusallıkla kalınlaşarak. "O... o dün gece öldü."

Con cevap bile vermedi. Güçsüzce telefonu kapattı. Bin yıllık yaşamında öldürmekten payına düşeni yapmıştı, bazıları haklı, bazıları değildi. Ama gerçekten bir şey vardı Birini zevkle öldürmenin müstehcen bir tarafı yok.

Elbette, kızıl saçlı warg'a virüsü onun verdiğiğine dair bir kanıt yoktu. Hiçbir kanıt yoktu ama başlangıçtan ölüme kadar geçen süre göz önüne alındığında zamanlama doğrudu.

Hem masum bir kadını öldürdüğü için duyduğu mide bulantısı hem de öldürdüğü kişiye duyduğu öfke gözlerini kızıla boyadı.

Nihayetinde sorumlu tam orada, onunla birlikte odadaydı, çarpıştı. Bunun sona ermesi gerekiyordu.

Özellikle de tüm risk Sin'in olacağı için.

"Con?" Wraith'in derin sesi Con'un kafasındaki diğer gürültülerin arasında sadece bir vızıltı gibiydi. "Dostum. İyi misin? Kafanı çarpmak üzereymişsin gibi görünüyorsun."

"O zaman sanırım beslensem iyi olacak." Conall, Sin'e doğru dönerken sesi göğsünün ortası kadar soğuktu. "Görünüşe göre öğle yemeği sende."

YEMEK

Yazarların size içeriden bilgi verdiği yer!

Larissa lone'un masasından

Sevgili okuyucu,

"Aile" herkes için farklı anlamlar ifade eden bir kelimedir. Aileniz, içinde doğduğunuz kişilerden oluşabilir ya da ailenizdeki insanlardan (veya evcil hayvanlardan) oluşabilir. bir araya getirmeyi seçebilirsiniz. Aile üyeleriniz birbirlerine yakın ya da uzak olabilirler. Belki çok kavga ediyorlar ya da

Belki de çok iyi anlaşıyorlardır. Çoğu zaman, aile dinamikleri hassas bir denge içinde var olur.

Peki bu dengeyi bozacak bir şey olduğunda ne olur?

Demonica serisinin dördüncü kitabı olan ECSTASY UNVEILED'de, suikastçı kahraman Lore, tehlikeli bir ölüm kalım oyununda yeni tanıştığı kardeşlerine karşı mücadele etmek zorunda kaldığında bu soruyu keşfediyorum.

Önceki kitaplarda, her kahramanın karşılaştığı çatışmalar iblis kardeşleri bir düşmanla savaşmak için bir araya getiriyordu. ECSTASY UNVEILED'de çatışma daha içsel, aralarındaki bağ teste tabi tutuluyor ve kendilerinin en büyük düşmanları haline geliyorlar.

Aşk ve güven, şüphenin, trajedinin ve onları ayırmaya kararlı eski bir düşmanın üstesinden gelebilecek midir?

Lore'un kardeşlerine yakın birini öldürme görevini engellemeye kararlı bir melek olan Idess, Lore'a aşık olmaya başladığında soğuk kalpli suikastçı, aile bağları test edilir, ihanetler ortaya çıkar ve Underworld General Hospital'ın üzerine karanlık bir gölge düşer.

Neyse ki "aile" aynı zamanda bir umut kaynağı olabilir ve Idess'in yardımıyla Lore uzun zaman önce umudunu kestiği ailesini bulabilir.

Demonica dünyası ve onu canlandıran aileler hakkında daha fazla bilgi için lütfen www.Larissalone.com adresindeki Web sitemi ziyaret ederek silinmiş kitap sahnelerine göz atın, haber bültenine kaydolun ve ücretsiz okumaların tadını çıkarın.

İyi okumalar!

Laurel McKee'nin masasından

Daha Fazla Çeviri Kitap İçin
Bizi Telegramda Takip Edin.

TİK TİK

